

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

V. C. Andrews

Çatıdaki Rüzgâr

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kitabın Orijinal Adı PETALS ON THE WIND Yayın Hakları (c) V.C. ANDREWS KESİM AJANSI

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ Kapak Düzeni YÜKSEL ÇETİN Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK

Dizgi ÖZ DİZGİ MATBAASI Baskı ALTIN KİTAPLAR MATBAASI 2. BASIM / MART - 1986

Bu kitabın her türlü yayın hakları

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince

Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres Celal Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu - İstanbul

V.C. Andrews

ÇATIDAKİ RÜZGÂR

TÜRKÇESİ :

FÜSUN DORUKER

BÖLÜM 1

Özgürlük

Kaçtığımız gün ne denli genç, ne kadar canlıydık. Karanlık, boğucu, sıkıcı odadan kurtulup güneye doğru yol alan otobüste nasıl da mutluyduk ama göstermiyorduk. Pencere kenarına oturmuş, gördüğümüz her şeyden ürkererek, sessizce çevreyi seyrediyorduk.

Özgürlük. Bundan daha güzel bir sözcük olabilir mi? Belki ölümün soğuk elleri buraya kadar uzanıp bizleri çekip götürebilirdi, ama Tanrı'nın yanı başımızda olup bizi kolladığına inanmaya başlamıştık.

Otobüs sık sık durup yolcu indirip bindirdikçe, sınırlarımız geriliyordu. Üstelik çay molaları için de duruyorduk. Anayola bağlanan toprak patikanın kenarında bekleyen siyah giysili iriyan kadını almak için epey bekledik. Elindeki bir sürü paketle otobüse binmesi çok zaman aldı doğrusu. En sonunda yerine yerleşti ve biz de Virginia ile Kuzey Carolina'yı ayıran eyalet sınırını geçtik.

Kilit altında bulunduğumuz eyaletten çıkmak öylesine rahatlatmıştı ki beni, yıllardan beri ilk kez gevşediğimi hissediyordum.

Otobüsün en genç yolcuları üçümüzdük. On yedi yaşındaki Chris omuzlarına kadar men dalgalı sarı saçları. koyu renk kirpikli, güneşli gökyüzünü andıran masmavi gözleriyle çok yakışıklıydı. Tüm kadınların yüreklerini hoplatacak kadar yakışıklı olduğunu rahatça söyleyebilirdim. Durumumuzun kötülüğüne karşın, güleç bir ifadeyle oturmayı başarıyordu. Gözleri, kucağımda oturan Car-rie'ye takılmadığı zaman, mutlulukla pırıl pırıldı. Küçük kardeşimizin soluk hasta yüzünü görünce, bakışları endişeyle kararıyor, kaşları çatılıyordu. Omzuna asılı gitara uzanıp melankolik bir sesle «Oh Susannah» adlı parçayı söylemeye başladı. Göz göze gelince şarkının buruk anılarıyla dolduk. İkimiz bir tek insan gibiydik. Ağlamaktan çekindiğim için uzun süre bakamıyordum yüzüne.

Kucağıma yerleşmiş olan küçük Carrie üç yaşında kadar gösteriyordu ama sekizine basmıştı. Acınacak denli ufak tefek ve zayıftı. Gölge, iri mavi gözlerinde onun yaşında bir çocuğun tanımaması gereken karanlık gizler ve acılar okunuyordu. Hayattan ne sevgi, ne mutluluk bekliyordu artık. Sevdigi her şeyi yitirmişti. Ruhsal açıdan öylesine zayıf düşmüştü ki, ölmeyi bile umursamadığımı hissediyordum. Cory aramızdan ayrıldığından beri duyduğu yalnızlığı çok iyi anlayabiliyordum.

1960 yılının kasım ayında'ydık ve ben on beş yaşındaydım. Her şeye sahip olmak istiyor ve yitirdiklerimi yerine koymaya zamanım olmayacağından korkuyordum. Öylesine gerilmişti ki sınırlarım, bir aksilik daha olursa, çığlık atmaya hazır, diken üstünde oturuyordum. Kurulu bir saatli bomba gibi zamanı gelince patlayıp Foxworth Malikânesinde yaşayanların başına inecektim!

Aklımdan geçenleri okumuş gibi Chris uzanıp elimi tuttu. Bizi mahvedenlerin yaşamlarını cehenneme çevireceğimi anlamıştı sanki. Alçak sesle söze başladı. «Böyle durma, Cathy. Her şey düzelecek. Başaracağız göreceksin!»

Olup biten her şeye karşın iyimserliğini yitirmemişti hâlâ. Cory'nin ölümünden sonra bile durumumuzun düzeleceğine nasıl inanabiliyordu?

«Cathy,» diye fısıldadı. «Elimizden geleni yapmak zorundayız. Birbirimizden başka kimsemiz yok. Olanları kabul etmek ve bundan sonrasını düşünmek zorundayız. Kendimize inanırsak, yeteneklerimizi geliştirerek istediklerimizi elde edebiliriz. Emin ol, güzel günler bizi bekliyor.»

Günlerini derthli insanların arasında geçirecek iç sıkıcı bir doktor olmak istiyordu hep. Benim umut ve arzularımın çerçevesi bu kadar dar değildi. Şan, şöret ve sevgi istiyordum. Dünyanın en iyi, en ünlü balerini olacaktım. Ancak böyle alabilirdim annemden öcümü...

Allah seni kahretsin anne! Foxworth Malikânesinin yanıp kül olmasını dilerim. Bir daha asla o görkemli kuğu yatağında rahat bir gece geçirmemeni dilerim! Umarım, şu genç kocan senden daha genç ve daha güzel bir metres bulur kendine! Lâıyk olduğun acı günleri yaşatır sana!

Carrie bana dönüp fısıldadı. «Cathy, kendimi iyi hissetmiyorum. Midem biraz tuhaf gibi...» Korkuya kapıldım hemen. Küçük yüzü inanılmaz derecede solmuş, bir zamanlar pırıl pırıl parlayan saçları donuk püsküllere dönmüştü. Sesi ancak fısıldayabilecek kadar çıkıyordu.

«Hayatım, canım,» diyerek sıkıca sarıldım., «Biraz gayret. Seni hemen bir doktora götüreceğiz. Florida'ya varmamız uzun sürmez. Orada bir daha kilit altında kalmayacağız.»

Carrie başını göğsüme yaslayıp kollarımın arasına kendini bırakınca, acı dolu gözlerle Güney Carolina'ya geldiğimizi belirten, sarmaşıklı evleri seyre daldım. Daha Georgia'dan geçecektik. Sarasota'ya varmak epey vaktimizi alacaktı. Carrie birdenbire titremelerle sarsıldı ve kusmaya başladı.

Son çay molasında-ceplerimi kâğıt peçetelerle doldurmayı akıl ettiğim için hemen üstünü başını temizledim. Onu Ohris'in kucağına oturtup bacaklarını sildim ve pis kâğıtları dışarı atmak için pencereyi açmaya uğraştık. Ne yaparsak yapalım, yerinden oynamamakta inat ediyordu.

«Koltukların arasındaki boşluğa at,» diye fısıldadı Chris, ama herhalde dikiz aynasından bizi izleyen keskin gözlü şoför hemen bağırmaaya başladı. «Hey çocuklar, pisliklerinizi otobüsün içine atmaya kalkışmayın. Başka bir yol bulun.»

Chris'in fotoğraf makinesinin kılıfının dış gözünü boşaltıp peçeteleri buraya doldurmaktan başka bir çare gelmedi aklıma.

«Çok üzgünüm,» diye hıçkırıyordu Carrie. «Bunu yapmak istemedim. Bizi hapse atarlar mı acaba?»

Chris ona sıkıca sarılıp yanıtladı. «Elbette hayır. İki saat sonra Florido'da olacağız. O zamana kadar kendini tutmaya bak. Eğer şimdi inerse biletlelerimiz yanar. Ve boşa harcayacağımız paramız yok.»

Carrie titreyip sızlanmaya başladı. Elimi alnına dayayınca, nemli olduğunu farketdim. Yüzü yalnızca solgun değil, bembeyazdı. Ölmeden biraz önce Cory de böyle olmuştu!

Biraz olsun bizlere acıması için Tanrı'ya yakarmaya başladım. Yeterince çekmemiş miydik? Carrie bir kez daha kustu. Midesinde bir şeyler kalmış olacağını sanmıyordum. Yarı baygın gibi kollarında yatarken Chris kulağıma fısıldadı. «Sanırım şok geçiriyor.» Kendi yüzü de Carrie' ninki kadar solmuştu.

Yolculardan biri yüksek sesle şikâyet etmeye başlayınca, bize acıyanlar ne yapacaklarını şaşırıp utançla başlarını çevirdiler. Chris'le göz göze geldik. Sessizce soruyordu bana, şimdi ne yapacağız, diye.

Paniğe kapılmaya başlıyordum ki, o iriyarı zenci kadın yerinden kalkıp bize yaklaştı. Gülümseyerek elindeki torbayı uzattı. Kâğıt peçeteleri içine atmamı işaret etti ve üstümüzü başımızı temizlememiz için bez parçaları verdi. (Usulca omzumu okşayıp, Carrie'nin çenesini gıdıkladı. «Teşekkür ederim,» diye fısıldadım ve elimden geldiğince ortalığı temizlerken gülümsemeye çabaladım. Sanki bizi kötü bakışlardan korumak istiyormuşcasına yanı başımızda dikilmiş duruyordu.

«Carrie'yi hemen bir doktora götürmek zorundayız,» dedi Chris endişeli bir sesle.

«Ama biletimizi Sarasota'ya kadar aldık!»

«Biliyorum ama hastalık bu!»

İriyarı kadın gülümseyerek eğildi, eliyle Carrie'nin nemli alnını okşadı ve nabzını saydı. Parmaklarıyla bazı işaretler yaptı ama hiçbir şey anlamadım. «Hanım konuşamıyor Cathy,» dedi Chris. «Sağrıların işaret dili bu.» Ne demek istediğini anladığımızı belirtmek için omuzlarımı silkince, kadın önce kaşlarını çatı ve kırmızı kazağının cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp hızla birkaç satır yazıp bana uzattı.

Adım Henrietta Beech, diye yazmıştı. Duyarım ama konuşamam;. Küçük kız çok hasta. İyi bir doktora ihtiyacı var. Bunu okuyunca hemen sordum. «İyi bir doktor tanıyor musunuz?» Kadın ısrarla başını salladı ve bir not daha yazdı. «Aynı otobüste olmamız büyük şans. Sizi doktor oğluma götürürüm. Çok iyi bir doktordur. «Aman Tanrım,» dedi Chris notu okuyunca. «Bizi doktora götürececek biri yanımızda chduğuna göre gerçekten şanslı günümüzde sayılırız.»

«Bana bak, şoför efendi,» diye haykırdı biraz önce şikâyet eden kötü kalpli adam. «Şu hasta çocuğu bir hastaneye filan bırakiver! Pis kokan bir otobüste yolculuk yapmak için vermedim bunca parayı.»

Öteki yolcular hoşnutsuzlukla adama bakarlarken, dikiz aynasından şoförün öfke ya da belki utançla kızaran yüzünü gördüm. Adam acıklı bir sesle bana, «Çok üzgünüm ama bir karım ve beş çocuğum var,» dedi. «Eğer vaktinde otogara giremezsem, çocuklarım aç kalır, çünkü beni işten atarlar.» Gözlerimle adama yalvarırken, şoför kendi kendine mırıldandı. «Pazar günlerine lanet olsun! Bütün bir hafta iyi gidiyor ama pazar gelince işler karışıyor!»

Anlaşılan Henrietta Beech bu konuşmalardan sıkılmıştı. Kâğıdını kalemini eline alıp birkaç satır daha yazdı ve bize gösterip öne doğru yürümeye başladı.

Pekâlâ, pazar günlerini sevmeyen şoför efendi. Eğer hasta küçük kıza bir iyilik etmezsen, ailesi serim şirketin patronlarına iki milyon dolarlık tazminat davası açacak!

Zavallı adam bir süre aldırış etmemeye çalıştı ve sonunda tek gözünü yoldan ayırmadan burnuna dayanmış kâğıdı okumayı başardı. «Allah kahretsin,» dedi sonunda. «En yakın hastane yoldan yirmi mil kadar uzakta.»

Chris'le ben hayretle kendisini izlerken, iriyarı zenci kadın elleriyle birtakım işaretler yaptı ve derdini anlata-mayınca tekrar kâğıda kaleme sarıldı. Neler yazdığını bilmiyorum ama anayoldan ayrılıp Clairmont kasabasına giden yola saptık. Henrietta Beech yanından ayrılmadan şoföre nereye gideceğini tarif ederken, ara sıra dönüp bize gülümsüyordu.

Ağaçlı geniş caddelerden, yüksek kuleli güzel evlerin arasından geçmeye başlamıştık. Virginia'dan ayrılmadan önce bir iki kez kar yağmıştı ama henüz burada sonbaharın soğuk etkileri görülüyordu. Bahçeleri süsleyen ağaçların yaprakları yemyeşildi ve orada burada parlak renkli çiçekler göze çarpıyordu.

Şoför gibi ben de Henrietta Beech'in doğru yolu göstermediğine inanmaya başlamıştım. Böylesine güzel evlerin bulunduğu bir caddeye hastane yapılmazdı doğrusunu isterseniz. Telaşlanmaya başladığım anda çiçekler ve ağaçlarla çevrelenmiş büyük, beyaz bir evin önünde durduk.

«Hey çocuklar,» diye seslendi şoför. «Eşyalarınızı toplayıp inin aşağıya, isterseniz bilet parasını şirketten geri alabilirsiniz. Ya da süresi dolmadan tekrar yola devam edebilirsiniz.»

Bizimle birlikte aşağıya atlayıp bagajdan bavullarımızı çıkardı. Cory'nin gitarıyla banjosunu omzuma asıp bavullarımızı elime alırken, Chris de küçük Carrie'yi kucağına almıştı.

Henrietta Beech bizi ön verandaya ulaşan uzun dar patikaya saptırdı. Evin sağ tarafındaki kapıda HASTALAR İÇİN yazıyordu. Bavul'arı bir köşeye bırakıp verandaya çıkarken, beyaz kamış koltukta uyuyan bir adama takıldı gözlerim. İyi kalpli zenci kadın gülümseyerek adamın omzuna dokundu ve gözlerini açmayınca derdimizi anlatmak için bizi yalnız bırakıp içeri girmeye karar verdi. Yemek hazırlayacağını anlatıyordu elleriyle.

Yanımızda kalıp pazar günü ön verandasında ne aradığımızı doktora anlatmasını tercih ederdim ama gözden kaybolmuştu bile. Chris'le birlikte sessizce adama yaklaşırken, gül kokan havayı içime çekiyor ve sanki buraya daha önce gelmişim gibi hissediyordum. «Bugün pazar,» diye fısıldadım Chris'e. «Belki de doktor burada oluşumuza kızabilir.»

«Bir doktor o,» dedi Chris. «Her gün, her saat hastalarla karşılaşmaya hazırdır... Uyandırın fena olmaz.»

Ağır ağır yanına yaklaştım. Açık gri elbisesi ve yakasındaki beyaz karanfiliye, ayaklarını verandanın korkuluğuna dayamış, kolları koltuktan aşağıya sarkmış uyurken bile zarif bir hali vardı. Öylesine rahat uyuyordu ki, uyandırmaya kıyamadım.

«Siz Dr. Paul Sheffield misiniz?» diye sordu tabelayı okumuş olan Chris. Gözleri kapalı, başı arkaya düşmüş, uzun sarı saçları hafif esintide dalgalanan Carrie yatıyordu kollarının arasında.

Doktorun gözleri açıldı ve bir süre inanmaz bakışlarla bizi süzdü. Kat kat giysilerimizin içinde çok garip bir halimiz olduğunu biliyordum. Mavi, yeşil, altın sarısı benekli ela gözler baştan aşağıya beni dolaştı ve ipnotize olmuş grbi tekrar yüzüme ve saçlarıma döndü. Saçlarımın fazla uzun olduğunu, tepesinin komik bir şekilde kesildiğini ve uçlarının zayıflıktan beyazlaştığını biliyordum. «Siz doktorsunuz değil mi?» diye sordu Chris. «Evet ben Dr. Sheffield'im,» dedi adam en sonunda ve bakışlarını Carrie'yi taşıyan Chris'e çevirdi. Tek bir hareketle bacaklarını yere indirip ayağa kalkarken, eliyle koyu renk saçlarını düzeltti. Upuzun boyuyla Chris'e yaklaşp Carrie'nin minik beyaz yüzüne baktı. Gözkapakları-nı parmağıyla açıp mavi derinliklerinin gizlerini aradı. «Bu çocuk ne kadardır baygın?»

«Birkaç dakikadır,» dedi Chris. O da neredeyse doktor sayılırdı. Kilimli odamızda o kadar çok okumuştı ki... «Carrie otobüste üç kez kustu ve titremeye başladı. Henrietta Beech adında bir hanım bizi buraya getirdi.»

Doktor başını sallayıp Henrietta Beech'in yanında çalıştığını söyledi. Sonra bizi hastalar için ayrılmış olan kapıdan muayenehane bölümüne soktu. «Carrie'nin tüm giysilerini çıkarın,» derken hemşirenin izin günü olduğu için özür diliyordu. Ben kız kardeşimi soyarken, Chris kaldırımın kenarında duran bavullarımızı içeri almaya gitmişti.

Doktor Carrie'nin nabzını, tansiyonunu, ateşini ölçüp kalbini dinlerken, ikimiz duvara dayanmış endişe içinde bekleyiyorduk. Kızkardeşim doktorun söylediklerini yerine getirecek kadar kendine gelmişti bu arada. Niçin her şeyin bizi bulduğunu düşünüyordum yalnızca. Niçin talihimiz hep ters gidiyordu? Büyükanenin dediği kadar kötü insan Jar mıydık? Carrie de ölecek miydi yoksa?

«Carrie,» dedi doktor tatlı bir sesle, «Biraz dinlenmen için seni burada yalnız bırakacağız. Ama sakın korkma. Hemen yandaki odadayız. Masanın pek yumuşak olmadığı biliyorum ama biraz uyumaya çalış.» Masanın yumuşak ya da sert olmasına hiç aldırmaz etmeden yatıyordu Carrie. Yanıtlamadan, irileşmiş donuk gözlerle baktı doktorun yüzüne.

Birkaç dakika sonra Dr. Sheffield gösterişli masasının arkasına geçmiş, dirseklerini sumenine dayamış, biraz endişeli bir sesle söze başlamıştı. «Siz ikiniz tedirgin ve çekingen duruyorsunuz. Pazar eğlencelerinden beni yoksun bıraktığınızı düşünmeyin sakın. Pek böyle işlerle ilgim yok. Karımın ölümünden beri hafta sonlarının diğer günlerden hiç farkı yok benim için...»

Evet, böyle konuşabilirdi ama çok fazla çalışmaktan yorulduğu belliydi. Chris'in yanına, kahverengi kanepeye ilişmiş, ıslak, kirli giysilerimden utanarak bekliyordum. Ani bir kararla yerimden kalkıp kirli eteğimin fermuarını indirdim. Doktorun şaşırdığı belliydi. Ben Carrie'yi soyarken odada olmadığı için üstümüzdekilerin birkaç kat olduğunu farketmemişti. Tekrar Chris'in yanına otururken, üstümde rengi ve biçimi çok yakışan mavi elbisem vardı artık.

«Pazar günleri hep birkaç kat mı giyinirsiniz?» diye sordu doktor.

«Yalnızca evden kaçtığımız pazarları,» dedim. «Ve üstelik iki tanecik bavulumuz vardı. Rehine verebileceğimiz değerli eşyalarımızı da yanımıza almak zorundaydık.» Çok fazla konuştuğumu bildirmek için dürttü beni Chris. Ama doktorları tanıyordum. Özellikle karşımda oturan doktoru. Ona güvenebileceğimizi gözlerinden okumuştum.- Her şeyi rahatça anlatabilirdik.

«Yani siz evden kaçırıyorsunuz,» dedi doktor sonundp. «Ama niçin kaçırıyorsunuz? Aileniz bazı isteklerinize karşı mı geldi?»

Gerçeği bir bilseydi! «Çok uzun bir öykü doktor,» diye atıldı Chris. «Şimdi Carrie'nin durumunu öğrenmek istiyoruz.»

«Pekâlâ, haklısınız. Carrie'den söz edelim.» Tüm ciddiyetini takınmıştı şimdi. «Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi ve niçin kaçtığınızı bilmiyorum ama küçük kardeşiniz çok hasta. Eğer bugün pazar olmasaydı, burada yapamadığım bazı testler için onu hemen hastaneye yatırırdım. Hiç vakit kaybetmeden ailenizle temasa geçmenizi salık veririm size.»

Bu sözler paniğe kapılmama neden olmuştu! «Biz yetimiz,» dedi Chris. «Ama para konusunda endişelenmeyin. Ücretinizi ödeyebiliriz.»

«Yanınızda para olması çek iyi tabii,» dedi doktor. «İhtiyacınız olacak.» Dikkatle bizi süzerek sözlerini sürdürdü. «Hastanede iki hafta kalırsa, sanırım kardeşinizin hastalığının ne olduğunu çözebiliriz.»

Carrie'nin bu kadar hasta olması şaşırtmıştı beni. Bize kaç patlayacağını da söyleyince ağızım açık kaldı. Çaldığımız paranın tümü bir haftalık masrafı bile karşılayamazdı.

Dikkatle Chris'in mavi gözlerine baktım. Ne yapacaktık? Bu kadar parayı nereden bulacaktık?

Aramızda geçenleri anlamıştı doktor. «Hâlâ yetim olduğunuzu söyleyecek misiniz?» diye sordu usulca.

«Evet hâlâ yetimiz,» dedi Chris ve çenemi tutmak gerektiğini belirtmek için sertçe baktı bana. «İnsanın yetimlik hali değişmez ki. Şimdi lütfen bize kardeşimizin hastalığını söyleyin. Onu iyileştirmek için ne yapmamız gerek?»

«Biraz sakınlaş, delikanlı, önce birkaç soruyu yanıtlamanız gerek.» Doktorun sesi yumuşaktı ama kontrolün kimin elinde olduğunu açıkça belirtiyordu. «Söyleyin bana, isminiz nedir?»

«Benim adım Christopher Dollanganger. Bu da kardeşim Catherine Leigh Dollanganger. İster inanın, ister inanmayın ama Carrie de sekiz yaşında.»

«Niçin inanmayayım?» diye sordu doktor. Muayene ederken yaşını söylediğim zaman şaşkına dönmüştü az önce.

«Carrie'nin yaşına göre gelişmemiş olduğunu biliyoruz,» diyerek kendini savundu Chris.

«Evet haklısınız,» dedi doktor ilgiyle bizleri süzerek. Dostça bir gülüşle konuşmaya hazırlandığını görünce, ani bir endişeye kapıldım. «Dinleyin beni. Birbirimizden kuşkulandıktan vazgeçelim. Ben bir doktorum, söyleyeceği- niz her şey burada kalır. Eğer gerçekten kardeşinize yardım etmek istiyorsanız, orada oturup yalanlar uydurmayın. Bana gerçekleri söyleyin. Hem vaktimi boşa harcamak, hem de Carrie'nin sağlığını tehlikeye atmak istemem.»

El ele, omuz omuza titreyerek oturuyorduk. Tüm gerçeği anlatmaya çekiniyorduk. Kim inanırdı ki bize? Daha önceleri de onurlu sandığımız kişilere güvenmiştik. Bir başkasına nasıl güvenebiliriz? Ama masanın ardında oturan adam... sanki onu daha önce de görmüştüm. «Pekâlâ,» dedi doktor, «Eğer anlatmak size güç geliyorsa, ben sorayım. En son neler yediğinizi söyleyin bana.»

Chris rahatlayarak içini çekti. «En son, bu sabah kahvaltı ettik. Üçümüz de aynı şeyleri yedik. Sosis, ketçaplı patates kızartması ve çikolatalı süt. Carrie ancak birkaç lokma yutabildi. En sağlıklı halinde bile yemek yemeyi sevmez. Hiçbir zaman iştahlı bir çocuk olamadı.»

Doktor kaşlarını çatarak her şeyi not ediyordu. «Yani üçünüz de kahvaltı için bunları mı yedimiz? Ve yalnızca Carrie mi kustu?»

«Evet yalnızca Carrie.»

«Daha önce de kustuğu olur muydu?»

«Ara sıra.»

«Örneğin?»

«Şeyyy...» dedi Chris. «Geçen hafta üç kez kustu. Geçen ay da beş kez. Kusma nöbetlerinin sıklaşıp şiddetlenmesi beni endişelendiriyordu.»

Carrie'nin durumunu böylesine hafifleterek anlatması beni öfkelenmişti. Onca yaptıklarından sonra bile annemizi korumaya çalışıyordu. Belki yüz ifadem Chris'i yalanladığı için gerçeği öğrenmeye çalışan doktor bana döndü. «Bana bakın, yardım istemeye geldiniz bana ve elimden geleni yapmaya hazırım. Ama bana gerçeği söylemezseniz, ne yapabilirim? Eğer Carrie'nin bir hastalığı varsa, bunu bana ya o ya da siz açıklamak zorundasınız. Kardeşinizin yeterince beslenmediğini, gelişmediğini, büyümediğini biliyorum. Üçünüzün de gözbebekleri çok iri. Yüzünüz soluk, çok zayıfsınız. Bileğinizde çok pahalı saatler var ve giysileriniz zevkli ve pahalı olmasına rağmen üstünüze oturmuyor. Bunları kimin, niçin seçtiğini anlayamıyorum. Altın saatleriniz, pahalı giysileriniz, eski lastik pabuçlarınızla karşımda bana yalanlar söylüyorsunuz. Şimdi ben size bazı acı gerçekleri sıralayacağım.» Sesi yükselip sertleşmişti. «Kardeşinizin tehlikeli derecede kansız olduğunu sanıyorum. Ve kansızlığından dolayı bir sürü hastalığı olabilir. Tansiyonu çok düşük. Ve anlayamadığım bir rahatsızlığı daha var. Yani yarın onu hastaneye yatırmak zorundayım. Eğer ailenizle temasa geçmeyecek-seniz, saatlerinizi rehine vermeye hazır olun... Hatta onu bu gece yatırırsak, yarın sabah erkenden testleri yapmaya başlayabiliriz.»

«Ne gerekiyorsa yapın,» dedi Chris donuk bir sesle.

«Bir dakika,» diye bağırarak yerimden fırlayıp masaya yaklaştım. «Ağabeyim size her şeyi anlatmadı!» Omzumun üstünden yüzüne bakınca, tüm gerçeği söylememi yasaklayan bakışlarını farkettilim, Endişelenme diye geçirdim içimden, sevgili annemizi korumaya özen göstereceğim.

Sanırım Chris ne demek istediğimi anlamış olacak ki, gözleri yaşardı. O kadın bizleri mahvetmişti ama Chris hâlâ onun için ağlayabiliyordu. Benim de gözlerim doldu. Ama annem için değil, onu her şeye karşın seven ağabeyim ve binlerce kez paylaştığımız gözyaşlarımız için ağlayabiliyordum.

İzin verdiğini belirtircesine salladı başını ve doktora inanılması güç bir öykü anlattım. Önceleri yalan söylediğimi ya da olayları abarttığımı sanmıştı. Ama her gün gazetelerde sevimli anne ve babaların çocuklarına yaptıkları kötülükleri anlatan öyküler yer almıyor muydu?

«...Ve babam kazada ölünce, annem herkese borçlu olduğumuzu, para kazanmak için çalışması gerektiğini söyledi. Virginia'da yaşayan annesine mektuplar yazdı ve sonunda bir cevap geldi. Ailesinin çok zengin olduğunu ve harika bir evde yaşadıklarını anlattı bize. Ama gençlikteki bir hatası yüzünden ve üvey amcasıyla evlendiği için onu evlatlıktan reddetmişlerdi. Şimdi her şeyimizi yitirmiştik. Bisikletlerimizi bile garajda bırakıp, arkadaşlarımıza veda etmeden Blue Ridge Dağlarına doğru giden bir trene atladık.

«Güzel bir evde yaşayacağımız için mutluyduk ama zalim bir büyükbabayla tanışmak biraz olsun ürkütüyordu bizi. Babasının sevgisini kazanıncaya dek bizi saklayacağını anlattı annemiz. Belki bir gece, bilemediniz iki, üç gece saklanacaktık bir odada. Babası kalp hastasıydı ve evin üst katlarına çıkamazdı. Gürültü etmedikçe burada rahatça yaşayabiliydik. Oyun oynamak için tavanarasına çıkabileceğimizi söyledi büyükbabam. Fareler, böcekler, örümceklerle doluydu burası. Annemiz ölmekte olan babasının sevgisini kazanana dek burada kalacak, sonra aşağıya inip zengin çocuklar gibi yaşayacaktık. Ama kısa bir süre sonra büyükbabamın onu asla bağışlamayacağını öğrendik. Üvey amcasıyla evlendiği için bizler 'şeytanın yarattığı çocuklar' olarak kalacaktık. O ölene dek tavanarasında kalmaya mahkûmduk!»

Doktorun gözlerindeki acı dolu inanmaz bakışlara karşın, öykümü sürdürdüm. «Sanki bir tek odaya tıkalıp tavanarasında oynamak zorunda olmak yetmezmiş gibi büyükbabamın de bizden nefret ettiğini öğrendik! Ne yapacağımızı, ne yapamayacağımızı bildiren upuzun bir liste verdi bize. Pencerelerden dışarı bakmak bir yana, biraz güneş ışığının odaya girmesini sağlamak için ağır perdeleri bile aralamamıza izin yoktu.

«Önceleri her sabah büyükbabamın bir piknik sepe-tiyle odamıza getirdiği yiyecekler oldukça lezzetliydi. Ama sonunda yalnızca sandviçler, patates salatası ve kızarmış tavuk oluşturmaya başladı yemeğimizi. Dişlerimizi çürüteceği ve bizi dişçiye götüremeyecekleri için tatlı vermiyorlardı. Tabii yağünlerimiz gelince annemiz gizlice dondurma, pasta ve bir sürü armağan getiriyordu. Yitirdiklerimizin yerini tutabilmiş gibi kitaplara, giysilere, oyuncaklara boğmuştu bizi. Ama sonunda ona olan inancımızı da yitirdik!

«Aradan bir yıl daha geçti. O yaz annemiz hiç yanımıza gelmedi. Ekim ayında bir gün odaya girip ikinci kez evlendiğini ve yaz mevsimini Avrupa'da balayı gezisine çıkararak geçirdiğini anlattı! Neredeyse onu öldürecektilim! Gitmeden önce de bize anlatabilirdi ama tek laf etmeden çekip gitmişti. Bize pahalı armağanlar, üzerimize uymayan giysiler getirip hatalarını onarmaya çabalamış ama hiçbir şeyi düzeltmemişti. En sonunda evden kaçıp kurtulmak için Chris'i ikna ettim. Elimize geçecek mirastan seve seve vazgeçiyordum. Ama Chris ayrılmak istemiyordu. Büyükbabanın çok yakında öleceğine inanmıştı. Okuyup doktor olmayı kafasına koymuştu bir kez... tıpkı sizin gibi.»

«Tıpkı benim gibi...» diyerek içini çekti doktor. Ela gözleri karmış gibiydi, «Oldukça garip bir öykü, Cathy, inanılması çok güç.»

«Bir dakika!» diye bağırdım. «Daha bitmedi. En kötü bölümünü anlatmadım size! Büyükbabamız öldü ve annemizin adını vasiyetnamesine geçirdi. Ama mirasa konması için çocuğu olmaması gerekiyordu. Eğer ilk kocasından çocukları olduğu ortaya çıkarsa, eline geçen her şeyi iade etmek zorunda kalacaktı!»

Duraklayıp soluk bir yüzie bana bakan Ohris'e döndüm. Bakışlarıyla yalvarıyordu bana. Endişelenmesi gereksizdi, Cory'den söz etmeyecektim. Tekrar doktora baktım. «Şimdi Carrie'nin bir türlü çözemediğiniz hastalığına geldi sıra Biz de bazen aynı nedenle kusuyoruz. Aslında çok basit. Annemiz mirastan payını almak isteyince biz fazla geldik. Bizden kurtulmaya karar verdi. Büyükannemiz yemek sepetine üstleri pudra şekerli pıstalar koymaya başladı. Şekerin arasında arsenik olduğunu bilmeden iştahla yutuyorduk pastalarımızı.» İşte sonunda açıklamıştım.

Hapishane günlerimizi şenlendirmek için arsenikli pastalar ikram edilmişti bize. Bu arada tahta anahtarlarımızla geceleri kapımızı açıp annemizin odasından para çalıyorduk. Hemen hemen bir yıl sürmüştü bu gece hırsızlıklarımız.

«Ve doktor o tek odada üç yıl, dört ay, on altı gün yaşadık.»

Uzun öykümü noktalayınca doktor şefkat, acı ve şaş— 21 —

kınlık dolu gözlerle bakıyordu bana. «İşte görüyorsunuz, doktor,» diye bitirdim sözlerimi. «Polise gidip bunları anlatmaya zorlayamazsınız bizi! Belki annemizle büyükannemizi hapse atarlar ama biz de çok acı çekeriz. Yalnızca gazetelere manşet olmak değil derdimiz. Bizi birbirimizden ayırıp yetimhanelere gönderirler. Asla birbirimizden ayrılmayacağımıza yemin ettik!»

Chris gözlerini yerden kaldırmadan söze karıştı. «Kız-kardeşimizi iyileştirin, doktor. Ne gerekiyorsa yapın. Cathy ile ben borcumuzu ödemek için bir yol buluruz.»

«Dur biraz, Chris,» dedi doktor sabırlı sesiyle, «Siz de arsenikti pasta yemişsiniz. Aynı testlerden geçmeniz gerekli. Şu halinize bir bakın. Son derece zayıf, güçsüz ve solgunsunuz. İyi yiyeceklerle, dinlenmeye, güneşe ve temiz havaya gereksinmeniz var. Belki size de yardımım dokunur.»

«Hiç kimsenin acıma duygularına sığınmak istemiyoruz,» dedi Chris kibar bir sesle. «Cathy ile ben hasta değiliz. En çok etkilenen yalnızca Carrie.»

Öfkeyle dönüp Chris'e baktım. Bir yabancından yardım istemek şimdiye dek defalarca kırılmış olan gururumuzu nereye kadar alçaltabilirdi? Bir kez daha başımızı eğmekle ne kaybederdik?

«Evet,» diye devam etti doktor sanki cömert önerisini kabul etmişiz gibi. «Bir hasta yalnızca testler için hastaneye gidip gelirse masraf oldukça düşer. Yatak parası filan ödenmez. İsterseniz bu teklifimi reddedebilir ve yolunuza gidebilirsiniz... bu arada nereye gidiyordunuz?»

«Sarasota, Florida'ya,» dedi Chris zayıf bir sesle. «Cathy ile çatı kırışlarından sarkan iplerden sallanıp oyunlar oynardık, biraz eğitim görürsek ip cambazı olabileceğimizi düşünmüştük.» Ne kadar aptalca bir karar olduğunu ancak şimdi anlayabiliyordum. Doktorun kahkaha atmasını bekledim ama yalnızca gözleri biraz daha hü-zünlendi.

— 22 —

«Doğrusunu istersen, Chris, hayatınızı tehlikeye atarak para kazanmanıza gönlüm razı olmaz. Bir doktor olarak buna izin veremem. Sizi iyileştirmeden buradan ayrılmanıza meslek ahlâkım engel olur. Sağduyum dinlediklerime aldırış etmeden sizleri kapının önüne koymamı söylüyor, çünkü tüm anlattığınız her şey yalan olabilir.» Sözlerinin acılığını almak istercesine gülümseyerek devam etti. «Ama önsezilerim gerçeği söylediğinizi belirtiyor. Pahalı saatleriniz, giysileriniz, ayağınızdaki lastik pabuçlar, soluk yüzleriniz ve korkulu bakışlarınız öykünüzü doğruluyor.»

Hafif güneyli aksanıyla konuşan tatlı yumuşak sesi beni büyülemişti âdeta. «Haydi artık gurur kırılması gibi düşünceleri atın kafanızdan,» dedi bana dönerek. Beni daha kolay ikna edeceğini biliyordu sanki. «On iki odalı kocaman evimde yaşayabilirsiniz. Herhalde Henrietta Beech'i o otobüse Tanrı bindirdi. Henny çok çalışkandır ve her yeri tertemiz tutar ama on iki odayla dört banyonun bir kişi için çok iş olduğundan yakınırsınız sık sık. Evin arkasında dört dönüm bahçem var. İstedğim kadar vakit ayıramadığımdan iki bahçıvan tutmak zorunda kalıyorum.» Chris'e bakarak devam etti. «Taflanları düzeltip, çimleri biçip, bahçeyi kışa hazırlayarak para kazanabilirsin. Cathy de evin içinde yardım eder.» Muzip bir bakışla bana baktı. «Yemek yapmasını bilir misin?»

Yemek yapmak mı? Alay mı ediyordu? Üç yıl bir odada yaşamıştık ve kahvaltı için ekmeklerimizi kızartacak bir tost makinemiz bile olmamıştı. Hatta sabahları tereyağı bile yememiştik!

«Hayır!» diye atıldım sertçe. «Yemek pişiremem. Ben balerinim. Ünlü bir balerin olunca, sizin yaptığınız gibi ev işlerimi görmesi için bir kadın tutacağım. Bir erkeğin mutfağına bağlanıp yemeğini pişirmek, bulaşıklarını yıkamak, çocuklarını büyütme bana göre değil!»

— 23 —

«Anlıyorum!» dedi doktor yalnızca. «Böyle demek istememiştim,» diye açıkladım. «Bayan Beech'e yardım etmek için elimden geleni yaparım. Hatta yemek pişirmesini bile öğrenirim.»

«Çok iyi,» diyerek güldü doktor. Gözlerinin içi ışıltı ısıldı. «Sen ünlü bir balerin, Chris de ünlü bir doktor olacak ve bunları başarmak için Florida'ya gidip bir sirkte çalışacaksınız, öyle mi? Evet, ben başka bir kuşağa aitim ve siz gençlerin mantığını anlayamıyorum ama sözleriniz size mantıklı gibi geliyor mu?»

Artık kilitli odamızda ve tavanarasında değildik. Gerçek, yaşamla yüz yüze gelince, verdiğimiz kararın çocukça, aptalca ve başarılamayacak olduğu ortaya çıkmıştı. «Profesyonel trapezcileri karşınızda bulacağınızı biliyor musunuz? Çok küçükten beri eğitilmiş kişilerdir onlar. Kolay olmaz. Ama mavi gözlerinizdeki azimli ifade istediğinizi elde etmeye kararlı olduğunuzu belirtiyor. Her şeyi başarabileceğinizden hiç kuşum yok. Ama okulunuz ne olacak? Carrie ne olacak? Siz trapezlerden sallanırken, o neler yapacak? Hayır cevap vermeyin,» dedi aceleyle dudaklarımın aralandığını farkedip. «Beni ikna edeceğinizden eminim ama sizleri hayallerinizden vazgeçirmek zorundayım. Önce hem kendi, hem de Carrie'nin sağlığını düşünmelisiniz. Her an hastalanabilirsiniz. Üçünüz de aynı koşullar altında yaşamadınız mı?»

Üçümüz değil dördümüz diye fısıldıyordu bir ses kulağıma ama Cory'nin adını ağzıma almadım.

«Eğer Carrie iyileşinceye dek bizi yanınıza almaktan söz ediyorsanız size minnettar kalırsınız,» dedi Chris kuşkuyla bir sesle. «Çok çalışırız ve buradan ayrılırken bizim için harcayacağınız her kuruşu öderiz.»

«Evin içinde ve bahçede bana yardım etmekten başka bir şey yapmayacaksınız. Bana borcunuz filan olmayacak.

— 24 —

Gördüğünüz gibi, yararı hepimize dokunacak bir iş anlaşması bu, karşılıksız yardım değil.»

Yeni Bir Yuva

Her şey böyle başladı işte. Sessizce doktorun evine yerleştik ve yaşamının bir parçası oluverdik. Sanki biz gelmeden önce onun başka bir yaşamı yokmuş gibi bize önem vermesini sağladık. Şimdi anlıyorum ancak bunları. Gençliğimizle onu yalnızlıktan kurtardığımıza inandırmıştı bizleri. Yaşamını paylaştığımız için cömert olduğumuzu düşünmemize yol açmıştı. Bizim birilerine inanmaya ihtiyacımız vardı zaten.

Carrie ile bana dört penceresi güneye, ikisi doğuya bakan kocaman bir yatak odası vermişti. Ortak bir acıyla Chris'le göz göze geldik. Bunca zamandan sonra ilk kez ayrı odalarda yatacağıktık. Ondan ayrı kalmak, başıma bir şey geldiği takdirde beni savunamayacak olan Carrie ile yalnız yatmak istemiyordum. Sanırım doktor aramızda bir şeylerin geçtiğini anlamıştı ki, iyi geceler dileyip uzaklaştı ve ancak koridorun sonunda gözden kaybolunca Chris söze başladı. «Çok dikkatli olmalıyız. Cathy. Onun kuşulanmasını istemeyiz...»

«Kuşulanacak bir şey yok ki. Her şey bitti artık,» dedim bakışlarımı kaçırarak. Asla bitmeyeceğirri daha o zaman anlamıştım oysa. Dördümüzü bir odaya kilitleyip bırakmakla bok nelere yol açtrn. Neler olacağını çok iyi biliyordun! Aslında bunu en iyi sen bilebilirdin!

«İyi geceler diyerek öp beni,» dedi Chris. «Tahtakuruları seni rahatsız etmesin.»

Birbirimize iyi geceier diledik ve gözlerim yaşlı, koridor boyunca ilerlemesini izledim.

— 25 —

Yainız kalınca Carrie avazı çıktığı kadar bağırımaya başladı. «Ben tek başıma bu küçük yatakta yatamam. Düşerim! Cathy bu yatak niçin bu kadar küçük?»

Chris ile doktor geri geldiler, aradaki komodinı kaldırıp yatakları birleştirdiler. Yatağın büyüdüğünü gören Carrie ağlamayı hemen kesti. Ama birkaç gece geçince, aradaki boşluk gitgide genişledi ve sonunda neredeyse kendimizi yerde bulacak hale geldik.

Soluk mavi duvar kâğıtlı, mavi halılı ve bunlara uyan perdeli odamızı çok seviyordum. Beyaz mobilyaların limon sarısı yastıkları vardı. Bir genç kız odası işte böyle olmalıydı. Duvarları süsleyen cehennem resimleri gerekmiyordu. Cehennem sürekli olarak benim beynimde yaşıyordu. Eski günleri gereğinden çok düşünmekle ben yerleştirmiştim oraya. Eğer annem isteseydi başka bir çare bulabilirdi. Bizi kilitlemesine gerek yoktu! Para hırsından gözü dönmüştü... Cory de bu nedenle ayrılmıştı aramızdan!

«Unut 'bunları, Cathy,» dedi Chris tekrar birbirimize iyi geceler dilerken.

Korkularımı ona açıklamaktan utanıyordum. Başımı göğsüne yaslayıp fısıldadım. «Chris, yaptıklarımız günahtı, değil mi?»

«Bir daha asla olmayacak,» dedi sertçe ve ardından kovalayan varmış gibi koşarak koridorun sonundaki odasına kaçtı. İyi bir yaşam sürerken, hiç kimseyi ve özellikle Chris'i incitmek istemiyordum, ama yine de gece yarısı yatağımdan kalkıp onun yanına gitmeden duramadım. Usulcacık yanına uzandım ama somyanın gıcirtısıyla gözleri açıldı. «Cathy, burada ne arıyorsun?»

«Dışarda yağmur yağıyor,» diye fısıldadım. «B^ak birkaç dakika yanında yatayım. Sonra gideceğim.» İkimiz de ne kımıldadık, ne soluk aldık. Ve birdenbire kendimizi sarmaş dolaş buluverdik. İnanılmaz bir arzuyla öpüşüyorduk. Kötü ve günahı yaptığımız! Ama yine de durmasını

— 26 —

istemiyordum. Benliğimin uyuyan kadınlığı harekete geçti bir an ama düşünen, hesaplayan beynimin dürtüsüyle onu ittim. «Ne yapıyorsun? Hani bir daha olmayacağını söylemiştin?»

«Sen geldin...» dedi boğuk bir sesle.

«Bunun için değil!»

«Beni çelikten mi yapılmış sanıyorsun! Cathy, bir daha gelme buraya!»

Yatağıma dönüp gözyaşlarımı yastığıma akıttım. Chris koridorun öbür ucundaydı ve karabasanlar görsem beni uyandıramayacaktı. Bana güç verecek biri yoktu yanımda. Sonra annemin sözlerini anımsadım.

Korunmak için bir erkeğin desteğine gereksinmesi olan zavallı bir kadın haline mi geliyordum yoksa ben de? Hayır! Ben kendime yeterli olacaktım!

Ertesi gün Dr. Paul bana dört değişik balerin tablo-suyla Carrie'ye de küçük bir vazo içinde plastik menekşeler armağan etti. Küçük kardeşimin kırmızı ve mor renklere olan tutkusunu hemen öğrenmişti. «Bu odayı istediğiniz gibi süsleyebilirsiniz. Eğer renklerini sevmedinizse, ilkbaharda boyatabiliriz,» dedi doktor. Şaşkınlıkla ona baktım. İlkbaharda burada olmayacaktık ki...

Carrie elinde menekşe vazosuyla bir kenarda otururken, ben kendimi zorlayarak gerçekleri söyledim. «Dr. Paul ilkbaharda biz burada olmayacağız... Bu nedenle bize verdiğiniz odalara fazla alışmak istemiyoruz.»

Kapıdan çıkmak üzereyken geri döndü. Bir seksen beş boyu ve geniş omuzlarıyla kapı boşluğunu dolduruyordu.

«Burasını sevdiğinizi sanmıştım,» dedi buruk bir sesle.

«Elbette seviyoruz,» dedim aceleyle. «Ama iyilikseverliğinizden sonsuza dek yararlanamayız.» Sesini çıkarmadan arkasını dönüp odadan çıktı. Başımı çevirince Carrie' nin düşmanca bakışlarla beni süzdüğünü farkettim.

Doktor her gün Carrie'yi hastaneye götürüp getiriyor-

— 27 —

du. İlk günler yanında ben olmadan gitmek istememişti ama artık alışmıştı ve hastanede yapılan testleri anlatırken, sordukları binlerce sorudan yakınıyordu.

«Carrie, biz asla yalan söyleyemeyiz, biliyorsun. Üçümüz daima birbirimize gerçeği söyleriz ama çatıdaki yaşamımızdan pek herkese sözletmeyiz... anlaşıldı mı?»

İri gizemli gözleriyle baktı bana. «Cory'nin cennete gidip beni bıraktığını kimseye söylemedim ki. Yalnızca Dr. Paul'e anlattım.»

«Ona anlattın mı?»

«Ne yapayım, Cathy?» Başını kucağıma gömüp ağlamaya başladı.

Yani doktor da Cory'nin hastalandığını ve sözde hastanede zatürreden öldüğünü öğrenmişti. Chris ile beni küçük kardeşimizin hastalığı ve ölümünün ayrıntıları konusunda sorguya çekerken gözleri kararmıştı.

Salondaki kanapede ağabeyimle yan yana oturmuş, Dr. Paul'u dinliyorduk. «Arsenik Carrie'nin iç uzuvlarına zarar vermemiş. Bundan korkuyorduk hatırlarsanız. Haydi böyle bakmayın bana. Sırrınızı kimseye söylemedim ama laboratuvardakilere ne aramaları gerektiğini açıklamak zorundaydım. Yanlışlıkla zehir içtiğinizi ve annenizle babanızın iyi dostum olduklarını ve sizleri resmen evlat edinmek istediğimi anlattım onlara.»

«Carrie yaşayacak mı?» diye sordum sevinçle.

«Elbette yaşayacak... tabii gidip trapezlerden sallanmazsa...» Doktor gülümseyerek devam etti. «Yarın ikinizi de muayene edeceğim, eğer sakıncası yoksa!»

Elbette sakıncası vardı! Yanımızda bir hemşire bulunsa bile beni soyup tüm bedenimi karış karış incelemesini istemiyordum. Chris benimle alay ederek kırk yaşında toir doktorun on beşinde bir kızın çıplak vücudundan etkilenmeyeceğini söyledi, ama konuşurken başka tarafa baktığından gerçek düşüncelerini sezemedim.

— 28 —

Belki de haklıydı. Soyunup muayene masasına yatınca, beyaz önlüklü Dr. Paul evin öteki tarafında sürekli olarak gözleriyle beni izleyen doktora benzemeyen biri oluvermişti. Carrie gibi beni de muayene etti ve bir sürü soru sordu. Birkaç aydır âdet görmediğimi söylerken utanmıştım doğrusu. Ve sonunda hepimize bazı vitaminler yazacağını bildirip muayenesini bitirdi. Elbiselerimi giyip Dr. Paul'ün yanında çalışan kadının beni garip bakışlarla süzdüğü odadan koşarak çıktım.

Mutfakta Bayan Beech akşam yemeğini hazırlıyordu. Kapkara yüzünde bembeyaz parlayan dişleriyle gülümsedi bana. «Aman Tanrım, bittiğine çok sevindim!» diyerek masanın başına oturup patates soymaya başladım. «Doktorların beni ellemesinden hoşlanmıyorum. Dr. Paul uzun beyaz gömleğini giyince değişiyor. Sanki gözlerini de örtüyor. Neler düşündüğünü anlayamıyorum. Ama ben insanların gözlerini çok iyi okurum, Bayan Beech.»

Sırıtarak yanıma yaklaştı ve kolalı beyaz önlüğünün kocaman cebinden çıkardığı not kâğıdına bir şeyler karaladı. Bizlere de el işaretleriyle konuşmasını öğretiyordu ama üçümüz de henüz derdimizi anlatacak kadar ilerleyeme-miştik. Ayrıca kısacık cümlelerle yazdığı notlar da çok hoşuma gidiyordu. Doktor der ki, gençlerin taze sebze ve meyvalara ihtiyacı vardır. Çok et yemeliler ama tatlı ve pastalardan uzak durmalılar. Büyümenizi istiyor, şişmanlamanızı değil.

Bayan Beech'in tadına doyumaz yemekleri sayesinde iki hafta içinde biraz kilo almıştık. Son derece iştahsız olan Carrie bile tabağına konanları silip süpürüyordu. Ben patatesleri ayıklarken, el işaretleriyle derdini anlatamayacağını farkedenden Bayan Beech tekrar bir not yazdı. Tatlı çocuk, bundan böyle bana Henny de, Bayan Beech değil.

Tanıdığım ilk zenciydi; önceleri biraz çekinip ürkmüştüm, ama birlikte geçirdiğimiz iki hafta sonunda çok şey-

— 29 —

ler öğrenmiştim. Benimle aynı duyguları, umutları, korkuları paylaşan, yalnızca ten rengi farklı bir insandı. Henny'nin içten gülüşlerini, rengarenk çiçekli bol giysilerini ve özellikle not kâğıtlarına sığdırdığı akılcı sözlerini çok seviyordum. Gerçi sonunda el işaretleriyle konuşmasını öğrenebilmişim ama doktor-oğlu kadar başarılı sayılmazdım.

Paul Scott Sheffield garip bir adamdı. Bazen hiç nedensiz üzgün görünürdü ve sonra gülümseyip, «Evet, Tanrı sizleri Henny ile aynı otobüse bindirip bana büyük bir iyilik yapmış,» derdi. «Yitirdiğim ailem için üzülüyordum ama kaderim bana başka bir aile gönderdi...»

«Chris,» dedim o gece odalarımıza çıkarken. «O çatıdaki odada yaşarken ailemizin erkeği sendin... Şimdi Dr. Paul'un yanımızda olması, bizi seyretmesi, konuştuklarımızı dinlemesi bazen bana çok garip geliyor.»

«Biliyorum. Yavaş yavaş benim yerimi alıyor. Doğrusunu istersen,» diye yanakları kızarak sözlerini sürdürdü. «Yaşamında benim yerimi almasına içerliyorum ama Carrie için yaptıklarına minnettarım.»

Doktorun bizim için yaptığı her şey annemizi en az bin kat daha kötü bir insan olarak görmemize yarıyordu.

Ertesi gün Chris on sekiz yaşına bastı. Elbette ben asla yaş gününü unutmazdım ama doktorun da anımsayıp Chris'in gözlerini parlatan bir sürü armağan vermesi hepimizi duygulandırmıştı. Ve aynı ortak suçluluk duygularımızla üzüntüye kapıldık. Dr. Paul bize çok iyilik yapmıştı ama artık buradan gitmeyi tasarlamaya başlamıştık. Carrie de yolculuk yapacak kadar düzeldiğine göre, doktorun iyi niyetini daha fazla zorlamamalıydık.

Parti sona erdiğinde, Chris'le birlikte arka verandada oturup bu konuyu tartıştık. Yüzüne bakınca, arzuladığı gibi doktor olmasına yardım edecek tek kişiden ayrılmak istemediğini rahatça anladım.

— 30 —

«Sürekli olarak seni gözlemesinden hoşlanmıyorum, Cathy. Gözünü hiç senden ayırmıyor. O yaştaki erkekler genç kızlara düşkündürler.»

Öyle mi? Ne kadar ilginç. «Ama doktorların elleri altında bir sürü güzel hemşire vardır, değil mi?» diye yanıtladım. Chris'in düşlerinin gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapabilirdim. «Buraya ilk geldiğimiz günü anımsıyor musun? Sirklerde deneyimli trapezcilerle rekabet etmek zorunda kalacağımızı söylemişti. O haklı, Chris. Gidip bir sirkte çalışamayız. Aptalca bir düştü bu.»

Chris kaşlarını çatarak gözlerini boşluğa dikti. «Bunları ben de biliyorum.»

«Aslında yalnız bir adam bizim doktor. Belki evin içinde benim kadar ilgi çekici başka bir şey bulunmadığı için beni izliyordur.» Ama belirli bir yaştaki erkeklerin on beşlik kızlara düşkün olmalarını öğrenmek çok hoşuma gitmişti. Tıpkı annem gibi onları avucuma alacak güce sahiptim demek.

«Chris, eğer Dr. Paul gerçekten bizim kalmamızı istiyorsa, kalır mısın burada?»

Ağabeyim gözlerini birkaç gün önce düzelttiği taflanlardan ayırmadan yanıtladı. «Bir deney yapalım. Ona gideceğimizi söyleyelim, eğer karşı durmazsa, kibarca bizden bıktığını anlatmış olur.»

«Böyle bir sınav haksızlık olmaz mı?»

«Hayır. Böylece ona bizden kurtulma şansı tanımış oluruz. Üstelik suçluluk duygusuna kapılmasını önleriz. İnsanlar bazen içlerinden geldiği için değil, kendilerini zorunlu hissettikleri için iyilik yaparlar.»

«Yaaa...»

Aklımıza koyduğumuzu hemen yapan insanlardık. Ertesi akşam yemekten sonra Paul bizimle birlikte arka verandaya geldi. Hayalimde ona hep Paul demeye başlamıştım. Gri pantolonu ve kırmızı kazağıyla bambu koltuğuna

— 31 —

kurulmuş, ağır ağır sigarasını tütürürken o kadar zarif ve yakışıklıydı ki... Paul'un gözcüleri bahçelerine bakan verandanın korkuluğuna tırmanmış oturuyorduk. Mermer basamaklardan aşağıya inince, çiçeklerin arasına serpiştirilmiş beyaz mermer heykeller ve ufak bir suyun üzerine kurulmuş kırmızı boyalı Japon köprüsünün süslediği bahçede buluyordunuz kendinizi. Çıplak klasik heykeller son derece güzel ve zarifti, ama yine bu bahçenin neye, yaradığını çok iyi biliyordum. Düşlerimde daha önce de buraya gelmişim.

Ölü yaprakları savuran sonbahar rüzgârının hissiyatı arasında Dr. Paul her yıl Avrupa'ya gidip koleksiyonunu genişletmek için yeni heykeller aldığını anlatıyordu. Son gidişinde Rodin'in Öpücük adlı heykelinin mükemmel bir kopyasını eline geçirdiği için çok şanslı sayıyordu kendini. Rüzgârla birlikte içimi çektim. Buradan ayrılmak istemiyordum. Dr. Paul'le, Henny'yle birlikte beni büyüleyen bahçelerin içinde sürdürmek istiyordum yaşamımı.

«Evet, güllerimin hepsi kokuludur. Kokmayan bir gülü ben ne yapayım?» dedi Dr. Paul.

Batan güneşin soluk, eflatun ışıklarında bakışlarımız karşılaştı. Karısının nasıl bir insan olduğunu, onun tarafından sevilmenin ne demek olacağını merak ediyordum. Aklımdan geçenleri okunmasından korkarak gözlerimi kaçırdım. «Endişeli görünüyorsun, Cathy. Bir şey mi var?» diye sordu doktor. Sanki sırlarımı biliyormuş gibiydi sesi. Chris başını çevirip bakışlarıyla beni uyardı.

«Kırmızı kazağınız gözümü aldı,» dedim aptalca. «Henny mi ördü?»

Dr. Paul gülümseyerek baktı bana. «Hayır Henny değil. Ablam yaşgünü armağanı olarak örüp göndermişti. Kentin öbür ucunda oturuyor kendisi.»

«Ablanız niçin armağanı kendi eliyle getirmeyip postayla gönderdi?» diye sordum. «Ve niçin bize yaşgününüz-

— 32 —

den söz etmediniz? Biz de bir armağan almak isterdik.» «Yaşgünümü sizin gelişinizden birkaç gün önce kutladım. Eğer Henny daha önce söylemediyse ben açıklayayım: Kırkıma bastım. Karım on üç yıl önce öldü ve ablam o günden beri benimle konuşmuyor.»

Rüzgârın sürüklediği sarı yapraklar ayaklarımın dibine kadar geldi. Tanrı'nın öfkeli gözü gibi bizi süzen ayışı-ğında, soğuk damda Chris'le birlikte oturup dua ettiğimiz o meşum geceyi anımsadım birdenbire. İşlediğimiz bir tek günah için ödeyeceğimiz bir bedel var mıydı? Büyükannemiz hemen, «Elbette! En ağır cezalara lâyıksınız! İlk başından beri biliyordum, siz şeytanın yarattığı çocuklarsınız!» diye haykırırdı bunu duysa.

Ben düşüncelerime dalmış otururken Chris konuşmaya başladı. «Doktor, geçen gün Cathy ile konuştuk. Carrie iyileştigi göre artık yola çıkmalıyız. Yaptığınız her şeye minnettarız ve bizim için harcadığınız her kuruşu ödeyeceğiz...» Başka bir şey söylememem için parmaklarıyla elimi sıkıyordu bir yandan.

«Bir dakika dur, Chris.» diye sözünü kesti Dr. Paul. Koltuğunda doğrulup ayaklarını yere indirmişti. Ciddi bir tartışmaya hazırlanır gibiydi. «Bunun geleceğini farketmediğimi sanmayın. Bir sabah uyandığimde gittiğiniz! öğreneceğimden korktum hep. Sizleri evlat edinmek için yasal olarak neler yapmam gerektiğini araştırdım. Sandığım kadar karışık bir iş değilmiş, Ama evden kaçan çocukların çoğu yetim olduklarını öne sürdükleri için babanızın öldüğünü bana kanıtlamanız gerekecek. Eğer hayattaysa annenizin olduğu kadar onun da iznini almak zorundayım.»

Soluğum kesildi bir anda! Annemin izni gerek! Yani bir kez daha onu görmek zorundayız! Ben onunla bir daha asla karşılaşmak istemiyordum!

— 33 —

F..-3

Üzüntümü farkedince sevecen bakışlarla sürdürdü sözlerini. «Mahkeme annenizi davaya çağırarak. Eğer bu eyalette yaşasaydı, üç gün içinde gelmesi gerekirdi ama Virginia'da oturduğu için üç hafta süre tanırırlar. Eğer ortaya çıkmazsa ve siz yargıca benim iyi bir baba olduğumu söylerseniz, sizi hemen evlat edinmeme izin verirler.»

«Siz bir harikasınız!» diye bağırdım. «Ama o gelmeyecektir! Bizi herkesten gizlemek istiyor! Eğer varlığımız öğrenilirse, onca paradan vazgeçmek zorunda kalacak. Çocuklarını gizlediğini duyarsa sevgili kocası bile ona sırt çevirebilir. Bizi rahatça evlat edinebileceğinizden emin olabilirsiniz ama umarım sonra pişmanlık duymazsınız!»

Chris elimi biraz daha sıkı ve Carrie korkulu gözlerini yüzüme dikti.

«Birkaç hafta sonra Noel geliyor. Yalnız başıma kutlamama razı olacak mısınız? Üç haftadır evimde kalıyorsunuz, tüm tanıdıklarına geçenlerde ölen bir arkadaşımın çocukları olduğunuzu söyledim. Körcesine atılmıyorum bu işe. Henny ile bunu epey tartıştık. O da benim gibi düşünüyor. Evin içinde gençlerin bulunması ikimizi de genç-leştirdi. Karımla oğlumun ölümünden beri kendimi hiç bu kadar canlı ve sağlıklı hissetmemiştim. Yıllardır hep bir aile özlemi çekiyordum. Bekâr yaşamaya bir türlü alışamadım.» İsrarlı sesine biraz hüzün karıştı. «Sanırım sizi evlat edinmemi kader istedi. Tanrı Henny'yi sizleri bana getirmesi için o otobüse bindirdi. Kader araya girip kararını verince, ben karşı durabilir miyim? Geçmişteki hatalarımı bağışlatmama yardımcı olmak için Tanrı'nın sizleri bana gönderdiğine inanıyorum.»

Tanrı göndermiş ha! Beni ikna etmişti hemen! Herkesin arzusuna kavuşmak için her şeyi söyleyebileceğini bildiğim halde bu sözlerle inanmışım. Yine de soran gözlerle Chris'e baktım. Benim ne yapmak istediğimden emin ol-

— 34 —

mayan ağabeyim şaşkın bakışlarla karşılık verdi. Gözlerini benden ayırmadan Dr. Paul ile konuşmaya başladı. «Karınızı ve oğlunuzu yitirdiğiniz için çok üzüldük, efendim, ama onların yerini tutamayız. Ayrıca sizin olmayan üç çocuğun masrafını yüklenmenizin de doğru olacağından emin değilim.» Bakışlarını doktorun gözlerinin içine dikip devam etti. «Biraz daha düşünmelisiniz. Bizleri evlat edinirseniz, yeniden evlenebilmeniz oldukça zorlaşır.»

«Bir daha evlenmeye niyetim yok,» dedi doktor garip bir sesle ve kendi kendine konuşur gibi ekledi. «Karımın adı Julia'ydı. Öldüğü zaman üç yaşında olan oğlumun da Scott'tu.»

«Karınızı ve küçük oğlunuzu kaybetmek sizi çok üzmüştür,» dedim. Herkesin derdine çok kolayca ortak olabiliyordum. «Yoksa onlar da babam gibi araba kazasında mı öldüler?»

«Evet, bir kazada,» dedi sertçe. «Ama araba kazasında değil.»

«Babam öldüğü zaman otuz altı yaşındaydı... pastasını, armağanlarını hazırlamış, bir sürpriz yaşgünü partisi için eve gelmesini bekliyorduk... ama o gelmedi, iki polis kapıyı çaldı...»

«Evet, Cathy,» dedi doktor usulca. «Anlatmıştın. Çocukluk yılları hiç kimse için kolay değildir. Üstelik tek başına, eğitimsiz, parasız, ailesiz ve detsuz kalırsa...»

«Ama biz yalnız değiliz,» diye atıldı Chris, başlattığı sınavı sürdürmek için.

«Eğer beni istemiyorsanız, size verdiklerimi yeterli bulmuyorsanız, Florida'ya doğru yolunuz açık olsun. Bunca yıllık çalışmanı bir kapris uğruna bir kenara atacaksın demek, Chris. Ve sen Cathy, balerin olma hayallerini unutmak zorunda kalacaksın. Carrie'nin de sağlıklı ve mutlu bir yaşam süreceğine asla inanmıyorum. Sizi burada kalmak için ikna etmeye çalışmıyorum, çünkü aklı-

— 35 —

niza koyduğunuzu yapmak istiyorsunuz. Bu nedenle bir an önce karar verin. Beni ve düşlerinizin gerçekleşmesini mi, yoksa bilinmeyen dünyaları mı tercih edeceksiniz?»

Chris'e sokulmuş, elini tutmuş korkuluğun kenarında oturuyordum. Kalmak istiyordum aslında. İyi kalpli doktorun Chris, Carrie ve bana vereceği çok şey vardı.

Güney rüzgârları yanağımı okşayıp her şeyin düzeleceğini fısıldıyordu kulağıma. Mutfaktan Henny'nin sabah kahvaltısı çörekleri için hamur yoğuran gürültüleri geliyordu. Kilit altındaki yaşamımız boyunca tereyağın tadını unutmuştuk.

Büyülenmiş gibiydim. Henny'nin tabak çanak gürültüleri bile uzun zamandan beri ağırlaşmış olan yüreğimi ferahlatıyordu. Belki iyilik ve mutluluk peri masallarının dışında da bulunabilirdi. Belki bizler de Tann'nın mavi göğü altında başımız dik yürüyebilecektik. Yanlış toprağa atılmış yanlış tohumlardan oluşan hastalıklı fidanlar değildik belki.

Ama sonunda kararı veren ne Chris, ne de bendim. Carrie birdenbire oturduğu basamaktan fırlayıp kendini doktorun kucağına attı. İncecik kollarını boynuna dolayıp haykırmaya başladı. «Ben gitmek istemiyorum! Seni seviyorum, Dr. Paul! Ne Florida, ne de sirk istiyorum! Hiçbir yere gitmek istemiyorum!» Ve bunca zamandır Cory için, içinde biriken gözyaşlarıyla ağlamaya başladı. Doktor onu kucağına oturtup ıslak yanaklarını öptü ve cebinden çıkardığı mendiliyle gözyaşlarını kuruttu.

«Ben de seni seviyorum, Carrie. Tıpkı senin gibi iri mavi gözlü, sapsarı saçlı bir kızım olmasını isterdim.» Ama bunları söylerken, Carrie'ye değil, bana bakıyordu.

«Noel'de burada olmak istiyorum,» diye hıçkırdı Carrie. «Deha tiç Noel Baba görmedim.»

Elbette görmüştü. Yıllarca önce annemle babam bizi büyük bir mağazaya götürmüşlerdi ve babam Carrie ile

— 36 —

Cory'nin Noel Babanın kucağında otururken resimlerini çekmişti. Anlaşılan unutmıştı bunları.

Kendi kanımızdan gelen bir insan bizi öldürmeye çalışırken, nasıl olur da bir yabancı karşımıza çıkıp yaşamımıza böylesine kolayca girerek bize sevgisini verebilirdi?

Yaşamın İkinci Şansı

Carrie'nin bu davranışı, bir bakıma kalmaya mecbur etmişti bizi. Yanımızdaki parayı Dr. Paul'e vermek istedik ama şiddetle karşı koydu. «Paranızı ne kadar güç koşullar altında kazandığınızı biliyorum, onun için kendinize saklayın. Geçen gün avukatımla annenizi Clairmont'a getirtmek için ne yapılması gerektiğini görüştüm. Gelmeyeceğine inandığınızı biliyorum ve eğer sizi evlat edinebilir-sem, hepinize cep harçlığı vereceğim. Meslektaşlarım sizin yaşınızdaki çocuklarına haftada beş dolar veriyormuş. Carrie içinse sanırım üç dolar yeter.» Okul için gerekli olan her şeyimizi de kendisi almaya kararlıydı. Cömertliği karşısında ağızımız bir karış açık bakakaldık yüzüne.

Noel'den birkaç gün önce peri masallarını andıran bir alışveriş merkezine götürdü bizi. Kırmızı halıları, cam kubbeli dükkânı, çalan müziği, raflara sıralanmış eşyaları şaşkınlıkla seyretmemiz sanırım ona zevk vermişti.'

Genç kız giysilerinin satıldığı bölüm beni çılgına çevirmişti. Daha önce kendime bir şeyler alma fırsatım hiç olmadığı için, bunca güzel ve değişik giysi karşısında kararsız kalmıştım. «Haydi,» dedi Chris. «İşte kendine uyan giysileri seçmen için getirdik seni buraya.» Annemin aldıklarının bana uymadığını söyleyerek yakındığımı hatırlatmaya çalıştığını anlamıştım.

Ocak ayında başlayacağımız okul için gerekli olan

— 37 —

giysileri, ayakkabıları seçerken büyük bir özen gösterdim. Artık yeni bir mantoya, şemsiyeye ve şapkaya kavuşabilirdim. Bunları seçerken, sevgili doktorumuzun iyi kalpliliğinden yararlanıyormuşuz gibi bir duyguya kapılıp kendimi suçlu hissettim.

Kararsızlığım ve karışık duygularımın yarattığı isteksizlik karşısında doktor sabırsızlandı. «Bak Cathy, buraya her gün gelecek değiliz. Bütün bir kış için ne lazımsa al kendine. Chris, sen de biz buradaki alışverişi tamamlarken erkek giysileri satan bölüme geçip kendine bir şeyler seç. Carrie'ninkileri de biz halledebiliriz.»

Ağabeyim yanımdan ayrılınca, mağazadaki tüm genç kızların beğeniyle arkasından baktıklarını farkettim. Artık normal çocuklara benzeyebilecektik. Belki de ilk kez kendimi güven içinde hissetmişim ki, Carrie etrafı çınlatan bir sesle yaygarayı bastı. Satıcılar, müşteriler çılgınlıklarını duyunca şaşkına dönmüşlerdi. Kadının biri sürdüğü puseti kenarda duran bir mankene çarpınca, arabadaki bebeği de çılgınlıklarıyla Carrie'ye eşlik etmeye başladı.

Küçük kardeşimiz başını arkaya atmış, gözlerinden ip gibi yaş akararak ağlıyordu. «Aman Tanrım, ne oluyor?» diyerek Chris dönüp yanımıza geldi. Doktorumuz da hiçbir şey anlamamıştı.

Erkekler ne bilir zaten? Aniaşılın satıcıların çıkardığı pastel renklerdeki giysiler Carrie'nin sinirine dokunmuştu. Hiçbiri kırmızı ya da mor değildi, üstelik bedenleri büyük geliyordu. «Küçük çocuk reyonuna bakın bir kere,» dedi satıcı kadın utanmış görünen doktorumuza gülümseyerek.

Carrie sekiz yaşındaydı! Küçük çocuk lafını duyar duymaz yüzü tekrar 'buruştu ve bacaklarına sarılarak haykırdı. «Cathy, ben okula bebek elbiseleriyle gidemem!

— 38 —

Pembe, mavi giysiler istemiyorum! Herkes alay eder benimle. Kırmızı ve mordan başka bir şey giymem!»

«Güzel kızım, mavi gözlü sarışınları pastel giysiler içinde ben çok beğenirim. Sevdğin parlak renkleri giymek için niçin biraz daha beklemiyorsun?» Dr. Paul, Carrie'yi yatıştırmaya çabalıyordu.

Carrie kadar inatçı birine bu sözlerin yararı olmazdı. Yumruklarını sıkıp herkesi tekmelemeye hazırlandığı anda, orta yaşlı bir hanım yanımıza yaklaştı ve çocuğun istediği giysileri hazır bulamadığımızı göre diktirmeyi neden düşünmediğimizi sordu. Carrie kararsızlıkla yüzümüze baktı.

«İşte oldu!» dedi Dr. Paul hevesle. «Hemen Cathy'ye bir dikiş makinesi alırım, sana istediğin her şeyi diker.»

Benim terzi değil, balerin olduğumu hepsi biliyordu ama unutmuşu benziyorlardı. «Cathy elbise dikmesini bilmez ki,» diye atıldı Carrie. «Dansetmekten başka bir şey yapamaz.»

Cory ile kendisine okuma yazma öğrettiğini bile unutmuştu sevgili kardeşim, «Neyin var, Carrie?» diye atıldı Chris. «Bebek gibi davranıyorsun. Cathy aklına koyduğu her şeyi gayet iyi yapar. Bunu biliyorsun.»

Doktor da bunu onaylayınca, bana bir dikiş makinesi alındı. «Ama Cathy istediklerini dikene kadar, bir iki tane pembe, mavi elbise alalım sana olur mu?» dedi Dr. Paul. «Daha sonra kendi giysilerini de dikerek bir sürü masraftan kurtarabilir beni Cathy.»

Eve dönerken hepimiz sevinçten havalara uçuyorduk. Ayaklarımızda gerçek deri ayakkabılar, saçlarımız berber tarafından kesilmiş, elimiz kolumuz paketlerle dolu, kahkahalar içinde evin yolunu tutmuştuk. Bir düzine naylon çorap almıştım kendime, bir torba dolusu da makyaj malzemem vardı. Büyük bir dikkatle bunları seçerken, Chris ruj ya da allığa ihtiyacım olmadığını söyleyerek iti-

— 39 —

raz etmişti, ama «Bir kızın nelere ihtiyacı olduğunu sen nerden bileceksin?» diye tersledim onu. Annemin tuvalet masasının üstünde gördüğüm her kavanoza sahip olmak zorundaydım. Hatta onun kullandığı marka bir cilt gerici maske ve kırışıklıkları önleyici krem almakta ısrar etmiştim.

Arabadan iner inmez odalarımıza çekilip yeni giysilerimizi denedik. Bir zamanlar annemizin getirdiği armağanların bizi bu kadar sevindirmemiş olduğunu düşünüyordum. Önden düğmeli mavi kadife elbisemi giyerken, nefret etmeye kararlı olduğum annem için ağlamaya başladım. Çocukluk yıllarımızı elimizden aldığı için kendisini bağışlatmak amacıyla her gelişinde elbiseler, oyuncaklar getiren annemizi düşündüm bir süre yatağın kenarına oturup. Yitirdiğimiz yıllar artık geri gelmezdi ve mezarında yatan Cory için yeni giysilerin anlamı kalmamıştı.

Miras kalan gitarıyla, 'banjosu, Carrie'nin her sabah gözünü açınca göreceği bir köşede duruyordu. Niçin hep biz ıstırap çekiyorduk? Birdenbire aklıma geldi. Doğruca doktorun çalışma odasına koşup büyük atlasını aldım. Güney Carolina haritasında Clairmont kentini buldum ve Greenglenna'nın komşusu olduğunu görünce gözlerime inanamadım! Raslantı olamazdı bu, değil mi? Tanrı annemize yakın bir yerde yaşamamızı istemişti. Az da olsa ona acı çekirme umudum vardı artık. Hemen Greenglenna kentine gidecek, bir gazeteyle abone olup Foxworth Malikânesi ve çevresinde yaşayan zenginlerin ne yaptıklarını yakından izleyebilecektim.

Er ya da geç annem bu taraflara gelecek ve varlığını öğrenecekti. Bize çektirdiklerinin en az on katını tadmasını sağlamaya yeminliydim.

Bu karara vardktan sonra salonda doktor ile Henny' ye yeni giysilerini sergileyen Chris'le Carrie'ye katıldım. Henny odayı aydınlatan mutlu gülüşüyle izliyordu bizi.

— 40 —

Sevgili doktorumuzun gözlerindeyse garip bir gölge vardı yalnızca. Birdenbire ayağa kalkıp biraz işi olduğunu söyledi ve yanımızdan ayrıldı.

Henny bana hamur açmasını, bisküvi pişirmesini öğretiyordu. Unlu ellerini önlüğüne kurularak kâğıda bir not yazdı. Henny'nin gözleri artık iğne deliklerini görmüyor. Acaba doktor — oğlumun kopuk düğmelerini dikebilir misin?

«Elbette,» dedim isteksizce. «Düğme dikmekten başka, örgü öreri, tığ işi yaparım, nakış işlerim. Boş zamanlarımı değerlendirmek için öğretmişti hepsini annem.» Sesim kısıldı. Konuşamıyordum. Annemin güzel yüzü canlandı gözlerimin önünde. Babamı da gördüm. Üstümüz başımız kar içinde Chris'le beraber okuldan dönüp salona girdiğimizi ve annemizi ikizler için minik hırkalar örerken bulduğumuzu anımsadım. Başımı Henny'nin kucağına gömüp deliler gibi ağlamaya başladım. Bir süre sonra başımı kaldırınc, Henny'nin yanaklarından süzülen yaşları gördüm. «Ağlama Henny, doktorun düğmelerini elbette dikerim. Bizi o kurtardı. Doktor için yapmayacağım bir şey yoktur.» Henny garip bir ifadeyle yüzüme bakıp kucak dolusu onarılacak giysiyi önüme yığıdı.

Chris her dakikasını Dr. Paul ile geçiriyordu. Özel, bir okula yılın ortasında girebilmesi için ders veriyordu doktor ona. En büyük sorunumuz Carrie'ydi. Okuma yazma biliyordu ama o kadar ufak tefekti ki, çocukların çoğunlukla iyi kalpli olmadığı bir ilkokula nasıl gidebilecekti? «Carrie'yi özel bir okula yazdırmayı düşünüyorum,» dedi bir gün Dr. Paul. «Ben de müteveli heyetinde olduğum için sürekli ilgi görecektir öğretmenlerinden ve arkadaşlarının ona kötü davranmalarına izin verilmeyecektir.» Anlamlı bir bakışla süzüyordu beni.

Minnacık vücuduna orantısız kocaman kafasıyla Carrie'nin alay konusu olması en büyük korkumdu. Bir za-
— 41 —

manlar sevgili kardeşim çok güzeldi ama güneşsiz geçen yıllarımız onu bu hale getirmişti.

Annemin mahkemenin çağrısına uyacağından korkarak oturuyordum yargıcın karşısında ama gelmeyeceğinden de emindim. Gelir miydi hiç? Ortaya çıktığı takdirde çok şey yitirebilirdi ve hiçbir kazancı olmazdı. Biz ona yük oluyorduk yalnızca. Üstelik cinayetle suçlanma olasılığı da vardı...

En güzel giysilerimizle yan yana oturmuş bekliyorduk. Sinirlerim öylesine gerilmişti ki, her an ağlayabilirdim. Annemiz mahkemeye gelmeyecek bizi istemediğini bir kez daha kanıtlamıştı. Yargıcın acıyan bakışları da beni deliye döndürüyordu. Annemin canı cehennemle! Öz çocuklarına bunu nasıl yapabiliirdi? Bir zamanlar babamızı çok sevdiğini defalarca söylemişti bize. Ne biçim bir anneydi? Başımı dik tutup çılgın atmamak için dilimi ısırıyordum. Donuk bakışlarla oturan Chris'in de içinde kopan fırtınaları sezebiliyordum. Minnacık bir top gibi Dr. Paul'ün kucağına yerleşmişti Carrie. Sevgili doktor saçlarını okşayıp onu rahatlatmak için sürekli kulağına bir şeyler fısıldıyordu. «Boşver, aldırış etme. Baba olarak beni, anne olarak da Henny'yi kabul edersin. Ben yaşadığım sürece hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak.»

Bir zamanlar tüm kalbimle sevmiş olduğum annem için akıttım gözyaşlarımı o gece. Babamızın sağlığında sevgisini bize vermiş olan annem için ağlıyordum. Âdeta kendi çocuğum gibi gördüğüm Cory için de akıyordu gözyaşlarını. Bir anda ağlamayı kesip intikam duygularına kapıldım. Annemi en çok ne üzdi? Bizim varlığımızı unutmak istiyordu. Ama unutmamasını sağlayacaktım. Noel'de ona bir kart atıp «İstemediğiniz dört Dresden bebeğinden» diye imzalayacaktım. Yoo hayır, «İstemediği-

— 42 —

niz üç canlı ve götürüp geri getirmedeğiniz bir ölü Dresden bebeğinden» cümlesi daha doğru olurdu. Kartı eline alıp, ben gerekli olanı yaptım diye düşünürken görebiliyordum onu.

Koruyucu zırhlarımızdan sıyrılıp gerçek duygularımızı bir kez daha ortaya çıkarmıştık. Umut, güven duygularının benliklerimize sahip olmalarına izin vermiştik.

Gerçekleşen peri masallarında yaşıyorduk sanki. Kötü kraliçe ortadan kaybolmuştu ve Pamuk Prenses bir gün yönetimi ele geçirecekti. Ama her peri masalında kendisine olayları zorlaştırma rolü verilmiş bir cadı vardır. Bu cadının ben olduğumu bilmekse işin en acı yanıydı.

Yatağımdan kalkıp mehtabı seyretmek için verandaya çıktım. Chris korkuluğa dayanmış, gözlerini aya dikmişti. Çökmüş omuzlarından içinin kan ağladığı belliydi. Usulca yanına yaklaşıp boynuna sarıldım, kendisine çok küçük geldiği halde severek giydiği annemizin geçen yılbaşı hediye ettiği sabahlık vardı üzerinde.

Masmavi gözleriyle baktı yüzüme. Kişiliğimin iyi kalpli, mutlu yanını sever gibi seviyordum onu.

«Cathy,» diye fısıldadı sırtımı okşayarak, «Eğer ağlamak istiyorsan hiç durma. Benim için de ağla. Aptal gibi umut ettim. Annemizin ortaya çıkıp yaptıkları için mantıklı bir neden öne süreceğini düşünüp durdum.»

«Bir cinayetin mantıklı bir nedeni olur mu?» diye sordum acı bir sesle. Ağabeyim öylesine üzgün duruyordu ki, elim kendiliğinden saçlarını okşamaya başladı. Aşk öylesine başka ve öylesine güçlü bir duyguydu ki, başını saçlarıma gömüp hıçkırıldığı zaman kalbimin yerinden oynadığını sandım. Dünyada güvenilebileceği tek kişi benmişim gibi sürekli olarak adımları mırıldanıyordu.

Nasıl oldu bilmiyorum, dudaklarımız birbirini buldu ve dayanılmaz bir arzuyla öpüşmeye başladık. Chris kendinden geçip beni odasına çekmeye çalıştı. «Yalnızca se-

— 43 —

ni kucaklamak istiyorum, Cathy. Başka bir şey değil. Okula gidince anımsamam için bazı şeylere ihtiyacım var. Cathy, lütfen.» Cevap veremeden dudakları tekrar dudaklarımı buldu ve ateşinden hem heyecana, hem de korkuya kapıldım.

«Yeter! Yapma!» diye bağırdım sonunda, ama beni dinlemeyip göğüslerimi okşamaya başladı. «Chris,» dedim öfkeyle. «Beni sevme lütfen. Okula gidince, bana olan duyguların aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi yok olup gidecek. Başkalarını sevmeye zorlamalıyız kendimizi. Annemizle babamızın hatasını yinelememeliyiz.»

Tek laf etmeden sımsıkı sarıldı bana. Neler düşündüğünü anlayabiliyordum. Başka birini sokmayacaktı yaşamına. Çok genç yaşta bir kadın ona ihanet etmişti. Benden başka kimseye güvenemiyordu artık.

Gözlerinde yaşlarla uzaklaştı benden. Onun iyiliği için bu ilişkiyi kesmek zorundaydım. Zaten herkes başkalarının iyiliği için bir şeyler yapmaz mı?

Yatağıma dönünce bir türlü uyuyamadım. Beni istediğini, çağırdığını hissediyordum. Yerimden kalkıp odasına gittim ve yanına uzandım. «Benden asla kurtulamayacaksın, Cathy. Ömrümüzün sonuna dek sen ve ben birlikte olacağız.»

«Hayır!»

«Evet!»

«Hayır!» Usulca dudaklarından öpüp yataktan fırladım. Deliler gibi odama koşup kapıyı sıkıca kilitledim. Neler oluyordu bana? Odasına girip yatağına uzanmamalıydım. Büyükannenin dediği gibi kötü 'bir insan mıydım?

Hayır olamazdım! Olmamalıydım!

— 44 —

BOLUM 2

Tatlı Hayaller

Noel gelmişti, çam ağacının boyu tavana kadar yükseliyordu ve altında en az on çocuğu sevindirecek kadar hediye paketi vardı. Hoş, artık Chris'le ben çocuk sayılmazdık ya... Carrie Noel Babanın getirdiği her şeye inanılmaz bir mutlulukla bakıyordu. Annemizin odasından çaldığımız paranın kalanıyla. Paul'e bir kırmızı robdö-şambr, Henny'ye de kıpkırmızı bir kadife el'bise almıştık. Mutluluktan uçan Henny hemen teşekkürlerini yazdı. Kilise için harika bir elbise. Bütün destlerim kıskanacak. Ve en sonra, en büyük sürpriz açıklandı. Paul yanıma çömelip cüzdanından beş tane sarı bilet çıkardı. Beni bundan daha fazla mutlu edecek bir şey olamazdı dünya yüzünde. Rosencoff Bale Okulunun Fındıkkıran temsiline gidecektik hep birlikte!

«Ben baleden pek anlamam ama sorduğum kişiler bu gurubun çok başarılı olduğunu söylediler. Ayrıca çeşitli düzeylerdeki öğrencilere ders veriyorlarmış. Cathy, senin durumun nasıl?»

Benim konuşmayacak kadar şaşkın olduğumu farke-den Chris hemen atıldı. «Tavanarasına çıktığımız zaman Cathy baleye daha yeni başlamıştı ama orada bir mucize

— 45 —

oldu ve Anna Pavlova'nın ruhu gelip Cathy'nin vücuduna yerleşti. Her şeyi kendi kendine öğrendi.»

Aynı akşam en ön sıraların birinde yan yana oturmuş, sahnedeki harika balerinleri izliyorduk. Özellikle başroldeki Julian Marquet adındaki yakışıklı genç olağanüstü bir baletti. Tıpkı bir rüyada gibi temsilden sonra Paul'ün peşinden kulise girip balerinlerle tanıştım!

Yan yana duran ufak tefek bir çiftin yanına götürdü bizi sevgili doktorumuz. «Georges, madame, işte size sözünü ettiğim Catherine Doll. Bu da ağabeyi Christopher Doll. Şu küçük güzel Carrie... Hanrietta Beech ile daha önce tanışmıştınız...»

«Ha evet,» dedi tipik bir balerin gibi konuşan, giyinen, saçlarını topuz yapan hanım. Karı koca siyah giysileri ve soluk yüzlerinde parlayan kapkara gözleriyle birbirlerine benziyorlardı. Kara gözler önce beni, sonra Chris'i inceledi. «Sen de dans eder misin?» Acaba hep bir ağızdan mı konuşuyorlardı?

«Hayır ben bunlardan anlamam,» dedi Chris utanarak.

«Ah, ne kadar kötü. İkiniz sahnede gözaıcı bir çift oluşturdunuz. Seyirciler güzelliğinizi görmek için akın akın gelirlerdi.» Korkuyla elime sarılmış Carrie'ye baktı bir an ve bu işe uygun bulmayarak bir daha ilgilenmedi.

«Chris doktor olacak,» diye açıkladı Dr. Paul.

«Yaaa!» İkisi de ağabeyime çıldırmış gibi bakıp tüm ilgilerini benim üzerimde topladılar.

«Bale dersi aldın mı?»

«Evet,» dedim zor duyulan bir sesle.

«Kaç yaşında başladın?»

«Dört.»

«Şimdi kaç yaşındasın?»

«Nisanda on altı olacağım.»

«İyi. Çok iyi. Kaç yaşında puanta kalktın?»

— 46 —

«On iki.»

«Harika!» diye bağırды madam. «Kızları on üçünden önce puanta kaldırmam ama çok başarılı olanlarına ayrıcalık tanırım.» Sonra kuşkuyla kaşları çatıldı. «Sen başarılı bir balerin misin, yoksa yalnızca vasat mı?»

«Bilmiyorum.»

«Yani bunu hiç kimse söylemedi mi sana?»

«Hayır.»

«Öyleyse vasatsın,» diyerek kocasına döndü ve bir el işaretiyle benimle olan konuşmasının sona erdiğini belirtti.

«Durun bir dakikal!» diye atıldı Chris öfkeyle. «Bu gece sahnede Cathy kadar başarılı olan bir tek balerin bile yoktu. Clara rolündeki kız bazen ritmi kaçırıyordu. Cathy bunu asla yapmaz. Zamanlaması fevkalâdedir.

Aynı parçayla birkaç kez dansederken her seferinde bazı değişiklikler yapar, daha iyisini, daha güzelini yaratabilmek için uğraşıp durur. Cathy gibi bir balerin aranızda alacağınız için çok şanslı sayın kendinizi.» Çekik kara gözler ağabeyimin yüzüne dikildi. «Sen bale konusunda otorite misin?» diye sordu madam alayla. «Yeteneklileri vasatlardan ayırmasını biliyorsun demek?»

Alaylara aldırış etmeden yanıtladı Chris. «Ben yalnızca gördüklerimi söylüyorum. Müzikle birlikte Cathy dansa başladığı zaman kalbim duracak gibi oluyor ve parça bitince bu güzellik sona erdiği için içimi bir acı kaplıyor. Yarattığı her rolü âdeta benliğinde hissediyor. Sizin balerinlerinizin hiçbirisi bu duyguyu vermedi bana. İsterseniz onu reddedin ve başka bir bale grubu bu aptallığınızdan yararlansın.»

Madamla birlikte Dr. Paul'ün gözleri de ağabeyime dikilmişti. Sonra Madame Rosencoff beni baştan aşağıya süzdü. «Yarın saat tam birde benim stüdyomda ol.» Bir emirdi bu. Mutlu olmam gerekirken kızmıştım.

— 47 —

«Yarın çok erken,» diye itiraz ettim. «Ne kostümüm, ne de pabucum var.» Her şeyim Foxworth Malikânesinin tavanarasında kalmıştı.

«Önemli değil. Her şeyi biz veririz. Sakın geç kalma. Balerinlerimizin dakiklik dahil her konuda disiplinli olmalarını isteriz.»

Bir kraliçe edasıyla kocasını yanına alıp yürüyüp gitti. Ağzım bir karış açık konuştuklarımızı düşünürken, bizi dinlemiş olan Julian Marquet yaklaştı yanıma. Kara gözleri beğeni ve ilgiyle parlıyordu. «Memnun olmalısın, Catherine,» dedi bana. «Madamla Georges genellikle bir öğrenciye bu şansı ancak aylar ya da yıllar sonra tanır.»

O gece Chris'in kolları arasında ağladım. «Epeydir çalışmıyorum. Eminim yatın benimle alay edecekler. Hazırlanmam için daha fazla zaman tanınmaması haksızlık! Kaslarımı ısıtmam gerek. Beceriksiz ve şaşkın olacağım yarın. Beni istemeyecekler!»

«Aman Cathy,» diyerek kollarımı sıktı Chris. «Yatağın ayakucuna tutunup egzersiz yaptığını kaç kez gördüm, yalnızca korkuyorsun. Ama endişelenmen yersiz, o kadar iyi dansediyorsun ki! Bunu benim kadar sen de biliyorsun.»

Dudaklarıma hafif bir iyi geceler öpücüğü kondurup kapıya doğru uzaklaştı. «Bu gece diz çöküp senin için dua edeceğim. Yarın onları kendine hayran bırakman için Tanrı'ya yakaracağım.»

Chris gittikten sonra örtülerin altına büzülüp uzun bir süre düşünüp durdum.

Yarın benim için büyük bir gündü. Kendimi kanıtlamak zorundaydım. En iyisi olacaktım! Anneme, büyükanneye, Chris'e, Paul'e bunu kanıtlayacaktım! Ne kötüydüm, ne de şeytanın çocuğuydum. Yalnızca ben bendim... dünyanın en iyi balerini!

— 48 —

Carrie huzur içinde uyurken, karabasanların etkisiyle yatağın içinde debelenip durdum sabaha kadar. Gerek yarınki denemede, gerekse yaşamım boyunca her şeyi yanlış yaptığımı gördüm düşümde. Sonunda büyük kentin sokaklarında dilenen bir ihtiyaç olmuştum. Karanlık bir köşede annemle karşılaşip sadaka istedim. O hâlâ genç, güzel ve zengindi. Yanımda kendisi gibi genç ve sadık kocası Bart Winslow vardı.

Gözlerim açıldı. Daha sabah olmamıştı. Ne kadar uzun bir gece... usulca aşağıya inince salonda çam ağacının ışıklarını yanar buldum. Chris çocukluğumda yaptığımız gibi ağacın altına yatmış, ışıkları seyrediyordu. Bunu yapmamam gerektiğini bildiğim halde dayanamayıp yanma uzandım.

«Unuttuğunu sanmıştım,» dedi Chris bana bakmadan. «Hatırlıyor musun, Foxworth Malikânesindeyken ağaç çok küçüktü ve masanın üstünde duruyordu. Uzanıp altına yatamamıştık. Bir daha unutmayalım bunu. Gelecekteki ağaçlarımızın boyu yarım metre bile olsa, altına yatabileceğimiz şekilde asalım.»

Bu sözleri rahatsız etti beni. Başımı çevirip profiline baktım, değişen ışıktaki gökkuşağı renklerine bürünüyordu saçları, «O kadar güzelsin ki...» dedim boğuk bir sesle. «Gözlerin mücevher gibi parlıyor.»

«Ben de aynısını senin gözlerinde görüyorum, Cathy. Mavi kurdela beyaz geceliklerinle o kadar beğeniyorum ki seni... Saçlarının tir yelpaze gibi yastığa dağılmasına bayılıyorum.»

Biraz yaklaşıp yanağını saçlarıma dayadı. Sıcak dudakları boynuma gömülürken, bir düşü yaşadığımı sanıyordum. Soluğumu tutup uzaklaşmasını bekledim bir süre. Kendimi geri çekmek istiyor ama başaramıyordum. Tat-,

— 49 —

F. : 4

İl bir huzur benliğimi Kapıyı açıp içimi uuttu. «dm uumu uh-me beni,» diye fısıldadım sınıksız sarılarak.

«Seni seviyorum,» dedi boğulurcasına. «Senden başka hiç kimse olmayacak yaşamımda. Yaşlı bir adam olunca, Bu Noel gecesi sana naş! sarıldığımı düşüneneceğim.»

«Chris gidip tıp öğrenimi yapmak zorunda mısın? Burda kalıp başka bir okula gidemez misin?»

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. «Cathy, bunu sorma bana. Yaşamım boyunca istedim bunu ama sen...»

Gitmesini istemediğim için hıçkırarak ağlamaya başladım. Saçımın bir buklesıyla yüzünü gıdıkladım. Sonunda dayanamayıp beni dudaklarımdan öptü. Kaçmamdan korkarak usul usul öpüyordu. «Cathy, bana bak. Başını öteye çevirip benim neler söylediğimi, neler yaptığımı anlamazlıktan gelme... Bana verdiğin

acıya bir bak! İçime öylesine işlemişsin ki, bir başkasına nasıl âşık olabilirim? Senin kalbin de benimkiyle birlikte atıyor, bunu inkâr etme!»

Titreyen parmaklarıyla geceliğimin beline kadar inen dantellerinin arasından düğmeleri açtı. Gözlerimi kapatınca tavanarasında bir kaza sonucu makası bana sapladığı geceye döndüm. Canım öylesine yanıyordu ki, acımı alması için öpücüklerine gereksinmem vardı.

«Göğüslerin ne kadar güzel,» diye mırıldandı Chris. «Göğüslerin büyümeye başlayınca utanıp, görmemem için bol kazaklar giydiğini anımsıyorum. Niçin utanıyordun?»

Sanki benliğimin bir kısmı yukarıya çıkmış sevgiyle göğüslerimi öpüşünü izliyordu. Niçin buna yapmasına izin veriyordum? Kollarım kendiliklerinden ona sarıldı, dudaklarım dudaklarını buldu ve hiç farkına varmadan parmaklarım pijama ceketinin düğmelerini çözdü. Tatmin olmamış, ateşli bir arzuyla birbirimize karıştık ve birdenbire haykırdım. «Hayır, günah bu!» «Öyleyse günaha girelim!»

— 50 —

«Öyleyse beni asla bırakma! Doktor olmaktan vazgeç! Burada benimle kal! Sen olmayınca kendimden bile korkuyorum! Lütfen beni yalnız bırakma, Chris. Asia yalnız kalmadım, lütfen gitme!»

«Doktor olmak zorundayım,» diye inledi. «Başka herhangi bir şeyden vazgeçmemi istersen, bunu hemen yaparım ama bunca zamandır beni yaşamaya iten tek arzumdan vazgeçirme. Sen baleyı bırakmazsın, değil mi?»

Bu sorunun yanıtını bilemiyordum. İçimizdeki ateş büyüüp bizi kaplamış, cehennemin sınırına taşıyordu. «Seni o kadar seviyorum ki, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,» diye inledi Chris. «İzin ver bir kez seveyim seni. Mutluluk duyacaksın, inan bana.»

Dudaklarımı aralayan dili, elektrik çarpmışa döndürdü beni. «Seni seviyorum! Sana âşığım! Bütün gün seni düşünüyorum!» diye sürdürdü mırıldanmayı. Solukları gitgide hızlanırken, ben de arzularına boyun eğecek hale gelmiştim. Onu istiyordum! Utançla yutkundum!

«Burada olmaz,» dedi öpücüklerin arasında. «Yukarıya, benim odama çıkalım.»

«Hayır! Ben senin kardeşinim! Ayrıca senin odan Pau'inkine çok yakın. Bizi duyabilir.»

«Öyleyse senin odana gideriz. Carrie davul çalınsa bile uyanmaz.»

Daha ne olduğunu anlayamadan beni kucakladı ve arka merdivenleri bir solukta tırmanıp yatağıma bıraktı. Yanıma uzandığı zaman ikimiz de çıplaktık. Aşağıda başladığını bitirmek istiyordu! «Dur!» diye haykırarak kollarından sıyrılıp kendimi yere attım. O da yanıma geldi ve sarmaşdolaş yerde yuvarlandık. Ve sert bir şeye çarpınca durdu.

Bisküviler, ekmekler, elmalar, portakallar, peynir, tereyağı, domates suyu şişeleri ve ton balığı konserveleriyle dolu olan kutuya çarpmıştı. İçinden konserve açacağı, ta-

— 51 —

baklar, bardaklar fırladı halının üzerine. «Cathy, niçin Paul'ün verdiği yiyecekleri çalıp yatağının altına saklıyorsun?»

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Birdenbire doğrulup geceliğime uzandım ve önüme tuttum. «Çık dışarı. Beni yalnız bırak! Seni yalnızca bir kardeş gibi seviyorum, Christopher!»

Bana sarılıp başını omzuma yasladı. «Bağışla beni. Yiyecekleri neden aldığını biliyorum. Bir gün yine birinin bizi cezalandıracağını düşünüyorsun. Bunu anlayabilecek tek kişi benim. Bırak seni bir kez daha seveyim, Cathy. Yaşamımız boyunca anısı sürsün bu gecenin. Daha önce sana vermediğim bir zevk vereyim.»

Tokadım yanağında sakladı. «Hayır!» diye kükredim. «Bir daha asla! Söz vermiştin ve sözünü tutacağına inanıyordum! Doktor olmak için burdan gitmeye kararlıysan, yanıtım her zaman hayır olacaktır.» Bunu demek istememişim. «Chris... bana öyle bakma, lütfen.»

Ağır ağır pijamasını giydi. «Eğer doktor olamazsam, benim için hayatın bir anlamı kalmaz, Cathy.»

Çılgılık atmamak için ellerimle ağzımı kapadım. Neden yapıyordum bunu? Amaçlarından vazgeçmesini isteyemezdim ondan. İstediklerine ulaşmak için herkese acı çektiren anneme benzememeliydim. Kollarına atılıp ağlamaya başladım. Asla çiçek açamayacak, tomurcuklanıp kalacak bir aşk bulmuştum üvey ağabeyimin kişiliğinde. Daha sonra yatağımda gözlerim açık yatarken, dağların olmadığı bir vadide bile rüzgârın eseceğini clüşünüyordum umutsuzca.

— 52 —

Sınav

Noel'den bir gün sonra, Greenglenna'da yani annem ve kocası Bart Winslow'un yaşadığı kentte Rosencoff Bale Okulunda olacaktım saat tam birde.

Hep birlikte Dr. Paul'ün arabasına doluşup bire beş kala stüdyoya vardık. Madame Rosencoff sınavı kazandığım takdirde kendisine Madam Marisha dememi istemişti. Eğer kazanamazsam, bir daha görüşmeyeceğimiz için ne diyeceğim önemli değildi. Yine temsilden sonra olduğu gibi her ikisi de siyahlar içinde karşıladı bizi. Yirmi kız, üç erkek sınava girecektik.

«Hangi müziği istersin?» diye sordu madam. Kocasını hiç sesini çıkarmadan kara gözlerini yüzüme dikmiş bakıyordu.

«Uyuyan Güzel.» dedim zayıf bir sesle. Prenses Aurora rolü belki balenin en zor rolüydü. Daha kolay bir şey seçmek bana yakışır mıydı? «Rose Acbglo'yu tek başıma dansedebilirim,» diye gururlandım.

«Harika,» dedi madam alayla. «Yüzüne bakınca Uyuyan Güzeli seçeceğinizi anlamıştım.»

İşte o anda başka bir parça seçmediğime pişman olmuşum.

«Ne renk giysi istersin?»

«Pembe.»

«Tahmin etmiştim.»

Pembe bir bale mayosunu bana attı ve sıra sıra ayakkabılara bir göz atıp içlerinden bir çiftini seçti. İnanılmaz gibi gelecek ama ayağıma çok iyi uymuşlardı. Mayoyu giyip aynanın karşısına geçerek saçlarımı topladım. Madamın ense kaslarını görmek isteyeceğini kimsenin söylemesine gerek yoktu.

Sınava girecek diğer kızların arasında saçlarımı tararken yarı aralık kapıdan madamın yüzü göründü. Kap-

— 53 —

kara gözleri beni süzdü. «Fena sayılmaz. Peşimden gel,» diye emredip uzaklaştı. Güçlü bacaklarının gelişmiş kasları hemen göze çarpıyordu. Bacaklarımın onunkilere benzememesi için puantta pek fazla durmama kararı aldım.

Seyirciler için sıralarla çevrelenmiş, zemini ciladan parlayan bir salona girdik. Chris, Carrie, Henny ve Dr. Paul'u yan yana oturur görünce, çağırdığıma pişman oldum. Eğer başaramazsam, yenilgime seyirci olacaktı. Bale okulunun öğrencileri kapının önünde toplanmışlardı. Sandığımdan daha fazla korkuyordum şimdi. Foxworth Malikânesinden kaçtığımızdan beri eskisi kadar büyük bir zevk ve azimle çalışmamıştım. Keşke bütün gece evde egzersiz yapsaydım ve buraya daha erken gelip kaslarımın ısınması için biraz çaişebilseydim...

öteki adayları görüp hatalarından ders almak istiyordum ama madam ilk önce beni izlemeyi yeğlemişti.

Georges piyanonun başına geçti. Midemde kelebekler uçuşurken, gözlerimle Chris'i aradım. Her zamanki gibi hayranlığını ve güvenini iletmeye çabalıyordu bana. Sevgili Christopher Doll, ihtiyacım olduğu her an yanımdaydı zaten. Ah Tanrım, onun arzuladığı kadar başarılı olmama yardım et!

Babam olmayı düşleyen Paul'e bakamıyordum. Eğer sınavı veremezsem, onu utandıracaktım ve beni başka bir gözle görecekti, özel bir kişi olarak kabul etmeyecekti.

Biri koluma dokununca irkilerek arkama döndüm. «Bacağın kırılınsın,» diye fısıldadı Julian Marquet bembeyaz dişlerini göstererek. Diğer baletlerden çok uzundu boyu. Neredeyse bir seksene yaklaşıyordu ve koyu renk gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. On dokuz yaşındaki Julian'ın koyu renk saçlarımın, olduğundan soluk gösterdiği açık tenli yüzünde ilgimi çeken çenesinin çukuruyla sağ yanağındaki gamzesinden alamıyordum gözlerimi. İyi şanslar dileğine teşekkür ettim. «Çok güzel bir kızsın,» dedi güle-

— 54 —

rek. «Küçük bir çocuk olman çok kötü.»

«Ben çocuk değilim.»

«Nesin peki? On sekizinde bir ihtiyar mı?»

«Belki evet, belki hayır,» diye gülümsedim. Bu kadar büyük görünmekten mutlu olmuşum.

New York'un en tanınmış baletlerinden biri olmakla övünüyor. «Tatil için geldim buraya. Madama bir iyilik yapayım dedim. Kısa bir süre sonra geri döneceğim.» Taşradan sıkılıyormuş gibi bir bakışla süzüyor çevresini. Birlikte çalışacağım baletlerden biri olacağını umarak sevinmişim oysa.

Birkaç kelime daha konuştuk ve benim müziğim başladı. Kâğıt çiçeklerin iplerden sarktığı tavanarasında buluverdim kendimi. Gölgelemlerin arasına sığınıp bir türlü yüzünü göstermeyen gizli aşığımdan başka kimse yoktu sanki. Her adımı dikkatli atarak dansettim bir süre. Göremediğim seyircilerime bakmayı ihmal etmiyordum bu arada. Her zamanki gibi müzik beni büyüledi ve ne yapmam gerektiğini söyledi. Artık hata yapmam olanaksızdı. Ve yine gizli aşığım benimle danseder gibiydi. Ama bu kez yüzünü de görüyordum. Soluk yüzü, kara parlak gözleri ve kıpkırmızı dudaklarıyla Julian vardı gölgelerin arasında!

Bir dizi üzerine çöküp kollarını açmış, kendisine gelmemi işaret ediyordu. Tam ona yaklaşacağım sırada dayanılmaz bir sancı karnıma saplandı ve kıvranarak haykırdım! Ayaklarımın dibi kan gölüne dönmüş, pembe çoraplarım ve pabuçlarım kana bulanmıştı. Kendimi kaybederek yere yuvarlandım. Çok uzaklardan Paul ile Chris'in sesleri geliyordu kulağıma. Hem rahatlamış, hem de korkmaya başlamıştım. Paul'ün beni bu halde görmesini istemiyordum. Chris korkmamamı söylerken, karanlıklar beni kucakladı ve kimsenin erişemeyeceği bir yere götürdü.

Ve balerinlik yaşamım daha başlamadan sona erdi.

— 55 —

Cadılarla dolu düşlerden gözlerimi açınca, hastane yatağında yanımda oturup elimi tutan Chris'i gördüm.

«Merhaba,» dedi usulca. «Ayılmanı bekliyordum.»

«Merhaba.»

Gülümseyerek yanağıma öptü. «Dinle beni Catherine Doll, bir dansı en dramatik şekilde bitirmeyi çok iyi biliyorsun.»

«Evet, herkes yapamaz bunu. Ben de bu yetenek varken artistliğe başlasam iyi dur.»

«Becerebilirsin ama başlayacağını sanmıyorum.»

«Oh Chris, elime geçen bu fırsatı kaçırdığımı biliyorum. Nereden çıktı bu kanama?» Korku dolu gözlerle bakıyordum yüzüne. Kollarıyla sarıp göğsüne bastırdı beni.

«Yaşam insana bir sürü fırsat tanır, Cathy. Önemsiz bir müdahaleye ihtiyacın varmış.» Tıp konusunda kendisi kadar bilgili olmadığımı anımsayıp açıkladı. Aylarca âdet görmeyince rahminde biriken kan pıhtılarını kazıdılar.»

«Kim yaptı bunu?» diye sordum Paul'ün yapmış olmasından korkarak.

«Dr. Jarvis adında bir jinekolog. Paul'ün dediğine göre, en iyisiymiş...»

Ne düşüneceğimi bilmeden yastıklara dayandım. Etkilemeye çalıştığım bunca kişinin karşısında böyle bir şey niçin başıma gelmişti? Tanrım, yaşam niye bana bu kadar zalimce davranıyor?

«Gözlerini aç, Catherine,» dedi Chris. «Olayı büyütüyorsun. Şu komodinin üstüne bakarsan gerçek çiçekleri görebilirsin. Umarım kartlara bir göz attığım için bana kızmamışsındır.» Tabii ki kızmamıştım. Komodine yaklaşıp çiçeklerin arasından ufak beyaz bir zarf alıp bana uzattı. Paul'den gelmiş olduğunu düşünerek içindeki kartı çıkardım. Okuyunca heyecandan parmaklarım titremeye başlamıştı.

— 56 —

Umarım çabuk iyileşirsin. Önümüzdeki pazartesi saat üçte seni bekliyorum.

Madam Mcrisha.

Marisha! Kabul edilmiştim! «Chris, Rosencoff'lar beni istiyor!»

«Elbette isteyecekler. Yoksa aptallık etmiş olurlar.»

Yerimde doğrulup boynuna sarıldım. «Her şey iyiye gidecek mi, Chris? Gerçekten şanslı olabilir miyiz?»

Gülümseyerek başını salladı ve başka bir kart uzattı. Tekrar New York'tan geldiğimde görüşecegiz Catherine Doll, sokm beni unutma, diye yazmıştı Julian Marquet.

Chris'in kolları arasındayken, Paul'ün kapıda durduğunu gördüm. Bizi sarmaşdolaş görünce bir an tereddüt etti ve dudaklarına tatlı bir gülüş yerleştirip içeri girdi. Hemen Chris'den uzaklaştım.

Yine Okul Başlıyor

Ocak ayında bir gün ayrılmak zorunda kaldık. Yeteneklerimizi belirlemek için sınava girmiştik ve ben onuncu sınıfa gidecektim. Carrie üçe, Chris ise üniversiteye hazırlık okuluna ayrılmıştı. «Hayır!» diye çığlık atan Carrie bu kararlardan mutlu olmadığını belli etti. «Garip görünüşlü küçük kızların gittiği o pis okula gitmek, istemiyorum! Gitmeye zorlayamazsın beni. Dr. Paul'e şikâyet edeceğim seni, Cathy!» Yüzü öfkeden kızarmış, sesi siren düdüğü gibi yükselmışti.

Carrie'yi kentten en mil uzakta bir ezel okula yatılı olarak vermek benim de hoşuma gitmiyordu doğrusu. Üstelik Chris de ertesi gün evden ayrılıp beni tek başıma bırakacaktı. Carrie'yi kucağıma alıp Dr. Paul'ün bu okulu

— 57 —

neden seçtiğini ve bir hayli yüksek olan taksidi yatırdığını açıklamaya çalıştım. Küçük kız gözlerini yumup beni dinlemek istemediğini belirtti. «Orası garip görünüşlü küçük kızların gittiği okul değil, Carrie,» diyerek alnını öptüm. «Zengin ailelerin sevimli kızları için pahalı bir okul. Dr. Paul bize bu iyiliği yaptığı için gururlanıp kendini mutlu saymalısın.» İkna edebilmiş miydim acaba?

«Yine de gitmek istemiyorum,» diye sürdürdü haykırışlarını. «Niçin seninle aynı okula gitmiyorum, Cathy? Niye tek başıma uzaklara gitmek zorundayım?»

«Tek başına mı?» diyerek güldüm. Gözyaşlarımı saklamaya çalışıyordum bir yandan. «Yalnız olmayacaksın, tatlım. Senin yaşında yüzlerce kız olacak. Sen ilkokula gidiyorsun, bense liseye, bunu unutma.» Kucağımda sallayarak uzun parlak saçlarını okşadım. Eğer bedeni de kafasına orantılı olarak büyürse, son derece güzel bir kız olacaktı. «Carrie, dördümüz, yani Dr. Paul, Chris, Henny ve ben seni çok seviyoruz ve iyiliğin için çalışıyoruz. Gerçi biraz uzakta olacaksın ama kalplerimizden çıkmayacaksın. Her haftasonu eve geleceksin. İnan bana, okul kötü bir yer değildir. Çok eğlencelidir. Senin yaşında çok tatlı bir kızla aynı odada kalacaksın. Bir sürü arkadaşın olacak. Oyunlar oynayacak, gizli kulüpler kuracak, gece boyunca fısıldaşıp gülüşeceksiniz. Emin ol, çok seveceksin.» Evet ya, çok sevecekti.

Ancak saatlerce ağladıktan sonra gitmeye razı oldu Carrie. Beni ve Dr. Paul'ü memnun etmek için gidiyordu. Onu mutlu etmek için çivili bir yatakta yatmaya razıydı ama okula gitmek Carrie için bundan daha beterd. «Orada kalacak mıyım?» diye sorduğu anda, Paul ile Chris içeri girdiler. Tavanarasında kilitletiğimiz sürece Chris'in ihmal ettiği kimya derslerini çalışıyorlardı her gün saatlerce. Paul küçük kardeşime bir göz atıp üzüldüğünü anlayınca tek laf etmeden dışarı çıktı. Biraz sonra mor

— 58 —

kâğıtlara sarılıp kırmızı kurdelayla bağlanmış kocaman bir kutuyla geri döndü. «En sevdiğim sarışın için,» dedi tatlı bir sesle.

Carrie uçuk bir gülüşle ona baktı ve paketi açınca yüzü aydınlandı. Kırmızı deri bavul takımının makyaj çantası bile vardı. Üstelik çantasının içinde altın yaldızlı bir tarak, bir ayna, minik plastik şişeler ve kavanozlar duruyordu. Bir de bizlere mektup yazması için deri kaplı bir mektupluk vardı. Kırmızı eşyalar

hemen kalbini kazanmıştı. «Çoook güzel,» diye bağırdı. «Kırmızı bavullar yapıp içine altın aynalar koyduklarını hiç bilmiyordum.»

Küçük kızların makyaj malzemesine ihtiyaçları olmadığını düşünerek yüzüne bakınca, Dr. Paul aklından geçenleri okumuş gibi konuşmaya başladı. «Biraz büyük işi olduğunu biliyorum ama yıllarca kullanacağı bir şey vermek istedim. İlerde bunları kullanırken beni hatırlar.»

«Gördüğüm en güzel çantalar,» dedim neşeyle. «Makyaj çantana diş fırçasını, macununu, pudranı ve kolonyanı koyabilirsin.»

«Bavuluma pis bir kolonya koymam!»

Kahkahalarla gülerken yerimden fırlayıp yatak odama koştum ve minik bir kutuyu kapıp aşağıya indim. Carrie'ye uzatırken, eski anılarını canlandırmakla iyi yapıp yapmadığımı düşünüyordum. «İçinde bazı eski dostların var. Carrie Bayan Emily'nin Genç Hanımefendiler Okulunda kendini yalnız hissedersen kutuyu aç b:r bak. Ama içindekileri yalnızca en yakın arkadaşlarına göster.»

Hayran olduğu minik porselen bebekleri görünce Carrie'nin gözleri büyüdü. Tavanarasında saatlerce oynadığı o harika bebek evinden çalmıştım hepsini.

«Bay ve Bayan Parkins,» diye mırıldandı Carrie iri mavi gözlerinde mutluluk yaşlarıyla. «Ve minik Clara! Nereden buldun bunları, Cathy?»

«Nereden bulduğumu biliyorsun »

— 59 —

Bebeklerin kutusunu göğsüne bastırıp gözlerini yüzüme dikti. «Cathy annem nerede?»

İşte bunu sormasını hiç istemiyordum. «Carrie, biliyorsun herkese annemizin öldüğünü söylemek zorundayız.»

«Annemiz öldü mü?»

«Hayır... ama böyle söyleyeceğiz.»

«Niçin?»

Eğer annemizin yaşadığını ve kim olduğumuzu herkese açıklarsak, bir kez daha tavanarasına kapatılabileceğimizi ona tekrar anlattım. Kucağında bebeklerin kutusuyla yepyeni kırmızı bavullarının yanına oturmuş, hiçbir şey anlamadan bana bakıyordu.

«İyi dinle beni, Carrie. Chris, Dr. Paul, Henny ve benden başka kimsen olduğunu hiç kimseye söylemeyeceksin! Anlıyor musun?»

Başını salladı ama anlayamıyordu. Titreyen dudakları annemizi hâlâ özlediğini açıklıyordu!

Ve sonunda Carrie'yi Clairmont'dan on mil uzaktaki okula götüreceğimiz gün gelip çattı. Beyaz büyük binanın kapısı oymalı sütunlarla süslenmişti ve pirinç levhada KURULUŞ TARİHİ 1824 yazıyordu.

Okulun kurucusu Emily Dean Dewhurst'un soyundan gelen, bembeyaz saçlı, yüzünde bir tek kırışık bulunmayan müdüre hanım bizi kabul etti. «Çok tatlı bir kız, Dr. Sheffield, elbette kendisini rahat ettirmek için elimizden geleni yapacağız.»

Eğilip titreyen Carrie'ye sarıldım. «Neşelen biraz. Mutlu olmaya gayret et. Her haftasonu gelip seni eve götüreceğiz. O kadar kötü değil canım her şey.»

Zorlukla gülümsedi Carrie. «Evet, sanırım burada kalabilirim,» diye mırıldandı.

— 60 —

Oradan ayrılıp Carrie'yi yalnız başına bırakmak pek kolay değildi.

Ertesi gün Chris okula gitmek üzere hazırlanmaya başladı. Eşyalarını toplarken, ağızımı açmadan izliyordum onu. Birbirimize bakmaya bile çekinir olmuştuk.

Yine Paul'ün arabasına atlayıp bu kez kentten otuz mil kadar uzaktaki koleje geldik. Baş başa kalmak istediğimizi anlayan sevgili doktorumuz bahçeleri gezmek bahanesiyle yanımızdan ayrıldı. Yüksek pencerelerin arasındaki bir girintide el ele dururken, yanımızdan gelip geçenler bize bakıyorlardı. Bu kez son olarak ona veda etmeyi düşünüyordum. Bir daha asla eski hatalarımızı tekrarlamamalıydık. «Chris, sensiz ne yapacağım ben?» diye kekeledim gözlerim yaşarak.

Mavi gözleri duygularına uyarak renk değiştiriyordu. «Hiçbir şey değişmeyecek, Cathy,» dedi ellerime sarılarak. «Tekrar görüşünce duygularımızın aynı kaldığını anlayacağız. Seni seviyorum. Hata olup olmaması umurumda değil. Çok çalışacak ve sana lâıyk olduğumu kanıtlayacağım.»

«Ve okulun en genç mezunu olacaksın,» diye şaka'çş-tım. «Bana olan sevgini kalbinin en gizli köşesine sakla. Annemizle babamızın hatasını tekrarlamayalım.»

İçini çekerek başını eğdi; belki yer karolarını belki de yüksek ökçeli ayakkabıların olduğundan güzel gösterdiği bacaklarını inceliyordu. «Kendine dikkat et.»

«Elbette. Sen de öyle. Fazla çalışma. Günde en az bir mektup yaz bana. Eğlenmeye çalış.»

«Cathy sen çok fazla güzelsin. Ellerini oynatışın, başını eğişin bana annemi anımsatıyor. Bizim doktoru baştan çıkarma sakın. Yani sonuçta o da bir erkek ve karısı yok... üstelik aynı evde yaşayacaksınız. Bana olan sevginden kurtulmak için düşüncesizlik etme.»

«Uslu duracağıma söz veriyorum.» İdare edebileceğim

— 61 —

yaşta uyanması gereken cinse! duygularımı harekete geçirdikten sonra benden böyle bir söz istemesi çok yersizdi. Şimdi artık bir erkek tarafından sevilme ve tatmin edi'mek istiyordum.

«Paul iyi bir insan,» diye devam etti Chris. «Carrie de, ben de onu seviyoruz. Sen neler hissediyorsun?»

«Aynen sizin gibi. Ona minnettarım. Bu duygularımın kötü olduğuna inanmam.»

«Sana karşı ters bir davranışta bulundu mu?»

«Hayır, son derece onurlu bir erkek.»

«Her an seni izlediğini fark ediyorsun, Cathy. O kadar genç, güzel ve yalnızsın ki...» Söyleyeceklerinden utanarak başını eğdi. «Bize çok iyiliği dokundu ama bazen düşünüyorum da, senden hoşlandığı için hepimizi birden evine kabul etti.»

«Benden yirmi beş yaş büyük o, Chris. Nasıl düşünebilirsin bunları?»

«Haklısın,» dedi rahatlayarak. «Belki de çocuk sayılırsın. Üstelik hastanelerde arzularını yerine getirmek için hevesle bekleyen bir sürü güzel hemşire var. Sanırım güvencede sayılırsın.»

Gülümseyerek beni kucakladı ve hafifçe dudaklarımdan öptü. Kısa bir süre için veda ediyorduk birbirimize.

«Noel gecesi olanlar için çok üzgünüm.»

Kollarından sıyrılırken kalbim sızlıyordu. Chris yanımda olmadan nasıl yaşayabilecektim? Bunu da annemiz yapmıştı bize. Birbirimize gereğinden çok bağlanmamıza yol açmıştı. Her şey onun suçuydu! Yaşamımızda ters giden her şeyin nedenini annemizde bulabilirdik!

«Fazla okuma, Chris, yoksa yakında gözlük takmak zorunda kalırsın.» Sırıtarak başını salladı. İkimizde «hoş-çakal!» sözcüğünü söylemeye cesaret edemiyorduk. Ani bir kararla arkamı dönüp koşarak uzun koridorları geçtim ve Paul'un arabasına girip tıpkı Carrie gibi hıçkırarak ağladım.

— 62 —

arabayı çalıştırdı. Ne kızarmış gözlerimi, ne de gözyaşla-rımı kurulamak için elimde buruşturduğum mendili far-ketmiş gibiydi. Sessizliği duymamak için sürekli olarak konuştuğum, şakalaştığım, güldüğüm halde şimdi niçin sessiz olduğumu bile sormadı.

Paul'un güçlü, bakımlı elleri rahatça yönetiyordu arabayı. Bir erkeğin gözlerinden sonra elleri dikkatimi çeker. Sonra bakışlarım bacaklarına kaydı. Daracık mavi pantolonunun altından kaslı, biçimli bacakları rahatça far-kediliyordu. Bir anda durgunluğumdan sıyrılıp garip bir arzuyla dolduğumu anladım.

Geniş yolu çevreleyen koyu renkli, biçimsiz gövdeli ağaçlara takıldı gözlerim. «Manolyalar,» dedi Paul, «Şu anda çiçeksiz olmaları çok acı ama kısa bir süre sonra hepsi açacak. Manolyalara asla dokunmamalı ya da üstlerine üflemenhelisin. Bunu yaparsan hemen solup ölürler.» Gözlerindeki şakacı gülüş, gerçeği söyleyip söylemediğini anlamamı önlüyordu.

«Sizler gelmeden önce evimin sokağına girmek benim için azaptı. Şimdiyse mutlulukla giriyorum sokağa. Yalnızlıktan kurtulup mutluluğu hissetmek çok güzel bir şey. Kuzey ya da batı yerine güneye doğru kaçmış olmanız büyük bir şans, Cathy.»

Eve varınca Paul çalışma edasına girdi, ben de yalnızHğımdan kurtulabilmek için yatak odamdaki barda egzersiz yapmaya başladım. Paul'un akşam yemeğine gelmemesi yalnızlığımı biraz daha artırmıştı. Carrie yoktu. Christopher Doll da gitmişti. İlk kez ayrı yerlerde kalıyorduk. İkisini de özlüyordum. Birine ihtiyacım vardı. Gecenin karanlığı ve evin sessizliği ürkütüyordu beni. Yalnızsın, yalnızsın, yapayalnızsın, kimse istemiyor seni. Sakladığım yiyecekleri kimse farketmeden yerlerine koyduğuma pişmandım. Ve sonra biraz süt içmenin iyi geleceğine

— 63 —

»»nü vviuiiii. uion ou uyinu ycmu ucııcrui. Denim ue
uykuya ihtiyacım vardı.

Baştan Çıkaran Kadın Ben miyim?

Yalnızca şöminenin ışığı vardı salonda. Paul kırmızı hediyesi olan turkuaz rengi gecelik-sabahlık takımı var-leşmiş, piposunu tütürüyordu.

Dumanla çevrelenmiş başına bakıp, yalnızlık çeken, sevgi arayan bir erkek gördüm. Tıpkı benim gibi. Sık sık tekrarladığım aptallıklarımın birini daha yapıp ses çıkarmadan yanına yaklaştım. Yılbaşı armağanımızı kullanışlı bulması hoşuma gitmişti. Benim üzerimde de onun hediyesi olan turkuaz renki gecelik-sabahlık takımı vardı.

Gece yarısı koltuğunun yanında durduğumu görünce, bir an irkildi ama bizleri birleştiren büyüü bozmamak için ağzını açmadı.

Kendim hakkımda bilmediğim çok şey vardı ve niçin elimi uzatıp yanağını okşadığımı da bilmiyordum. Başını arkaya atıp yüzüme baktı.

«Niçin dokunursun bana, Catherine?»

Soğuk bir sesle sormuştu bu soruyu ama gözleri arzuyla yumuşamıştı.

«Okşanmaktan hoşlanmaz mısın yoksa?»

«Benden yirmi beş yaş küçük ve incecik tüller içinde beni baştan çıkarmaya çalışan bir çocuk tarafından okşanmaktan hoşlanmam.»

«Yalnızca yirmi dört yıl yedi ay küçüğüm ve anneannem elli beş yaşındaki kocasıyla evlendiği zaman henüz on altıındaymış.»

«Her ikisi kocaman birer aptalmış.»

— 64 —

«Annem anneannemin çok mutlu olduğunu söylemişti,» dedim zayıf bir sesle.

«Niçin yatağında değilsin bu saatte?» diye sordu. Paul sertçe.

«Uyuyamadım. Sanırım yarın okula gideceğim için heyecanlıyım.»

«Öyleyse erken yatıp uykunu alman daha iyi olur.»

Sıcak süt içmek fikriyle odadan çıkmaya hazırlandım ama başka düşünceler de kaynaşıyordu beynimde.

«Dr. Paul...»

«Bana böyle demenden hiç hoşlanmıyorum,» diyerek sözümü kesti. «Ya yalnızca Paul de ya da hiç konuşma.»

«Saygı göstermek istiyordum.»

«Benim de başka erkeklerden farkım yok. Doktorlar da insandır, Catherine.»

«Niçin bana hep Catherine diyorsun?»

«Niçin demiyeim? Hem senin adın, hem de Cathy'den daha olgun bir havası var.»

«Bir dakika önce, yanağını okşarken öfkeyle baktın bana. Sanki büyümemi istemiyormuş gibiydin.»

«Sen bir büyücüsün. Bir an saf bir çocuk oluyorsun, bir an sonra ne yaptığını çok iyi bilen, baştan çıkarıcı fettan bir kadın.»

Gözlerimi kaçırmak zorundaydım. Salona uğramadan doğruca mutfığa gitmiş olmayı tercih ediyordum. Rafları dolduran kitaplara ve biblolara takıldı -bakışlarım. Her tarafta güzelliğe olan tutkusunu belirten eşyalar vardı.

«Cathy, sana bir şey soracağım. Belki üstüme vazife değil ama sormak zorundayım. Ağabeyinle aranda ne var?»

Dizlerim titremeye başladı. Yoksa yüzümüzden mi okunuyordu bu? Niçin sormuştu? Gerçekten üstüne vazife değildi. Akli başında bir insan olsaydım, dilimi ısırp

65

F. : 5

susqr ve her şeyi korkunç bir utanç duygusu içinde anlatmaya başlamazdım. «Dördümüz birlikte tavanarasma kilitlendiğimiz günlerde, bazen Chris'le benim birbirimizi kardeş gibi görmediğimizi öğrenmek seni şaşırtır mı? Çatıda oyun yerimizde bir bar yapmıştı. Her gün saatlerce ilerde ünlü bir balerin olacağıma inanıp çalışırdım. Ben dansederken, o eski ansiklopedilere gömerdi kafasını. Sonra müziği duyup gelir ve gölgelerin arasına sığınıp beni izlerdi...»

«Devam et» dedi sustuğumu görünce. Paul'ün varlığını unutmuş, eski günlere dalıp gitmişim. Uzanıp kollarımı tuttu ve beni kucağına oturttu. «Gerisini de anlat.»

Anlatmak istemiyordum ama gözleri ısrar ediyordu. Yutkunarak sürdürdüm sözlerimi. «Küçüklüğümde beri müzik beni etkiler. Bambaşka bir insan yapar. Adeta göklere yükseltir ve yere inmem için birini sevmem gerekir. Ayağınız yere bastığında sevecek kimse yoksa, kendinizi bomboş hissedersiniz. Ve bu duygudan hiç hoşlanmam.»

«Yani sen tavanarasında dans ettin, göklere yükseldin ve yere inince karşında sevebileceğin tek kişi olarak ağabeyini buldun...» Garip bir ateşle yanıyordu gözleri. «Haklı mıyım? Küçük kardeşlerin için bambaşka bir sevgi vardı kalbinde. Onlara annelik ettiğini biliyorum. Car-rie'ye bakarken ya da Cory'den söz ederken bunu seziyorum ama Christopher'a karşı duyguların neydi? Annesi gibi mi seviyordun onu? Yoksa kardeşçe mi? Ya da...» Duraklayıp sarstı beni omuzlarımdan. «Tavanarasında kaldığınız zamanlar ne yapıyordunuz?»

Paniğe kapılarak başımı sallayıp ellerini omuzlarımdan ittim. «Chris de, ben de onurluyduk! Elimizden gelenin en iyisini yaptık!»

«Elinizden gelenin en iyisi mi?» Sanki tanıdığım sakın nazik insan bir maskeydi; öylesine başkalaşmış, öfkelenmişti Paul. «Ne demek bu?»

— 66 —

«Bu kadarı yeter sana!» diye haykırdım. «Baştan çıkarmakla suçluyorsun beni. Ama sen de sürekli olarak bunu yapıyorsun. Oturup her hareketimi gözlüyorsun, beni gözlerinle soyup yatağına götürüyorsun! Bale derslerinden, ağabeyimi koleje göndermekten söz ederken, bir gün bunları ödemem gerektiğini ima ediyorsun! Nasıl ödememi istediğini de çok iyi biliyorum!» Sabahlığımın dantel robasını yırtıp açtım. «Bak nasıl bir hediye verdin bana. On beş yaşında bir kızın giyeceği gecelik mi bu? Hayır! Yeni evlenen bir kadının zıfıf gecesi giyeceklerine benziyor. Bunu bana verirken, Chris'in kaşlarının çatıldığını gördün ama yüzün bile kızarmadı!»

Kahkahaları benimle alay ediyordu. Yemekten sonra içmeyi sevdiği kırmızı şarabın kokusunu alıyordum soluklarında. Evet, şarabın etkisiyle böyle davranıyordu. Kucağındaki herhangi bir kadın yeterdi ona! Oyun oynar gibi parmağının ucuyla göğüslerime dokundu, sonra elini geceliğimin içine sokup göğsümü avucuna aldı. Soluklarımız hızlanmıştı. «Benim için soyunur musun, Catherine?» diye sordu alaycı sesiyle.

«Kucağımda çırlıçıplak oturup sana sahip olmamı ister misin? Yoksa şu ağır cam tablayı kafama indirir misin?»

Elinin nerede olduğunu yeni farketmiş gibi aceleyle çekti ve sabahlığımı çekip biran önce aç gözlerle seyrettiği göğsümü örttü. Kendini kontrol altına almadan önce beni öpmeyi tasarladığını anlıyordum. Aynı anda gök gürledi ve telefon kablolarına inen bir yıldırımın ışığıyla oda aydınlandı. Çığlık atarak ayağa fırladım.

Gömüldüğü sislerden sıyrıldı Paul ve her zamanki soğukkanlı, yalnız kişiliğine büründü. «Yarı çıplak kucağımda ne arıyorsun?» diye bağırdı. «Niçin seni okşamama izin verdin?»

Yanıtlamadım. Utandığı belliydi. Kendini suçlayıp la-

— 67 —

netlediğini farkedebiliyordum. Ama yine suç benimdi, her zamanki gibi ben suçluydum.

«Özür dilerim, Catherine. Bana neler oldu bilmiyorum.»

«Seni bağışlıyorum.»

«Niçin?»

«Çünkü seni seviyorum.»

Başını çevirip konuştu. «Beni sevmiyorsun, yalnızca yaptıklarımın dolaylı minnettarlık duyuyorsun.»

«Sana aşığım ve eğer beni istersen senin olurum. Beni sevmediğini söylerken gözlerin bunu yalanlıyor.»

Göğsüne biraz daha sokulup yüzünü yüzüme çevirdim. «Annem beni tavanarasına kilitlediği zaman, aşkı gördüğüm anda kalbimi açacağıma yemin etmişim. Buraya ilk geldiğimiz gün gözlerinizde aşkı okudum. Benimle evlenmek zorunda değilsin, yalnızca ihtiyacın olunca sev beni.»

Bana sarıldı ve birlikte fırtınayı seyrettik. «Niçin benden korkmuyorsun?» diye sordu sırtımı okşarken.

«Kucağımda oturup seni sevmeme izin vermemen gerektiğini biliyorsun.»

«Paul...» diye başladım kararsızlıkla. «Ben kötü bir kız değilim. Chris de değil. Kilit altında kaldığımız süre içinde dürüst davranmaya çalıştık. Ama bir tek odanın içindeydik ve büyüme çağındaydık. Büyükannemizin verdiği kurallar listesinde birbirimize bakmamız bile yasaklanmıştı. Nedenini şimdi anlıyorum ancak. Gözlerimiz kenetlendiği zaman bir tek laf etmeden beni rahatlatırdı. Bu kötü olamaz değil mi?»

«Bunları sormamam gerekirdi. Tabii ki birbirinize bakacaktınız. İnsanların gözleri bakmak için yaratılmıştır.»

«Uzun bir süre yalnız başımıza yaşadığımız için başka kızları tanımıyorum ama güzellik çok küçüklüğümden beri beni çekmiştir. Güllerin üzerine vuran güneş ışığı, yaprakları parlatan ışık, yoldaki yağ lekelerini ışılatan yağmur... hep güzelliştir benim için. Bale müziği çalınca

— 68 —

ne güneşe, ne temiz havaya, ne de çiçeklere ihtiyacım oluyor. Nerede olursam olayım kendimi özgür hissediyorum. Tavanarasında dansederken, biraz ötemde benimle birlikte danseden siyah saçlı bir erkek görürdüm. Asla birbirimize dokunmadık. Hiçbir zaman yüzünü göremedim. Bir gece düşümde adını haykırdım ama uyanınca anımsayamadım. Sanırım ben bu adama aşığım. Koyu renk saçlı kimi görürsem, hep o olduğundan kuşkuluyorum.»

Uzun parmaklarıyla dağınık saçlarımı düzeltiyordu. «Ne kadar da romantiksin.»

«Benimle alay ediyorsun. Çocuk gibi görüyorsun. Öpünce zevk almayacağını düşünüyorsun.

Davetimi kabul etti ve ağır ağır başını eğip dudaklarımı aradı. Bir yabancıyla öpmek böyle oluyormuş demek! Benim yaşımdaki bir çocuğun varlığından habersiz olması gereken tüm sinir uçlarım sanki alev alev yanıyordu! Korkarak geri çekildim. Kötü, ahlâksız, şeytanın yarattığı çocuktum beni

Ve Chris çılgına dönecekti!

«N halt ediyoruz biz?» diye kükredi Paul sihirimden sıyrılarak. «Niçin sana sarılıp öpmemi istiyorsun? Çok güzelsin, Catherine, ama daha çocuksun.» Davranışımın nedenini anlamış gibi gözleri karardı. «Şimdi söylecekleri-mi o güzel kafana iyice sok. Bana hiçbir borcun yok! Sen ya da kardeşlerin için her şeyi kendi isteğimle yaptım. Severek isteyerek yaptım. Hiçbir karşılık beklemiyorum. Anlıyor musun?»

«Ama ...ama...» diye kekeledim. «Geceleri yağmur yağıp, rüzgâr esince korkuyorum. Belki ilk kez burada ken dimi sıcak ve güven içinde hissettim.»

«Güven içinde mi? Kucağımda oturup beni böyle öpersen güven içinde olacağını mı düşünüyorsun? Ne sanıyorsun beni?»

«Tıpkı başka erkekler gibisin ama bir çoğundan daha iyi.»

— 69 —

«Catherine...» Sesi daha yumuşaktı şimdi. «Yaşamım boyunca bir sürü hata yaptım ve siz üçünüz bunları telafi etme fırsatı verdiniz bana. Eğer sana bir daha el sürersem haykırp yardım çağırmanı istiyorum. Çevrede kimse yoksa, ya odana kaç ya da eline geçirdiğin ağır şeyi kafama indir.»

«Beni sevdiğini sanmıştım,» diye fısıldadım gözyaşları arasında. Cüretkârlığının cezasını çeken bir çocuktum sanki. Aşkı bulduğumu sanmakla ne kadar büyük aptallık etmişim. Beni kucağından indirirken yüzüm asıldı. Ellerini belimden çekmeden konuşmaya başladı.

«Ne kadar güzel, çekicisin,» dedi içini çekerek. «Lütfen beni tahrik etme, Catherine, kendi iyiliğin için...»

«Beni sevmek zorunda değilsin,» dedim perde gibi önüme dökülen saçlarımın ardına saklanarak. «Yalnızca ihtiyacın olunca kullan beni. Bu yeter bana.»

Arkasına yaslanıp ellerini belimden çekti. «Bir daha böyle teklifler yaptığını duymayayım. Sen düşler ülkesinde yaşıyorsun. Küçük kızlar olgun kadınların oyunlarına kalkışınca çok acı çekerler. Evleneceğin erkeğe sakla kendini ama lütfen acele etme. Seni ilk isteyen erkeğin kollarına atılma.»

Korkuyla geriye çekildim. Bana yaklaşmak için ayağa kalkmıştı. «Güzel çocuk, kentin gözleri üzerimizde. Benim ünüm pek iyi sayılmaz. Mesleğimin, ruhumun ve vicdanımın iyiliği için benden uzak dur. Ben bir aziz (de-ğilim, yalnızca bir erkeğim.)»

Kovalanıyormuş gibi tımandım merdivenleri. Aradı ğım erkek o değildi. Sonsuza dek sürecek, hiç bitmeyecek bir aşkı bana verecek olan kişi, kadınların peşinden ko şan bir doktor olamazdı.

Paul'ün beni gönderdiği büyük ve modern okulun kapalı yüzme havuzu bile vardı. Sınıf arkadaşlarım güzel — 70 —

görüldüğüme ama tıpkı bir kuzeyli gibi garip konuştuğuma karar verdiler. İçinde 'a' harfi bulunan kelimeleri söylediğim zaman benimle alay ediyorlardı. Alay edilmekten hoşlanmadığım için yine annemi suçluyordum. Bizi herkesten farklı yetiştirmek zorunda bırakmıştı. Chris gibi, Carrie'nin de okulunda yabancılık çektiğinden emindim.

Bu duygulara kapılmadığım bir tek yer vardı. Her gün okuldan sonra otobüse atlayıp elimde bale mayolarıyla dolu çantamla yolunu tuttuğum stüdyo. Soyunma odasında sırlarını paylaşan kızlar açık saçık fıkralar anlatıyor, seks öykülerini dile getiriyorlardı. Kendilerini kocaları için saklamaları gerekip gerekmediğini sorup duruyorlardı birbirlerine. En merak ettikleri konuya olanca masumluk-larıyla bir erkeği tahrik ettikten sonra nasıl dur diyebilecekleriydi.

Kendimi onlardan daha olgun ve bilgili kabul ettiğimden, bu konuşmalarına katılmıyordum. Çorak toprakta yeşermiş aşkımdan söz etseydim, herhalde gözleri yuvalarından fırlardı. Ama onları suçlayamazdım. Evet, suçlanacak tek kişi, bunların oluşmasını sağlayan annemdi!

Bir gün otobüsten inince koşa koşa eve geldim ve anneme zehir saçan bir mektup yazdım. Ama nereye göndereceğimi bilmiyordum. Greenglenna'daki adresini öğrenip postalamak üzere bir kenara kaldırırken, nerede yaşadığımızı öğrenmemesi için elimden geleni yapmaya karar vermiştim. Zamanı gelince benden haber alacak ve aldığına pişman olacaktı.

Her gün kalın yün çoraplarımızı giyip saatlerce barda kaslarımızı çalıştırdıktan sonra gündelikçi kadınlar gibi tepemize topladığımız saçlarımız terden sırlıslıklaştı. Oğlundan olduğundan günde en az üç kez duş yapıyorduk. Öylesine zor hareketler vardı ki, kaslarımızın inlediğini farkedip çığ-

— 71 —

lık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Daha işin basındaydık, nice zorluklar bizi bekliyordu. Tavanarasmda-ki çabalarımızın boşa gitmediğini, Georges'un piyanosu eşliğinde salonun ortasında dönüp dururken anlıyordum. Beğenilmek çok hoş bir duyguydu. Ve bir de Julian vardı.

Onu sık sık Clairmont'a bir şey çekiyordu. İlk zamanlar salonda oturup üstün fiziğini bizlere övünerek sergilemesini izlememizden hoşlandığı için geldiğini sanıyordum. Atlayışları soluk kesici, dönüşleri düş gibiydi.

«New York'da bale seyretmezsen, bu işi tanıyamıydın demektir, Cathy» dedi Julian esneyerek. Gözleri, içi görünen beyaz mayosuyla dolanıp duran Norma Beile'e takılmıştı. Eğer New York bu kadar mükemmelse, niçin sık sık buraya geldiğini sordum.

«Annemle babamı görmek için,» dedi umursamaz bir sesle. «Madam benim annemdir.»

«Bilmiyorum.»

«Elbette bilmezsin. Bununla övünmek istemem.» Kötü bir gülüşle yüzüme baktı. «Sen hâlâ bakire misin?» Kendisini ilgilendirmedikçe söylediğim zaman tekrar güldü. «Bu taşra kenti için çok üstünsün, Cathy. Herkesten farklısın. Nedenini bilmiyorum ama senin yanında öteki kızlar beceriksiz gibi görünüyor. Sırrın nedir?»

«Ya seninki nedir?»

Sırıtarak göğsümü okşadı. «Ben harikulade bir dan-sörüm, hepsi bu. Dünyanın en iyisi. Kısa bir süre sonra herkes beni tanıyacak.» Öfkeyle elini itip ondan uzaklaştım.

Bir anda ilgisini yitirdi ve yürüyüp gitti. Ardından ba-kakalmıştım.

Çoğu zaman bale dersinden-çıkıp doğruca eve gidip zamanımı Paul ile geçiriyordum. Yorgun olmadığı zamanlar çok eğlenceli bir insandı. Bana çocukluğunu anlatır, adını vermeden bazı hastalarıyla ilgili şakalar yapar, tıp-

— 72 —

ki Chris gibi küçüklüğünden beri doktor olmak istediğinden söz ederdi. Akşam yemeğinden sonra üç ayrı hastanedeki hastalarını kontrol etmek için yola çıkardı. Bu arada ben Henny'ye yardım ederek dönüşünü beklerdim. Bazen oturup televizyon izler, bazen de sinemaya giderdik. «Sizler gelmeden önce hiç sinemaya gitmedim.»

«Hiç mi?» diye sordum.

«Hemen hemen. Sizden önce birkaç kişiyle buluştum ama şimdi vaktin nasıl geçtiğini anlayamıyorum.»
«Benimle konuşarak geçiriyorsun vaktini,» dedim yanağını usulca okşayarak. «Chris ve Carrie'den sonra dünya yüzünde en iyi tanıdığım kişi sensin herhalde.»
«Hayır,» dedi ciddi bir sesle. «Hakkımda her şeyi bilmiyorsun.»
«Niçin?»

«Tüm karanlık sırlarımı bilmen gerekmiyor.»

«Ben sana hepsini anlattım ve benden kaçmadın.»

«Haydi git yat, Catherine.»

Ayağa fırlayıp yanına koştum ve yanağını öptüm. Merdivene tırmanınca, dönüp aşağıya baktım. Kısacık geceliğimin altından görünen bacaklarıma büyülenmiş gibi dikmişti gözlerini.

«Evin içinde bu bez parçacıklarıyla dolaşip durma,» diye seslendi. «Sabahlığını giysen iyi edersin.»

«Doktor bu geceliği sen almıştın bana. Örtünmemi istemediğini sanıyorum. Beni bu geceliğin içinde görmek istediğini düşünüyorum.»

«Çok fazla düşünüyorsun.»

Sabahları saat altıdan önce kalkmaya özen gösterip onunla birlikte kahvaltı ediyordum. Gerçi hiçbir şey söylememişti ama beni karşısında görmekten mutlu olduğunu anlıyordum. Cazibemle büyülemiştim onu. Her geçen gün biraz daha anneme benzemeye başlıyordum.

Benden uzak durmaya çalıştığını sanıyor ama buna

— 73 —

izin vermiyordum. Öğrenmek istediklerimi bana öğretecek tek kişi oydu. Yatak odası hemen koridorun sonun-daydı ama içeri adımımı atmamıştım.

Chris ile Carrie'yi de özlüyordum. Sabahları uyanıp onları yanımda göremeyince içim burkuluyordu. Eğer kahvaltıda Paul'ü göremezsem, herhalde her yeni güne zoraki gülüşler yerine gözyaşlarıyla başlayacaktım.

«Benim için gülümse, Lady Catherine,» dedi Paul bir sabah sofrada gözlerini tabağıma dikmiş otururken. Sanki bana ihtiyacı varmış gibi geldi sesinin tonu.

«Bir daha bana böyle deme,» dedim soğuk bir sesle, «Chris bana LGdy Cath - er - ine derdi ve başkalarından duymak istemiyorum bunu.»

Tek laf etmeden gazetesini bırakıp masadan kalktı. Garağa gidip arabayı çalıştırdığını duydum. Doğruca hastalarına gidecekti ve akşam yemeğine kadar görüşemeye-cektik. Sevdiğim hiç kimseyle yeterince beraber olamıyordum zaten.

Haftasonları Chris ile Carrie eve gelince, Paul bana karşı daha rahat davranıyordu. Ama kardeşlerim okullarına dönünce, birbirimizle aşırı derecede ilgilendiğimizi belirten kıvılcımlar hemen çakmaya başlıyordu. Acaba o da Julia'nın anısından uzaklaşabilmek için mi bana ilgi duyuyordu? Ben de Chris'i silmeye çalışıyordum belleğimden.

Yalnızca kendi geçmişimin kirliliği ve karanlık olduğunu düşünerek üzülüp utanıyordum o zamanlar. Paul kadar iyi ve dürüst bir insanın geçmişinde de bazı karanlık noktalar bulunacağı hiç aklıma gelmiyordu.

İki hafta sonra Julian tekrar New York'tan geldi. Bu kez yalnızca beni görmeye geldiğini açıkça belirtmişti.

— 74 —

Onun ulaştığı başarı noktasına ulaşmayı ancak umut edebileceğim için ilgisi karşısında şaşırıp kalmıştım. Boş zamanlarında onarmakla uğraştığı eski bir arabası vardı. «Baleden sonra en sevdiğim şey araba tamiridir,» dedi dersten sonra beni eve bırakırken. «Bir gün zengin olunca lüks arabalar alacağım. Üç ya da dört tane en azından. Beiki de her gün için bir tane alırım.»

Öylesine erişilmez bir düştü ki, gülmeye başladım. «Bale bu kadar para getirir mi?»

«Ün kazanınca evet,» dedi kendine güvenen bir sesle. Başımı çevirip dikkatle yüzünü inceledim. Ağzını, burnunu tek tek inceleyince kusurları vardı ama hepsi biraraya gelince olağanüstü derecede yakışıklı biri olup çıkıyordu. «New York'u çok seveceksin, Cathy. Orada yapacak o kadar çok şey var ki...» Kolunu omzuma atıp devam etti. «Seninle çok iyi bir çift oluştururuz.» New York'daki yaşamının parlak yanlarını anlatarak gözümü boyamaya çalışıyordu. Onun himayesine ve yatağına gireceğimi anlamıştım.

«Seni tanımıyorum bile,» dedim arabanın en uzak köşesine kaçmaya çalışarak. «Birbirimizi hiç tanımıyoruz ve benzemiyoruz. Gerçi benimle ilgilenmen hoşuma gidiyor ama yine de korkuyorum.»

«Niçin? Sana tecavüz edecek değilim.»

Bunu söylediği için ondan nefret ettim. Tecavüz edilmekten korkmuyordum. Daha doğrusu niçin "korktuğumu" bile bilmiyordum. «Bana kendinden söz et, Julian Marquet. çocukluğunu, aileni anlat. Bale dünyasına ve tanıdığın her kadına kendini niçin Tanrı'nın bir nimeti gibi gösterdiğini söyle bana.»

Yasaklamalara aldırış etmeden bir sigara yaktı. «Seni bu akşam gezmeye götürüyüm, istediğin her şeyi anlatırım.»

Bellefair Caddesindeki büyük eve yaklaşmıştık. Güne— 75 —

şin son ışıklarıyla parlayan pencerelere diktim gözlerimi. Evin önünde kimin durduğunu görmek için perdenin aralığından bakan Henny'nin gölgesi zarzör seçilebiliyordu. Paul ve Chris'i düşündüm biran. Acaba Chris,

Julian'dan hoşlanacak mıydı? Hoşlanacağını sanmıyordum ama yine de evet dedim. İlginç bir gece geçirmeye hazırdım.

İlk Randevum

Paul'e Julian'dan söz etmek oldukça zordu. Cumartesi gecesi olduğundan Chris ile Carrie de evdeydiler ve doğrusunu isterseniz, onlarla birlikte sinemaya gitmeyi yeğlerdim. Sonunda büyük bir isteksizlikle Julian Marquet ile randevum olduğunu söyledim. «Bu gece çıkacağız, bir sakıncası yok, değil mi Paul?»

Hafif bir gülüşle yanıtladı. «Erkek arkadaşlarınla gezmeye gitme vaktin geldi bence. Yaşça senden çok büyük değil, değil mi?»

«Hayır.» İtiraz etmediği için düş kırıklığına uğramıştım.

Julian tam saat sekizde yepyeni elbisesi ve cilalı ayak-kabılarıyla, dağınık saçları özenle taranmış olarak kapıyı çaldı. Davranışları öylesine mükemmeldi ki, hiç de kendisine benzemiyordu. Paul ile tokalaşıp Carrie'nin yanağını öperken, Chris öfkeyle süzüyordu onu. Sokağa çıkmak üzere Julian benim yeni pardösümü tutarken bile Chris'in hoşnutsuzluğu sürüyordu.

Rengarenk ışıkların yanıp söndüğü, rock müziğinin çaldığı, pahalı bir lokantaya gittik. Julian şarap listesini okuyup siparişini verdi ve garsonun açtığı şişeden içkiyi tadıp beğendiğini belirtti. Her şey benim için çok yeni olduğundan hata yapmamaya gayret ediyordum. Bana me-

— 76 —

nüyü uzatınca, ellerimin titrediğini belli etmeden kapatıp geri verdim ve yemekleri seçmesini istedim. Çabucak bir göz atıp seçebilmesi çok iyi Fransızca bildiğini gösteriyordu. Ve yemekler daha önce övdüğü kadar lezzetliydi.

Yakası yaşıma göre çok açık bir giysi vardı üzerimde. Kendimi hiç de öyle hissetmediğim halde olgun bir kadın gibi görünmek istemiştım.

«Çok güzelsin,» dedi Julian bir ara ve kalbim sanki birine ihanet ediyormuşum gibi çarpmaya başladı. «Bu taşra kentine gömülüp kalmayacak kadar güzelsin. Seni etkilemek için başrollerde dansettiğimi söylemişim ama korodayım ben, Cathy. Eğer sen benimle gelersen, sahnelerin en görkemli çiftini oluşturup üne kavuşuruz. Madam Zolta senin ne kadar üstün yeteneklerin olduğunu hemen anlayacaktır, Senin sarışınlığın, benim esmerliğimi tamamlıyor. Bir düşünsene, beraberce neler yapabiliriz...» Neredeyse beni New Ycrk'a gitmeye ikna edecekti. Ama beynimin bir kısmı daha büyük kent için hazır olmadığımı, gittiğim takdirde Chris, Carrie ve Paul'den uzak kalacağımı fısıldıyordu.

Yemekten sonra dansa kalktık ve birkaç dakika içinde herkes yerine oturup bizi izlemeye başladı. İçtiğim şarap ve Julian'ın yakınlığı başımı döndürmüştü. Eve dönerken aşıkların park ettikleri karanlık sokağa girdik. Ama ben Julian gibi biri için henüz hazır değildim.

Boynumu kulaklarımı öperken ismimi fısıldayıp duruyordu.

«Yeter! Dur artık!» diye bağırdım. «Seni tanımıyorum bile! Çok ileri gidiyorsun!»

«Çocukça davranma. Ta New York'tan kalkıp seni görmeye geliyorum, öpmeme bile izin vermiyorsun.»

«Julian, eve götür beni!» diye bağırdım.

«Çoluk çocuk,» diye homurdanarak arabayı çalıştırdı. «Adamı çileden çıkarıp yarı yolda bırakan güzel bir ço-

— 77 —

cuk. Akıllan biraz, Cathy, sonsi2a dek seni bekleyecek değilim.»

Bale dünyam onun çevresinde noktalandığı için onu yitirmekten korkarak uzanıp kantağı kapattım. «Babanın soyadı Rosencoff olduğuna göre, niçin kendine Marquet dedirtiyorsun?»

Gülümseyerek arkasına yaslanıp bana döndü. «Konuşmak istiyorsan pekâlâ. İtiraf etmeyeceksin ama birbirimize çok benziyoruz. Georges ile madam beni asla oğulları gibi görmediler. Eğer ben ünlü bir balet olursam, babam adını taşıdığım için mutluluk duyacak, benimle övünecekti. Bu nedenle soyadımı değiştirdim. Çocukluğumda ne beyzbol, ne de futbol oynamama izin vardı. Ayrıca bale derslerinden öylesine yoruluyordum ki, başka bir şey düşünecek halim kalmıyordu. Kendisine baba dememi istemiyordu. Ve bir zaman sonra önümde diz çöküp yalvar-sa, ben baba dememeye kararlıydim. Onu memnun etmek için çabalayıp durdum ama başaramadım. Sürekli hatalarımı yüzüme vururdu. Eğer bir gün ünlü bir balet olursam, onun oğlu olduğumu kimse bilmeyecek. Hiç kimse Marisha'nın annem olduğunu bilmez. Lütfen okula yayma bunu. Komik değil mi? Oğlu olduğumu ima etse bile kıyameti koparıyorum ve dans etmeyeceğimi söyleyip onu tehdit ediyorum. Adını kullanmadan belirli bir yere gelebileceğime inanmadığı için New York'a gitmeme izin verdi. Ama onun yardımı olmaksızın bale dünyasında kendime bir yer yaptım. Sanırım üzüntüsünden kahroluyor. Şimdi biraz da sen kendinden söz et. Niçin kendi ailenle değil, o doktorla oturuyorsun?»

«Annemle babam öldü. Dr. Paul babamın çok yakın arkadaşıydı. Yetimhaneye gitmemizi istemediği için bizi

yanına aldı.»

«Şanlısın,» dedi acı bir sesle. «Ben asla senin kadar şanslı olamadım.» Sonra uzanıp alnını alnıma dayadı. Sı-

cak soluklarını yüzümde hissediyordum. «Cathy, sana karşı bir hata yapmak istemiyorum. Ünlü balerinlerle evlenmiş bir Rus sülalesinin on üçüncü oğluyum. Bu bilginin bana nasıl bir duygu verdiğini düşünebiliyor musun? On sekiz yaşında New York'a gittim ve geçen şubatta yirmime bastım. Yani iki yıldır oradayım ama henüz büyük bir yıldız olmadım. Seninle beraber olunca daha çabuk ünlü oluruz. Georges'dan daha iyi olduğumu kanıtlamak zorundayım. Çocukken ağır bir makineyi kaldırırken sırtımı incittim. Hiç kimseye söylemedim bunu... Ara sıra beni rahatsız ediyor ama aldırmadan sürdürüyorum dansımı. Sen narin yapılı olduğundan kolayca havaya kaldırıyorum. Ya da belki vücudun ellerime çok rahat oturuyor... Her neyse, bana çok iyi uyuyorsun. Lütfen benimle New York'a gel, Cathy.»

«Benden yararlanmaya kalkmayacaksın değil mi?» «Koruyucu meleğin olacağım.» «Ama New York çok büyük...»

«Avucumun içi gibi bilirim. Sen de çabucak öğrenirsin. »

«Ama kardeşlerim burada. Onlardan ayrılmak istemiyorum.»

«Günün birinde ayrılmak zorunda kalacaksın. Ne kadar uzun zaman beraber olursan ayrılman o denli güçleşir. Biraz büyüüp kendi kişiliğine bürünmelisin, Cathy. Evde oturup başkalarının seni yönetmesine izin verirken, asla olgunlaşamazsın.» Acı bir sesle bitirmişti sözlerini.

«Belki... Biraz düşünmeliyim.»

Soyunmak için odama çıktığımda Chris balkondaydı. Çökmüş, omuzlarıyla korkuluğa dayanıp durduğunu görünce yanına gittim.

«Eğlendin mi?» diye sordu yüzüme bakmadan.

«Sayılır. Yemekte epey şarap içtik. Galiba ikimiz de biraz sarhoş olduk.»

Dönüp gözlerimin içine baktı. «Ondan hoşlanmıyorum, Cathy. New York'ta kalıp seni rahat bırakmasını isterdim. Okuldaki arkadaşlarından duyduğuma göre, senin kendisine ait olduğunu ilan etmiş herkese. Başka birinin sana yaklaşmasına izin vermiyormuş. New York'luların yaşamı çek hızlıdır, Cathy. Sen daha on beş yaşındasın!» Yaklaşıp beni kollarına aldı.

«Sen kiminle flört ediyorsun? Başka kızlarla ilişki kurmadığını söyleme bana,» dedim boğazım tıkanarak.

«Seninle mukayese edebileceğim bir kızla tanışmadım deha,» dedi usulca yanağını yanağıma dayayarak.

«Dersler nasıl gidiyor?» derken, konuyu benden başka yönle kaydırmayı umuyordum.

«Oldukça iyi. Önümüzdeki yıl neler okuyacağımı düşünüp korkmak dışında fazla bir şey yok.»

«Boş zamanlarında ne yapıyorsun?»

«Hangi boş zaman? Senin neler yaptığını düşünmekten kendime bir dakika bile ayıramıyorum. Eğer sürekli beynimi kurcalamasan, okulu bayağı seveceğim. Carrie ile seni görecekim haftasonlarını ipe çekiyorum.»

«Oh Chris... başka birini bulup beni unutmak zorundasın.»

Çektiği ıstırapı yansıtan gözlerine bakınca, çok önceleri başlamış olanların kolaylıkla durdurulamayacağını anladım.

Belki ben başka birini bulursam, aramızdaki bağların sonsuza dek koptuğunu anlayacaktı. Babasından daha iyi olduğunu kanıtlamaya çalışan Julian'a kaydı aklım. Bana r;e kadar benziyordu... annemden daha başarılı olmak için uğraşıp durmuyor muydum?

Julian'ın bir dahaki gelişinde artık hazırdım. Beni gezmeye davet edince hiç tereddüt etmedim. Aynı amaçlar peşinde koştuğumuza göre, onu seçmem belki daha doğru

olacaktı. Sinemadan sonra kulübe gidip birer içki içtik ve tekrar aşıkların karanlık sokağına saptık. Bu kez beni öpmesine izin verdim. Ama Julian'ın solukları hızlandı ve tecrübeli elleriyle beni okşamaya başladı. İstemediğim halde okşayışlarına karşılık veriyordum. Beni koltuğun üzerine yatırınca, ne yapmak.istediğini anlayarak çantamı kapıp suratına fırlattım. «Dur! Daha önce de söyledim sana! Biraz ağır ol!»

«Sen istedin!» diye bağırıldı. «Beni tahrik edip yarı yolda bırakamazsın. Böyle kızlardan tiksiniyim.»

Chris'i düşünüp ağlamaya başladım. «Lütfen Julian, senden çok hoşlanıyorum ama bana biraz zaman tanı. Bu kadar acele etme.»

Kolumu tutup acıyla bağırınca kadar geriye büktü. Kırılacağını sandığım anda elini çekti. «Bak Cathy, sanırım sana âşık oldum ama saf bir köylü çocuğuyum gibi oynayamazsın benimle. Peşimde koşan bir sürü kız var. Yani sana pek fazla ihtiyacım yok!»

Elbette ihtiyacı yoktu. Daha doğrusu Carrie ile Chris' den başka kimsenin bana ihtiyacı yoktu. Ama Chris beni yanlış bir açıdan istiyordu. Annem duygularını öylesine çarpıtmıştı ki, artık geri dönmesi olanaksızdı. Eğer Chris' le ben günaha girdiysek, bunu annem düzenlemişti ve bedelini çok ağır ödeyecekti.

Anneme bunları nasıl ödeteceğimi düşündüm bütün gece. Çok parası olduğundan parayla ödetmenin bir anlamı yoktu. Paradan daha fazla önem verdiği bir şeyi yitir-meliydi. Ve sonunda buldum. Üvey amcasıyla evlendiği için biraz olsun değeri düşen onurlu adını ve çok sevdiği kendinden küçük kocası... işte bunları yitirecekti öcümü aldığım zaman.

Sonra ağlamaya başladım, Chris için, bir türlü büyü-yemeyen Carrie için, artık mezarında kemikleri kalmış Cory için döküyordum gözyaşlarımı.

-81-

F.:6

Carrie'yi kollarımın arasına almak için uzandım ama yanımda değildi. Kentten on mil uzakta, pahalı bir özel okuldaydı. Chris de otuz mil kadar uzaktı benden.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Kiremitlere çarpan damlalar beni istemediğim anılarıma taşıdılar. Oyuncaklar, giysiler, koyu renk mobilyalarla dolu bir odaya tıkmış, kırılmaya yüz tutmuş, sallanan bir koltukta oturuyordum ve kucağımda bana anne diyen küçük erkek kardeşim vardı. Bir öne, bir arkaya sallanıp durduk. Döşeme tahtaları çıtırdamaya, rüzgâr uğuldamaya, yağmur damlarda şakırdamaya devam etti ve bizi çevreleyen sayısız odalı ev, çiğ çiğ yutmak için hazır bekliyordu.

Yağmurun çok yakından gelen sesi tavanarasını anımsatıyordu. Yağmurlu günlerde odamız öylesine karanlık ve nemli oluyordu ki, surat asıp oturmaktan başka çare yoktu. Büyükannenin giysilerinin grisini andıran çemberler beynimi sıkıp düşüncelerimi durdurmaya çalışırken, uyuyamayacağımı anlayıp yataktan kalktım.

Nedenini bilmeden Paul'un yatak odasının kapısını aralayıp içeri baktım. Komodinin üstündeki saat ikiyi gösteriyordu ama yatak bozulmamıştı. Mutfağın yanındaki odasında uyuyan Henny'den başka kimse yoktu evde.

Bozulmamış yatağa bakarken doktor olmak istemekle Chris'in aptallık ettiğini düşünüyordum. Rahat bir gece geçiremeyecekti. Üstelik yağmur yağıyordu. Yağmurlu gecelerde çok kaza olur... Ya Paul ölürse? O zaman ne yaparız? Sessiz çığlıklar atarak aşıya koştum ve evin önünde park etmiş beyaz arabayı görmek için pencereye yaklaştım. Tanrım n'olur başına bir kaza gelsin! Lütfen babam gibi onu da elimizden alma!

«Cathy, niçin yatağında değilsin?»

İrkilerek döndüm. Paul en sevdiği koltuğuna kurulmuş, karanlıkta sigara içiyordu. Noel'de kendisine hediye ettiğimiz kırmızı robdöşambr vardı üzerinde. Morgun taş

— 82 —

masasına uzanmış yatar olmadığı için öylesine mutluydum ki! Babacığım senin yüzünü bile anımsayamıyorum. Sesini duyamıyorum. Kokun bile uzaklaştı sanki.

«Bir şey mi, var, Catherine?»

Niçin gece yalnız olunca, bana Catherine deyip gündüzleri Cathy diye çağırıyordu? Neler yoktu ki? Her şey berbattı! Bale okuluna gelen, abone olduğum Virginia ve Greenglenna gazeteleri, Bayan Bartholomew Winslow'un kışın Greenglenna'ya yerleşeceğini bildiriyordu. Kocasının evinde büyük değişiklikler yapılmaktaydı. Annem için kuşkusuz her şeyin en iyisi gerekliydi! Nedenini bilmeden hıncımı Paul'den almaya kalkıştım. «Ne zamandan beri evdesin?» dedim sertçe. «Senin için o kadar endişelendim ki, gözüme uyku girmedi. Ve sen buradaydın! Dün akşam da, bu akşam da yemeğe gelmedin. Dün gece beni sinemaya götürecektin. Yemeğimi yiyip dersimi bitirdim ve en güzel giysilerimi giyip seni bekledim. Ama sen unuttun! Niçin hastalarının yaşamına bu denli sahip çıkmalarına izin veriyorsun? Niçin kendine biraz zaman ayırmıyorsun?»

Uzun bir süre yanıtlamadı ve tekrar konuşmaya hazırlandığı anda söze başladı. «Çok sinirli görünüyorsun. Yalnızca doktor olduğum için zamanımın kendime ait olmadığını söyleyerek kendimi başışlatabilirim. Sinemaya gideceğimizi unutmuştum. Acil bir hasta gelince, telefon edip sana haber vermeyi düşünemedim, özür dilerim.»

«Nasıl unutabildin? Dün sana yerdiğim listedekileri getirmeyi unutmuştun. Saatlerce eve gelmeni bekleyip durdum.»

«Bağışla beni. Bazen aklımda filmlerden ve istediğin makyaj malzemelerinden daha önemli konular var.»

«Alay mı ediyorsun?»

«Sinirlerime hâkim olmaya çalışıyorum. Sen de dene-sen fena olmaz.»

— 83 —

«Ben deli değilim!» diye haykırdım. Anneme ne kadar benziyordu! Her zaman soğukkanlı ve sakindi. Ben asla böyle olamazdım. Tıpkı annem gibi söz verip yapmadığı zaman aldırış etmiyordu. Tokatlayıp yumruklamak için üzerine atıldım ama bileklerimden tuttu. Şaşkınlıkla bakıyordu yüzüme. «Gerçekten bana vuracak mıydın, Cathy? Bir filmi kaçırmak senin için bu kadar önemli mi? Niçin unuttuğumu anlayamıyor musun? Lütfen bana haksızlık ettiğin için özür dile. Ben seni düş kırıklığına uğrattığım için özür dilemişim.»

Nasıl bir insan olup çıkıyordum ben? Her istediğimi, başkalarının duygu ve düşüncelerine aldırış etmeden yapmaya çalışan anneme mi benziyordum yoksa? Annemin yaptıklarının acısını Paul'den mi çıkaracaktım? Hiçbir şey onun suçu değildi oysa. «Sana bağırdığım için özür dilerim, Paul.»

«Çok yorulmuş olmalısın. Belki de baleye gereğinden çok çalışıyorsun. Biraz dinlensen iyi olur.»

Dinlenemeyeceğimi ona nasıl anlatabilirdim? En iyisi olmak zorundaydım ve bunu başarmak için saatlerce çalışmam gerekiyordu. Yaşıtım olan kızların tüm eğlencelerinden vazgeçmişim. Dansör olmayan bir flört bile istemiyordum. Amaçlarımla arama hiçbir şeyin girmesine izin veremezdim. Ama işte karşımda oturan adamın bana ihtiyacı vardı ve bazı davranışlarıma kırıldığını söylüyordu.

«Annemden sczeden bir yazı okudum bugün. Yeni evini dekore ettiriyormuş. Daima istediğini elde ediyor. Ama ben hiçbir şey yapamıyorum. Bu nedenle kendimi kaybederek senin yaptıklarını unutup böyle çirkin davranışlarda bulunuyorum.» Utançla yüzüm kızarak birkaç adım geriledim. «Ne zaman geldin eve?» «On bir buçukta. Henny'nin bana hazırladığı salatayla bifteği yedim. Ama çok yorgun olunca rahat uyuyamı-

— 84 —

yorum. Üstelik kiremitlere çarpan yağmurun sesinden de hoşlanmıyorum.»

«Çünkü yağmurun sesi yalnızlığını anımsatıyor, öyle mi?»

Uçuk bir gülüşle yanıtladı. «Evet onun gibi bir şey. Nereden bildin?»

Loş ışıkta bile duyguları yüzünden okunuyordu. Ölen karısı Julia'yı düşünüyordu. Julia aklına geldiğinde hep böyle üzgün olurdu. Tekrar yanına yaklaşıp yanağına dokundum. «Sigara içmek zorunda mısın? Hastalarına sigarayı bırakmalarını öneriyorsun ama kendin bunu yapmıyorsun?»

«Hastalarım ne söylediğimi nereden biliyorsun?» diye sordu tatlı sesiyle. İçim titremiştii bir anda. Hafifçe gülerek bazen ara kapıyı iyi kapatmadığını ve arka koridordan geçerken konuştuklarını duyduğumu söyledim. Hemen yatağa gitmemi ve arka koridordan uzak kalmamı istedi benden. Eğer canı çekiyorsa, sigara içmekte özgürdü. «Bazen evli bir kadın gibi davranıp, eve dönerken istediklerini almadığım için bana kızılıyorsun. Gerçekten o şampuana ihtiyacın var mıydı?»

Yine budalaca davrandığımı söyleyerek beni kızdırmıştı. «Bunları almanı istemiştii, çünkü ucuz satış yapan bir mağazanın önünden geçiyorsun. Gereksiz yere para harcamamaya çalışıyordum. Bundan böyle senden hiçbir şey istemeyeceğim. Beni gezmeye ya da sinemaya davet ettiğinde unutacağını düşüneneğim ve- düş kırıklığına uğramaktan kurtulacağım. Herkesten en kötüsünü beklemeye alıştırmalıyım kendimi.»

«Catherine! İstersen benden nefret et, çektiklerinin acısını benden çıkarmaya çalış... o zaman belki yatağına yatınca mışıl mışıl uyuyup üç yaşındaki bir çocuk gibi ağlayarak anneni çağırırmazsın.»

Şaşkınlıkla baktım yüzüne. «Annemi mi çağırıyorum?»

— 85 —

«Evet. Çok kez duydum bunu. İnsan olmaktan utanma, Catherine. Hepimiz annemizden en iyisini bekleriz.» Annem konusunu kapatmak için yanına yaklaşıp söze başladım.

«Julian tekrar geldi. Dün gece beni atlattığın için bu akşam onunla gezmeye gittim. New York'a gitme zamanımın geldiğini söylüyor. Kendi bale hocası Madam Zol-ta'nın beni annesinden daha çabuk eğiteceğine inanıyor. Birlikte harika bir çift oluşturacağımızı söylüyor.» «Ya sen ne düşünüyorsun?»

«Daha hazır olmadığımı sanıyorum,» diye fısıldadım. «Ama ikna yeteneği o kadar güçlü ki, bazen ben de ona inanıyorum.»

«Ağır ol, Catherine. Julian çok mağrur ve yakışıklı bir genç. Sağduyularını kullan ve seni ihtiyaçları için kullanacak kişilere fazla güvenme.»

«Her gece düşlerimde kendimi New York sahnelerinde görüyorum. Seyircilerin arasında oturan annem inanmaz gözlerle izliyor beni. Beni öldürmek istemişti. İnsanlığa onun verdiklerinden daha fazlasını verebildiğimi öğrenmesini istiyorum.»

«Niçin intikam duyguların bu kadar güçlü? Eğer üçünüzü de yanıma alırsam, geçmişii unutup huzura kavuşacağınızı sanmıştım. Unutup bağışlayamaz mısın? Unutmak ve bağışlamak insanoğlunun en yüce duygusudur.» «Sen ve Chris,» dedim acı bir sesle. «Unutmak ve bağışlamaktan söz etmek, sizler için çok kolay ama ben öyle değilim. Kendi oğlum gibi gördüğüm küçük kardeşimi yitirdim. Onu annem öldürdü. Bu nedenle ondan nefret ediyorum! Yaptıklarının cezasını çekmek zorunda! Bize yalan söyledi, ihanet etti. Büyükbabanın öldüğünü söyleyip dokuz ay daha kilit altında tuttu bizi. Ve bu arada arse-nikli pastalar yedirdi. Bana unutmaktan söz etme! Bu duyguları hiç tanımıyorum. Yalnızca nefret etmesini biliyo-

— 86 —

rum! Ve sen nefretin nasıl tar şey olduğunu benim kadar yakından tanıyamazsın!»

«Tanıyamaz mıyım?» dedi donuk bir sesle.

«Hayır, tanımazsın!»

Beni kucağına oturtunca hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Tıpkı babam gibi saçlarımı okşayıp yanaklarımı öperek teselli etti. «Catherine, benim de anlatacağım bir öykü var. Belki en az seninki kadar korkunç. Beni dinlersen, aldığım dersten yararlanabilirsin.»

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. «Bana Julia ile Scotty' den mi söz edeceksin?»

«Evet.» Garip bir sertlik vardı sesinde. Gözleri yağmurlu camlara dikilmiş, elimi sımsıkı tutmuştu. «Yalnızca annenin sevdiklerine karşı suç işlediğine inanıyorsun ama yanılıyorsun. Bazen para için, bazen başka nedenlerle yapılır bu.» İcini çekerek sözlerini sürdürdü. «Umarım anlatacaklarımı dinleyince intikam duygularından sıyrılmış olarak yatağına gidersin. Yoksa herkesten çok kendine acı vereceksin.»

İnanmak istemediğim için inanmadım ona. Ama Julia ile Scotty'nin aynı gün nasıl öldüklerini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Paul söze başlayınca, dinlememeyi yeğlediğimi farket-tim. Yitirdiğim küçük bir çocuk için zaten gereğinden çok üzülüyordum. Ama bunu beni korumak için yaptığını da anlıyordum.

«Julia ile çocukluk arkadaşydık. İkmizin de başka bir sevgilisi olmadı. Birbirimize aittik. Başkalarını tanımamamız en büyük hatamızdı. Sevgimizin sonsuza dek süreceğine inanmakla aptallık etmiştik. Flört etmeye başladık ve evlerimiz birbirine yakın olduğu halde birbirimize aşk mektupları yazdık. Büyüdükçe güzelleşiyordu Julia. Kendimi dünyanın en şanslı erkeği sayıyordum. Çok başarılı bir doktor olacaktım ve o da en mükemmel doktor

— 87 —

karısı olacaktı. En az üç çocuk istiyorduk. Julia'nın kardeşi yoktu ve ailesi ona çok düşküdü. Hayran olduğu babasına benzediğimi söyleyip dururdu.» Sözleri çok acı veriyormuş gibi sesi boğuklaşmıştı.*

«On sekizine bastığı gün Julia'nın parmağına nişan yüzüğünü taktım ve üniversiteye gittim. Ben yanında olmayınca, başkalarının ona göz koyacağını düşünerek kendimi kahrediyordum. Daha fazla dayanamadım ve ertesi yıl evlendik. O on dokuz, bense yirmi yaşımdaydım.»

Sesi acılaşmış, gözleri donuklaşmıştı. Kollarını biraz daha sıkarak devam etti. «Julia'yla el ele tutuşup öpüşür-dük ama ileri gitmemize izin vermezdi. Bundan sonrası ancak evlenince gerçekleşecekti. Benim de kendisi gibi bakire olduğuma inanıyordu ama birkaç macera geçmişti başımdan. Evliliği hafife almadığım için mükemmel bir koca olmak arzusundaydım. Düğün gecemizde banyoda soyunması iki saat sürdü ve. çıktığında üzerinde upuzun beyaz bir gecelik vardı ve yüzü de aynı renkteydi. Korkudan ödünün patladığını anlamıştım. Çok nazik, çok müşfik olup ona mutluluk vermeye kararlıydım.

«Ama seksden zevk almıyordu. Tahrik etmek için elimden geleni yaparken, gözleri korkudan irileşmiş panik içinde yatıyordu ve geceliğini çıkarmak isteyince çılgık atmaya başladı. Kendisine biraz zaman tanımam için yal-varınca arzusuna boyun eğdim. Ertesi gece yine aynı şeyler oldu. 'Niçin yalnızca bana sarılıp yatmıyorsun?' diye ağlıyordu. 'Bu kadar iğrenç şeyler yapmak zorunda mısın?'

«Ben de çocuktum, Cathy ve böyle bir durumda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Onu seviyor ve istiyordum. Sonunda zorla ona sahip oldum. Yıllarca kafama kaktı bunu. Onu o denli çok seviyordum ki, evlenmekle hata ettiğimi düşünemiyordum. Sevişme konusunda bulabildiğim bütün kitapları okuyup onu tahrik etmek için

— 88 —

elimden geleni yaptım. Yalnızca iğrendi yaptıklarımın. Tıbbiyeden mezun olunca, kendimi içkiye verdim ve sevişmek istediğimde beni arzulayan bir kadın buldum karşımda. Yıllar geçti aradan. Julia evimi temizliyor, yemeğimi yapıyor, gömleklerimi yıkıyor, ütülüyor ve benden uzak duruyordu. O kadar çekici, o kadar güzeldi ki, ara sıra kendimi tutamadan onunla zorla sevişiyordum. Her seferinde ağlıyordu. Sonunda hamile olduğunu öğrendi. Sevinçten uçuyordum ve sanırım o da mutluydu. Dünya yüzünde herhalde hiçbir çocuk oğlum kadar sevilip şımar-tılmamıştır. Ama şımaracak yapıda bir çocuk değildi Scotty.»

Bundan sonrasının çok korkunç olduğunu sezip kolları arasına büzüldüm.

«Scotty'nin doğumundan sonra Julia bana artık görevini yapmış olduğunu ve bundan böyle kendisini rahat bırakmamı söyledi. Çok kırılmıştım ama istediğini yaptım. Derdimizi annesine anlatınca, dört yaşındayken uzak bir akrabasının Julia'ya bir şeyler yapmış olduğunu ima etti ama açıklamadı. Bir psikologa gitmemizi önerdim ama karım reddetti. Kendisini rahat bırakmamı istedi. Mua-yenehanemdeki güzel sekreterim her zaman, her yerde benim için hazır olduğunu belirtince, Julia'yı rahatsız etmeme gerek kalmamıştı. İlişkimiz yıllar sürdü ama kimsenin ruhu bile duymadı. Bir gün gelip bana hamile kaldığını bildirdi. Doğum kontrol hapı kullandığını sandığım için çok şaşırmıştım. Başkalarıyla da ilişki kurduğu için çocuğun benim olduğundan emin değildim. Karımdan boşanıp Scotty'yi üvey 'babaların eline bırakamazdım. Korkunç bir kavga çıktı aramızda.

«Aynı akşam eve gidince, bambaşka bir Julia gördüm. Bana bir çocuk verdiği halde kendisine ihanet ettiğim için söylemediğini bırakmadı. Evlilik yeminine sadık kalmayıp onu herkese rezil etmişim. İntihar edeceğini

— 89 —

söyleyerek beni tehdit etti. Bana acı vereceğini haykırırken ben ona acıdım! Daha önceleri de intiharla tehdit etmişti beni ama hiçbir girişimde bulunmamıştı.

«Bu kavgadan sonra aramızın düzeleceğini sanıyordum ama Julia benimle konuşmamaya başladı. Scotty'nin hiçbir şey farketmemesi için yalnızca o yanımdayken ağzını açıp birkaç kelime söylüyordu. Oğlunu deliler gibi sevdiğinden, mutlu bir aile tablosu içinde büyötmek istiyordu.

«Haziranda Scotty'nin üçüncü doğum gününü kutlayacaktık. Bir parti düzenleyip altı arkadaşını, —tabii anneleriyle beraber— çağırdı. Günlerden cumartesiydi ve yardım etmek için evde kalmıştım. Scotty'ye giyeceği gemici kıyafetine uygun olarak kocaman bir yelkenli hediye ettim. Julia mavi vual giysisiyle merdivenden aşağıya indi. O güzelim siyah saçları mavi bir kurdelayla toplanmıştı. Scotty'nin elinden tutmuş, parti için beyaz şeker almaya gideceklerini söylüyordu. Hava güzel olduğu için yürüyerek gideceklerdi pastaneye kadar. Arabayla götürmeyi önerdim ama reddetti. Beraber yürümek istediğimi söyleyince, geimemi kesinlikle istemediğini bildirdi. Konukların erken gelebileceğini hesaplayarak evde beklememi söyledi. Ön verandada oturup beklemeye başladım. Yemek salonu parti için hazırdu. Avizeden sarkan balonlar, kocaman bir pasta, şapkalar, minik armağanlar...

«Saat ikiye doğru konuklar geldiler, ama Julia ile Scotty dönmemişti. Endişelenerek arabaya atlayıp pastaneye gittim. Hiç kimse onları görmemişti. Sokaklarda dolaşıp önüme gelene mavi elbiseli bir hanımla elinde bir yelkenli taşıyan gemici giysili ufak bir çocuk görüp görmediklerini sormaya başladım. Sonunda bir çocuk onları gördüğünü söyledi ve gittikleri yönü işaret etti.

«Nehre doğru gitmişlerdi! Deliler gibi yolun sonuna kadar gidip arabadan atlayarak koşmaya başladım. Çok — 90 —

geç kalmış olacağımdan korkuyordum. Scotty'nin yelkenlisini yüzdürmek isteyeceğini düşünerek kendimi avutmaya çalışıyordum. Ve ikisini suyun içinde sırtüstü yatar buldum. Julia kollarını, kurtulmak için çabalamış olan Scotty'ye sımsıkı sarmıştı. Yelkenli hemen yanlarında yüzüyordu. Mavi kurdelesi çözülüp için saçları dağılıp yosunlara karışmıştı. Suyun derinliği dizboyuydu.»

Yüreğimden yükselen hıçkırığı duymadan anlatmayı sürdürdü. «Hemen onları kucaklayıp sahile taşıdım. Julia daha ölmemişti ama Scotty soluk almıyordu. Ciğerlerine dolan suyu boşaltmak için uğraştım ama yararı olmadı. Sonra Julia'ya döndüm. Bir süre sonra öksürüp suyu tükürdü. Gözlerini açmadı ama soluk alıyordu. İkisini de arabaya yerleştirip hastaneye götürdüm. Julia'yı yaşatmak için çok çabaladılar ama başaramadılar. Scotty'yi de yaşama döndürememiştik.»

Paul duraklayıp gözlerimin içine baktı. «İşte acıyı yalnızca kendisinin tanıdığını sanan küçük bir kız için anlattım bunları Ben de en az senin kadar üzülüyorum ve üstelik kendimi suçluyorum. Julia'nın dengesiz olduğunu daha önce farketmeliydim. Scotty'nin doğum gününden bir gün önce televizyonda Medea'yı izlemiştik ve filmlerden hiç hoşlanmayan Julia büyük bir ilgi göstermişti. Neler düşünüp planladığını farketmeyecek kadar aptaldım Hâlâ da çok sevdiği oğlunu nasıl öldürebildiğine inano mıyorum. Benden boşanıp oğlunu yanına alabilirdi. Ama bu onun için yeterli olmazdı. En çok sevdiğim varlığı, oğ lumu öldürmek zorunda hissetmişti kendini.»

Sesim çıkmıyordu. Nasıl bir kadındı Julia? Anneme mi benziyordu? Annem servete konmak için öldürmüştü oğlunu. Julia ise öç almak için. Ben de bunu mu yapıyordum? Hayır, hayır olamaz. Benim yöntemim başkaydı

— 91 —

Annem yıllarca yaşayıp ıstırap çekecekti!

«Julia'yı unut,» diye bağıırıp boynuna sarıldım. «Unutup bağışlamamı söylemiyor musun bana? Sen de kendini affedip Julia'ya olanları unut. Annemle babamın sürekli birbirlerine sarılıp öpüşüklerini anımsıyorum. Erkeklerin seilmeye, okşanmaya gereksinimleri olduğunu çocukluğumdan beri biliyorum. Babam öfkelenildiği zaman annem onu öpüp okşayarak sakinleştirirdi.» Başımı geri çekip annemin bakışlarıyla ona gülümsedim. «Anlat bana, bir kadın düğün gecesinde nasıl davranmalı? Kocamı düş kırıklığına uğratmak istemem.»

«Böyle bir şey anlatamam sana.»

«Öyleyse kocam olduğunu ve benim şu anda banyodan çıktığımı varsay. Acaba senin önünde soyunsam daha mı iyi olur? Ne dersin?»

Boğazını temizleyip beni itmeye çalıştı ama sıkıca sarılmıştım ona. «Bana kalırsa bu oyunları unutup doğruca yatağına gitmen daha iyi olur.»

Olduğum yerde kalıp defalarca onu öptüm. Bir süre sonra öpücüklerime karşılık vermeye başladı. Beni kucaklayıp merdivene doğru yürüdü. Odasına götürüp benimle sevişeceğini düşünerek hem utandım, hem de heyecanlandım. Camlara vuran yağmurun sesini dinleyip uzun bir dakika beni göğsüne bastırdı. Traşlı yanağını yüzüme dayamış dururken, kim olduğumu unutmuş gibiydi. Ve yine her zamanki gibi ağzımı açıp bu dakikanın büyüsünü bozdum.

«Paul...» Çekingen sesimle kendine geldi. Eğer sus-saydım, bedenimin arzulanığı yasak mutluluğa bir an önce kavuşacaktım. «Tavanarasında yaşarken büyükanne bizim Şeytanın yarattığı çocuklar olduğumuzu söylerdi. İyi insan olamayacağımızı tekrarlardı. Yaşamaya hakkımız olduğundan bile kuşkuya düşmüştük. Kendisinden üç yaş büyük üvey amcasıyla evlenmekle annem suç mu iş-

— 92 —

lemisti? Kalbi olan hiçbir kadın babama karşı duramazdı. Sana çok benzerdi. Büyük babamızla büyükanne bizlerin bağışlanmayacak bir günah işlediklerine inanıp bizden nefret ediyorlardı. Haklı mıydılar? Bizi öldürmeye çalışmakla doğru mu yaptılar?»

Gerçeğe döndürmek için gerekli olan her şeyi söylemişim. Beni bırakıp başını çevirdi. Gözlerini benden kaçırarlardan hiç hoşlanmıyordum. Gerçeği söyleyip söylemediklerini nasıl anlayacaktım gözlerini görmeden?

«Bence annenle baban sonuçlarını düşünmeden birbirlerinin kollarına atılacak kadar genç ve âşıktılar.»

«Yani büyükanne haklıydı... biz kötüyüz!» diye bağırdım.

Öfkeli bir ifadeyle baktı yüzüme. «Sözlerimi istediğin gibi yorumlayıp intikam duygularına beni ortak etme. Kendini savunma dışında, cinayet için hiçbir haklı neden ileri sürülemez. Siz kötü değilsiniz. Büyükanne ile büyükbabanız gerçeği görmeyen geri kafalı aptallarmış. Annenle baban çocuk yapmaya karar verince, Tanrı onlara yardım edip son derece güzel ve yetenekli bebekler dünyaya getirmelerini sağlamış. İçlerinden bir tanesi var ki, yaşına göre olgun kadın duygularıyla yanıp tutuşuyor.»

«Paul...»

«Bana öyle bakma, Catherine.»

«Nasıl bakıyorum ki?»

«Catherine Sheffield hemen yatağına git!»

«Ne dedin?» diye üsteledim, Paul kapıya "doğru uzaklaşırken,

Gülümseyerek yanıtladı. «Freudvari bir hata yapmadım. Dollanganger çok uzun bir isim. Sheffield bence daha iyi. Yasal olarak soyadınızı değiştirebiliriz.»

«Ya...» Kalbim kırılmıştı.

«Dinle'beni, Catherine, çok tehlikeli bir oyun oynuyor-sun. Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun. Çok tatlı ve çe-

— 93 —

kici bir kızsın. Ama seni yalnız kızım olarak görebilirim.» «Julia ile Scotty'yi gömdüğünüz gün hava yağmurlu muydu?»

«Ne farkeder? Sevdığın birini toprağa verdiği her gün yağmur yağar!» Uzun adımlarla dışarı çıkıp odasına girdi ve kapıyı sertçe örttü.

İki kez deneyip reddedilmiştim. Artık gönül rahatlığıyla kendimi dansa verebilirdim. Yalnızca nakış işlemlerini ve örgü örmesini bilen anneme kimin daha yetenekli ve akıllı olduğunu ancak bu şekilde gösterebilirdim. Bir servete konmak için vücudunu satmak ve cinayet işlemek zorunda kalmayan bir kızı olduğunu kanıtlayacaktım!

Bütün dünya beni tanıyacak ve Anna Pavlova ile mukayese edip daha iyi olduğumu söyleyecekti. Onuruma verilen 'bir partiye genç kocasıyla gelecekti annem. Benim gençliğim, güzelliğim karşısında, yaşlı ve yorgun görünecekti. Sevgili Bart'ı doğruca bana gelip elimi öpecek, «Gördüğüm en güzel kadınsınız,» diyecekti. Bakışları bile beni ondan en az on kat daha çok sevdiğini anlatmaya yetecekti. Bart'a sahip olup annem yalnız kalınca, üvey babama kim olduğumu açıklayacaktım. Önceleri tabii inanmayacaktı bana ama inandıktan sonra ondan nefret edecekti. Elindeki bütün parayı alacaktı. Durup düşünmeye başladım. Annemden alınan para nereye gidecekti? Herhalde bize kalmazdı. Varlığımızı bile kimse bilmiyordu. Eski bavullarımızdan birinin astarına dikilmiş nüfus kâğıtlarını anımsayıp güldüm. Oh anne bazen ne kadar aptallaşıyorsun. Nüfus cüzdanlarını saklamışsın! Böylece Cory'nin varlığını kanıtlayabilirim. Bunlar olmazsa Gladstone^A gidip hastane kayıtlarının araştırılması gerekir. Sonra çocuk bakıcısı Bayan Simpson ve babamın arkadaşı Jim Jonston var. Umarım hiçbirini taşınmamıştır. Herkes Dresden Bebeklerini anımsıyordur, eminim bundan. Büyükannenin dediği gibi, ben kötü bir insandım. Da-

— 94 —

ha suç işlemeyen cezalandırılmışım. Çok zavallı bir günümde üvey ağabeyimin kollarına sığınmış olmam, herhalde yaşamım boyunca boynum eğik dolaşmamı gerektirmezdi. Şimdi bana ihtiyacı olan erkeğe gidecektim. Eğer gözlerinin arzulayıp dudaklarının yalanladığını ona vermem kötülükse, günahsa, bırakın günah işleyeyim!

Uykuya dalarken neler yapacağımı tasarladım. Öylesine sıkı bir ağ örecektim ki, benden vazgeçemeyecekti. Bana acı vermemek için sahip olduğunu düşünecekti ve suçluluk duygusuna kapılmayacaktı.

Suç tümüyle benim olacaktı. Ve Chris de benden nefret edip bir başkasını bulacaktı.

Güllerden Daha Tatlı

1961 Nisanında on altı yaşına bastım. Genç yaşlı tüm erkeklerin başını döndürecek çağa gelmişim. Durakta otobüs beklerken bütün arabalar yavaşlıyor, erkekler gözlerini benden olamıyorlardı.

Bense onlardan daha fazla hayrandım kendime. Bütün gün aynaların karşısında dolaşarak soluk kesecek kadar güzel olan bir kızı izliyor, ben olduğumu düşünüp gururlanıyordum. Julian sık sık ziyaretime gelip beni ne kadar istediğini yineliyordu. Yalnızca haftasonları gördüğüm Chris de halâ beni seviyor ve istiyordu.

Yaşgünümün haftasında Carrie ile Chris eve geldiler ve konuşacak o kadar çok konumuz vardı ki, sanki soluk almadan hep bir ağızdan konuştuk. Annemin Greenglen-na'ya taşınacağını söylemeye niyetlendim ağabeyime ama beni durdurmaya çalışacağını düşünerek vazgeçtim. Bir süre sonra Carrie yakışıklı, iyi kalpli doktorumuzun dizlerinin dibinde oturmaya gitti. Daha önce doktor bana en

— 95 —

güzel elbisemi giymemi söylemişti. «Özel bir gün için sakladıklarını niçin niymiyorsun? Yaşgünün olduğu için sizleri en sevdiğim restorana götüreceğim.»

Hemen odama koşup üstümü değiştirip makyaj yaptım. İhtiyacım olmadığı halde kirpiklerimi rimelle koyul-tup dikkatle kıvırdım. Tırnaklarım inci gibi parlıyordu. Aynanın karşısında kendimi seyrederken kapıdan Chris' in sesi duyuldu.

«Lady Catherine, gerçi çok güzelsin ama kendine hayranlığını böyle belirtmek bence doğru değil. Hiç olmazsa aynadaki görüntünü öpme. Bırak da başkaları seni övsün.»

«Kimsenin beğenmeyeceğinden korkuyorum,» dedim kendimi savunarak. «Biraz güvenimi arttırmak için kendi kendime söylüyorum güzel olduğumu. Gerçekten güzel 'buluyor musun beni?»

«Evet,» dedi garip bir sesle. «Senin kadar güzel başka bir kızla tanışacağımı hiç sanmıyorum.»

«Büyüdükçe güzelleştiğimi söyleyebilir misin?»

«Sana daha fazla iltifat edemem. Büyükannenin aynaları kırmasına şaşmamak gerek. Ben de aynısını yapmayı düşünüyorum. Çok kibirlisin.»

İhtiyar kadını anımsattığı için öfkelenerek kaşlarını çattım. «Sen de çok yakışıklısın, Chris,» diye gülümsedim. «Ben iltifat etmekten çekinmem. En az babam kadar yakışıklısın.»

Okuldan her gelişinde biraz daha olgunlaşmış gibi görünüyordu. Ama yakından 'bakınca, bu olgunluğun gözlerine garip bir anlam kazandırdığını seziyordum. Benden daha üzgün ve zayıftı sanki. «Niçin mutlu değilsin, Chris?» diye sordum. «Yoksa yaşam seni düş kırıklığına mı uğrattı? Gelecek için kurduğun düşlere ulaşamadığını mı sanıyorsun? Doktor olma kararından pişman mısın? Benim gibi baleye başlamak ister misin?»

— 96 —

Duygularını yansıtan gözlerini okumak için yaklaştım ama başını eğip elleriyle belimi kavramaya yeltendi. Ya elleri daha çok küçüktü ya da benim belim çok kalındı ki, bunu başaramadım. Acaba bana dokunmuş olmak için mi yapıyordu bunu? Gözlerinde aradığım aşkı görünce, hiç bakmamış olmayı yeğledim.

«Chris, sorumu yanıtlamadın.»

«Ne sormuştun?»

«Yaşam, tıp eğitimi, beklediğini verdi mi sana?»

«Kim beklediğini elde eder ki?»

«Alaycısın. Tıpkı benim gibi konuştun.»

Başını kaldırıp neşeyle gülümsedi. «Dışarda yaşam tam tahmin ettiğim gibi. Senden farklı olarak ben gerçekçiydim. Okulumu, arkadaşlarımı seviyorum. Ama yine de seni özleyor, her an ne yaptığını düşünüyorum.» İmkânsız arayan gözlerini kaçırdı benden. «Doğum günün kutlu olsun, Lady Cath-er-ine,» dedi usulca ve dudaklarına dokundu. Hiçbir anlamı olmayan minik bir öpücük. «Haydi gidelim. Senden başka herkes hazır.»

El ele merdivenden aşağıya indik. Paul, Carrie, Henny süslenmiş bizi bekliyordlardı. Holden başka yerde ışık yan-mamasını garipsemiştin.

Karanlığın içinden «Sürpriz! Sürpriz!» sesleri yükseldi ve bir anda lambalar yandı. Bale okulumdaki arkadaşlarım çevremi alıverdi.

Üç katlı bir pasta çıkardı Henny ortaya. Mumları üf-lerken gözlerimi yumup, yapmak istediklerimi başarmayı diledim. Sana yaklaşıyorum anne. Her gün biraz daha akıllanıp olgunlaşıyorum. Zamanı gelince eşit olacağız.

Mumların hepsi bir defada söndü ve gözlerim masanın öbür tarafından bana sessizce aynı soruyu soran Julian'a takıldı.

Chris'in bakışlarını yakalamaya çok uğraştımsa da hep başını başka yöne çevirmiş oluyordu. Carrie, gürültü-
— 97

F. : 7

cü gençlerden biraz uzakta oturan Paul'ün dizinin dibine yerleşmişti. Hediye paketlerimi açınca, Paul kardeşimi kucaklayarak ayağa kalktı.

«İyi geceler, Cathy,» diye seslendi Carrie mutlu ve uykulu gözlerle. «Gördüğüm en güzel doğum günü partisiydi.»

Neredeyse ağlayacaktım. Carrie dokuz yaşındaydı ve ilk kez geçen kasımda Chris'in doğum gününü kutlamıştık. Bundan önceki yıllarda partiye benzer bir şeyler yaratmaya çalıştıksa da başaramamıştık.

«Niçin bu kadar üzgünsün?» diye sordu Julian beni kollarına alırken. «Mutlu olmalısın. Kalbini ve bedenini alevlendirmek için emirlerini bekliyorum.»

Böyle davrandığı zamanlar ondan nefret ediyordum. Yalnızca kendisine ait olduğumu ilan etmekten zevk alıyordu. Bale takımlarını taşımak için deri bir çanta hediye etmişti bana. Yalnızca ona ait olmadığımı göstermek için aceleyle yanından uzaklaştım. Bu arada Julian'a âşık olmayan kızlar Chris'in çevresini almışlardı; tabii bu da Julian'ın ağabeyime olan sevgisini arttırmıyordu. Nereden çıktığını anlayamadım ama bir anda Chris ile Julian birbirlerine giriverdiler. «Ne düşündüğün beni ilgilendirmez,» diyordu Chris fırtınadan önceki sükûneti andıran bir sesle. «Kızkardeşim ne New York'a gitmek, ne de bir sevgiliyle yaşamak için hazır.»

«Sen! Sen...» diye haykırdı Julian. «Sen danstan ne anlarsın? Bir şey bildiğin yok! Kendi ayağına basmadan bir adım bile atamıyorsun.»

«Belki haklısın ama başka yeteneklerim var,» diye yanıtladı Chris buz gibi bir sesle. «Şu anda kızkardeşimin reşit olmadığından söz ediyoruz. Daha liseyi bitirmeden onu New York'a sürüklemene izin vermem!»

Bakışlarımı ikisi arasında dolaştırıp hangisinin daha yakışıklı olduğuna karar vermeye çalışıyordum. Birbirle-

— 98 —

rinden hoşlanmalarını içtenlikle istediğimden, herkese ilân ettikleri düşmanlıkları karşısında neredeyse boğulacaktım. Yeter, kesin artık, diye bağırıyordu içimden, ama hiçbir şey diyemedim.

«Cathy,» diye seslendi Chris, gözlerini her an tekme ya da yumruk atmaya hazır bekleyen Julian'dan ayırmadan. «New York'ta sahneye çıkmak için hazır olduğundan emin misin?»

«Hayır...» diye fısıldadım.

Öfkeyle baktı bana Julian. Kendisiyle birlikte New York'a gidip hem sahnede, hem de yatakta beraber olmam için sürekli ısrar etmişti. Kilom, boyum ve dengem onun yeteneklerine çok iyi uyuyordu. İkili danslarda seyirciyi büyülemek için kaçınılmaz bir koşuldur bu.

«Umarım tüm doğum günlerin daha beter olur!» diyerek kapıyı çarpıp çıktı Julian. Tüm davetliler utançtan ne diyeceklerini bilemeden dağılınca, Chris bana iyi geceler bile dilemeden odasına çıktı. Yaşlı gözlerle salonu toplarken masaların üstlerinde kadeh izlerini, halıdaki yanık deliklerini nasıl yokedebileceğimi düşünüyordum. Paul'ün en sevdiği biblolarından biri olan cam gül de kırılmıştı. Herhalde bunu yapıştıracak bir zambak bulunurdu.

«Gül için üzülme,» dedi Paul. «Ucuz bir süsü yalnızca. Bir tane daha alırım.»

Holün girişinde durmuş, ağlamış suratıma sevgiyle bakıyordu. «Çok güzel bir güldü ve çok pahalı olduğunu biliyorum. Bir benzerini arayacağım. Eğer bulamazsam sana başka bir şey alırım...»

«Unut gitsin.»

«Müzikli kutu için tekrar teşekkür ederim.» Ellerimle giysimin dekolte yakasını örtmeye çalışıyordum bir yandan. «Babam içinde bir balerin olan gümüş bir kutu vermişti bana bir zamanlar ama giderken bırakmak zorunda

— 99 —

kaldım...» Babamdan söz etmek her zamanki gibi umutsuzluğa sürüklemişti beni.

«Chris anlatmıştı bunu bana. Bir benzerini aradım. Benziyor mu bari?»

«Evet,» diye yanıtladım ama benzeri değildi.

«Memnun oldum. Şimdi temizliği bırakıp git yat. Henny her şeyi halleder.»

Yatak odamda Chris beni bekliyordu.

«Julian'la aranda neler geçti?» diye bağırdı kapıdan girdiğim anda.

«Hiçbir şey!»

«Bana yalan söyleme, Cathy. Hiçbir şey olmasa ikide

bir buraya gelir mi?»

«Sen kendi işlerine bak, Christopher!» dedim sertçe. «Ben sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum. Senin de bana karışmanı istemiyorum. Her istediğini yapabileceğine inanan bir erkeksin sen. Benimde karşıma biri çıkıp evlenme teklif edene dek bir köşede oturmamı bekliyorsun. Ama ben böyle bir kadın değilim! Hiç kimse beni parmağında oynatamaz. Ne sen, ne madam, ne de Julian!» Yüzü gitgide soluyordu ama sözümü kesmeden dinledi. «Yaşamımdan uzak kalmanı istiyorum, Christopher. İstedğim yere ulaşmak için her şeyi yapmaya hazırım!»

Kıvılcımlar saçan cennet mavisini gözleriyle baktı yüzüme. «Bana öyle geliyor ki, bunu başarmak için her önüne gelen erkeğin koynuna gireceksin.»

«Gerekirse evet!» diye haykırdım ama daha önce hiç aklıma gelmemişti.

Beni tokatlamamak için yumruklarını sıkarken, dudaklarının çevresi bembeyaz kesilmişti. «Cathy, neler oluyor sana?» diye sordu kırılganlıkla. «Senin de çıkarıcı olacağın hiç aklıma gelmezdi.»

Acıyarak baktım yüzüne. Kendisi ne yapıyordu acaba? Mutsuz, yalnız bir adama rastlamış, iyiliğinden ya-

— 100 —

rarlanıyorduk birlikte. Er ya da geç bunun bedelini ödeyecektik. Büyükanne hiç kimsenin hiçbir şeyi bedava yapmadığını defalarca söylemişti bize. Ama nedense artık Chris'e acı vermek ya da Paul hakkında kötü sözler sarfetmek istemiyordum. Yaptıklarına karşılık beklemediği-niyse çok iyi biliyordum.

«Söylediklerini nefretle dinledim, Cathy. Seni bunca sevdiğim ve saydığım halde bunları bana nasıl söylersin? Seni özlemeden bir tek gün geçiremiyorum. Seni ve Car-rie'yi görebileceğim haftasonları için yaşıyorum âdeta. Bana sırt çevirme. Cathy, sana ihtiyacım var. Yaşamımda bana yer olmadığını düşünmek bile cehennem azabı çektiriyor.» Kollarımı tutup başımı göğsüne yaslamak istedi ama ellerinden sıyrılıp arkamı döndü. Hiç kimse bana aldırış etmezse, neyin doğru, neyin yanlış olduğunu nasıl açıklayabilirdim?

«Seni üzdüğüm için özür dilerim, Chris. Elbette fikirlerine değer veriyorum ama ne yapacağımı bilemiyorum. Sanırım yitirdiğim yılların acısını çıkarmak için her şeye bir anda kavuşmak istiyorum. Julian New York'a gelmemi istiyor. Beni sevdiğini söylüyor ama inanmıyorum. Belki gerçekten seviyor, belki de amacına ulaşmak için beni kullanmayı düşünüyor. Madamsa biraz disipline gereksinmem olduğu konusunda ısrar ediyor. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı şaşırdım. Julian'ın beni gerçekten sevdiğini nasıl anlayabilirim?»

«Seninle sevişmesine izin verdin mi?»

«Hayır! Elbette vermedim.»

Simsıkı sarıldı bana. «Hiç olmazsa bir yıl daha bekle, Cathy. Julian'dan çok. Madam Marisha'ya güven, o daha iyisini bilir.» Susunca başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yakışıklı yüzünü incelerken, niçin devam etmediğini düşünüyordum.

Romantik bir aşkın açlığıyla yanıp tutuşuyordum, — 101 —

Benliğimi kavuran duygulardan ürküyordum. Anneme benzemekten ödüm patlıyordu. Aynaya her bakışım da annemin yüzünü görüyordum sanki. Benzediğime hem seviniyor, hem de kendimden nefret ediyordum. Hayır annem gibi olamazdım. Benzerliğimiz yalnızca yüzeyde kalıyordu.

Greenglenna'ya giderken bunları tekrarlayıp cesaret vermeye çalışıyordum kendi kendime. Annemin nüfus kaydını görmek bahanesiyle Bart Winslaw'un kayıtlarını inceledim ve annemden sekiz yaş küçük olduğunu öğrendim. Adresini de almıştınrl bu arada. Dolaşa dolaşa eskimeye yüz tutmuş görkemli malikânelerin bulunduğu sokağa geldim. İçlerinden yalnızca birinin dış duvarları iskelelerle kaplanmış onarılıyordu. Bir sürü işçi evi güzelleştirmek için arı gibi çalışıyordu.

Başka bir gün Greenglenna kütüphanesine gidip eski gazeteleri karıştırdım. Sosyete yazarlarından biri köşesini sürekli olarak Bart Winslow ile «ülkenin en büyük servetine kavuşan genç ve güzel karısına» ayırmaktan zevk alıyordu anlaşılan.

Dikkatle bu yazıları kestim Chris üzüntüyle okudu. «Cathy, nereden buldun bunları?»

«Her yerde satılan bir Virginia gazetesinden.»

«Yine Avrupa'ya gitmiş,» dedi garip bir sesle. «Niçin sürekli olarak Avrupa'ya gittiğini merak ediyorum.» Dalgın bakışlı mavi gözleriyle baktı bana. «Balayı gezisine çıktığı yazı anımsıyor musun?»

Unutabilir miydim hiç? Ya da unutmama izin verir miydim? Zengin ve ünlü olduğum zaman annemle hesaplaşacaktım. Yavaş yavaş saptıyordum neler yapacağımı.

Doğum günü partimden sonra Julian eskisi kadar sık gelmedi Greenglenna'ya. Chris'in onu ürküttüğünü anlıyor ve bu durumdan mutlu olup olmamam gerektiğine karar veremiyordum. Annesiyle babasını ziyarete geldiği

— 102 —

zamanlar bana hiç yüz vermiyordu. En iyi arkadaşım Lorraine Duval© ilgi göstermeye başlamıştı. Üzüntü ve kıskançlıkla dolarak kulis kapısından dansedişlerini izliyordum gizlice. Eskisinden daha çok çalışmaya yemin ettim işte o gün. Julian'a da gösterecektim! Dantelli tüllerin örttüğü çelik gibi bir insandım!

Çatıdaki Baykuş

Size Carrie'nin başından geçen bir olayı anlatacağım. Eskiye bakıp yaşamın Carrie'ye neler getirdiğini düşününce, bu olayın onu nasıl etkilediğini anlıyorum.

Carrie'nin, Bayan Dewhurst'un ve bazı sınıf arkadaşlarının anlattıklarını birbirine ekleyince, kardeşimin geçirdiği acı olaylar tüm açıklığıyla ortaya çıkıyor.

Haftasonları eve geldiğinde, Cory'nin öldüğü zamanki gibi yine içine kapanmıştı küçük kardeşim. Endişeyle neler olup bittiğini sorduğumda her şeyin iyi olduğunu iddia edip ne öğretmenleri, ne de arkadaşları hakkında bir tek laf etmiyordu. Duygularını belirtmek için söylediği tek cümleyse yeterli bir ipucuydu. «Halıyı çok seviyorum... rengi otları anımsatıyor.» Hepsi bu. Bir terslik vardı ama ne olduğunu bir türlü anlatmıyordu.

Her cuma Paul arabasına atlayıp Carrie iye Chris'i eve getiriyor, haftasonlarını neşeli geçirmemiz için elinden geleni yapıyordu ama küçük kardeşimin güldüğünü görmek çok zordu.

«Carrie'nin nesi var?» diye fısıldadı Chris. Omuzlarımı silkerek yanıtladım. Bir noktada Carrie'nin güvenini yitirmiştim. İri mavi gözleri yalvaran bakışlarla Paul'e dikilmişti ama sevgili doktorumuz ona değil bana bakıyordu.

— 103 —

Okula geri dönme vakti yaklaşınc sessizleşiyor, bakışları donuklaşıyordu. Yanaklarını öpüp iyi çocuk olmasını, bol bol arkadaş edinmesini söylediğim zaman, «Mutsuz değilim,» diye yanıtlıyordu gözlerini Paul'den ayırmadan.

Gerçekten çok harika bir okula gidiyordu. Ben böyle bir yere gitmek için neler vermezdim. Her öğrencinin odasının yarısını istediği gibi süslemesine izin vardı ama Bayan Dewhurst «küçük hanımlara» özgü dekorasyonda ısrar ediyordu. Hışırdayan şifon giysiler, tatlı bir ses, yere eğik gözler, zayıflığı belirten davranışlar... asla bir erkekten daha akıllı olduğunu göstermemeliydi bir kadın. Bütün bunları düşününce, bu okulun bana göre olmadığını

anladım.

Carrie mor yatak örtüsünü, kırmızı, eflatun, menekşe rengi ve yeşil yastıklarla süslemişti. Yatağının yanındaki komodinin üstüneyse Paul'ün hediye ettiği plastik menekşelerin durduğu küçük beyaz vazo vardı. Paul sık sık ona çiçek götürüyordu ama her nedense küçük kardeşim bu plastik çiçekleri daha çok seviyordu.

Okulun en ufak tefek kızı olduğundan, ona oda arkadaşı olarak ikinci ufak kızı seçmişti Bayan Dewhurst. Kiremit saçlı, zümrüt yeşili gözlü, bembeyaz tenli Sissy Towers, büyüklerine göstermediği ters, kötü yanını korkutabileceği arkadaşlarına saklıyordu. Okulun ikinci küçük kızı olduğu halde kardeşimden en az on beş santim uzundu.

Dokuzuncu doğum gününden bir hafta sonra, mayıs ayında bir perşembe günü başlamıştı Carrie'nin karabasan dolu günleri.

Dersler saat üçte bitiyor ve beş buçuktaki akşam yemeğinden önce öğrencilere iki saatlik oyun süresi tanınıyordu. Her sınıfın kendine özgü bir üniforma rengi vardı. Üçüncü sınıftaki Carrie sarı çuha bir giysiyle beyaz or-

— 104 —

ganza bir önlük giymek zorundaydı ve bu renkten nefret ediyordu. Bizim için sarı renk kilit altında yaşadığımız yıllarca kavuşamadığımız güneşi, mutluluğu ve özgürlüğü simgeliyordu.

Carrie'nin altın sarısı saçlarını kıskanan Sissy Towers ise anlaşılan sarıya bayılıyordu. İri mavi gözleri, upuzun kirpikleri, olgun çilek kırmızısı dudaklarıyla kardeşimin yüzü yapma bebekleri andırır. Ama ne yazık ki, bu güzel yüz, sıska, küçük bir beden incecik bir boyunun üstünde yer alıyordu.

Kardeşimin mor ve kırmızı renklerle süslü yatağına karşılık, Sissy kendi tarafını sarıyla donatmıştı. Sarı yatak örtüsü, sarı iskemle kılıfları, sarı kitap kapları... eve gittiği zamanlar bile sarı bluzla etek giyiyordu. Gerçi sarı giysiler içinde yüzü çok soluk duruyordu ama Carrie'nin bu renkten hoşlanmadığını bildiği için elinden geldiğince çok kullanıp onu rahatsız etmeye çalışıyordu. Ve o gün nedeni bir türlü açıklanmayan bir şekilde başlamış.

«Carrie bir cücedir... bir cücedir... cücedir...» diye şarkı söylemeye başlamış susmamacasına. «Carrie bir sirke katılmalı... sirke katılmalı... sirk... sirk...»

Sonra çalışma masasının üstüne sıçrayıp karnavallara müşteri çeken çığırtkanların bağırıışlarını andıran bir sesle haykırmaya başlamış. «Haydi gelin! Koşun! Gelin dünyanın en küçük kadını görün! Gelin gelin, gözleri baykuşa benzeyen kadını görün! Sıska boynunun zor taşıdığı kocaman kafasına bir bakın hele! Evet, giriş ücretini ödeyin ve bu cüceyi çıplak olarak izleyin!»

Bir sürü küçük kız odaya doluşarak bir köşeye çöme-lip uzun saçlarının ardına gizlenmiş Carrie'ye bakmışlar. Sissy çantasını açıp paraları toplamaya başlamış. «Haydi minik cüce, üstündekileri çıkar!» diye emretmiş Sissy. «Müşterilerimiz verdikleri paranın karşılığını alsınlar.»

— 105 —

Titreyerek ağlayan Carrie bir top gibi büzülmüş ve yerin yarılıp kendisini yutması için yakarmaya başlamış. Ama yer asla istendiği zaman ayrılıp insanı yutmaz. Sissy' nin alaycı sesini dinlemek zorunda kalmış Carrie.

«Bakın nasıl titriyor... nasıl sarsılıyor... neredeyse deprem olacak!»

Kıkırdayan kızların arasından yalnızca biri acıyarak bakmış kardeşime. «Bence çok tatlı bir kız,» demiş on yaşındaki normal yapılı Lucy St. John. «Onu rahat bırak. Sissy. Yaptıkların hiç de hoş değil.»

«Elbette hoş değil ama eğlenceli,» diye bir kahkaha atmış Sissy. «Korkak bir fare bu kız! Biliyor musunuz, hiç konuşmuyor! Konuşmasını bile bilmiyor!» Sissy yerinden atlayıp kardeşimin yanına koşmuş ve ayağıyla dürtmüş. «Dilin yok mu, küçük kız? Haydi iri gözlü bebek, anlat bize nasıl böyle garip oldun sen. Yoksa dilini kedi mi yuttu? Dilin var mı senin? Çıkar da görelim!»

Carrie başını biraz daha eğmiş.

«İşte bakın dili bile yok!» Sisy zıplayarak bağırmaya başlamış. «Bana oda arkadaşı olarak verdiklerine bir bakın! Dilsiz bir baykuş. Nasıl konuşuracağız bunu?»

Lucy kardeşimi korumak için yanına yaklaşmış. «Yeter artık, Sissy. Rahat bırak kızı.»

Dönüp hızla ayağına basmış Sissy. «Kes sesini! Burası benim odam! Benim odamda benim istediğim gibi davranacaksın! Üstelik ben de en az senin kadar güçlüyüm, Lucy St. John, babam da senin babandan daha zengin.»

«Carrie'yi üzdüğün için çok kötü, çok çirkin, çok zalim bir kızsın sen!»

Sissy profesyonel boksörler gibi yumruklarını sıkmış, havaya kaldırıp Lucy'nin çevresinde dönmeye başlamış. «Kavga mı istiyorsun? Haydi gel! Gözünü morartmadan önce bakalım bana vurabilecek misin?» Lucy'nin kendini korumak için ellerini kaldırmasına fırsat vermeden önce

— 106 —

sol gözüne bir yumruk indirmiş, sonra biçimli burnunu dağıtmış ve her yer kan içinde kalmış!

Aynı anda Carrie başını kaldırmış ve kendisine iyi davranan tek kişinin dayak yediğini görmüş. Hemen tek savunma silahını... sesini kullanmış! Başını arkaya atıp ciğerlerinin olanca gücüyle haykırınca, Bayan Dewhurst birinci kattaki odasından koridora fırlayıvermiş.

Saat akşamın sekizinde geceliklerini giyip odalarına çekilmiş öğretmenler neye uğradıklarını bilmeden koşuşturmaya başlamışlar. Yalnızca Bayan Longhurst üzerindeki alev rengi gece elbisesiyle gizlice kaçmaya niyetlendiğini belli ediyormuş. Carrie ile küçük bir kız çığıltılar atarak ağlarken, on iki kız tekme, tokat birbirlerine girmişler. Saçlarını çekip, giysilerini yırtarak dövüşüyorlar-mış.

«Adam nerede? Nerede o adam?» diye bağırmış Bayan Longhurst tuvaletinin açık yakasından taşan göğüslerine aldırmadan.

«Bayan Longhurst kendinize gelin!» diye emretmiş mü-dire. «Burada erkek filan yok. Kızlar!» diyerek haykırmış. «Hemen kesin kavgayı, yoksa hiçbiriniz bu haftasonunda eve gidemezsiniz.» Sonra Bayan Longhurst'a dönüp alçak sesle eklemiş. «Bu olay kontrol altına alınınca siz benim odama gelin.»

Birbirlerinin saçlarını çekip yüzlerini tırmalayan kız-Jar bir anda donup kalmışlar ve odayı dolduran öğretmenlerin arasında bu gibi durumlarda acımasızlığıyla ünlü Bayan Dewhurst'u görünce korkuya kapılmışlar. Yumruklarını sıkıp gözlerini yummuş olan Carrie'den başka hepsinin sesi kesilmiş. «Bu çocuk niçin ağlıyor?» diye sormuş müdire. Bu arada Bayan Donghurst bir yerlerde gizlenen bir erkeğin kendisini beklediğini belirten giysisinden sıyrılmak üzere odadan kaçmış.

— 107 —

Doğal olarak ilk önce Sissy Towers kendini toplayıp söz almış. «Her şeyi Carrie başlattı. Hepsi onun suçu. Bayan Dewhurst. Tıpkı bir bebek gibi ağlıyor. Bana başka bir oda arkadaşı vermelisiniz, yoksa bir bebekle uzun zaman beraber kalırsam ölürüm.»

«Bir daha tekrarlar mısın Sissy Towers? Ne yapmam gerekiyormuş?»

Sissy çekinerek gülümsemiş. «Yani başka bir oda arkadaşını tercih ederim, efendim. Normalden küçük bir insanla birlikte olmak beni rahatsız ediyor.»

«Sissy Towers, sen normalden çok zalimsin. Bundan böyle birinci katta, benim yanımdaki odada kalacaksın ki, sana göz kulak olayım. Sizlere gelince, bu haftasonunu okulda kalacağınızı ailelerinize haber vereceğim! Şimdi hepiniz Boyan Littleton'a gidin isimlerinizi kaydetsin.» Kızlar odadan çıkınca müdire bir köşeye çömelmiş olan Car-rie'ya yaklaşmış. Haykırmayı kesmiş olan kardeşim isterik bir tavırla inleyip başını sallıyormuş. «Carrie Dollan-ganger, ne olup bittiğini bana anlatacak kadar sakinleştin mi?»

Carrie konuşacak halde değilmiş. Korku ve kan onu çok gerilere, aklıktan ağabeyinin kanını içmeye zorlandığı o korkunç güne götürmüştü. Kırk yıldır bu okulu yöneten Bayan Dewhurst kızların da erkek çocuklar kadar acımasız olduğunu bildiğinden şaşırılmış ve duygulanmış. «Carrie, eğer bana ne olduğunu hemen anlatmazsan, bu haftaso-nunda sen de eve gidemezsin. Çok üzüldüğünü bildiğim için sana iyi davranıyorum. Lütfen bir açıklama yapar mısın?»

Çömeldiği yerden başını kaldıran Carrie, karşısında duran kadının mavj eteğini gri olarak görüp bir an büyükannemiz sanmış. Ve büyükannemiz çok kötü bir insandı, Cory'nun ölümüne neden olmuştu, şimdi de Carrie'yi götürmek için gelmiş!

— 108 —

«Senden nefret ediyorum! Nefret ediyorum!» diye haykırmış Carrie. Sonunda Bayan Dewhursts odadan çıkıp sakinleştirici bir ilaç vermesi için hemşireyi göndermek zorunda kalmış.

O cuma günü Bayan Dewhurst telefon edip kurallara karşı geldikleri için haftasonu izinleri kaldırılan on iki öğrencinin arasında kardeşimin de bulunduğunu bildirildi. «Gerçekten çok üzgünüm ama kardeşinize ayrıcalık tanıyıp ötekileri cezalandıramam. Carrie Dollanganger da oradaydı ve susmasını söylediğim zaman bana karşı geldi.»

Akşam yemeğinde bu konuyu Paul'e açtım. «Carrie'yi haftasonu okulda bırakmak çok kötü olur. Her hafta eve getireceğimize söz vermiştik. Bir olay çıkaramayacak kadar küçüktür o ve ceza görmesi haksızlık olur.»

«Seninle konuştuktan sonra Bayan Dewhurst beni de aradı,» dedi Paul. «Koyduğu kurallara uymak zorunda. Eğer Carrie yaramazlık yaptıysa, diğerleriyle birlikte ceza görmeli. Sen itiraz etsen bile ben Bayan Dewhurst'un kararına saygı duyuyorum.»

Haftasonu tatili için eve gelmiş olan Chris de aynı fikirdeydi, «Sen de çok iyi biliyorsun ki, Cathy, istediği zaman Carrie çok ters olabilir. Yalnızca çılgılık atsa bile yeter. Sesi insanı çileden çıkarabilir.»

Carrie olmayınca haftasonunun da tadı kalmadı. Aklımdan çıkmıyordu bir türlü. Gözlerimi kaRatınca minik beyaz yüzünde korkuyla büyümüş gözleriyle bana seslendiğini duyuyordum. Ama iyi olması gerekirdi değil mi? Bayan Dewhurst gibi sorumlu ve saygıdeğer bir hanımın yönettiği iyi bir okulda küçük bir kızın başına hiçbir şey gelmezdi değil mi?

Carrie dünyaya küsüp çevresinde kendisini seven bir kişi göremeyince, eskiye dönerek giysilerinin altına gizlediği üç minik porselen bebekte arardı mutluluğunu. Şim-

— 109 —

di okulda yalnız başına yatan tek kız olmuştu ve dokuz yıllık ömründe bir tek gece bile yalnız kalmaya alışma-mıştı. Artık yapayalnızdı. Şirin Lucy St. John'un bile kendisinden hoşlanmadığını biliyordu.

«Annemin de cennette babam ve Cory ile birlikte olduğunu düşündüm,» diye anlattı bana daha sonra. «Beni oraya gönderdiğiniz için senden, Dr. Paul'den ve Chris' den nefret ediyordum! Kafamı bu kadar büyük, vücudumu bu kadar küçük yarattığı için Tanrı'dan da nefret ediyordum!»

Yeşil halı kaplı koridorlarda fısıldaşarak dolaşan kızları duymuştu Carrie. Yüzlerine bakınca başlarını çeviriyorlardı. «Aldırmadığımı söyledim kendi kendime ama aldırıyordum,» dedi boşuk bir fısıltıyla. «Hepinizin istediği gibi cesur olmaya çalıştım ama cesur değildim. Karanlıktan hoşlanmıyordum. Tann'nın dualarını dinleyip boyumu uzatacağına inanıyordum. Herkes büyüyünce boyu uzar değil mi?

«O kadar karanlıktı ki, Cathy. Odanın büyüklüğü beni korkutuyordu. Lamba yanmadığı zaman geceyi sevmiyorum. Sissy'nin geri dönmesini bile istedim. Yalnız kalmaktan daha iyiydi. Gölgelemin arasında bir şey oynayınca, yasak olduğu halde lambayı yaktım. Bana arkadaşlık etmeleri için bebeklerimi yatağıma alacaktım. Üstlerine yatıp onları kırmamak için çok dikkatli olacaktım.

«Şifonyerin en alt çekmecesine yerleştirdim onları. Ortaya bebek Clara'yı, Bay ve Bayan Parkins'i iki yanına yatırırdım. Ama üstlerini örten pamukları kaldırıncı, bebeklerin yerinde ufak sopaların durduğunu gördüm. O kadar üzümüşüm ki, ağlamaya başladım. Bebeklerim tahtaya dönmüşü, Cathy! Güzel bebeklerimi tahtaya döndüren Tanrı benim boyumu uzatmayacaktı!

«Sanki ben de tahtaya dönmüşüm bir anda. Kaskatı kesildim. Gözlerim bile pek iyi görmüyordu. Bir köşeye çe-

— 110 —

kilip daha başka kötülüklerin olmasını bekledim. Büyükanne bir bebeği kırarsam, başıma çok kötü şeylerin geleceğini söylemişti değil mi?» Açıklaması burada bitmişti ama o gece olanları arkadaşlarından öğrendim. Bayan Dewhurst'un haftasonu izinlerini kaldırdığı on iki küçük, zengin kız gece yarısından sonra gizlice Carrie' nin odasına girmişler. Bayan Dewhurst'un duymayacağına inandıktan sonra anlatmıştı bunları bana Lucy St. John.

Uzun beyaz pamuklu gecelikleri içinde, ellerinde birer mumla yüzlerini çenelerinin altından aydınlatarak kendilerine ürkütücü bir görünüm vermişler. Zaten korkuya kapılmış olan küçük Carrie ne yapacağını şaşırıp kalmış.

Kardeşimin çevresinde yarım daire şeklinde dizilip başlarına yastık kılıflarını geçirmişler. Mumlarını sallayarak tıpkı öykülerdeki cadılar gibi bir ağızdan şarkı söylemeye başlamışlar. Carrie'yi kısa boyundan kurtaracaklar-mış! Böylesine ufak ve garip bir yaratıktan kendilerini korumak istiyorlarmış!

Beyaz gecelikleri ve göz delikleri açılmış yastık kılıf-larıyla karşısına dikilenleri, cehennemden gelen şeytanlar sanmış tabii Carrie. Sanki on iki tane büyükanne karşısında duruyormuş gibi korkudan neredeyse bayılacak-mış.

«Ağlama, korkma Carrie Dollanganger, eğer bu geceyi atlatırsan bizim aramıza katılırsın. Gizli törenlerimize, gizli partilerimize gizli hazinelerimize sen de katılacaksın.»

«Gidin burdan, beni yalnız bırakın!» diye inliyormuş Carrie.

«Susun!» diye bağırılmış içlerinden biri, «Eğer en sevdiğin eşyalarını bize vermezsen, aramıza katılmaya hakkın olmaz. Ya «n sevdiğin eşyalarından vazgeçeceksin ya da cezanı çekeceksin!»

— 111 —

Carrie köşeye sinmiş, beyaz cadıların uzayan gölgelerine dikmiş gözlerini. Mumların ışığı sarı, kırmızı bir alev halini almış âdeta.

«Ya en sevdiklerini verirsin ya da acı çekersin!»

«Hiçbir şeyim yok,» demiş Carrie.

«Bebeklerini, o güzel porselen bebeklerini ver, Carrie. Senin minnacık giysilerin bize uymaz, onları istemeyiz. Ama bebeklerini vereceksin!»

«Bebeklerim kayboldu!» diye bağırılmış Carrie, ellerindeki mumlarla kendisini yakacaklarından korkarak.

«Ha, ha, ha! Yalan bu! Yalan söylüyorsun! Öyleyse bizden biri olmak için ıstırap çekeceksin ya da öleceksin! Hangisini istersin?»

Karar vermek çok kolay tabii. Carrie burnunu çekmemeye gayret ederek başını sallamış.

«Pekâlâ garip isimli, garip suratlı Carrie Dollangan-ger, bu geceden sonra sen de bizden biri olacaksın.»

Carrie'nin gözlerini ve ellerini bağlayıp dik merdivenlerden yukarıya çıkarmalarını yazmak bile üzüyor beni. Serin gece havasını ve çıplak ayaklarının altında eğimli giden zemini hissedince, kendisini dama çıkardıklarını hemen anlamış. Dama çıkmak onu büyükanneden bile fazla korkuturdu. Çıglık atacağını tahmin eden kızlar hemen ağzına bir tıkaç sokmuşlar. «Şimdi burada bir baykuş gibi sessiz yat. Ayışığında, bacanın yanında sabaha kadar kalırsan, yarın bizlerden biri olacaksın!»

Carrie kendisini iten ellerden kurtulmaya çabalarken birdenbire ellerin geri çekildiğini farketmiş. Tek başına karanlıkta damın üstünde kalıvermişti! Uzaklardan fısılda-şan sesleri ve kapanan kapağın tıkırdısını duymuş. Cathy, Chris, gelip beni kurtarın, diye haykırmış sessizce. Dr. Paul niçin beni buraya gönderdin? Hiç kimse sevmiyor mu beni? Hiç tanımadığı damın üzerinde nereye gittiğini görmeden santim santim ilerleyerek kapağın

—112—

yerini bulmuş. Düşmemek için sürekli dua ediyormuş. Çok sonraları bana anlattığına göre, kapağın yerini ona gösteren içgüdüleri değil, yaklaşan gök gürültüleri arasında duyduğu Cory'nin sesiymiş.

«Oh Cathy, yukarısı o kadar korkunçtu ki... Rüzgâr esmeye, yağmur yağmaya başladı. Şimşekler öylesine parlaktı ki, gözlerim bağlı olduğu halde önümü görüyordum. Cory sürekli şarkı söyleyerek beni tavanarasına açılan kapağa doğru götürdü. Ayağımla zorlayınca kapak açılı-verdi. Nasıl becerdim bilmiyorum ama arasından içeri girdim ve merdivenlerden aşağıya yuvarlandım! Karanlığın içine düşerken, bir kemiğimin kırıldığını hissettim. Sancıdan ne bir şey hissedebiliyor, ne de yağmurun sesini duyabiliyordum. Ve Cory de uzaklaşıp gitti.»

Pazar sabahı Paul, Chris ve ben kahvaltı ederken telefon çaldı. Çatalını bırakan Paul içini çekti. İlk kez peynirli sufle yapmayı denemiştım ve sıcak yenmesi gerekiyordu; bu nedenle ben de inledim. «Sen bakar mısın, Cathy?» dedi Paul. «Şu sufleyi tadıyla yemek istiyorum. O kadar nefis görünüyor ki.»

«Pekâlâ,» diyerek yerimden fırladım. «Seni şu Bayan Williamson'dan korumak için elimden geleni yaparım...» «Belki de sürekli sızlanan yalnız dulumdan başka biridir,» dedi Paul gülerek.

Almacı kaldırıp en kibar sesimle yanıtladım. «Dr. Paul Sheffield'in evi.»

«Ben Emily Dewhurst» dedi telefondaki ses. «Lütfen hemen Dr. Sheffield'i çağırın.»

«Bayan Dewhurst,» diye bağırdım paniğe kapılarak. «Ben Cathy'yim, Carrie'nin ablası. Kardeşim iyi mi?»

«Derhal buraya gelmelisiniz.»

«Bayan Dewhurst...»

Konuşmama izin vermedi. «Anladığıma göre, küçük

— 113

F. :8

kardeşiniz ortadan yokoldu. Haftasonları cezalı olan kızlar pazar sabahları kiliseye giderler, bu sabah Carrie aralarında yoktu.» Kalbim deliler gibi atarak telefonun sesini yükselten düğmeye bastım. Chris ile Paul de konuşuklarımızı duyabileceklerdi.

«Neredeymiş?» diye sordum korkulu bir sesle.

«Yoklama sırasında Carrie'nin adı okununca herkesi . garip bir sessizlik kapladı. Odasını araması için bir öğretmen gönderdim ama orada yoktu. Bodrumdan çatıya kadar her yeri aradık ama kardeşinizi bulamadık. Eğer »başka bir kız olsaydı, okuldan kaçtığını düşünebilirdim. Kaçıp eve yayan geliyor olsa bile, şimdiye kadar varmalıydı. Ama en az on iki kızın kardeşinizin nerede olduğunu bildiğinden eminim. Ne yazık ki, bunu bana açıklamıyorlar.»

«Yani hâlâ Carrie'yi bulamadınız mı?»

Paul ile Chris yemeği bırakmış endişeyle bana 'bakıyorlardı. «Çok üzgünüm ama bulamadık. Dün gece saat dokuzdan beri Carrie'yi gören olmamış. Ne evde, ne okulda olmadığına göre başına bir kaza gelmiş olmalı...»

Neredeyse haykıracaktım! Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyordu? Niçin başımıza bir felaket geldiğini her seferinde donuk, duygusuz bir ses haber veriyordu?

Paul'un beyaz arabası hızla Carrie'nin okuluna doğru gidiyordu. Yanımda oturan Chris sımsıkı elimi tutmuş, çocuğumuzun yaşayacağını anlatmaya çalışıyordu. «Bu kadar endişeli durma, Cathy. Carrie'nin nasıl biri olduğunu bilirsin. Herhalde bir yerlere saklandı ve cevap vermiyor. Tavanarasında nasıl davranıyordu anımsıyor musun?» Kolunu omzuma atıp başımı kendine çekti. «Cory kalmak istediği halde, Carrie ona karşı çıkarak çekip giderdi. Karanlıktan çok korkar. Bir yerde saklanıyordun Sanırım biri onu üzdü; o da endişelenmelerine neden olarak onları

—114 —

cezalandırıyor.' Gece yarısı hiçbir yere gidemez.»

Gece yarısı! Keşke tcvanarasından sözemeseydi. Cennette babamla buluşmaya gitmeden önce Cory tavanarasında saklandığı sandığın içinde az daha ölecekti. Chris yanağına öpüp gözyaşlarını sildi. «Haydi ağlamayı kes artık. Olmayacak laflar ettim. Carrie iyidir merak etme.» «Carrie'nin nerede olduğunu bilmiyoruz ne demek?» diye bağırdı Paul, soğuk bir bakışla Bayan Dewhurst'u süzüyordu. «Bu okuldaki kızların yirmi dört saat kontrol altında tutulduklarını sanmıştım.»

Bayan Devvhurst'ün şık bürosundaydık ama yaşlı kadın görkemli masasında oturmak yerine endişeyle odada dolaşıyordu. «Dr. Sheffield, daha önce böyle bir olay başımıza gelmedi. Işıklar söndükten sonra hepsinin odasını kontrol ederiz. Dün gece ben özel olarak onun yanına gidip teselli etmek istedim; çok üzgün görünüyordu ama bana sırtını dönüp sorularımı yanıtlamadı bile. Olaylar Carrie'nin odasındaki kavgayla başladı. Bütün öğretmenler onu arayıp durdu, kızları sorguya çektik ama hiçbirini itiraf etmiyor. Konuşmazsalar ne yapabiliriz bilmiyorum.»

«Okulda bulunmadığını anladığınız anda niçin bana haber vermediniz?» diye sordu Paul.

Lafa karışıp Carrie'nin odasını görmek istediğimi söyledim ve Dr. Paul'ün saldırısından kurtulmak isteyen Bayan Dewhurst hemen kabul etti. Kadının peşinden merdivenleri tırmanırken, bir sürü yaramaz çocukla başetme-nin ne denli zor olduğunu anlatıp duruyordu. Carrie'nin odasına girerken bazı öğrenciler peşimize takılmışlardı ve Chris'le benim Carrie'ye çok benzediğimiz halde onun kadar 'bir garip ufak' olmadığını tartışıyorlardı.

Chris dönüp kızları azarladı. «Eğer hep böyle konuşuyorsanız, buradan nefret etmesine şaşmamak gerekir.»

«Onu bulacağız,» dedi sonra bana dönerek. «Gerekirse

— 115 —

bütün bir hafta kalıp buradaki bütün küçük cadıları ko-nuşturuncaya dek işkence yaparız.»

«Delikanlı,» diye atıldı Bayan Dewhurst. «Kızlarıma benden başka kimse işkence yapamaz.»

Carrie'yi herkesden daha iyi tanıdığım için onun gibi düşünmeye çalışıyordum. Haksız yere eve gitmemi önleyen bir okulda olsam kaçır mıydım? Elbette! Ama herhalde geceliğimle kaçmazdım. Henny'nin diktiği okul formaları, kazakları, etekleri dolabında asılıydı. Her tarafı arayınca yalnızca porselen bebeklerinin kayıp olduklarını gördüm.

Şifonyerin önünde diz çöktüm, bebeklerin kutusunu çıkarıp içindeki pamukların arasında duran tahta parçalarını Chris'e gösterdim. «Bebekleri yok yerinde. Giysilerinden de yalnızca bir geceliği eksik. Carrie geceliğiyle sokağa çıkmaz. Buralarda bir yerde olmalı. Kimsenin aklına gelmeyen bir yerde.»

«Her tarafı aradık,» dedi Bayan Dewhurst sabırsızca. Sanki bu konuda baygın bakışlarla süzdüğü Dr. Paul'den başka kimsenin fikri önemli değilmiş gibi.

Açıklayamadığım bir duyguyla arkamı dönünce, kafesteki kanaryayı yemiş bir kedi gibi duran kızıl saçlı, soluk yüzlü kıza takıldı gözlerim. Carrie'nin oda arkadaşı hakkında anlattıkları bile Sissy'den hoşlanmamama neden olmuştu. Ya bakışları ya da önlüğünün cebinde kıpırdanan parmakları, dikkatle gözlerinin içine bakmamı sağlamıştı. Kızın yüzü biraz daha soldu ve yeşil gözlerini pencereye doğru çevirirken ellerini cebinden çıkardı.

«Sen Carrie'nin oda arkadaşı değil misin?» diye sordum.

«Oda arkadaşıldım,» diye mırıldandı.

«Cebinde ne var?»

Dudaklarının kenarındaki kaslar titrerken yeşil gözleri ateş saçıyordu. «Sana ne?»

— 116 —

«Sissy Towers!» diye atıldı Bayan Dewhurst. «Hemen Bayan Dollanganger'in sorusunu yanıtla.»

«Çantam var,» dedi kız öfkeyle bana bakarak.

«Çok büyük bir çanta olmalı,» diyerek ona doğru atıldım ve kızı dizlerinden yakaladım. Bağırıp çırpırırken, bir elimi cebine sokup mavi bir eşarp çıkarttım. Eşarbin içinden Bay ve Bayan Parkins ile Bebek Clara yere düştü. «Kardeşimin bebekleriyle ne yapıyorsun?»

«Onlar benim bebeklerim!» Küçük kızlar iyice yanıma yaklaşmış, aralarında fısıldaşıyorlardı.

«Senin mi? Bu bebekler kardeşimin!»

«Yalan söylüyorsun! Bebeklerimi çalıyorsun. Babam seni hapse attıracak!» Bebekleri almak için elini uzatıp müdire hanıma döndü. «Bayan Dewhurst bu kadına beni rahat bırakmasını söyleyin! Ne onu, ne de kardeşini seviyorum!»

Ayağa kalkıp önünde dikildim. Bebekleri korumak için arkama sakladım. Onları almak için beni öldürmek zorundaydı.

«Bayan Dewhurst!» diye bağırdı küçük şeytan. «Bu bebekleri Noel'de annemle babam verdi bana!»

«Seni gidi küçük yalancı. Bu, bebekleri kardeşimden sen çaldın. Ve bu nedenle Carrie şimdi tehlikede.» Asi suratını tokatlamamak için güc tutuyordum kendimi. Çok acele yardıma ihtiyacı vardı Carrie'nin. «Kardeşim nerede?» diye haykırdım öfkeyle.

Sissy adındaki kızıl saçlı kızın kötü bakışlı gözlerinde bu sorunun yanıtını bildiğini okuyordum ama bana asla söylemeyecekti. En sonunda Lucy St. John konuşmaya karar verdi ve bir gece önce Carrie'ye yaptıklarını anlattı.

Aman Tanrım! Dünya yüzünde Carrie'yi damdan çok korkutan bir şey yoktu. Chris'le birlikte ikizleri Foxworth Malikânesinin çatısına çıkarıp güneş ve temiz havadan yararlanmalarını sağlamaya çalıştığımız günleri anımsa-

— 117 —

dim. Korkudan çılgılığı basıp bizi tekmelemeye başlamışlardı.

Gözlerimi sıkıca yumup duygularımı yoğunlaştırmaya çalıştım. Carrie karanlık bir uçurum dibinde yatıyordu sanki.

«Tavanarasını aramak istiyorum,» dedim ve Bayan Dewhurst aramış olduklarını bildirdi hemen. Ama hiçbir Carrie'yi benim kadar tanıyamazdı. Kardeşimin şok geçirdiği zaman konuşmasını unuttuğunu, seslenildiği zaman yanıtlamadığını bilmezlerdi.

Öğretmenlerle birlikte tavanarasına tırmandık. Çok iyi tanıdığımız bir tavanarasından fazla farklı değildi. Ama burada tozlu gri bezlerle örtülmüş eşyalar yerine üst üste yığılmış tahta sandıklar vardı.

Carrie'nin burada olduğunu seziyordum. Sanki elini uzatsa bana dokunacak kadar yakındı ama sandıklardan başka bir şey görülüyordu. «Carrie!» diye bağırdım olanca gücümle. «Benim Cathy. Korkma artık. Saklanma. Bebeklerini buldum. Chris'le Dr. Paul de yanımda. Seni eve götürmeye geldik. Bir daha okula göndermeyeceğiz. Paul'ü dürterek fısıldadın^». «Bir kere de sen söyle.»

Paul her zamanki alçak sesinden vazgeçip haykırdı. «Eğer beni duyuyorsan, Carrie, ablana inan. Bizimle eve dönmeni istiyoruz. Çok üzgünüm, Carrie, burasını seveceğini sanmıştım. Lütfen ortaya çık artık, sana ihtiyacımız

var.»

Kısıp bir inilti geldi kulağıma. Son hızla o yöne doğru koşarken, Chris de peşimden geliyordu. Tavanaralarını çok iyi tanıyor ve kardeşimi nasıl bulacağımı biliyordum.

Bir anda durunca Chris'le çarpıştık. Biraz ilerde, sandık kulelerinin gölgesinde geceliği yırtılmış, gözleri ve elleri bağlı, üstü başı kan içinde yatan Carrie ilişti gözüme. Bacağı garip bir biçimde kıvrılmıştı. «Aman Tanrım,» dedi Chris ile Paul bir ağızdan. «Bacağı kırılmış galiba.»

— 118 —

Carrie'yi almak için koşmaya başlayacağım anda Paul omuzlarımdan tuttu. «Bir dakika Cathy. şu sandıklara bir bak. Dikkat etmezsen hepsi birden ikinizin üstüne inebilir.»

Arkamda öğretmenlerden biri inleyip dua etmeye başladı. Carrie'nin elleri ve gözleri bağlı olarak oraya nasıl girdiğini bir türlü çözemedim. Bir yetişkin oraya giremezdi ama ben başarabilecek kadar zayıf ve çeviktim.

«Carrie, şimdi dediklerimi yap, sağa, sola eğilme. Yüzükoyun yatıp sesime doğru sürün. Gelip senin omuzlarından tutacağım. Yüzünü çizmemek için başını kaldır. Dr. Paul benim ayak bileklerimden tutup ikimizi de geri çekecek.»

«Bacağının acıyacağını söyle ona.»

«Dr. Paul'ü duydun mu, Carrie? Bacağın acıyınca sakın kıvranma. Bir, iki saniye içinde her şey olup bitecek. Dr. Paul sonra bacağını iyileştirecek.»

Sallanan sandiWann arasından emekleyerek geçmek sanki saatler sürdü ve kardeşimin omuzlarını tuttuğum anda Dr. Paul bağırdı. «Tamam Cathy!» Ve tüm gücüyle bizi geri çekti. Tahta sandıklar büyük bir gürültüyle yere indi. Paul ellerini çözerken, ben gözlerini ve ağzındaki tıkacı çözüyordum.

Sonra Carrie bana sarılıp ağlamaya başladı. Işık gözlerini acıtmış, öğretmenlerini görmek onu ürkütmüştü ve bacağı ağrıyordu.

Carrie'yi hastaneye götüren ambulansa Chris'le birlikte binip küçük kardeşimizin ellerini tuttuk. Dr. Paul arabasıyla arkamızdan geliyordu. Carrie'nin yastığının üstüne sevgili bebekleri yan yana sıralanmıştı. Yıllarca önce kaybolan beşik gibi artık minik bebek karyolası da yoktu.

Carrie'nin kırık bacağı, Dr. Paul'ün o yaz için tasarladığı geziye çıkmamızı engelledi. Tekrar anneme sövdüm.

— 119 —

Yaptığı her hatanın bedelini biz ödüyorduk! Annemiz yüksek sosyeteye karışıp oradan oraya giderken, Carrie'nin bacağı kırıldığından biz eve tıklıp kalmıştık. şimdi de Fransız Riviera'sına gitmişti. Yazıyı gazeteden kesip albüme yapıştırdım ve Chris'e gösterdim. Topladığım yazı ve resimlerin, ancak bazılarını görmesine izin veriyordum. Foxworth'lann her attığı adımı manşet yapan Virginia gazetesine abone olduğumu bilmesi işime gelmezdi. «Bunu nerden buldun?» diye sordu Chris. «Greenglenna gazetesinden. Clairmont'un Daily News' undan daha çok ilgileniyor sosyete haberleriyle. Annemizin çok ilgi çeken bir haber olduğunu 'bilmiyor muydun?» «Senden farklı olarak onu unutmaya çalışıyorum,» dedi sertçe. «Artık durumumuz pek kötü sayılmaz. Paul'ün evinde olduğumuz için şanslıyız. Carrie'nin bacağı da çabucak iyileşecek. New England'a gideceğimiz başka yazlar var önümüzde.»

Nereden biliyordu bunu? Hiçbir şey iki kez teklif edilmezdi. Başka bir yaz içimizden birinin çok işi olabilirdi. «Bir doktor adayı olarak bacağının alçıda kaldığı sürede gelişmeyeceğini biliyorsun, değil mi?»

Garip bir tedirginliği vardı Chris'in. «Eğer normal çocuklar gibi büyüseydi, böyle bir tehlike olurdu sanırım. Ama Carrie pek hızlı gelişmediği için bir bacağının ötekinden kısa kalacağını sanmıyorum.»

«Öff git burnunu Gray'in Anatomisine göm!» diye bağırdım. Annemi her suçlayışımda olduğu gibi yine beni hafife almasına kızıyordum. Carrie'nin normal çocuklar gibi büyümediğini benim kadar iyi biliyordu oysa. Sevgiden, güneş ışığından ve özgürlükten uzak yaşamış olduğuna göre, hayatta olmasına şaşmak gerekirdi aslında! Bir de arsenik konusu vardı! Tanrı annemin belasını versin! Her gün gazetelerden kestiğim yazı ve resimlerle albümüm biraz daha kabarıyordu. Cep harçlığımın büyük

— 120 —

bir bölümünü bunlara harcıyordum. Annemin resimlerine nefretle bakarken, yakışıklı kocasına hayranlık duymaktan alamıyordum kendimi, Uzun boylu, yanık tenli, esmer adam ne kadar yakışıklı, ne denli güçlüydü. Evliliklerinin ikinci yıldönümünde çekilmiş olan bir fotoğrafta elinde şampanya kadehiyle karısını kutluyordu.

O gece anneme bir not göndermeye karar verdim. Özel ulak olarak postalarsam ergeç eline ulaşırdı.

Sevgili Bayan Winslow,

Balayına çıktığınız yazı çok iyi anımsıyorum. Dağlarda nefis bir rüzgâr eserken, pencereleri açılmayan, kapısı kilitli bir odada harika bir yaz geçirmiştik.

Tebrikler Bayan Winslow. Umarım bundan sonraki yazlarınız, kışlarınız ve baharlarınız Dresden Bebeklerinizin geçirdiklerine benzer.

Artık sizin olmayan

Doktor bebek,

Balerin bebek,

Büyümeyi düşleyen bebek

Ve ölü bebek.

Zarfı köşedeki posta kutusuna attıktan sonra pişman oldum. Bunu yaptığım için Chris benden nefret edecekti.

Gece yağmur başlayınca kalkıp fırtınayı seyrettim. Gözyaşlarını camlara vuran yağmur damlaeıkları gibi iniyordu yanaklarımdan aşağıya. Cumartesi gecesini olduğundan Chris evdeydi ve verandaya çıkmış yağmurdan ıslandığına aldırmadan duruyordu.

Aynı anda birbirimizi gördük ve tek bir lâf etmeden odama girdi. Birbirimize sımsıkı sarıldık. Ben ağlarken, o gözyaşlarını tutmaya çabalıyordu, «Niçin Cathy, niçin ağlıyorsun?» diye sordu hiçkırıklarımın kesilmediğini görünce.

— 121 —

«Chris, onu (hâlâ seviyorsun, değil mi?)» diye sordum sonunda.

Yanıtlamadan önce kararsız kaldı. Öfkeden kudura-caktım neredeyse. «Seviyorsun!» diye bağırdım. «Cory ve Carrie'ye yaptıklarından sonra nasıl sevebilirsin? Benim gibi nefret etmen gerekirken, nasıl olur da seversin, Chris? Neyin var senin?»

Yine yanıtlamadı. Ve sessizliği bana istediğimi öğretti. Beni sevebilmek için annemizi sevmek zorundaydı. Yüzüme her bakışında onun gençliğini görüyordu. Ama anneme yalnızca yüzeyde benziyordum, onun kadar zayıf değildim. Yeteneksiz değildim! Dört çocuğumu bir odaya kilitleyip, başkalarının günahlarından dolayı ıstırap çekmelerini isteyen kötü huylu bir ihtiyarın eline bırakınca-ya kadar, geçinmek için binlerce değişik yol bulabilirdim!

Ondan nasıl intikam alıp yaşamını berbat edeceğimi düşünürken, Chris 'beni öpmeye başlamıştı. Dudaklarımda dudaklarını hissedince, «Dur» diye bağırdım. «Beni rahat bırak. Ona benzediğim için seviyorsun beni, ben olduğum için değil! Bazen kendi suratımdan nefret ediyorum!»

Kapıya doğru gerilirken kırılmıştı bana. «Yalnızca seni teselli etmeye çalışıyordum. Bunu çirkin bir hale sokmana gerek yoktu.»

Carrie'nin alçığındaki bacağının diğerinden kısa kalacağı konusundaki korkum yersizmiş. Kısa sürede bacağı düzeldi ve alçı çıkarıldı. Yine eskisi gibi koşup oynamaya başlamıştı. Sonbahar yaklaşırken Paul, Chris ve ben oturup konuştuk. Her gün dersten sonra eve döneceği bir okula gitmesi daha iyi olacaktı. Ben bale dersindeyken, mutfakta Henny ile vakit geçirebilirdi.

Okullar açıldı, aylar geçti ama Carrie bir tek arkadaş bile edinemedi. Bunu çok istiyordu ama herkes onu

—122—

kendinden uzak tutuyordu. Yakın bir dost ararken kuşku, alay ve düşmanlıkla karşılaşmak onu yıkıyordu.

«Cathy, kimse beni sevmiyor,» diye yakınıyordu.

«Er ya da geç senin ne kadar tatlı bir kız olduğunu anlayacaklardır. Ve bizler seni çok seviyoruz. Başkalarının «eni endişelendirmesine izin verme. Ne düşündüklerine hiç aldıрма!»

Aldırış ettiği için sürekli olarak burnunu çekip duruyordu.

Yine Carrie'nin yatağı benimkine yaştırılmıştı ve her gece diz çöküp ellerini çenesinin altında bitiştiriyor ve dua ediyordu. «Tanrım, lütfen gerçek annemi bulmama izin ver. Ve her şeyden çok birazcık daha uzamak istiyorum Tanrım. Annem kadar değilse bile Cathy kadar uzasın boyum, Tanrım n'olur.»

Yattığım yerden bu sözleri duyunca, annemden bir kez daha nefret ettim. Böylesine acımasızca davranan bir anneyi nasıl özleyebilirdi Carrie? Bizi öldürmek istediğini ona söylememekle iyi mi yapmıştık? Boyunun uzamasına annemizin engel olduğunu Carrie'ye anlatmalı mıydım?

Yalnızlık ve mutsuzluğunu boyunun kısalığına bağlıyordu Carrie. Saçlarının ve yüzünün çok güzel olduğunu biliyordu ama minnacık vücuduna oranla kocaman bir kafanın hiçbir çekiciliği olmadığını da farketmişti. Güzelliği arkadaşlarının yalnızca düşmanlığını kazandırıyor. «Bebek yüzlü, melek saçlı ufaklık, yoksa sen cüce misin?» diye bağıryorlardı arkasından. Duygusuz çocukların alaylarından kalbi kırılarak otobüs durağından eve kadar ağlayarak koşuyordu her gün.

«Kimse benden hoşlanmıyor, Cathy,» diye ağlıyordu başını kucağıma gömüp, «Çok küçük olduğu için vücudumu, çok kocaman olduğu için de kafamı sevmiyorlar. Güzel olduğumu bile kabul etmek istemiyorlar. Benim gibi minik birinde güzelliğin ziyan olduğunu düşünüyorlar!»

— 123 —

Onu teselli etmek için her aklıma geleni söylerken yetersiz olduğunu biliyordum. Sürekli olarak kendini benimle mukayese ettiğini ve sonunda garip bir biçime sahip olduğuna karar verdiğini farkediyordum.

Boyumun birkaç santimini ona seve seve verebilirdim. Bunu yapmak elimden gelmediği için ben de her gece diz çöküp dua ediyordum. «Lütfen Tanrım Carrie'nin uzamasına izin ver! Lütfen Tanrım, o kadar küçük ki daha. O kadar çok acı çekti ki... n'olur biraz iyi davran ona. Tanrım bizleri gör! Sesimizi duy!»

Bir gün Carrie her şeyini sağlayan kişiye başvurdu. Niçin boyunu uzatamazdı? Ben bale dersindeyken, Paul arka verandada oturmuş şarabını yudumlayıp peynirle kraker yerken gelmiş Carrie.

«Bana gelip boyunu uzatmak için bir makinem olup olmadığını sordu, Cathy,» diye anlattı Paul daha sonra.

«Eğer öyle bir makine olsaydı bile insana çok acı verirdi,» dedim. «Buraya geldiğin zamana oranla daha uzunsun şimdi. Ergenlik çağına ulaşınca birdenbire boy atan kızları çok gördüm ben.» Kocaman mavi gözlerinde düş kırıklığını okuyordum yalnızca. Baş eğik, omuzları çökük içeri girerken, duygularını anlayabiliyordum. Okuldaki acımasız çocuklar 'bir uzatma makinesinden' söz edip alay ederken onu umutlandırmışlardı.»

«Modern tıbbın boyunun uzamasına yardım etmesi olanaksız mı?»

«Araştırıyorum,» dedi Paul üzgün bir sesle. «İstediği boya erişmesini sağlamak için ruhumu bile satardım. Elimden gelse kendi boyumu kısaltıp ona vermek isterdim.»

Annemin Gölgesi

Doktorumuzun evine yerleşeli bir buçuk yıl olmuştu ve eğlenceli, heyecanlı günler geçirmiştik. Karanlıktan çıkıp da parlak güneşin sandığından farklı olduğunu anlayan bir köstebek gibi hissediyordum kendimi.

Foxworth Malikânesinden kurtulunca, beni mutluluk, şöhret ve servete götürecektir olan yolun dümdüz önümde uzanacağını sanmışım. Bunu başaracak yeteneğe sahip olduğumu Madam ile Georges'un gözlerinden, eleştirilerinden rahatça anlıyordum.

Yaz tatilinde Chris bir kahvede garson olarak işe başladı; sabahın yedisinden akşamın yedisine kadar bütün gün çalışıyordu. Ağustosta yine Duke Üniversitesine gitmek üzere evden uzaklaşacaktı. Carrie ise bebekleriyle oynayarak geçiriyordu boş günlerini. Benim her dakikamsa bale dersleriyle geçiyordu. Evde olduğum zamanlar Carrie bir gölge gibi beni izliyor, ben yoksam Henny'nin peşinden ayrılmıyordu. Yaşına uygun bir arkadaş ihtiyacı vardı ama bir türlü bulamamıştı. Derdini yalnızca porselen bebekleriyle paylaşıyordu. Boyunun kısalığından yakınmaktan da birdenbire vazgeçmişti ama üzgün gözleri sokakta gördüğü kızlara benzemek istediğini belirtiyordu.

Carrie'nin yalnızlığı içime o kadar dokunuyordu ki, sık sık anneme lanetler yağdırmaktan alamıyordum kendimi. Umarım onu topuklarından cehennem ateşlerine asarlar ve şeytanlar çatallarıyla delik deşik ederler!

Sürdüğü mutlu yaşama biraz acı katabilmek için anneme kısa notlar gönderiyordum. Ya hiçbir yerde yeterince uzun süre kalmadığı için mektuplarım eline geçmiyordu ya da geçtiği halde yanıtlamıyordu. Hepsinin ADRESİ BİLİNİYOR diyerek geri dönmesini bekledim ama gelen olmadı.

Her akşam büyük bir dikkatle Greenglenna gazetesi-

ni okuyup annemin nerelere gittiğini, neler yaptığını öğrenmeye çalışıyordum.

Bayan Bartholomew Winslow Paris'ten ayrılıp ünlü bir modacıyla buluşmak için Roma'ya gitti. Hemen yazıyı kesip albüme yapıştırdım. Onunla karşılaşınca neler yapacaktım. Nasıl olsa bir gün Greenglenna'ya dönüp Bart'ın onarılmakta olan güzel evine yerleşecekti. Bu yazıyı süsleyen fotoğrafta annem pek güzel görünmüyordu. Çoğunlukla dünyaya ne kadar mutlu olduğunu göstermek için kameraya yüzünde parlak bir gülüşle baktığı için çok şaşırmışım.

Gençliğimizin çalındığı yıllara oranla, fou sonbahar günleri akıp gitti sanki. Annemin yaşamını izlemek çok zamanımı alıyordu. Bart'ın geçmişini incelemeye karar verince hiç boş vaktim kalmadı diyebilirim.

Greenglenna kütüphanesine kapanıp kente yerleşen eski aileler hakkında ne buldumsa okudum. Bart'ın ataları da tıpkı bizimkiler gibi XVIII. yüzyılda İngiltere'den gelip Virginia'nın şimdi Kuzey Carolina denilen kesimine yerleşmişlerdi. Gözlerimi tavana dikip her ikimizin de tarihte Yitik Koloni diye anılan ilk yerleşme merkezinden geliyor olmamız yalnızca bir rastlantı mı, diye düşündüm. Koloninin bazı erkekleri malzeme almak için İngiltere'ye dönmüşler ve yeni vatanlarına geri gelince koloninin bomboş olduğunu görmüşler. Ne olup bittiğini anlatacak bir tek kişi bile kalmamıştı. Devrimden sonra Winslow'lar Güney Carolina'ya yerleşmişler. Ne kadar garip... Şimdi Fox-iworth'ler de aynı eyalette yaşıyorlar.

Greenglenna sokaklarında dolaşırken, her gün annemle karşılaşabileceğimi düşünüyordum. Gördüğüm her sarışın kadının arkasından uzun uzun bakıyordum. Onu aramak için pahalı mağazalara giriyordum ve burnu büyük tezgâhtarlar yanıma yaklaşip yardım edip edemeye-

çeklerini soruyorlardı. Tabii ki edemezlerdi. Annemi arıyordum ve giysi askılarının arasında bulunmayacağını biliyordum. Ama kente döndüğünü sosyete haberlerinden öğrenmişim. Her an onu görebilirdim.

Güneşli bir pazar sabahı Madam Marisha'nın bir alışverişini yapmak için sokakta koşuştururken, önümde yürüyen bir çift dikkatimi çekti, Kalbim durdu sanki! Beni görmesini sağlamak için sessizce onlara yaklaştım. Başını çevirdiği anda ne yapacaktım? Yüzüne mi tükürecektim? Evet, bu çok hoş olurdu. Ya da çelme takıp yere düşürebilirdim. Ama hiçbir şey yapmadan, için için titreyerek konuşmalarına kulak verdim.

Yumuşak tatlı sesine, ince, biçimli vücuduna, sırtında dalgalanan ipek saçlarına hâlâ hayranlık duyuyordum. Yanındaki erkekle konuşmak için başını çevirince profilini gördüm. Bir zamanlar çok sevdiğim güzel annem... Hâlâ kalbimi burkan, bizleri öldürmeye çalışan annem... Tıpkı Carrie gibi onu özleyen küçük bir kız yaşıyordu benliğimin derinliklerinde. Niçin anne? Niçin parayı çocuklarından daha çok sevdin?

Hıçkırığımı tutup duygularımı kontrol etmeye çabaladım. Karşısına dikilip onu ve kocasını şaşkına çevirecek itiraflarda bulunmayı, suratına haykırmayı istiyordum. Bir yandan da boynuna sarılıp beni tekrar sevmesini yalvarmayı düşünüyordum. Gidip onu suçlamadım, daha henüz karşılaşmaya hazır değildim. Ne zengindim, ne de ünlü. Ben bir hiçtim, annemse hâlâ çok güzeldi ve yörenin en şanslı ve en zengin kadınlarından biriydi.

Dönüp bana bakmalarını yürekten istiyordum ama annem değil arkasına bakacak, yoldan geçenlere bile ilgi gösterecek bir kadın değildi. Hayranlık dolu bakışları üstünde toplamaya alışkın bir tavırla sanki sokakta genç kocasıyla kendisinden başka kimse yokmuş gibi yürüyordu.

Annemi yeterince inceledikten sonra bakışlarımı genç

kocasının panteri andıran erkeksi güzelliğine çevirdim. Artık pos bıyıkları yoktu. Koyu renk saçları modaya uygun kesilmişti ve bana Julian'ı anımsatıyordu.

Aralarında geçen konuşmalar aslında önem taşımıyordu benim için. Akşam yemeğini nerede yiyeceklerdi? Acaba yeni mobilyalar için New York'tan alışveriş etseler daha mı iyi olurdu?.. Bunları tartışıyorlardı! «Şu seçtiğimiz büfeyi çok sevdim,» dedi annem çocukluğumu aklıma getiren sesiyle. Oh evet. O büfe iki bin beş yüz dolardı ve salona bir hava katması için çok gerekiyordu...

Beni görmelerini sağlamak için adım adım izledim onları. Artık kente gelmişler, Bart Winslow'un evinde yaşıyorlardı. Öcümü almak için en iyi yolun ne olacağını düşünüyordum ama sonunda korkuya kapılıp hiçbir şey yapmadım. Kendi kendime kızarak eve döndüm ve aynadaki görüntümün ona çok benzediğini bir kez daha görünce kendimden nefret ettim. Canı cehenneme! Paul'ün hediye ettiği oymalı yazı masasının üstündeki ağır bibloyu alıp aynaya savurdum. İşte anne, sonunda paramparça oldun! Yokoldun, kayboldun! Sonra ağlamaya başladım. Daha sonra gelip aynayı değiştirdiler. Ne kadar aptaldım. Paul'ün kırk ikinci doğum gününde alacağım armağan için biriktirdiğim paranın bir bölümünü aynaya harcamak zorunda kalmıştım.

Bir gün öcümü alacaktım ve kendime zarar vermeyecektim. Kırık bir aynadan daha kötü olacaktı intikamım.

Doğum Günü Armağanı

Hastalar kadar tıp kongreleri de tasarılarımı altüst ediyorlardı. Sözümlü edeceğim gün, bale dersine boşverip okuldan doğruca eve döndüm ve Henny'yle birlikte dok-

— 128 —

torumuzun en sevdiği yemekleri hazırlamak için mutfığa girdim. Övlesine karmaşık ve zor yemekler seçmişim ki, yarım kaşık baharatları ölçmek bir türlü bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Herhalde bir kez daha tekrarlamazdım bunları.

Yemeği fırına sürüp yeni bir pasta yapmaya koyuldum. Birinci pastanın ortası çökmüş ve hemen, üzerini kremalayıp komşu çocuklarına dağıtmıştım. Henny azarlayan bakışlarla beni süzerek çevrede dolanıp duruyordu.

Pastanın son gülünü sıkarken, Chris elinde hediye paketiyle içeri daldı. «Geç mi kaldım?» diye sordu soluk soluğa. «En geç saat dokuza kadar kalabilirim. Yoklama yapılmadan önce okulda olmam gerek.»

«Tam zamanında geldin,» diyerek yıkanıp giyinmek için yukarı çıktım. «Henny salatayı bitirirken sen de masayı hazırla.» Elbette tabakları yerleştirmek ona göre bir iş değildi ama ilk kez itiraz etmeden dediğimi yaptı.

Saçlarımı yıkayıp geniş bigudilerle sardım ve aynanın önüne yerleşip gerek Madam Marisha'dan, gerekse güzellik uzmanlarından öğrendiklerimi uygulayarak makyaja başladım. Merdivenlerden aşağıya inerken on yedi yaşında olduğumu kimse tahmin edemezdi. Ağabeyimin gözlerindeki hayranlık, Carrie'nin kıskanç bakışları ve Henny'nin ağız kulaklarına varan sırtışı kendime güvenimi biraz daha arttırmıştı.

Masanın üstündekileri biraz daha düzelttim, Chris balonları şişirip avizeye astı ve Paul'ün eve dönmesini beklemekten başka yapacak bir işimiz kalmadı.

Saatler geçip de Paul görünmeyince, babamın asla eve gelmediği otuz altıncı yaşgününde annemin yaptığı gibi kalkıp endişeyle dolaşmaya başladım.

Derken Chris'in okula dönme vakti geldi. Biraz sonra Carrie esneyerek uykusunun geldiğini bildirdi. Onu yedirip yatırdık; yemeklerimiz fırında sıcak durup tazeliğini

— 129 —

F. : 9

yitirirken, Henny ile birlikte bir süre televizyon izledik ve sonunda oda odasına çekildi. Artık mahvolan partide üzülmek tek başıma kalmıştım.

Saat onda Paul'ün arabasının sesi duyuldu ve Chicago'ya giderken götürdüğü iki bavulla eve girdi. Beni başıyla selamlayıp geçerken gece elbisemi farkettiler ve kafasını uzatıp yemek salonunda hazır bekleyen masaya baktı. «Acaba bir tasarını suya mı düşürdüm?»

Üç saat geç kaldığı halde öylesine umursamaz davranıyordu ki, onu bu kadar sevmesem, rahatça öldürebilirdim. «Sanki bu kongreye gitmek zorunda mıydın?» diye azarladım. «Doğumgünün için bir şeyler tasarlayacağımızı tahmin etmeliydin! Üstelik telefon edip geleceğin saati bildirdin ve üç saat kadar geç kaldın.»

«Uçağım çok geç kalktı ve...» diye açıklamaya başladı.

«En az anneninki kadar lezzetli bir pasta yapmak için sabahdan beri uğraşıyorum,» diye kestim sözünü. «Ve yemeğe gelmiyorsun!» Mutfığa girip fırındakileri çıkardım.

«Açlıktan ölüyorum,» dedi Paul özür dilercesine. «Eğer sen de yemedinse, bunca emeğin karşılığını beraberce tadararak verebiliriz. Biraz acı bana, Cathy, hava koşullarını kontrol edemem ki.»

Anılcıylı bir kadın olduğumu belirtmek için başımı salladım. Gülümseyerek yanağımı okşadı. «Çok güzelsin. Kaşlarını çatma artık. On dakikada hazır olurum.»

Gerçekten de on dakikada duş yapmış, traş olup giyinmişti. Mumların aydınlattığı masaya otururken her şeyi çok iyi hazırladığımı, hiç yerimden kalkmadan, ısıtıcının üzerinde bekleyen yemekleri servis yapacağımı düşünerek kendimi kutluyordum. Buz kovaşında soğuyan şampanyayı işaret ettim. «Chris'in armağanı.» Şişeyi kaldırıp etiketini okudu. «Çok iyi bir marka. Anlaşılan ağabeyin pahalı zevkler edinmeye başladı.» Yemek boyunca başımı her kaldırışında gözlerimiz

— 130 —

birleşiyordu. İki uzun haftadan sonra eve yorgun dönmüştü ama şimdi dinlenmiş görünüyordu. Ruhumu göklere yükselten müziğin eşliğinde sabahları bale egzersizleri yaparken, odamın açık kapısından her zaman beni izleyen bakışlarını bu süre içinde çok özlemiştim. Yemek bitince mutfağa koşup kırmızı krema güllere yerleştirilmiş yirmi altı yeşil mumla süslü, hindistancevizli pastayı getirdim.

«Ne düşünüyorsun?» diye sordu mumları üfledikten sonra.

«Hangi konuda?» Alev rengi yakası çok açık giysim, olgun bir kadın gibi davranışlarıma karşın, içim hâlâ küçük bir kız gibiydi. Bunu örtmek için elimden geldiğince soğukkanlı davranıyordum.

«Bıyığım. Herhalde farketmişsin. Yarım saattir yüzü-mel bakıyorsun.»

! «Güzel,» diye kekeledim. Yanaklarım giysimin rengini almıştı. «Sana yakışmış.»

«Buraya geldiğinden beri bıyık bırakırsam çok yakışıklı olacağını ima edip durdun ve şimdi yalnızca güzsl diyorsun. Yetersiz bir laf, Catherine.»

«Çünkü... çünkü o kadar yakışıklısın ki, seni yeterince tanımlayacak bir kelime bulamıyorum. Eminim Thelma Murkel gerekli iltifatları yapmıştır şimdiye kadar.»

«Onu nereden biliyorsun?» Güzel gözlerini kısarak baktı yüzüme.

Dedikoduları duymuş olması gerekirdi. «Thelma Murkel'in üçüncü katta başhemşire olarak görev yaptığı hastaneye gidip birkaç saat oturdum. Bence güzel sayılmaz ama çok hoş bir kadın. Bütün doktorlarla flört ettiğini biliyor muydun?»

Paul kahkahalarla gülüyordu. Clairmont Memorial Hastanesi başhemşiresi Thelma Murkel'in ikinci Bayan Sheffield olmak istediğini kentte bilmeyen kalmamıştı.

— 131 —

Ama o beyaz önlüklü bir hemşireyken, ben iç gıcıklayan yeni parfümümle —«hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı, baştan çıkarıcı bir parfüm» diyordu reklamlarda— burnunun dibinde dolaşıyordum. Yirmi dokuz yaşındaki Thelma Murkel'i benimle kıyaslayınca şansı olduğunu söyleyebilir miydiniz?

Chris'in, Carrie'nin ve benim hediyelerimizi açmaya başladığı zaman içtiğim üç kadeh şampanya başıma vurmuştu. O güzelim beyaz evini, bahçe duvarını, ağaçlarını ve çiçeklerini kanaviçeyle işlemiştim günlerce uğraşarak.

«Harika bir tablo!» dedi Paul beğeniyle. Dostluğunu kazanmak için uğraştığımız büyükannenin armağanımı reddedişini düşünmeden edemedim. «Beni bu kadar çok düşündüğün için teşekkür ederim, Catherine. Bunu hastalarım görebilsin diye muayenehaneme asacağım.»

Gözyaşlarımı aceleyle rimelimi bozmadan kuruladım. Beni güzelleştirenin yalnızca mum ışığı değil, üç saat süren makyaj olduğunu öğrenmesini istemezdim doğrusu. Gözyaşlarımı ya da giysimin açık yakasından çıkan mendilimi farketmeden manzarayı uzun uzun seyrettikten sonra bana döndü. «Yatılmayacak kadar güzel bir gece. Ayışığında biraz bahçede dolaşmak istiyorum. Senin de böyle garip özlemlerin olur mu?»

Özlemler mi? Adeta gerçekleşmeyecek özlemlerden yaratılmıştım ben. Japon bahçesinin büyüğü havasında, kırmızı ahşap köprüden el ele geçerken, dönüşü olmayan bir yere geldiğimi düşünüyordum. Belki soğuk ve kusursuz çıplaklıklarıyla bahçeyi süsleyen mermer heykeller bu duyguyu veriyordu bana.

Rüzgârla oynaşan sarmaşıklardan korunmak için Paul başını eğince, boyumun bana böyle dertler açmadığını düşünüp gülmeye başladım. «Benimle alay ediyorsun, Cat-er-ine,» dedi tıpkı Chris'in bir zamanlar dediği gibi. Lady Cath-er-ine.

— 132 —

Mermer basamakları koşarak inip Rodin'in Öpücük heykeline yaklaştım. Gümüşü mavilik içinde her şey gerçekdışı gibi görünüyordu. Chris'le birlikte Foxworth Malikânesinin damına çıkıp cehennemin sonsuz ateşleri üzerinde kızaracağımızdan korktuğumuz geceyi anımsayıp içimi çektim.

«Burada dans ettiğin o güzel çocukla değil de benimle olman çok kötü değil mi?» dedi Paul.

«Julian mı?» diye sordum şaşırarak. «Bu hafta New York'da ama sanırım önümüzdeki hafta gelecek buraya.»

«Ya... demek gelecek hafta benimle değil onunla olacaksın.»

«Belli olmaz...»

«Niçin?»

«Onu bazen istiyorum, bazen istemiyorum. Onu bir çocuk gibi görüp bir erkeğe ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Bazen de olgun biri olduğunu, beni etkilediğini düşünüyorum. Dans ederken kişiliğine büründüğü prenslere âşık oluyorum. O kostümler çok yakışıyor Julian'a.»

«Evet, farkındayım.»

«Onun saçları kömür karası, seninkiyse kahverengim-si siyah.»

«Herhalde kömür karası saçlar daha romantik, değil mi?»

«Belki...»

«Catherine, bilmecelerle uğraşmayacak kadar iyi ve olgun bir kızsın sen.»

«Bilmece değil bunlar. Aşkın yeterli olmadığını söylüyorum yalnızca. Kazanmadığım bir servete kavuşmak için çocuklarımı tavanarasına kilitlemek zorunda kalmamak için ömrüm boyunca bana yetecek parayı kazandıracak yeteneklerimi geliştirmek istiyorum. Bize dayanak olacak bir erkek olmasa bile ailemi geçindirebilmeliyim.»

«Oh, Catherine,» dedi ellerimi sımsıkı tutarak. «An-

— 133 —

nen ne kadar üzmüş seni. Acı anıların, sevimli, neşeli kişiliğini etkilemesine izin verme. Bir erkek sevdiği kadına ve çocuklarına bakmakla yükümlüdür. Her erkek kendisinden yardım istenmesinden hoşlanır. Saygı görmek ister. Yönetimi ele almak isteyen, kavgacı kadınlar Tanrı'nın en korkunç yaratıklarıdır.»

Ellerimi ellerinden kurtarıp salıncağa koştum. Göğre doğru sallanırken, tavanarasındaki salıncaklarımız geldi aklıma. O upuzun gecelerde özgürlüğü arardık. Şimdiyse özgür ve mutluydum ama salıncağı hızlandırarak sanki tavanarasına geri dönmeye çabalıyordum! Annemle kocasını yakından görmek, çok daha sonra olması gerekenleri şimdiden istemeye itmişti beni.

Öylesine hızlı sallanıyordum ki, eteklerim havalanıp yüzüme çarptı ve bir anda kendimi yerde buldum. Paul koşarak yanıma geldi ve beni kucaklayıp ayağa kaldırdı. «Canın yanıyor mu?» diye sorup yanıtlamama fırsat vermeden beni öptü. Hayır acımıyordu. Ben bir balerindim ve düşmesini çok iyi bilirdim. Öpücüklerinin arasında duymak için can attığım aşk sözcüklerini mırıldanıyordu. Gözlerinde okuduklarım şampanyadan daha fazla döndürmüştü başımı.

Ateşli dudakları gözlerimde, yanaklarımda, çenemde, omuzlarımda dolaşırken elleri de boş durmayıp beni okşuyordu. «Catherine,» diye inleyerek geri çekildi. «Sen daha çocuksun. Böyle bir şeye girişmemeliyiz. Sana el sürmeyeceğime yemin etmiştim.» Kollarımı boynuna dolayarak ellerimi gür saçlarına gömüp sözlerinin gereksizliğini belirttim. «Doğum gününde sana yepyeni bir Cadillac armağan etmek istedim ama param yetmedi. Onun için ikinci hediye vermeyi düşündüm... kendimi.»

«Bunu yapamazsın,» diye mırıldandı. Bana borçlu değilsin.»

Kahkahalarla gülerken onu öptüm. «Paul, borçlu olan

— 134 —

sensin. Şimdi beni istemediğini söylüyorsun ama gözlerin hep arzuyla bakıyor bana. Beni bir çocuk olarak görüyorsun, oysa ben çok önce büyüdüm. Sevip sevmemen umurumda değil. Sana olan aşkım yeter benim için. Gerçi itiraf etmiyorsun ama beni sevdiğini biliyorum.»

«Bunun yürüyeceğini düşünmek aptallık olur,» derken ayışığında bir garip parlıyordu gözleri.

Bana kalırsa, kendini tutmaya çalışması beni ne kadar çok sevdiğini gösteriyordu. Eğer bunca sevgisi olmasaydı, çoktan beri vermeye hazır olduklarını sorgusuz sualsiz kabul ederdi. Kalkmaya davranınca elini tutup bana en çok zevk verecek yere koydum. Paul inledi. Hiç utanç duymadan kendi elimi de ona en çok zevk verecek yere koydum. Chris'in neler düşüneceğine ya da büyükannenin beni bir fahişe gibi göreceğine aldırış etmiyordum. Annemin komodininde bir erkeğe nasıl zevk verileceğini anlatan kitabı bulmam şans mıydı, yoksa benim kötü kaderim mi?

Yıldızların ışığında otların üzerinde bana sahip olacağını düşünüyordum oma kucağına alıp sessizce arka merdivenlerden odasına çıkardı. Çok uzaklardan mutfağın yanındaki yatak odasında Henny'nin televizyonunun mırıltıları geldi kulağıma.

Yatağına yatırıp okşamaya başlayınca, duygularım coşup dalga gibi ikimizi de kaplayana dek bıraktım kendimi. Dudaklarının ellerinin her dokunuşu titretiyordu beni.

«Catherine, haydi çabuk ol!»

Ne demek istiyordu acaba? Elimden geleni yapıyordum işte. Kendini tutmak için olağanüstü bir çaba harcadığını hissedebiliyordum. Sonunda vazgeçip kendini bıraktı. Ama ne çan sesleri duymuş, ne de uçuşan yıldızlara erişebilmişim. Mutluluk ve rahatlama okunan yüzüne bakarak, erkekler için her şey: ne kadar kolay, diye düşün-

— 135 —

düm. Tam bayram fişekleri gibi patlamaya hazır olduğum anda her şey bitmişti. Uykulu ellerle beni okşayıp gözlerimi yumdu. Gözyaşları içinde bakışlarımı tavana dikmiş yatıyordum. Elveda Christopher Doll... artık özgürsün.

Odada dolan güneş ışığıyla gözlerim açıldı. Paul dirseğine dayanmış beni seyreliyordu. «O denli güzel, o kadar genç ve çekicisin ki! Pişman değilsin umarım.»

Ona biraz daha sokulup sordum. «Lütfen bir şeyi açıkla bana. Niçin acele etmemi söyleyip duruyordun?»

Kahkahalarla gülmeye başladı. «Sevgili Catherine, doyuma ulaşmanı beklerken neredeyse çatlayacaktım. Şimdi masmavi gözlerinde masum bir ifadeyle orada yatmış, ne demek istediğimi soruyorsun! Şu dansçı

arkadaşının sana her şeyi öğretmiş olacağını düşünmüştüm. Kitaplarda okumadığın bir konu olduğunu söyleme bana sakın!»

«Şey... annemin komodininde bir kitap bulmuştum... ama yalnızca resimlerine baktım. Yazıları okumadım. Annemin odasına daha çok gitmiş olan Chris her şeyi okumuştur tabii.»

«Ne demek istediğimi nasıl açıklayabilirim ama sanırım uygulamak daha eğlenceli olur. Gerçekten hiç fikrin yok mu?»

«Elbette fikrim var. Şimşekler çakacak beynimde ve kendimden geçeceğim. Sonra atomlara ayrılıp uzaya yükseleceğim ve gözlerimde tıpkı seninkiler gibi yıldızlar parlayarak yeryüzüne, gerçeğe döneceğim.»

«Catherine, seni çok sevmeme izin verme.» Sevgisi acı verecekmiş gibi ciddiydi bunu söylerken.

«Seni istediğin biçimde sevmeye çalışacağım.»

«Önce gidip traş olayım,» diyerek örtüleri sıyırdı Paul.

«Şimdiki traşlı, ürkütücü halini çok seviyorum.»

Hevesle Paul'ün arzularına boyun eğdim. Randevularımızı Henny'den gizli tutmak için bir sürü çare bulmuş— 136 —

tuk. Henny'nin izin günlerinde sakladığım kirli çarşafı yıkayıp ütölüyordum. Carrie sanki başka dünyalarda yaşadığı için her şeyden habersiz dolaşıyordu ortalıkta. Ama Chris evde olunca, çok dikkatli davranmak, hatta duygularımızı açığa vurmamak için. birbirimize bakmamak zorundaydık. Chris'in yanında sanki ona ihanet etmiş rahatsız olmaya başlamıştım.

Paul ile aramdaki mutlu beraberliğin ne kadar süreceğini bilmiyordum ve kuşkucu beynim sonsuza dek sürmeyeceğini fısıldıyordu. Ona göre hâlâ bir çocuktum ve bir süre sonra benden sıkılıp belki de Thelma Murkel'e gidecekti. Herhalde o tıp kongresine de Thelma'yla birlikte gitmişti ama bunu sormayacak kadar akıllıydım. Yanımda olmadığı zamanlar ne yaptığını asla sormuyordum. •Julia'nın sakındığı her şeyi ona verip hiç pişmanlık duymadan ayrılmak arzusundaydım. Büyükanne'nin kötülük ve günahlardan söz etmesini anımsadıkça, yaptıklarımın yasaklanmış olduğunu düşünüp en az on kez daha fazla zevk alıyordum.

Sonra Chris aklıma gelince, beni kötü bir kadın olarak düşünmesini nasıl engelleyebileceğimi merak ediyordum. Chris'in düşünceleri benim için çok önemliydi. Lütfen Tanrım, bunu niçin yaptığımı anlat Chris'e. Ve Paul'ü çok sevdiğimi söyle ona!

Şükran Gününde Chris'in kısa bir tatili vardı. Paul hepimize Noel için neler istediğimizi sordu. Onunla birlikte geçirdiğimiz üçüncü Noel olacaktı bu. Ocak ayının sonunda liseden mezun olacaktım ve New York'a gitmeyi düşlediğim için buralarda fazla kalamayacağımı biliyordum.

Noel için ne istediğimi söyledim hemen. Foxworth Malikânesine gitmek istiyordum. Chris'in gözleri büyüdü ve Carrie ağlamaya başladı. «Hayır,» dedi ağabeyim sertçe. «Kapanmış yaraları deşmeyeceğiz.»

—137—

«Benim ycralanm henüz kapanmadı,» diye karşılık verdim aynı sertlikle. «Adalet yerini bulana dek de kapanmayacak.»

Foxworth Malikânesi... Dışardan

Bu sözleri duyunca Chris bağırmağa başladı. «Hayır! Niçin geçmişini rahat bırakmıyorsun?»

«Çünkü sana benzemiyorum, Christopher! Cory'nin arsenik zehirlenmesinden değil zatürreden öldüğünü düşünmek seni rahat ettiriyor! Ama bunu yapanın o olduğuna beni ikna etmiştin! Öyleyse niçin oraya gidip bir hastanede Cory'nin ölüm kaydı olup olmadığına bakmıyoruz?»

«Cory gerçekten zatürreden ölmüş olabilir. Tüm belirtileri vardı.» Onu koruduğunu kendisi de bildiği için çok zayıf çıkmıştı sesi.

«Bir dakika beni dinleyin,» diye söze karıştı Paul, gözlerimden fışkıran ateşi farkedince. Eğer Cathy bunu istiyorsa, niçin yapmayalım, Chris? Ama eğer anneniz Cory'yi hastaneye sahte bir isimle yatırmışsa, bulmak zor olur.»

«Mezarına da sahte bir ad yazdırmış olması gerekir,» dedi ağabeyim nefretle beni süzerek. Adını bilmediğimiz bir mezarı nasıl bulacağımızı düşünüyordu Paul. Ben çaresini bulmuştum bile. Eğer annem sahte bir isimle hastaneye yatırdıysa, herhalde mezar taşına da aynısını yazdırmıştı. «Paul, sen doktor olduğuna göre, bütün hastanelerin kayıtlarını inceleyebilirsin, değil mi?»

«Gerçekten istiyor musun bunu?» diye sordu Paul. «Bir sürü acı anıyı tekrar ortaya çıkaracak ve Chris'in dediği gibi, kapanmış yaraları deşmek olacak bu.»

— 138 —

«Benim yaralarım asla kapanmayacak! Cory'nin mezarına çiçek koymak istiyorum. Yerini öğrenip ara sıra ziyaretine gitmek, eminim Carrie'yi de sevindirecektir. Eğer kesinlikle istemiyorsan, Sen gitmek zorunda değilsin, Chris!»

Sonunda ağabeyim de bizimle birlikte Ctıarlottesville'e geldi ve Paul hemşireleri ayarlayıp kayıtları incelerken, Carrie ile arabada bekledi. İki yıl önce ekim sonlarında zatürreden ölen sekiz yaşında bir erkek çocuğuna ait hiçbir kayıt yoktu!

Mezarlıkta da gömüldüğüne ait bir kayıt bulamadık! inatla, sabırla bütün mezarlıkları dolaştım. Cory'nin toprağın altında değil, cennette olduğunu düşünen Carrie ağlamaya başlamıştı. Araştırmalarımız sonuçsuz kaldı. 1960 yılının Ekim ayında bir tek erkek çocuk bile zatürreden ölmemişti! Chris eve dönmemiz için ısrar etti. Foxworth Malikânesini, tekrar görmek istemediğime beni inandırmaya çabalıyordu.

Dönüp öfkeyle yüzüne baktım. «Oraya gitmek isliyo- -, rum! Üstelik vazifemiz de var! Buraya kadar gelip evi hiç olmazsa bir kez gün ışığında dışardan görmeden dönmek olur mu?»

Sonunda evi görmek zorunda olduğuma Paul inandırdı ağabeyimi. «Ve doğrusunu istersen, Chris, ben de merak ediyorum.»

Carrie'nin yanında, arka koltukta suratını asmış oturuyordu Chris. Paul arabayı, annemle kocasının herhalde binlerce kez geçtiği dağ yollarında sürerken, küçük kardeşim yine ağlamaya başlamıştı. Bir benzin istasyonunda durup yolu sorduk. Eğer tren yolunu ve pek az kullanılan istasyonun nerede olduğunu bilseydik, Paul'e yolu kolayca tarif edebilirdik.

«Manzara çok güzel,» dedi Paul. Sonunda tepenin üs-

— 139 —

tünde tek başına duran evi gördük. «İşte bu!» diye bağırdım heyecanla. İki yana uzanan kanatları, siyah panjurlu pencereleriyle bir otel kadar büyüktü. Siyah dam öylesine dik görünüyordu ki, hangi cesaretle orada dolaştığımızı merak ettim. Sekiz bacayı ve tavanarasının dört yatık penceresini saydım.

«Şu tarafa bak, Paul,» diyerek kuzey kanadının iki, penceresini işaret ettim. «Büyükbabanın ölmesini beklerken onca zaman tutsak kaldığımız odanın pencereleri...»

Gözlerimi tekrar tavanarasının pencerelerine dikince» siyah panjurların o zamanlar düşmüş olan kısımlarına onarıldığını gördüm. Hiçbir yerde yangın izi yoktu. Kâğıt çiçekleri tutuşturacak mumların alevini güçlendirmek için bir esinti bile göndermemişti Tanrı. Ne annemizi, ne de büyükannemizi cezalandıracaktı anlaşılan.

Birdenbire Carrie haykırdı. «Annemi istiyorum! Cory ile birlikte burada yaşıyorduk! İçeri girelim n'olur! Annemi, gerçek annemi görmek istiyorum!»

Yakarışları iç paralayıcıydı. Bu evi nasıl anımsıyordu? Gece karanlığında gelmiştik ve ikizler öylesine uykuluydu ki, gözleri hiçbir şey görmüyordu. Kaçarken de hava daha aydınlanmamıştı ve arka kapıdan çıkmıştık. Eski hapishanemizin burası olduğunu Carrie'ye anımsatan neydi? Sonra sokağın aşağı tarafındaki evleri farkettim. Gerçi perdeleri açmak yasaktı ama ara sıra aralayıp çıkmaz sokağı izlerdik.

Bu uzun yolculuktan ne geçmişti elimize? Yalnızca annemizin inanılmaz bir yalancı olduğunu bir kez daha kanıtlamıştık. Hiç aklımdan çıkmayan bir konuydu bu> Hatta banyo iskemlesine oturmuş. Paul özenle saçlarımı' şampuanlarken bile bunu düşünüyordum. Upuzun saçlarımı tepeme toplayıp yıkarsam taramak olanaksızdı. Ona öğrettiğim gibi şampuan köpüklerini usul usul aşağı/a in-

— 140 —

diriyor ve çalkalayıp fırçayla kurutuyordu. İpek bir şal gibi sırtıma yayılıp çıplaklığımı örterken Havva anamıza benzediğimi düşünüyordum.

«Paul,» diye sordum bir gün gözlerimi yere dikerek. «Yaptıklarımız günah değil, değil mi? Büyükanneimin kötülük hakkındaki sözleri çınlıyor hep kulaklarımda. Sevginin her şeyi düzelttiğini söyle bana.»

«Gözlerini aç, Cathy,» dedi alnımdaki köpükleri silerek. «Tanrının yarattığı gibi çıplak bir erkek var karşında.» Kollarıyla beni sımsıkı sararak aşkımızın güzel ve doğru olduğunu anlatmaya başladı.

Konuşamıyordum için için ağlayıp neredeyse büyükanneinin istediği gibi cinsellikten uzak bir insan olacağı mı düşünüyordum. Paul küçük bir çocukmuşum gibi bent kurulayıp saçlarımı fırçaladı ve her an hazır bekleyen kıvılcımları alevlendirmek için öpüp okşamaya başladı.

Tatmin olunca kolları arasında yatıp neler yaptığımı düşündüm. Daha önceleri bana çok çirkin gelen davranışların altında yatan duyguları ancak şimdi anlayabiliyordum. İnsanların bu kadar duygulu doğmalarına karşın, yıllarca baskı altında tutulmaları ne kadar garip... Beni ilk kez diliyle okşayıp deliye döndürdüğü günü anımsıyordum.

Paul'ü sevmekten, okşamaktan utanmıyordum. Onu sevmek güneşli bir yaz gününde gülleri koklamaktan ya da güzel bir müzik eşliğinde dans etmekten çok daha harikaydı.

Ben on yedi, o kırk iki yaşındayken, Paul'ü sevmek işte böyle geliyordu bana.

Beni iyileştirip bütün bir insan haline getirmişti ve Cry için hissettiklerimi derinlere gömmüştüm.

Chris için de umut vardı

Carrie için de öyle... boyu uzayabilir ve aşkı tanıyabilirdi.

— 141 —

Ve belki, her şey düzelirse, benim için de umut olabilirdi.

Zirveye Doğru

Annesiyle babası sürekli şikâyet etmesine karşın, Julian artık eskisi kadar sık gelmiyordu kente. Her gelişinde de dansında büyük bir ilerleme olduğu görülüyordu. Bir kez bile bana baktığını görmedim, ama başını çevirince gözlerini benden alamadığını fark ediyordum.

Rcsencoff Bale Topluluğuna girdiğim günden beri profesyonel grupta çalışıyordum ama yalnızca koroda görevliydim. Bu Noel'de Fındıkkıran ve Sindirella'yı sahneye koyacaktık. Bir cuma günü bütün arkadaşlar gittikten sonra stüdyoda beliren Julian attığım her adımı alayla taklit etmeye başladı.

Ter içinde kalınca, havluyu kapıp yüzümü saçlarımı kuruladım. Parmaklarımı dinlendirip soyunma odasının yolunu tuttum. O akşam Paul ile dışarda yemek yiyecektim.

«Cathy, bekle beni,» diye seslendi Julian. «Benden hoşlanmadığını biliyorum...»

«Hoşlanmıyorum.»

Pis pis sırtarak dikkatle gözlerimin içine bakıp usulca dudaklarını yanağıma dokundurdu. Kollarını duvara dayamış kaçmamı önlüyordu. «Clara ya da Sindirella'yı senin oynamanı istediğimi biliyorsun.» Çenemi gıdıklayıp kulağımı öptü. «Eğer bana iyi davranırsan, her iki rolü de alabilirsin.»

Kollarından sıyrılıp kaçtım. «Yeter artık, Julian!» diye bağırdım. «İyiliklerinin ücretini ödememi isteyeceksin...

— 142 —

ve beni hiç ilgilendirmiyorsun.»

On dakika sonra duş yapıp giyinmiş kapıdan çıkıyordum ki, Julian ile karşılaştım tekrar. «Cathy, artık ciddi olarak New York için hazır olduğumu düşünüyorum. Ma-risha da benimle aynı fikirde.» Annesinin fikri kendisinin-ki kadar önemli değilmiş gibi çarpık bir gülüş dolaştı dudaklarında. «Hiçbir bağ olmayacak aramızda. Yani eğer sen bir beraberlik istemezsen.»

Ne diyeceğimi bilmediğim için ağzımı açmadım. Her iki rolü de bana verdiler sonunda. Öteki kızların kıskanacağını sanmıştım ama hepsi beni içtenlikle alkışlayıp tebrik etti. Çılgınlar gibi çalışıyorduk artık. Sonunda Sindi-rella olarak sahneye çıkacağım gün gelip çattı!

Kızların soyunma odasına girerken bile Julian'ın kapı vurma alışkanlığı yoktu. «Bu kadar sinirli olma. Olağanüstü olmayan bir kızia dansetmek için buraya geldiğimi düşünmezsin, değil mi?»

Kuliste sahneye çıkacağım noktayı beklerken, eli belimden ayrılmamıştı. Karanlık salonda Paul, Chris, Carrie ya da Henny'yi göremiyordum. Uvertürü dinlerken titremeye başlamıştım. Ve perde açıldı. Korkularım ve endişe-1 lerim bir anda uçup gitti. Kendimi müziğe bırakırken bambaşka bir insan olmuştum sanki. Şöminenin küllerini süpürüp, baloya hazırlanan üvey ablalarımı kıskançlıkla bakıyor, aşk ve sevginin asla yaşamıma karışmayacağını düşünüyordum.

Tekniğim kusursuz muydu, hata yaptım mı bilmiyorum ama dansa âşıktım. Büyük bir seyirci kitlesi önünde sahneye çıkıyordum; gençliğe, güzelliğe ve en önemlisi Foxworth Malikânesi dışında yaşamın bana verdiklerine hayrandım.

Kırmızı, sarı, pembe güller kucağımı doldurdu. Seyirciler bizi ayakta alkışlarken heyecandan bayılacaktım. Üç kez Julian'a değişik renklerde güller uzattım ve her sefe-

— 143 —

rinde gözlerimiz birleşti. Görüyor musun birlikte herkesi büyülüyoruz diyordu bana! Dünyanın en mükemmel çiftiyiz!

Temsilden sonra partide yine yakaladı beni bir köşede. «Artık sahnenin tadını aldın,» dedi yalvaran gözlerle. «Bu alkışlardan vazgeçebilir misin? New York seni beklerken bu taşra kentinde kalabilir misin? Birbirimize o kadar yakışıyoruz ki! Öteki balerinlerden daha iyi tiansedi-yorum seninle. Oh Cathy, birlikte zirveye daha çabuk ulaşacağız. Sana iyi bakacağıma yemin ederim. Yalnızlık hissetmene izin vermeyeceğim.»

«Bilmiyorum...» dedim üzüntüyle. Ama içim kaynıyordu. «Once liseyi bitirmek zorundayım. Gerdekten yeterli olduğuma inanıyor musun? Orada her şeyin en iyisini isterler.»

«Sen en iyisin! İnan bana. Madam Zolta'nın grubu belki en ünlüsü değil ama daha büyük ve daha eski topluluklarla başa çıkabilmek için her şeyi yapıyor. Hele elinde bizim gibi üstün dansçılar olursa, kimse onu durduramaz.»

Madam Zolta'nın nasıl biri olduğunu sordum. Gelmeye karar verdiğime inanıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. «Madam Zolta'ya bayılacaksın. Rus asıllı ve tanıyacağın en nazik', en iyi insan. Annen gibi davranacak sana. (Aman Tanrım!) Dans konusunda bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Bizim hem öğretmenimiz, hem doktorumuz, hem psikologumuz, kısacası her şeyimiz. New York' da yaşam buraya oranla Mars'da yaşamak gibi gelecek sana. Seni ünlü restoranlara götüreceğim, adını bile bilmediğin yemekler yiyeceksin. Artistlerle, yazarlarla, ünlü kişilerle tanışacaksın.»

Gözlerimi Chris, Paul ve Carrie'ye dikip ona karşı koymak istedim ama araya girip görüşümü kapattı. «Sen böyle bir yaşam için yaratılmışsın, Cathy. Eğer başarıya ulaşmak istemiyorsan niçin bu kadar çok çalışıyorsun? Bura-

— 144 —

da kalırsan ün kazancrbiür misin?»

Hayır kazanamazdım.

Ama Paul, Chris ve Carrie buradaydı. Onları nasıl bırakıp gidebilirdim?

«Benimle beraber ait olduğun yere gel, Cathy. Sahne ışıklarına, kollarını dolduracak güllere gel. Benim düşlerimi gerçekleştirmeme de yardımcı ol.»

İlk başarımıyla öylesine dönmüştü ki başım, hayır demem gerektiğini bildiğim halde kabul ettim. «Pekâlâ geleceğim ama buraya gelip beni alacaksın. Daha önce hiç uçağa binmedim. Yalnız başıma ne yapacağımı şaşırıyorum.»

Uslulca 'beni kollarıyla sarıp dudaklarını saçlarıma gömdü. Omzunun üstünden bizden yana şaşkın ve üzgün bakan Paul ile Chris'i görüyordum.

1963 Ocağında liseyi bitirdim. Gerçi Chris kadar parlak bir öğrenci değildim ama yine de mezun olabiliştim. Chris o kadar zeki ki, herhalde dört yıllık koleji üç yılda bitirecekti. Fakülte için burs önerileri gelmeye başlamıştı. Gerçi Paul bizim için yaptığı masraflar konusunda bir tek laf etmiyordu ama bursların bu yükü biraz azaltacağı kesindi. Ağabeyim diplomasını alınca Paul'le birlikte çalışmaya başlayacaktı. «İnsanlığa Chris gibi mükemmel bir doktor kazandırmak istiyorum,» dedi Paul üzgün bir sesle. «Carrie'ye gelince, umarım bu kentten biriyle evlenip kendisini sık sık görmeme izin verir.»

«Ben gidince yine Thelma Murkel'e döneceksin değil mi?» diye sordum acıyla. Ne kadar uzağa gidersem gideyim yine de bana sadık kalmasını istiyordum.

«Belki.»

«Ama hiç kimseyi beni sevdiğin kadar çok sevmeyeceksin değil mi?»

«Hayır,» diyerek gülümsedi. «Nasıl sevebilirim ki? Hiç kimse kalbime senin gibi giremez.»

— 145 —

F. :10

«Paul, benimle alay etme. Kalmamı istiyorsan açık söyle.»

«Amacına ulaşacağın zaman nasıl durdurabilirim seni? Sen dansetmek için yaratılmışsın, basit bir kasaba doktorunun karısı olmak için değil.»

Karısı! Daha önce hiç evlilikten söz etmemişti. Gideceğimi Carrie'ye söylemek daha zor oldu. Çılgınlıkları neredeyse beni sağır edecekti. «Hayır gidemezsin! Beraber olacağımıza söz vermiştin! Chris de, sen de gidiyorsunuz! Beni de götürün! Beni de!» Minicik yumruklarını göğsüme indirdi, bacaklarını tekmeledi. Verdiğimiz acıya karşılık canımı yakmaya çabalıyordu. «Lütfen anla beni, Carrie. Gelip göreceğim seni. Chris de gelecek. Seni unutmayacağız.»

«Nefret ediyorum senden!» diye haykırdı. «Chris'ten de nefret ediyorum! New York'da düşüp ölürsün! Dilerim ikiniz de ölürsünüz!» Sonunda Paul yardımına koştu.

«Henny ile ben her gün yanında olacağız,» dedi Car-rie'yi kucağına alarak. «Biz hiçbir yere gitmiyoruz. Cathy gidince tek kızım sen olacaksın. Haydi gözyaşlarını sil ve ablan için memnun ol. Kilit altında yaşadığınız yıllar boyu hep bugün için hazırlanmıştı.»

Gerçekten mesleğimde ilerlemeyi bu kadar istediğimden emin olamayarak baktım yüzlerine. Chris eğilip yeni mavi bavullarını eline aldı. Gözyaşlarını görmemek için aceleyle dışarı çıkıp arabaya gitti. Tek başına evde oturup ağlamak istemeyen Henny de bizimle birlikte geliyordu havaalanına. Kahverengi gözleriyle bana şans dilerken, Carrie'nin gözyaşlarını kuruluordu durmamacasına.

Havaalanında Julian'ı endişeyle saatine bakarak yukarı aşağı yürür bulduk. Vazgeçeceğimden korkuyordu herhalde. Geldiğimi görünce gözleri parladı. «Tanrıya şükür, buraya boş yere geldiğimi düşünmeye başlayacaktım neredeyse.»

— 146 —

Bir gece önce Paul ile özel olarak vedalaşmıştım. Uçağa binerken sözleri hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. «Sürüp gidemeyeceğini ikimiz de biliyorduk, Catherine. İlk gününden uyardım seni, nisanla eylül beraber yaşayamaz.»

Bagaja vermeye cesaret edemediğim el çantalarımı yerleştirmeye yardımcı olmak için Chris ile Paul de uçağa kadar geldiler. Paul'e bir kez daha sarıldım. «Her şey için teşekkürler Catherine,» diye fısıldadı kimseye duyurmadan. «Pişmanlık duymadan bak geçmişe. Beni ve aramızda geçenleri unut. Kendini dansa ver ve başka birine âşık olana dek bekle. Ama bu kez dikkat et, yaşıtını sevmeye bak.»

«Ya sen ne yapacaksın?» dedim boğulurcasına.

«Beni merak etme. Güzel bir balerinin anıları yeter bana.»

Gözlerim doldu! Anılar! Neye yarar? İnsanın kendine işkence etmesini sağlar ancak! Arkamı dönünce kendimi Chris'in kollarında buldum. Kibar, nazık, müşfik şövalyem artık bir seksen boyundaydı. Sonra kollarından uzaklaşıp yüzüne baktım. O kadar çok şeyi paylaştık ki! Elveda benim neşeli, yakışıklı, ayaklı ansiklopedim... umutsuzluk hapishanesinin dert ortağım... Benim için ağlama... Ya kendin için ağla ya da hiç gözyaşı dökme. Her şeyin bittiğini kabul et. Zorunlusun buna., tıpkı benim gibi. Sen benim ağabeyimsin ve dünyada seni benden daha çok sevecek bir sürü kadın var.

Söylemediğim her sözü anlıyordu. Kalbi gözlerinde seyrediyordu beni. «Cathy,» dedi Julian'ın duyabileceği kadar yüksek sesle. «Başaracağından eminim ama biraz dikkatli ve ağır ol. Daha sonra pişman olacağın ani kararlar verme. Balıklama bir işe atılmadan önce iyice düşüneneğine bana söz ver. Aşk ve seks konularında acele etme. Bir erkek seçmeden önce neler istediğini iyice bilecek yaşa gelene dek bekle.»

— 147 —

Eminim gülüşüm çok acıydı, çünkü Paul'ü seçmiştim bile. Bakışlarımı, ciddi görünen Paul'e ve ağabeyime öfkeyle bakan Julian'a çevirip, «Sen de aşk ve seks konularında: ağır ol,» dedim Chris'e şaka yollu çatarak.

Bir kez daha boynuna sarıldım. «Sık sık mektup yaz bana. Paul, Carrie ve Henny ile beraber ya da yalnız gel New York'a. Söz veriyor musun geleceğine?»

Ciddi olarak söz yerd, bir an dudaklarımız birleşti. Sonra pencerenin önündeki koltuğa oturdum. İlk kez uçağa bindiğim için Julian bu şansı tanımıştı bana. Uçak havalanana dek pencereden çılgınlar gibi el salladım.

Sahnede ne yapacağını çok iyi bilen Julian, şimdiden geride bıraktıklarını özleyip omzunda ağlayan bir kızı nasıl teselli edeceğini şaşırmıştı. «Yanımda ben varım. Sana bakacağıma söz vermemiş miydim? Seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım.» Sırıtarak yüzüme bakıp usulca öptü beni. «Hayatım, korkarım Madam Zolta'yı biraz farklı tanıttım sana ama gerçeği hemen öğreneceksin.» «Ne demek istiyorsun?»

Boğazını temizleyip, bir zamanların ünlü Rus baleri-niyle ilk karşılaşmasını anlattı. «Bu güzel kadınla tanışmanın sürprizini bozmamak için bazı şeyleri görünce öğrenmeni istiyorum. Bir konuda uyaracağım seni: Madam Z. insanı ellemeye bayılır. Kaslarını kontrol eder. İnanır mısın Hk karşılaştığımızda altında neler bulunduğunu öğrenmek için pantolonumu bile yoklamıştı?» «Hayır, sana inanmıyorum!»

Neşeyle gülerken kolunu omzuma attı. «Oh Cathy, ne kadar eğlenceli bir yaşamımız olacak! Gelmiş geçmiş en yetenekli dansöre her yönüyle sahip olduğuna inandığın zaman dünyalar bizim olacak!» Biraz daha yaklaşıp kulağıma fısıldadı. «Yatakta ne kadar yetenekli olduğumdan daha hiç söz etmedim sana.»

Gülerken ittim Julian'ı. «Tanıdığım en kendini beğen-

— 148 —

miş insansın. İsteddiğini elde etmek için karşında kilere acımasız davranacağından eminim.»

«Haklısın. Yakında tanıyacaksın beni. Seni New York' a götürmek için ne kadar kararlı davrandığımı anımsamıyor musun?»

New York, New York

Uçak New York'a vardığı zaman kar yağıyordu ve yüzüme çarpan soğuk hava beni sersemletti. Kışların ne kadar soğuk olduğunu unutmuşum. Aralıklardan esen rüzgâr yüzümün derisini sıyırmak ister gibiydi. Taksi şoförüne para veren Julian'a dönüp baktım ve mantomun cebinden Henny'nin ördüğü kırmızı yüz eşarbımı çıkardım. Yüzümü, boynumu sarmama yardım etti Julian ve öteki cebimden ona ördüğüm kırmızı atkıyı çıkarıp uzattım.

«Hey teşekkürler. Benden hoşlandığını sanmıyordum.» Mutlu gülüşle atkıya sarındı.

Soğuktan kızarıp dudaklarıyla aynı renkte parlayan yanakları, palto yakasına kadar inen kömür karası saçları ve parlak koyu renk gözleriyle her kızın soluğunu kesecek kadar yakışıklıydı. «Haydi, kendini topla ve benim tatlı, nazik, harika bale öğretmenimle tanışmaya hazırlan.»

New York'a ayak basmış olmak bile beni tedirgin etmişti. Koluna sımsıkı sarılıp bu havada sokağa çıkmaya cesaret edenleri seyrediyordum.

Bavulları bir bekleme odasında bırakıp Julian'ın ardından merdivenleri tırmanıp Madam Zolta'nın çalışma odasına girdim. Duruşu, kJWrri havası bana Madam Ma-risha'yı anımsatmıştı. Ama bu kadın daha yaşlıydı; eğer

— 149 —

ağacın daireleri gibi yüzündeki kırışıkları sayabilsem, kaç yaşında olduğunu öğrenecektim.

Bir kraliçe edasıyla masanın ardından kalkıp bize yaklaştı ve bir fareninkini andıran minik kara gözleriyle ikimizi de tepeden tırnağa süzdü. Bembeyaz saçları sıkı bir topuz halinde taranmıştı ve uzun burnunun ucunda yarım ay biçimi gözlükleri duruyordu. Dudaklarını büzerek Ju-lian'a döndü. Gülümsediği anda parşömeni andıran cildinin kırılacağını düşünüyordum. Sesinin cadılara benzeyeceğini sanarak merakla bekliyordum konuşmasını.

«Demek istediğin zaman gidip, istediğin zaman geri dönebileceğini sanıyorsun! Herhalde seni gördüğüme memnun olduğumu söylememi bekliyorsun. Bunu bir kez daha tekrarlarsan temelli gidersin! Yanındaki kız kim?»

Julian en tatlı gülüşüyle kolunu onun omzuna attı. «Madam Zolta Korovenskov, size aylardır sözünü ettiğim üstün yetenekli balerin Catherine Doll'u tanıştırmak istiyorum. İzninizi almadan gitmenin nedeni buydu.»

Kapkara gözler bana çevrildi. «Sen de bilinmeyen bir yerden mi geliyorsun? Şu benim kara şeytanın bakışlarından sana hayran olduğu belli. Evet, kendisi iyi bir dansçı ama sandığı kadar başarılı değil. Senin hakkında söylediklerine inanayım mı?»

«İsterseniz, beni seyredip öyle kararınızı verin, madam.»

«Dans etmesini becerebilir misin?» «Dediğim gibi, önce seyredin, sonra karar verin.» «Görüyorsunuz, madam,» diye atıldı Julian. «Cathy'de tam bir balerin ruhu var. Hele dönüşlerini görmelisiniz. O kadar hızlı döner ki, izleyemezsiniz.»

«Hah!» diyen madam çevremde dolaşmaya başladı. Kol larımı, göğüslerimi, enseme yokladı. Elleri belkemiğimden aşağıya kayarken, pazarda satılan bir köle olmadığımı haykırmak geldi içimden. Julian'a yaptığı gibi seks organ-

—150—

larımı kontrol etmediği için memnundum. Yanaklarının kızardığını görünce alayla gülümsedi.

Fiziksel açıdan beni inceledikten sonra gözlerini gözlerime dikip gençliğimi içmeye başladı. Sonra saçlarıma dokundu. «Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsun?»

«Herhalde otuzuma gelince. Belki de asla,» dedim. «Ama önce ün ve para kazanacağım. Dünyanın en tanınmış balerini olup ondan sonra evleneceğim.»

«Aha! Kendini çok beğeniyorsun. Ünlü balerinlerin yüzleri pek güzel olmaz. Güzeller yeteneğe gereksinme duymazlar ve bir süre sonra hiçbir şeyleri kalmaz. Bak bana bir kez. Bir zamanlar bende genç ve güzeldim. Şimdi ne görüyorsun?»

Çok çirkindi! Eğer vaktiyle güzelse bile hiçbir iz kalmamıştı! Kuşkularımı sezmiş gibi duvarları, masaları kaplayan fotoğrafları işaret etti. Hepsinde son derece güzel bir balerin vardı. «Benim resimlerim,» dedi gururla. Renkleri sararmış, kostümlerin modası geçmişti ama çok güzel olduğu görülüyordu. Neşeyle gülümseyerek omzumu okşadı. «Herkes yaşlanınca eşit olur. Marisha Rosencoff dan önce kiminle çalıştın?» «Bayan Deniše Danielle ile.» Yıllarca kendi kendimi eğittiğimi ona söylemekten çekiniyordum.

«Deniše Danielle'i birkaç kez sahnede görmüştüm. Harika bir balerindi ama bir hata yapıp âşık oldu. Parlak bir gelecek yok oldu. Şimdi yalnızca hocalık yapıyor. Julian senin çok iyi olduğunu iddia ediyor ama önce gözlerimle görmem gerek. Ondan sonra güzelliğini bağışlayıp bağışlayamayacağıma karar veririm.» İçini çekerek sordu. «İçki içer misin?»

«Hayır.»

«Öyleyse rengin niye soluk? Hiç güneşe çıkmaz mısın?»

«Fazlası iyi gelmiyor.»

—151—

«Sen de sevgilin gibi güneşten kaçırıyorsun.»

«Julian benim sevgilim değil,» dedim kenetlenmiş dişlerimin arasından. Bu izlenimi uyandırmış olduğu için öfkeyle bakıyordum Julian'ın yüzüne.

Minik kara gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. «Julian bu kıza âşık olduğunu söylememiş miydin bana?»

Yanakları kızardı Julian'ın, ilk kez utanmış görünüyordu. «Üzülererek itiraf ederim ki, madam, aşkım tek taraflı. Cathy beni sevmiyor... şimdilik.»

«Çok iyi,» dedi ihtiyar cadı. «Sen ona aşıksın, ama o sana yüz vermiyor. Sahnede bunları rahatça kullanabilirsin. Kapalı gişe oynayacağız. Eminim.»

Madam Zolta Korovenskov, Julian'ın tatmin olmamış sevgi ve arzularını kendi çıkarına kullanacağını düşünerek işe almıştı beni. Sahnede benim en yakışıklı, en romantik, en duygulu sevgilim... düşlerimin prensi oluyordu. Eğer gece gündüz dans etsek dünyayı tutuşturabilir-dik ama sahneden inince zehirli dilinden bucak bucak kaçırıyordum. Her gece yatağıma girip yalnız başına bahçede cfcjlaşcn Paul'u düşünüyor, Chris'i unutmaya çabalıyordum.

Birkaç gün sonra iki balerinle birlikte üç odalı, minik banyolu bir eve yerleşmişim. Julian da iki kat yukarda Alexis Tarrell ve Michael Michaelle'le aynı evi paylaşıyordu. Her üçü de kendi kuşaklarının en ünlü baleti olmak için uğraşıp duruyorlardı. Madam Zolta'nın en çok Alexis'i beğenip, Michael ile Julian'a tercih ettiğini öğrenmek beni şaşırtmıştı. Otoritesine saygısı olmadığı için ona böyle davrandığını daha sonra anlatacaktım. Julian her şeyi aklına estiği gibi yapmak istediği için madam onu böyle cezalandırıyordu.

Benim oda arkadaşlarım geceyle gündüz kadar birbirlerinden farklıydı. Yarı İngiliz, yarı Arap olan Yolanda Lange koyu renk saçlı, çekik gözlü, bir balerin için çok

— 152 —

kısa boylu, tanıdığım en egzotik kızlardan biriydi. Minnacık göğüsleriyle evde yarı çıplak dolaşmaya bayılırdı. Her istediğini elde etmek için hiçbir şeyden çekinmediği belliydi. Bir saat içinde bana yaşam öyküsünü anlatıp binlerce soru sormuştu. Babası diplomatmış, annesiye dansöz. Dünyanın dört köşesini dolaşmış ve her şeyi denemiş, Yolanda Lange'dan hiç hoşlanmadım.

Kansas City'li April Summers açık kahverengi saçlı, mavi yeşil gözlü, utangaç, sessiz bir kızdı. Gürültüyü seven Yolanda'nın yanında hiç sesi çıkmıyordu. April ailesinden sevgi, saygı ve gururla söz ederken, Yolanda kendisini yatılı okullara gönderip yaz tatillerinde yalnız bırakan annesiyle babasından nefret ettiğini açıkça söylüyordu.

April ile hemen dost olduk. On sekiz yaşında, oldukça güzel bir kızdı ama okuldaki oğlanların ona yüz vermediğini görünce çok şaşırdım. Hepsi deliler gibi Yolanda' nın peşinden koşuyordu. Elbette haklıydılar, her istediklerini yerine getiriyordu.

Benden de randevu isteyen çıkıyordu ama Julian kendisine cüt olduğumu yaymıştı etrafa. Ne denli inkâr edersem edeyim, 'nikâhsız aşk' yaşadığımızı ilan etmekten gurur duymayacak kadar utangaç olduğumu söylüyordu benim arkamdan. «Güneyde âdet böyledir,» diyordu. «Kızlar utanç ve başlan eğik dolaşırlar ama manolyaya benzeyen tatlı görünüşlerinin altında hepsi çok ateşlidir!» Böylesine heyecanlı yalanlar varken, benim söylediğim gerçeklere inanmamaları çok doğaldı.

Kısa sürede tipik bir New York'lu gibi konuşmaya başlamıştım. Boşa geçirecek bir saniyem yoktu. Benden daha güzel, daha yetenekli biri ortaya çıkmadan kişiliğimi kanıtlamak zorundaydım. Paul'un her hafta

gönderdiği çeklere de çok seviniyordum. Madam Zolta'dan aldığım para makyaj malzemem için bile yeterli değildi.

— 153 —

416 numaralı dairede kalan biz üç kızın günde en az on saat uykuya ihtiyacımız vardı. Şafak sökerken yataklarımızdan fırlayıp kahvaltıdan önce ısınma hareketleri yapıyorduk. Kahvaltı ve öğle yemekleri çok hafif oluyordu ve açlığımızı temsillerden sonra yediğimiz akşam yemeklerinde bastırabiliyorduk ancak. Karnım hiç doymu-yormuş gibi geliyordu bana. Bir tek temsil bile iki, üç kilo vermeme yetiyordu.

Julian sürekli olarak yanımdaydı. Başka biriyle flört etmemi engellemek için gölgem gibi dolaşıyordu peşimde. Ruhsal durumuma ve yorgunluğuma bağlı olarak bazen bu ilgisinden hoşlanıyor, bazen de sıkılıyordum.

Haziranda Madam Zolta birdenbire ismime takıldı. «Soyadın çok aptalca. Hemen değiştirmelisin. Catherine Doll... ne biçim bir balerin adı bu? Sana hiç yakışmayan berbat bir isim.»

«Bir dakika durun, madam,» diye parladım. «Yedi yaşındayken bu adı seçtim ve babamın çok hoşuna gitti. Aptalca olabilir ama babam bana yakıştığını söylediği için kullanacağım!» Madam Zolta Korovenskov'un da müzikal bir isim olmadığını söylemeyi çok isterdim doğrusu.

«Benimle tartışma kızım, değiştir!» Fildişi bastonunu yere vurarak konuşuyordu. Ama adımları değiştirirsem, annem beni nasıl tanıyacaktı? Tanıması gerekiyordu! Demode kostümlü ihtiyar cadı bastonunu sallayarak kendisine itaat etmemi emrediyordu. Julian sırtımdan yanıma geldi. En sonunda ismimi Doll'dan Dahl'a çevirmeyi kabul ettim. «Hiç yoktan iyidir,» diye homurdandı madam.

Sürekli benimle uğraşıyor, eleştiriyor, azarlıyordu. Bir yenilik yapsam kızıyor, yapmasam yine kızılıyordu. Saçlarımın biçimini sevmediğini söyleyip kesmemi emretti, ama bir santim bile kısaltmayı reddettim. Uyuyan Güzel balesi için uzun saç gerekti. Burnunu kıvrırdı, bunu söyleyince. Eğer gerçekten çok başarılı bir öğretmen olmasaydı,

— 154 —

hepimiz ondan nefret edecektik. Asık suratını güldürebilmek için deliler gibi çalışıyorduk. Sahneleyeceğimiz bale-lelerin koreografisini de Madam Z. yapıyordu, ama Avrupa'da ya da Hollywood'da olmadığı zamanlar gelip bizimle uğraşan bir koreografımız daha vardı.

Bir gün dersten sonra sınıfta şakalaşırken, yerimden fırlayıp çalan popüler şarkıya uyarak dansetmeye başladım. Madam içeri girip beni görünce hemen aharladı. Biz burada klasik bale yapıyoruz! Modern saçmalıklar değil.» Kırıksık yüzü kafatası avcılarının kemerlerini süsleyen yüzülmüş bir kafayı andırıyordu. «Sen Dahi, klasikle modern arasındaki farkı anlat bakayım bana.»

Julian bana göz kırparak arkasına yaslandı. Sanki köşeye kısıtlanmış olmamdan zevk alıyordu. «Şöyle diyebilirim, madam,» diye başladım söze annemin pozlarından birini alarak. «Modern danslarda yerlerde yuvarlanıp kıvrılır. Klasik baleden parmak ucunda dönülüp uçulur. Klasik bale daima bir öykü anlatır ve asla hantal ve seksi değildir.»

«Doğru,» dedi buz gibi bir sesle. «Eğer istiyorsan şimdi evine gidip yatağında kıvranıp duygularını açığa vurabilirsin. Ama bir daha burada böyle bir şey yaptığını görmeyeceğim!»

Modern ve klasik boleyi birleştirip sahnelemek olasıydı ve ihtiyar cadının önyargıları beni çıldırtmıştı. «Sizden nefret ediyorum, madam! Otuz yıl önce çöpe atılması gereken eski gri mayolarınızdan iğreniyorum!. Yüzünüzden, sesinizden, yürüyüşünüzden, konuşmanızdan nefret ediyorum. Kendinize başka bir balerin bulun. Ben eve gidiyorum!» Sert adımlarla soyunma odasına doğru giderken, arkadaşlarımla şaşkın gözlerle beni izlediklerini fark ediyordum.

Egzersiz mayomu çıkarıp çamaşırlarımı giyerken asfk yüzlü cadı, kötü bakışları ve kısık dudaklarıyla içeri girdi.

— 155 —

«Eğer eve gidersen, bir dona asta geri dönemezsin^»

«Geri dönmek istemiyorum!»

«Yaşlanıp ölürsün!»

«Bunu düşünmeniz aptallık,» diye bağırdım yaşına ve sanatına saygı göstermeden. «Bale olmadan da mutlu bir yaşam sürebilirim. Canın cehenneme. Madam Zolta!»

Büyü bozulmuş gibi ihtiyar cadı tatlı tatlı güldü bana. «Anna... duyguların varmış demek. Cehenneme gitmemi dilemeni çok beğendim. Zaten cennetten daha iyi olduğuna inanıyorum. Şimdi dinle beni, Catherine,» dedi o ana dek duymadığım kadar nazik bir sesle. «Çalıştırdığım en yetenekli balerinsin ama aklına eseni yapıveriyorsun. Klasik baleyi unutuyorsun. Klasik, güzel ve zarif olduğu sürece her türlü değişikliği ve yenilgiyi deneyebilirsin.» Gözlerinde yaşlar parlıyordu. «Seni çok sevdiğimi biliyor muydun? Yaşamın kocaman bir romantik macera olduğunu düşündüm gençlik günlerime götürüyorsun beni. Yüzündeki saf, temiz çocuksu ifadenin kaybolmasından korkuyorum. Eğer buna sahip olabilirsen, tüm dünya ayaklarının altına serilir.»

Chris'i kendime bağıladığım tavanarasındaki o büyülü ifademden sözediyordu. «Bağışlayın beni, madam. Terbiyesizlik ettim. Bağırمام yanıştı ama sürekli olarak beni azarlıyorsunuz. Yorgunum ve evimi özlüyorum.»

«Biliyorum, biliyorum,» diyerek bana sarıldı. «Genç yaşta yabancı bir kentte yaşamak insanın sinirlerini yıpratır. Senin yaradılışını öğrenmek istemiştım yalnızca. Benliğinde ateş olmayan bir balerin asla başarılı olamaz.»

Yedi aydır New York'taydım ve haftasonları dahil her gece yorgunluktan başım yastığa değer değmez uyuyordum. Sonunda Madam Zolta bana bir rol vermeye karar verdi. Başrolleri değişik dansçılara vererek toplulukta bir kişinin sivrilmesini önlerdi. Birkaç kez bana Fındıkkıran'

— 156 —

daki Clara rolünün yakışacağını ima etmişti ama bunu bir yem olarak kullandığını düşünmeye başlamıştım. Daha ünlü topluluklarla sürekli rekabet halindeydik ve madam bale resitallerine bilet alacak paraları olmayanların bizi televizyondan izlemelerini bir prodüktöre önermiş ve kabul edilmişti.

Hemen Paul'e telefon açıp müjdemı verdim. «Paul, televizyonda Fındıkkıran balesinde rolüm var. Clara'yı oynuyorum.» Beni içtenlikle kutladı. «Yani bu yaz eve gelmeyeceksin. Carrie seni çok özledi. New York'a gittiğinden beri yalnızca bir tek kez ziyaretimize geldin.»

«Çok üzgünüm, Paul, ama bu fırsatı kaçıramam. Lütfen bunu Carrie'ye anlatır mısın? Orada mı?»

«Hayır, sonunda bir arkadaş edindi, gece yatısına gitti. Yarın tekrar bizi ödemeli olarak ara ve kendin konuş.»

«Ya Chris nasıl?»

«İyi, iyi. Bütün notları pekiyi. Eğer böyle giderse kolejın son sınıfıyla fakültenin birinci yılını beraber bitirecek.»

«Beraber mi bitirecek?» Chris'in bile bunu başaracak kadar zeki ve çalışkan olacağı aklıma gelmezdi.

«Tabii.»

«Sen nasılsın, Paul? İyi misin? Yine çok çalışıp çok mu yoruluyorsun?»

«Sağlığım yerinde ve her doktor gibi çalışıyorum. Yazın sen gelemeyeceğine göre, Carrie'yle birlikte seni görmemiz herhalde iyi olacak.»

Aylardan beri duyduğum en güzel sözlerdi bunlar. «Chris'i de getir,» dedim. «Güzel balerinleri tanıştıtırım ona. Ama sen kimseye bakmayacağına söz vermelisin.»

«Endişelenme, Cathy, her gün seni anıyor, düşünüyorum.»

Ağustos başlarında Fındıkkıran filme alındı. Noel'de gösterilecekti. Julian'la yan yana oturup hazırlık filmlerini izledik ve bitirince beni kollarına alıp inanacağım bir

— 157 —

dürüstlükle kulağıma fısıldadı. «Seni seviyorum, Cathy, lütfen beni hafife alma.»

Fındıkkıran çalışmaları sona erdi. Ama dinlenme fırsatını bulamadan Uyuyan Güzel için hazırlanmaya başladım. Yolanda düşüp bileğini incitmiş, April ise ailesini ziyarete gitmişti. Sonunda rol bana kaldı! Julian her iki başrolü de televizyonda benimle oynamış olduğundan, Alexis ile Michael sıranın kendilerinde olduğunu ileri sürüyorlardı. Madam Zolta kaşlarını çatarak bize baktı. «Alexis, Michael bundan sonraki başrolleri size vereceğim. Julian ile Cathy'nin arasında çakan kıvılcımların Uyuyan Güzel gibi bir oyunda nasıl bir etki yaratacağını merak ediyorum.»

Mor kadife kanepede gözlerim kapalı uzanmış, sevgilimin gelip beni öperek uyandırmasını beklerken geçiyordu aklımdan. Kalbim müziğe uyararak atıyor, ellerim göğsümde kavuşmuş yatıyor ve Julian'ı her zamankinden daha yakın hissediyordum kendime. Karanlık salonda Paul, Chris, Carrie ve Henny ilk kez New York'da bir bale izliyorlardı. Mistik bir ortaçağ prensesi gibi hissediyordum kendimi.

Yarı aralık gözkapaklarımdan altından prensimin dans ederek bana yaklaşmasını izledim. Diz çöküp sevgiyle yüzüme baktı ve usulca dudaklarımdan öptü. Kirpiklerimi kırıştırarak ağır ağır gözlerimi açtım. İlk görüşte âşık olmuştum ama her masum genç kız gibi ürküyordum. Biraz daha dans ederek kalbimi kazandı ve duygusal bir pas de deux ile ona sevgimi anlattım ve beni havaya kaldırıp dışarı çıkardı.

Perde son kez kapanırken salon alkıştan inliyordu. Julian ile beni sekiz kez reveransa çağırdılar! Kollarıma kırmızı gül demetleri yığıldı ve sahne çiçekler içinde kaldı. Katlanmış bir kâğıdın içinde görülen sarı bir çiçek ayaklarımdan dibine düştü. Notu okumadan bile Chris'den

— 158 —

geldiğini anlamıştım. Babamın dört sarı çiçeği...

Seyircilerin arasında sevdiklerimi aradım ama yalnızca kâğıt çiçeklerle süslü tavanarasını ve kapının yanında, gölgelerin arasında durup beni izleyen Chris'i görebiliyordum.

Ağlamam seyircinin hoşuna gitmişti. Ayakta alkışladılar beni. Dönüp Julian'a bir kırmızı gül uzatınca alkışlar tekrar başladı. Ve Julian beni öptü! Binlerce seyircinin gözü önünde öpmeye cesaret etti. «Allah senj kahretsin!» diye tısladım.

«Beni istemediğın için seni kahretsin!»

«Ben senin değilim!»

«Ama olacaksınız!»

Ailem beni tebrik etmek için kulise geldi. Chris'in boyu biraz daha uzamıştı ama Carrie'de fazla bir fark göremedim. Henny'nin yumuşacık yanaklarını öpüp Paul'e döndüm. Acaba hâlâ beni sevip istiyor muydu? Son mektubumu yanıtlamadığına kırılıp Carrie'ye yazıp yeni oyundan sozetsim. Bunun üzerine Paul beni arayıp, New York'a geleceklerini bildirmişti.

Temsilden sonra Madam Z.'nin zengin dostlarından birinin partisi vardı. «Sahne kostümlerinizi çıkarmayın,» dedi madam. «Hayranlarınız sizi bu kılıkta yakından görmeyi çok sever ama sahne makyajınızı silip, gündelik makyaj yapın. Doğal güzelliğiniz olmadığını asla düşünmemelidirler.»

Chris beni kollarına alıp yıllar önce öğrettiğim valsi yapmaya başladı. «Hâlâ böyle mi dansediyorsun?» diye takıldım.

«Ailenin tüm dans yeteneği sende toplanmış. Benim yalnızca beynim işliyor, ne yapayım?» diye sırttı.

«Böyle konuşursan, beyninin varlığından kuşkulanırm.»

Gülerek beni kendine çekti. «Ayrıca kızları elde etmek

— 159 —

için dans gösterisi yapmama gerek yok. Şu arkadaşın Yolanda, bütün gece gözlerini benden ayırmadı.»

«Yakışıklı erkeklerin hepsine yüz verir, sakın sana ayrıcalık tanıdığını sanma. Eğer istersen, bu gece seninle yatar ve yarın akşam başka birinin koynuna girer.»

«Sen de onun gibi misin?» diye sordu gözlerini kısarak.

Anlamli bir gülüşle baktım yüzüne. Hayır ben annem gibiydim. Tatlı, soğuk ve erkekleri kolayca idare edebilen bir kadın... Bunu kanıtlamak için Paul'e bir göz kırptım, acaba hemen gelip dansımızı kesecek miydi? Evet, anında yerinden fırlayıp zarif adımlarla yanıma yaklaştı. Ağabeyim dudaklarını kısarak beni bıraktı, doğruca Yo-landa'ya gitti. Ortadan kayboldular.

«Julian'la dans ettikten sonra korkarım beni çok beceriksiz bulacaksın,» dedi Paul. Müzik değişip hızlı danslara geçtiği zaman bile oturmamızı önermedi. Kolejli bir genç gibi zıplayıp hoplaması çok hoşuma gidiyordu. «Paul, sen harika bir insansın!» Gülerek kendisini gençleştirdi-ğimi söyledi. Onu böyle mutlu ve rahatlamış görmek beni çok memnun etmişti; çılgınca dans etmeye verdim kendimi.

Carrie ile Henny ise uykulu ve tedirgindiler. «Uykum geldi,» diye sızlanıyordu Carrie gözlerini ovuşturarak. «Artık gidip yatalım.» Saat on ikide onları otele bırakıp Pgul ile birlikte bir İtalyan kahvesine gittik. Bıyıklarını biraz inceltmiş ve birkaç kilo almıştı ama çok vak'şmıştı. Masanın üzerinden uzanıp ellerimi tuttu ve gözlerini yüzümden ayırmadan yanaklarına sürdü.

«Başka birini buldun mu, Paul?»

«Sen buldun mu?»

«Önce ben sordum.»

«Başkasını aramıyorum.»

Kalp atışlarımı hızlandırdı bu yanıt. Aradan onca za-

— 160 —

man geçmişti ve onu çok seviyordum. Hesabı ödeyip giymem için paltomu tuttu ve göz göze âdeta koşarak kahveden çıkıp en yakın otele girdik. Paul kayıt defterini Bay ve Bayan Sheffield olarak imzaladı. Koyu kırmızı boyalı, loş odada ağır ağır beni soydu ve önümde diz çöküp tüm vücudumu öpücüklere boğdu.

Daha sonra yan yana uzanırken, bir parmağıyla üst dudağımlı okşayarak söze başladı. «Catherine, kayıt defterine attığım imzanın gerçek olmasını istiyorum.»

İnanmaz gözlerle baktım yüzüne, «Paul, benimle alay etme.»

«Alay etmiyorum, Catherine. Seni çok özledim. Mutluluğuma erişme fırsatına sırt çevirdiğim için ne denli aptallık etmiş olduğumu şimdi anlıyorum. Yaşam bunca kuşkuya kapılmak için çek kısa. Şimdi sen New Ycrk'da ün kazanıyorsun ve başarını paylaşmak istiyorum. Beraberliğimizi Chris'ten gizli tutmak ya da kent dedikoducularından çekinmek zor geliyor artık. Sonsuza dek senin olmak istiyorum.»

«Oh Paul,» diye bağırarak boynuna sarıldım. «Ben de seni sonsuza dek seveceğim!» Gözlerim dolmuştu. En sonunda bana evlenme teklifi yaptığı için rahatlamıştım. «Bir erkeğin sahip olacağı en ideal eş olacağım.»

O gece hiç uyumadık. Evlendiğimiz zaman yaşamımızı nasıl sürdüreceğimizi planladık. Baleyi bırakmayacaktım ve bir çıkar yol bulacaktık elbette. Mutluluğumuzun tek gölgesi Chris'ti. Bunu nasıl anlatacaktık ona? Noel'de Ciair-mont'a gideceğim güne dek ondan saklamaya karar verdik sonunda. O güne dek, Bayan Sheffield olacağım haberini tüm dünyadan saklayacaktım.

— 161

F. : 11

İnanılmaz Fırsat

Sonbahar bana başarı ve mutluluk getirmişti. Artık zirveye tırmanıyordum ve beni durduracak hiçbir engel yoktu. Paul ile nişanlı olduğumu tüm dünyaya ilan etmek istiyordum ama herkesten saklamak zorundaydım. Şimdilik dans partneri olarak Julian'a gereksinmem vardı. Madam Z. de evleneceğimi öğrenince benimle

ilgilenmekle zamanını boşa harcadığını düşünüp başrolleri vermekten kaçınırdı. Üsteiik arzuladığım kadar ünlü olmamıştım. Kendisinden daha iyi olduğumu anneme kanıtlamak zorundaydım.

Julian ile birlikte ismimiz duyulmaya başlayınca, Madam Z. maaşımıza zam yaptı. Bir cumartesi sabahı Julian koşa koşa gelerek beni havalara kaldırıp döndürdü. «Bil bakalım ne oldu! İhtiyar cadı Cadillac'ı taksitle alabileceğimi söyledi! İki buçuk yıllık bu araba, Cathy, daha yeni sayılır.» Yine de mahzun bir hali vardı. «Gerçi ilk Ca-dillac'ımın yepyeni olmasını isterdim ama bir bale öğretmeni, en ünlü dansörünün yine en ünlü baleriniyle birlikte başka bir gruba katılmak istediğini öğrenince, arabasını neredeyse hediye etmekten nasıl kaçınabilir?»

«Şantaj!» diye bağırdım. El ele evden fırlayıp kapının önünde duran arabaya koştuk. O kadar yeni görünüyordu ki, soluğum kesildi. «Oh Julian, ne kadar güzel! Eğer istemeseydi şantajına boyun eğip bunu sana vermezdi. Arabasına çok iyi bakacağını biliyor. Sakın satma, olur mu?»

«Oh Cathy, niçin seni sevdiğimi hâlâ anlayamadın mı?» Gözleri yaşlarla parlıyordu. «Birbirimize çok benziyoruz. Niçin beni biraz sevmiyorsun?» Gururla arabanın kapısını açıp ilk Cadillac'ına binecek olan ilk kızın girmesini bekledi.

— 162 —

Çılgın bir gün yaşadık. Central Park'ı geçip, Harlem'e kadar gittik ve George Washington köprüsünden geri döndük. Dışarda yağmur yağıyordu ama arabanın içindeki sıcaklık beni mutlu etmişti.

Sonra Julian tekrar başladı. «Cathy... beni asla sevmeyeceksin, değil mi? Bu soruyu günde en az iki kez soruyordu. Paul ile nişanlı olduğumu söyleyip buna bir son vermem gerekirdi ama sırlarımı henüz açığa çıkarmam doğru olmazdı.

«Bakire olduğun için kaçırıyorsun benden, değil mi? Çok nazik, çok müşfik davranacağım sana, Cathy... Lütfen bir şans ver bana.»

«Oh Tanrım, aklın hep bu konuda mı takılı kalacak?» «Evet!» diye kükredi. «Haklısın! Benimle oynadığın oyundan bıktım artık! Dansederken bana umut veriyorsun, sonra tekmeyi basıyorsun.»

«Beni eve götür, Julian! Bu konuşmalardan tiksiniyorum!»

«Pekâlâ götüreceğim!» diye bağırdı. Kapının kenarına büzülmüş oturuyordum. Öfkeyle yüzüme bakıp gaza bastı. Yağmurdan kayganlaşan yollarda deliler gibi gitmeye başladık. Ara sıra benden yana bir göz atıp bu gidişten memnun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Çılgınca bir kahkaha atıp ani bir fren yaptı ve alnımı ön cama çarptım. Şakağımdan aşağıya kan sızıyordu. Sonra kucağımda duran çantamı kapıp kapıyı açtı ve beni dışarı itti.

«Canın cehenneme, Catherine Dahil!» diye haykırdı yalvarmadan yağmurun altında durduğumu görünce. Mantomun ceplerinde beş kuruşum yoktu. «Arabama ilk ve son kez bindin. Umarım evinin yolunu bulursun! Becere-bilirsen tabii!»

Hiç bilmediğim Brooklyn'in bir köşesinde bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında beni bırakarak

— 163 —

gazlayıp gitti. Buraya getirirken, bana bakacağına, koruyacağına söz vermişti!

Ne yöne gittiğimi bilmeden yürümeye başladım ve sonunda boş bir taksiye rastladım. Taksimetreye bakarken sövüyordum içimden. Beni bu kcdar uzaklara götürdüğün için Allah seni kahretsin Julian! Eve geldiğimiz zaman şoföre on beş dolar borcum vardı.

«Ne demek yanımda para yok?» diye bağırdı şoför. «Doğruca seni karakola götüreceğim!»

Arabadan inmeme izin vermezse, parayı nereden bulacağımı sordum ve taksimetre hızla ilerlerken bir süre tartıştık ve sonunda şoför razı oldu. «Bana bak beş dakikada dönmezsen, ne yapacağımı bilirim!»

Yüzlerce köpeğin kovaladığı bir tilki bile benden hızlı kaçamazdı. Kat arasında kalacağından korktuğum için binmediğim asansöre, bu kez hiçbir şey düşünmeden atladım ve April ya da Yoianda'nın evde olması için dua ederek kapıya koştum. Anahtarım Julian'ın aldığı çantamın içindeydi.

«Bir dakika,» diye seslendi Yolanda. «Geliyorum. Kim o?»

«Benim Cathy, aç kapıyı! Taksi şoförü bekliyor aşağıda!»

«Bunu bana yutturacağını sanıyorsan aldanıyorsun,» diyerek kapıyı açtı. Üzerinde yalnızca iç çamaşırları ve saçlarına sardığı kırmızı havlu vardı. «Denize düşmüşse benziyorsun,» diyerek benimle alay etti ama ona aldırış etmeden doğruca odama koşup hızla paramı sakladığım kutuya baktım. Kutunun anahtarı çantamdaydı! Lütfen Yolly, bana on beş dolar borç ver.»

Saçlarını taramaya başlarken yan gözle süzdü beni. «Böyle ufak tefek iyiliklerin karşılığında ne yaparsın?»

«Ne istersen... Lütfen ver parayı.»

«Pekâlâ ama sözünü unutma sakın.» Şişkin cüzdanın-

— 164 —

dan bir yirmilik çıkardı. «Şoföre beş dolar bahşiş verersen, yüzü güler. İstedğim her şeyi yapacaksın değil mi?»

Şoför yirmi doları görünce gülümsemeye başladı. «Görüşürüz güzelim,» diyerek beni selamladı ve gitti.

O kadar üşümüştüm ki, ilk işim, Yoianda'nın kirli sularını temizledikten sonra sıcak bir banyo yapmak oldu. Saçlarımı bile kurutmayı düşünmeden giyindim. Hemen Julian'a gidip çantamı isteyecektim ama Yolanda önümü kesti.

«Haydi Cathy... pazarlığımıza uymalısın. Söz verdiğini unutma.»

«Pekâlâ,» dedim nefretle. «Ne istiyorsun?»

Gülümseyerek en seksi pozuyla duvara dayandı. «Ağabeyini... gelecek haftasonu buraya çağıracaksın onu.»

«Saçmalama! Chris kolejde. Her istediğinde okuldan çıkıp gelemez buraya.»

«Buraya getireceksin onu! İstersen hasta olduğunu, ona ihtiyacın olduğunu söyle... ne yaparsan yap ama buraya gelmeli. Yirmi dolar borcunu da unutacağım.»

«Hayır, paranı geri vereceğim. Chris'in senin gibilerle ilişki kurmasını istemiyorum.»

Hâlâ çıplak dolaşıyordu karşımda ve aynaya bile bakmadan kıpkırmızı rujla boyadı dudaklarını. «Sevgili Cathy, değerli ağabeyciğin benimle ilişkisi kurdu bile!»

«Sana inanmıyorum! Onun tipi değilsin!»

Gözlerini kısarak giyinmemi seyrediyordu^ «Dinle beni bebek yüzlüm, benim gibilerden hoşlanmayacak bir erkek düşünmüyorum. Senin sevgili ağabeyin ve aşığın Julian dahil.»

«Yalan!» diye haykırdım. «Chris sana yaklaşmaz bile, Julian'sa isterse senin gibi on orospuyla yatsın, umurumda değil.»

Yüzü kıpkırmızı kesildi ve parmaklarını pençe gibi kıvrarak üstüme yürüdü. «Bana orospu diyemezsin! Ver-

— 165 —

diklerime karşılık para almam ben. Ağabeyin de ona verdiklerimden çok mutluydu... git sor bakalım kaç kez...»

«Kes sesini!» diye bağırdım. «Dediklerinin hiçbirine inanmıyorum! Belki seni ancak bedensel ihtiyaçları için kullanıyordur. Sana değer vermeyecek kadar akıllıdır.»

Bana vurmaya kalkışınca bütün gücümle ittim ve yere yuvarlandı. «Sen adi bir sokak kadınısın, Yolanda Lan-ge. Ağabeyimin ayaklarını sileceği paspas bile olamazsın! Gruptaki bütün baletlerle yatıyorsun. Ne yaptığın beni ilgilendirmez ama beni de, ağabeyimi de rahat bırak!»

Burnu kanıyordu... o kadar hızlı vurduğumu hiç sanmıyordum. Hemen ayağa fırladı ama nedense üstüme yürümedi. «Kimse benimle böyle konuşup cezasız kalmaz... yaptıklarına pişman olacaksın, Catherine Dahil! Ağabeyini ve Julian'ı elde edeceğim! Ve-Julian benim olunca, tek başına beş para etmediğini anlayacaksın. Bir bakire için yanıp tutuştuğundan rollerin sana verilmesinde ısrar etmese, Madam Z. derhal seni kcvâr.»

Söyledikleri doğru olabiliirdi. Belki Julian olmayınca kimse bana iş vermezdi. Chris'i kirlettiği için Yolanda'dan nefret ediyordum. Burada bir dakika daha duramayacağımı anlayıp Clairmont'a dönmek üzere bavullarımı hazırlamaya başladım.

«Haydi toparlan ve kaç,» dedi Yolanda kenetli dişlerinin arasından. «Ne kadar aptalsın. Ben orospu değilim! Yalnız erkekleri senin yaptığın gibi tahrik edip ortalıkta bırakmıyorum. İkimizi kıyaslayınca kendimi tercih ederim!»

Üç bavulu da kilitleyip kolayca taşımak için birbirine bağladım ve el çantamı da doldurup kapıya yaklaştım. Yolanda dişi bir kedi gibi uzanmıştı yatağının üzerine. «Beni gerçekten ürkütüyorsun, Yolanda. O kadar korktum ki, kahkahalarla gülebilirim. Senden daha tehlikeli insanlarla uğraştım ve hâlâ hayattayım... Benden uzak dur yoksa sen pişman olursun!»

— 166 —

Kapıya vurup yukarı kata çıktım ve Julian'ın kapısını yumrukladım. «Eğer içerdeysen hemen kapıyı aç! Yoksa bir daha benimle sahneye çıkamayacaksın!»

Kapı anında açıldı ve üzerinde yalnızca beline sarılı havluyla Julian göründü. Ne olduğunu anlayamadan beni içeri çekip yatağın üzerine attı. Alexis ya da Michael'in nerede olduklarına bakmıyordum ama ne yazık ki evde yalnızdık. «Elbette çantanı geri vereceğim. Ama önce birkaç sorumu yanıtlayacaksın!» diye bağırdı Julian.

Kalkmaya çalışınca, beni tekrar yatağa itti ve ata biner gibi bacaklarıma oturup kaçmamı önledi. «Bırak beni canavar.» diye haykırdım. «Yağmurun altında onca yolu yürüdüm. Beni bırak ve çantamı ver!»

«Niçin sevmiyorsun beni?» diye bağırdı omuzlarımı tutarak. «Yoksa başka birine mi aşışsın? Kim o adam? Seni evine alan şu doktor mu yoksa?»

Korkuyla başımı salladım. Gerçeği ona söyleyemezdim. Kısırcağıktan deliye dönmüştü. Saçlarından akan sular bluzumu ıslatıyordu. «Cathy, yeter artık. Üç yıldır tanışıyoruz ama bir tek adım ileri gidemedik. Hata senin olmalı. Kimi seviyorsun?»

«Hiç kimseyi!» diye yalan söyledim. «Sen bana göre değilsin. Yalnızca dans edişinden hoşlanıyorum, Julian Marquet.»

Yüzüne kan hücum etti. «Beni kör ve aptal mı sanıyorsun? Ama ne körüm, ne de aptal! Doktora nasıl baktığını gördüm. Sanırım ağabeyine de öyle bakıyorsun! Namus kavramlarından söz etme bana, Catherine Dahi, birbirine bu kadar düşkün iki kardeşi hiç görmedim.»

Suratına bir tokat indirdim. O da beni tokatladı. Elinden kurtulmaya çabalıyordum ama bir yılan gibi kıvraktı ve beni yere yatırdı. Her an giysilerimi parçalayıp bana tecavüz etmesini bekliyordum ama öfkesini kontrol altına alana dek hızla soluyarak yüzüme baktı, sonra konuştu.

— 167 —

«Sen benimsin Cathy... Bana aitsin. Eğer aramıza bir erkek girerse, önce onu, sonra seni öldürürüm. Başka birine yüz vermeden önce bunu iyice düşün!»

Sonra çantamı bana uzattı ve paramı çalmadığını kanıtlamak için saymamı istedi. Kırk iki dolar altmış iki sentim olduğu gibi duruyordu.

İzin verince titreyerek ayağa kalktım ve korkuyla kapıya kadar geriledim. Ancak koridora çıktıktan sonra düşündüklerimi söyleme cesaretini bulabildim.

«Senin gibi deliler için özel hastaneler vardır, Julian! Kimi seveceğimi sen söyleyemezsin! Seni sevmeye zorlayamazsın beni! Beni kendinden tiksindirmek için daha iyisini yapamazdın. Artık senden hiç hoşlanmıyorum. Beraber sahneye çıkma konusunu da unutma!» Kapıyı suratına çarpıp aceleyle uzaklaştım.

Asansöre vardığım anda kapı tekrar açıldı. Julian küfürler yağırdıyordu. «Canın cehenneme, Cathy... daha önce de söylemiştim, yine de söylüyorum... seninle işim bitince, ölmüş olmayı tercih edeceksin!» diye bitirdi sözlerini.

Yolanda ve Julian ile aramda geçen çirkin sahnelerden sonra, soluğu Madam Zolta'nın bürosunda alıp, mesleğimi mahvetmeye kararlı bir kızla birlikte daha fazla oturmayacağımı söyledim.

«O senden korkuyor, Catherine. Sen ortaya çıkmadan önce grubumun yıldızı Yolanda'ydı. Haydi git barış onun-la... İyi bir kız gibi gidip özür dile.»

«Hayır, madam, ondan hiç hoşlanmıyorum ve aynı evde oturmayacağım. Eğer maaşımı arttırmazsanız, başka bir topluluğa geçerim. O da olmazsa Clairmont'a dönerim.»

Yüzünü kemikli elleri arasına alıp inledi. Ruslar duygularını çok rahatça açıklıyorlardı. «Pekâlâ bana şantaj

— 168 —

yapıyorsun. Maaşına zam yapıp ucuz bir ev adresi vereceğim. Ama ayrıldığın ev kadar güzel olmayacağını bilmelisin.»

Eskisi güzel miydi? Çok komik! Ama haklıydı madam. Bulabildiğim tek ev, Paul'ün bir tek odasına bile sığardı, ama tümüyle bana aitti. Elimden geldiğince düzeltip yerleştirdim. Sonra rahat bir uykuya daldım. Eski binanın çitirtiları bir türlü uyutmuyordu beni. Paul'ü, Chris'i özlemiştim. Rüzgârın uğultusu arasında beni mavi gözleriyle teselli eden biri yoktu yanımda.

Chris'in yüzü gözlerimin önünde yerimden kalkıp Bayan Winslaw'a bir net yazdım. Uyuyan Güzel balesinden Julian ile beraber çekilmiş bir resmimi ve gazetelerden kestiğim olumlu eleştirileri de zarfa koydum.

Çok uzun sürmeyecek artık Bayan Winslaw. Her gece uyumadan önce bunu düşünün. Benim bir yerlerde yaşadığımı, sizi düşündüğümü ve planlar yaptığımı hiç aklınızdan çıkarmayın.

diye bitirdim mektubu ve gece yarısı evden fırlayıp fikrimi değiştirmeden posta kutusuna attım. Koşarak eve döndüm ve yatağa uzanıp hıçkırmaya başladım. Asla özgür olamayacaktım. Asla! Gecenin bir yerinde tekrar uyanınca, ona en çok acıyı nasıl verebileceğimi düşünmeye başladım. Şimdilik mutlu ol, cnne, çünkü uzun sürmeyecek!

Hakkımda yazı çıkan gazetelerden altışar tane alıp Chris ile Paul'e de gönderdim. Diğerlerini kendim ve annem için saklıyordum. Zarfı açınca yüzünün alacağı şekli merak ediyordum ve en büyük korkum içindekileri okumadan çöpe atmasıydı. Mektuplarımda ona anne demiyor, son derece resmi bir ifade kullanıyordum. Bir gün karşı

— 169 —

karşıya gelecektik ve ona anne deyip yüzünün solmasını, tüm vücudunun titremesini izleyecektim.

Bir sabah kapının yumruklanmasıyla uyandım. «Cathy, kapıyı aç! Müthiş haberlerim var!» diye haykırıyordu Julian.

«Git burdan!» diye bağırdım, «Kes gürültüyü! Seni bağışlamadım! Asla bağışlamayacağım! Benden uzak dur!»

«Ya beni içeri alırsın ya da kapıyı kırarım!»

Bunu duyunca sürgüyü çekip kapıyı araladım. Julian bir anda içeri daldı ve beni kollarına alıp odada döndürmeye başladı. Tam eserken ateşli bir öpücük kondurdu dudaklarıma. «Dün sen gittikten sonra müjdeyi verdi Madam Zolta! Londra'ya gidiyoruz! İki hafta için! Londra'yı hiç görmedim, Cathy. Bizi orada da tanımış olmaları madamı sevinçten çıldırtmış âdetal!»

«Doğru mu bu?» dedim heyecana kapılarak. Sonra kahve yapmak için mutfığa girdim. Uyanmak için kahve içmeliydim.

«Off, sabahları hep böyle uyku sersemi mi olursun?» diyerek peşimden gelip bir iskemleye yerleşti. «Uyan artık, Cathy! Beni bağışla, yanağımdan öp, yeniden dost olalım bugün! İstersen yarın yine nefret et ama bugün sev beni! Unutma ikimizde böyle bir fırsatı bekliyorduk! Biz ortaya çıkmadan önce hiç kimse Madam Zolta'nın grubunu tanıımıyordu. Bizim başarımız bu!»

Alçakgönüllülüğünden dolayı ona bir madalya vermek gerekirdi! «Kahvaltı ettin mi?» diye sorarken etmiş olmasını umuyordum. Yalnızca iki dilim jambonum vardı ve karnım çok açtı.

«Elbette ettim ama yine bir şeyler atıştırabilirim.»

Doğru... her zaman bir şeyler yemeye hazırdı... ve birdenbire aklım başıma geldi... Londra! Londra'ya gide-
— 170 —

ceğiz! Julian'a yaklaşıp bağırdım. «Alay etmiyorsun değil mi? Hep birlikte mi gidiyoruz?»

«Hepimiz! Ün kazanmak için harika bir fırsat!» diyerek ayağa fırladı. «Birlikte klasik balenin en iyi çiftini oluşturduğumuzu biliyorsun!» .

Kahvaltımı onunla paylaşıp gelecekte bizi bekleyen parlak günlerin öykülerini dinledim. Zengin olacaktık, biraz daha yaşlanınca, çocuklarımız dünyaya gelecekti ve bale öğretmenliği yapacaktık. Planlarını bozmak istemezdim ama söylemek zorundaydım. «Julian, sana âşık değilim ve evlenmek istemiyorum. Londra'ya gidip birlikte sahneye çıkarız ama başka biriyle evlenmek üzereyim. Uzun zamandır nişanlıyım.»

İnanmazlık ve nefret dolu bakışları tokat gibi iniyordu yüzüme. «Yalan söylüyorsun!» diye haykırdı. «Beni aldattığın için, Tanrı belanı versin! Öfkeyle yerinden fırlayıp dışarı çıktı.

Aramızdaki ilişkinin yalnızca sahnede sürdüğünü bir türlü anlamak istemiyordu.

Kış Rüyalari

Noel'de eve gidecektim. Julian'la aramda geçen tatsız olaylar, Paul'u tekrar görmenin sevinciyle • unutulmuştu. Ve hiçbir şeyin bu Noel'in tadını kaçırmasına izin vermeyecektim. Paul ile nişanlı olduğumuzu açıklayacaktık. Mutluluğumu bozacak tek kişi varsa, o da Chris'di.

Sabahın ikisinde Paul ile Chris beni havaalanında karşıladılar. Ağabeyim beni güçlü kollarıyla kucaklayıp dudaklarımdan öpmek istedi ama başımı hafifçe çevirince öpücüğü yanağıma rastladı. «Ünlü balerine selamlar!» diye bağırdı neşeyle. Gurur duyarak bakıyordu yüzüme.

— 171 —

«Oh Cathy, o kadar güzelsin ki, seni her görüşümde kalbim sızlıyor!»

Ben de aynı duygular içindeydim. Hemen başımı çevirip bizi izleyen Paul'e baktım ve yanına koştum. Elini uzatıp elimi tutarken dikkatli ol diyordu bakışlarıyla, müjdemizi vaktinden önce vermeyelim.

Geçirdiğim en mutlu Noel'di bu. Carrie iki santim kadar uzamıştı ve mavi gözleri mutluluktan ışıdayarak oturmuş, sadtlerce aradıktan sonra istediğim gibisini bulduğum kırmızı kadife elbisesini inceliyordu. Yerde bağdaş kurup armağanlarını açan Cory geldi gözlerimin önüne. Mutlu bir olayda onu anımsamaktan bir türlü vazgeçemi-yordum. New York'ta az mı koşmuştum sarı saçlı, mavi gözlü küçük çocukların peşinden. Tabii hiçbirini yitirdiğim kardeşim değildi.

Chris avucuma ufak bir paket bıraktı. Kalp biçimi küçük altın madalyonun ortasında minnacık bir pırlanta vardı. «Alın teriyle kazandığım parayla aldım,» dedi kolyeyi boynuma takarken, «Gülümseyerek servis yaparsan garsonluk iyi para getiriyor.» Ve kimseye belli etmeden bir kâğıt sıkıştırdı elime. Saatler sonra okumaya fırsat bulunca ağlamaya başladım.

Lady Catherine'e, Minnacık bir pırlanta verdim sana, Ama duygularım öylesine sonsuz ki, Sınırsız bir deniz gibi dayanıklıdır pırlanta, Tek ağabeyin Christopher'dan.

Yaldız kâğıda sarılıp koskocaman kırmızı bir fiyonk-la bağlanmıştı Paul'ün armağanı ve kat kat incecik kâğıtları açmaya uğraşırken daha henüz Chris'in notunu okumamıştım. Gri bir tilki kürkü çıktı içinden. «New York'da kışları böyle bir mantoya ihtiyacın olacak,» dedi Paul, gözleri sevgiyle parlayarak.

— 172 —

«Harika bir şey!» diye bağırdım. «Çok... çok sevdim.»

Mutlulukla gülümsedi. «Her giyişinde beni hatırlarsın herhalde. Londra'nın soğuk sisli günlerinde de seni ısıtacağını sanıyorum.»

Gördüğüm en güzel kürk olduğunu söylerken, tedirgin olmuştum. Annemin dolaplar dolusu kürklerini anımsatmıştı bana. Kürkler, mücevherler sahibi olabilmek için inanılmaz bir zalimlikle bizi tavanarasına kilitlemişti.

Chris dikkatle bana ve Paul'e bakıyordu. Belki de gözlerimden okumuştı duygularımı, kaşlarını çatarak homurdandı ve ani bir hareketle dışarı çıktı. Yukarlarda bir yerde bir kapı gürültüyle çarpıldı. Paul farketmemiş gibi görünüyordu. «Şu köşeye bak, Catherine. Hepimizi sevindirecek bir şeyin var.»

Carrie'nin yanına koşup düğmelerini çevirdiği büyük ekranlı televizyona baktım. «Fındıkkıran balesinde seni renkli olarak izleyebilmemiz için aldı, Cathy,» dedi kardeşim. «Ama dokunmama izin vermiyor.»

«Renk ayarı çok güç olduğu için,» diye özür diledi Paul.

Yemekler dışında Chris'i pek az görebildim. Ördüğüm mavi kazak ve beğeniyle seçtiğim gömlek vardı üzerinde, ama ikisi de bana armağan ettiği pırlantalı madalyonla kısacık şiirin yerini tutamazdı. Bana bu

kadar bağılı olmasından nefret ediyordum ama sonra düşününce, eğer bağılı olmasaydı daha fazla nefret edeceğim aklıma geldi.

Aynı akşam hep birlikte televizyonun karşısına yerleştik. Pcul'ün dizlerinin dibinde oturuyordum ve Carrie de yanıma sokulmuştu. Chris ise hepimizden uzakta bir koltuğa yerleşip düşüncelere dalmıştı. Ağustosta çekilip şimdi birçok kentte gösterilen film başlarken her şeyi unutup büründüğüm Clara kişiliğe verdim dikkatimi. Paul'un parmakları usul usul saçlarımı okşuyordu. Ekrandaysa yakışıklı prens haline geliveren Julian vardı.

— 173 —

Film bitince aklıma ilk gelen düşünce annem oldu. Tanrım lütfen bu gece evde olup beni seyretsin. Öldürmeye çalıştığı kişinin kim olduğunu görsün! İstirap çeksin, üzölsün, ağlasın... lütfen Tanrım, lütfen!

«Hiç kimse bu rolü senden daha iyi yapamazdı,» dedi Paul hayranlıkla. «Julian da harikaydı.»

«Yaa,» diyerek ayağa kalkıp Carrie'yi kucakladı Chris, «İkinizde fevkalâdeydiniz ama çocukluğumda gördüklerime hiç benzemiyor. Aşk öyküsüne çevirmişsiniz. Gerçekten, Cathy, bu çocuktan bir an önce uzaklaşmalısın!» Carrie'yi yatırmak üzere dışarı çıktı.

«Sanırım ağabeyin hem Julian'dan, hem de benden kuşkulaniyor,» dedi Paul usulca. «Bütün gün bana bir rakip gibi davrandı. Müjdemizi duyunca sevineceğine inanmıyorum.»

Herkes gibi güç işleri ertelemeyi yeğlediğim için bu haberi vermeyi ertesi güne bırakmayı önerdim ve Paul'ün kucağına yerleşip boynuna sarıldım. Uçaktan indiğimden beri yapamadığımızı yapıp deliler gibi öpüştük ve sessizce arka merdivenleri tırmanıp Paul'ün odasına girdik. Korkunç bir açlıkla seviştik, uyuduk uyandık, tekrar seviştik ve şafak sökerken kendi odama dönmek üzere sabahlığımı giyip kapıyı açtım. Koridora adımımı attığım anda yan odanın kapısı açıldı ve Chris karşımda belirdi! Şaşkın gözlerle bir süre baktı bana, sonra koşarak aşağıya indi. Öylesine utanmışım ki, ağlayabilirdim. Merdivenin ortasında gelince tekrar dönüp nefretle baktı yüzüme. Ölmek istiyordum! Odama girip yatağıma uzanarak aramızı düzeltmek için Chris'e ne söylemem gerektiğini düşündüm. Niçin ona ihanet ettiğimi hissediyordum?

Ertesi gün, bahçe makasıyla Paul'ün güllerini yolan Chris'e yaklaştım. «Seninle konuşup bazı şeyler açıklamam gerekiyor.»

— 174 —

«Paul'ün sana bir kürk hediye etmeye hakkt yoktu,» diye bağırdı ağabeyim öfkeyle. «Böyle bir armağan seni metres durumuna düşürür! Hemen kürkü geri ver, Cathy! Daha önemlisi onunla aranda geçenler bitmeli!»

Güllere fazla zarar vermesini önlemek için . elinden makası kapıp yanıtladım. «Chris, her şey senin sandığın kadar kötü değil... Şey... Paul'le ben ilkbaharda evleneceğiz. Birbirimizi seviyoruz. Bu nedenle yaptıklarımız hata sayılmaz. Unutulup gidecek bir ilişki değil bu, birbirmize ihtiyacımız var. İkimiz için de böylesi daha iyi,» dedim usulca beline sarılıp yüzüne bakarken. Ölümöl bir hastalığa yakalandığını öğrenen sağlıklı bir insan gibiydi, tüm umutlarını yitirmişti.

«Sana göre çok yaşlı!»

«Onu seviyorum!»

«Pekâlâ seviyorsun ama mesleğin ne olacak? Bunca yıllık düşlerini, çabalarını sokağa mı atacaksın? Verdiğin sözden cayacak mısın? Yitirdiğimiz yılları hiç yaşamamış sayarak amaçlarımıza ulaşacağımıza yemin etmiştik.»

«Paul ile konuştuk bunu, beni anlıyor. Bir çare bulacağız. »

«Bir doktor bir balerinin yaşamından ne anlar? Asla yanında olamayacaksın. O burada kalacak, sen kimbilir nerelerde sahneye çıkacaksın. Çevreden bir sürü kendi yaşıtın genç erkek bulunacak. Ona hiçbir borcun yok, Cathy! Bizim için harcadığı her kuruşu ödeyebiliriz. Gereken sevgi ve saygıyı gösteririz ona ama yaşamını ona adamak zorunda değilsin!»

«Öyle mi?» diye fısıldadım. Chris için sızıyordu kalbim. «Bence yaşamımı ona borçluyum. Buraya geldiğimiz zaman hiç kimseye güvenim kalmamıştı. Her şeyin en kötüsünü bekliyordum ve belki Paul olmasaydı bunlar başımıza gelebilirdi. Ve onu yaptıkları için değil, Paul oldu-»

— 175 —

«İçti seviyorum. Onu benim gözümle görmüyorsun, Chris!»

Dönüp elimden makası kaptı. «Ya Julian ne olacak Paul ile evlenip Julian ile dans mı edeceksin? Senin için çıldırdığını biliyorsun. Sana bakışları, dokunuşları bile bunu gösteriyor.»

Ani bir acıyla geri çekildim. Yalnızca Julian'dan söz etmiyordu. «Tatilini mahvettiğim için üzgünüm, Chris, ama sen de bir başkasını bulacaksın. Paul'den hoşlandığını biliyorum, bu konuyu düşünürsen yaş farkına karşın birbirmize uygun olduğumuzu göreceksin.»

Carrie renkli televizyonu izlemeyi yeğlediğini bildirince, Paul'le ikimiz Greeglenna'ya gittik. En sevdiği restoranda bize vereceği daveti anlatıyordu Paul. «Biraz daha bencil olup Chris ile Carrie'yi evde bırakmak isterdim ama parmağına yüzüğü takarken görmeleri daha iyi olur.» Başımı çevirmiş çıplak ağaçlara, kahverengi otlara, Noel süsleriyle aydınlatılmış evlere bakıyordum. Artık olayların içindeydim, Her şeyi uzaktan izleyen, kilit altında yaşayan bir seyirci değildim ama üzüntüden kahroluyordum.

«Cathy, dünyanın en mutlu erkeğinin yanında oturuyorsun!»

Ve bahçede dünyanın en mutsuz erkeğini bırakıp gelmişim.

Çantamda Carrie için New York'dan aldığım minik yakut bir yüzük vardı. Dükkândaki en küçük yüzüğü seçmişim ama yinede ancak başparmağına oluyordu. Kentin en büyük mağazasının mücevher reyonunda taşı bozmadan yüzüğü nasıl küçültbileceğimizi tezgâhtarla konuşurken, tanıdık bir ses çalındı kulağıma. Ağır ağır başımı çevirdim.

Annem! Tam yanımda duruyor! Eğer yalnız olsaydı

— 176 —

belki beni görürdü ama yanında en az kendisi kadar şık giyimli bir kadınla konuşmaya dalmıştı. Gerçi beni son görüşünden beri çok değişmişim ama yine tanıyacağından emindim. İki arkadaş dün gece gittikleri partiyi tartışıyorlardı. «Doğrusunu istersen, Corrine, şu Elsie süsleme işinde hep biraz aşırı kaçır. Her taraf kırmızıya bulanmıştı.»

Partiler! Partilere gitmekten başka bir şey yaptığı yoktu! Kalbim fokstrot temposuyla atmaya başladı. Düş kırıklığına uğramışım. Evde oturup televizyon izlemeyeceğini bilmeliydim! Beni görmemişti dün gece! Ama kendimi göstermek zorundaydım. Tezgâhın üzerindeki küçük aynadan profilini görebiliyordum. Biraz yaşlanmıştı ama yine çok alımlıydı. Sapsarı saçları kalemle çizilmiş yüz hatlarını belirtmek için arkaya toplanmıştı. Dudakları kırmızıya boyanmış, gür kirpikleri rimelle daha da koyulmuştu. Kulaklarında hakiki pırlantalar parlıyordu.

«Çok cici genç bir kız için bir şeyler gösterebilir misiniz?» diye sordu tezgâhtar kadına. «Genç bir kızın yaşamı boyunca saklayacağı ve beğeniyle kullanacağı bir şey olsun.»

Hediye aldığı genç kız kimdi? Kıskançlıkla, Chris'in armağan ettiği madalyonun benzerini seçmesini izledim. Üç yüz dolar! Sevgili annemiz bizleri unutmuş, başka bir kız için para harcıyordu. Hiç aklına gelmiyor muyduk? Tek başına kalmış çocuklara dünyanın qcimasiz davranacağını düşünüp geceleri uykusu kaçıyor muydu?

Gördüğüm kadarıyla pişmanlık ya da suçluluk duygularına kapılmamıştı. Belki de bunu milyonları sağlıyor, insanın suratına tüm karanlık gizlerine karşın bir gülüş yapıştırıyordu... Sesimi çıkarıp kendimi tanıtmayı geçirdim aklımdan. Herhalde gülüşü, soyulan bir ağaç kabuğu gibi silinecekti yüzünden ve arkadaşına kalpsiz bir canavar olduğunu gösterecekti! Bir katil! Bir sahtekâr. Ama hiçbir şey söylemedim.

— 177 —

F. :12

«Cathy, işimi hallettim,» dedi Paul arkamdan yaklaşıp ellerini omzuma koyarak. «Sen ne yaptın? Gitmeye hazır mısın?»

Sevgili Bart'ı kadar yakışıklı bir erkekle beraber olduğumu annemin görmesini çok isterdim. Baik, ben de akıllı, yakışıklı, görgülü, nazik erkekleri elde edebiliyorum, diye haykırmak geçti aklımdan. Adımı söylediğini duyup duymadığını anlamak için baktım ama biraz ileri gitmişti. Duyduysa bile hiç belli etmiyordu.

Anlayamadığım bir nedenle hiçkirmaya başladım.

«İyi, misin, hayatım?» diye sordu Paul endişeyle. Herhalde yüz ifadem onu şaşırmıştı. «İlişkimiz konusunda kuşkuların mı var?»

«Hayır, elbette hayır,» diye yadsıdım. Ama kendi hakkımda kuşkularım vardı. Niçin hiçbir şey yapmamıştım? Niçin çelme takıp yere düşürmemişim? Yere yuvarlandığı anda tüm havasını yitirdi herhalde. Ama çok zarif bir hareketle düşeceği kuşkusuzdu ve dükkândaki tüm erkekler, Paul dahil, ona yardıma koşacaklardı.

The Plantation House'daki önemli yemek için giyinirken, Chris odaya girip Carrie'yi dışarı gönderdi. «Git televizyon izle, ablanla konuşacağım.» Hiç bu kadar sert konuştuğuna tanık olmayan Carrie garip bakışlarla ikimizi süzüp dışarı çıktı.

Kapı kapandığı anda Chris omuzlarımdan sarsıyordu beni. «Bu komediyi gerçekten sürdüreceksin mi? Onu değil beni seviyorsun! Sevdığını biliyorum, Cathy, lütfen bunu yapma bana! Paul ile evlenerek beni özgürlüğüme kavuşturacağını düşünüyorsun ama evlenmek için yeterli bir neden değil bu.» Ellerini omzumdan çekip başını eğdi, sesi öylesine kısık ki, zor duyuyordum. «Sana olan duygularımın doğru olmadığını biliyorum. Senin yaptığın gibi başka birini bulmaya çalışmalıyım... ama seni sevmek-

— 178 —

ten, istemekten vazgeçemiyorum. Her gün seni düşünüp, geceleri düşlerimde görüyorum. Sabahları senin yanında uyanmak, geceleri yanımda, yakınımda olduğunu bilmek istiyorum.» Acı bir hıçkırıyla bitirdi sözlerini. «Seni başka bir erkekle düşünmeye dayanamıyorum. Allah kahretsin, Cathy, seni istiyorum! Çocuk doğurmayı düşünmediğine göre, niçin beni seçmiyorsun?»

Omuzlarımı bırakınca biraz gerilemişim, konuşması bitince koşup boynuna sarıldım. Sanki boğulmaktan onu ancak ben kurtarabilmişim gibi sarılmıştı bana. Eğer istediğini yaparsam ikimiz de boğulacaktık. «Ah Chris, ne diyebilirim? Annemle babam da evlenerek aynı hatayı işlediler. Bedelini biz ödedik. Onların hatalarını yineleme-meliyiz!»

«Yanılıyorsun!» diye bağırıldı. «Cinsel ilişki kurmak zorunda değiliz! Carrie'yi de yanımıza alıp iki kardeş gibi yaşayabiliriz. Lütfen yalvarıyorum sana Paul ile evlenme!»

«Kapa çenen! Beni rahat bırak!» diye haykırdım. «Beni utandırıyorsun, Chris. Hapsedildiğimiz zaman senin için elimden geleni yaptım. Herhalde yalnız olduğumuz için birbirimize bağlandık. Yanımızda başka birileri

olsaydı, benim yüzüme bile bakmazdın. Artık benim için yalnızca bir ağabeysin, Chris... seni böyle görmek istiyorum. Yatağımı paylaşmayacağım!»

Sımsıkı sarılmıştık birbirimize ve başımı deliler gibi atan kalbine yasladım. Gözyaşlarını güçlkle tuttuğunu hissediyordum. Beni unutmamasını istiyordum ama kollarına alınca umutlanmış ve tahrik olmuştu! Platonik bir ilişkiyle yaşayabileceğimizi iddia eden Chris hemen uyarılmıştı! «Bırak beni, Chris. Yaşamın boyunca beni sevsen bile, bunu kendine sakla. Bir daha duymak istemiyorum. Paul'ü seviyorum ve söyleyeceğin hiçbir şey onunla evlenmemi önleyemez!»

«Kendi kendini kandırıyorsun. Ona bakmadan önce

— 179 —

gözlerini bana çevirdiğini biliyorum. Hem beni, hem de onu istiyorsun. Her şeyi elde etmeyi amaçlıyorsun. Zaten çok acı çekmiş bir insan o, yaşamını berbat etme! Sana göre çok yaşlı ve yaş farkı gerçekten önemlidir. Sen cinsel yönden zirveye ulaştığın zaman o ihtiyarlanmış olacak. Julian bile daha iyi bir seçim olur bence.» «Buna inanıyorsan, gerçekten aptalsın!» «Öyleyse aptalım. Hep aptallık ettim değil mi? Sana âşık olup güvenmem, yaşamımın en büyük hatasıydı, değil mi? Bir bakıma en az annem kadar kalpsizsin. Sonuçlarını düşünmeden hoşuna giden her erkeği elde etmeye çalışıyorsun... Sonunda bana gelmen koşuluyla herkese gitmen için serbest bırakırım seni!»

«Senden önce sevecek birini bulduğum için beni kıskanıyorsun, Christopher. Karşımda durup buz mavisi gözlerinle bakma bana. Bir sürü kızla ilişkin oldu. Yolanda Lange ile yattığını biliyorum. Acaba onlara ne söyledin? Sevdiğini söyledin değil mi? Artık ben seni sevmiyorum. Paul'e âşığım ve evlenmemizi önlemek için hiçbir şey yapamazsın!»

Soluk yüzüyle titreyerek duruyordu karşımda. Boğuk bir fısıltıyla yanıtladı. «Yapabilirim. Ona bizden sözeder-sem... seni isteyeceğini sanmıyorum.»

«Bunu söyleyemezsin. Onurlu bir kişin... ve zaten biliyor.»

Uzun bir süre öfkeyle birbirimizi süzdük ve kapıyı hırsla çarparak dışarı çıktı. Sarsıntıdan tavan boyası çatlamıştı.

The Plantation House'a giderken yanımızda yalnızca Carrie vardı. «Chris'in rahatsızlanması çok kötü. Umarım grip değildir. Herkes gribe tutuluyor bu aralarda.»

Sesimi çıkarmadan Noel'i ne kadar sevdiğini anlatan Carrie'yi dinlemeye başladım.

— 180 —

Paul parmağıma iki kıratlık bir pırlanta yüzük taktı. Şömine ateşi, hafif müzik her şeyi çok güzelleştirmişti. Şampanyalarımızı yudumlarırken mutluluğumu belirtmek için güldüm, konuştum, Paul'e romantik bir ifadeyle baktım. Kristal avizelerin altında dans ederken, odasında asık suratla oturup beni nefretle düşünen Chris geldi aklıma.

«Çok mutlu olacağız, Paul,» diye fısıldadım kulağına yüksek topuklu lame ayakkabılarımın parmakucunda yükselerek. Evet, yaşamamız ritmine uyduğumuz romantik vals gibi kolay, tatlı, rahat geçecekti. Gerçekten âşık olduğunuz zaman, sevginin yenemeyeceği hiçbir sorun yoktur.

Ben... ve garip fikirlerim.

Bir Nisan Şakası

İstek, azim, irade ve çaba... bale dünyasının en önemli dört kuralıydı bu ve eğer Madam Zolta Noel'den önce bizlere sert davrandıysa, şimdi canımızı çıkarıyordu. Kraliyet Balesinin ne kadar ünlü ve klasik olduğunu anlata anlata bitiremiyor, onların karşısında sınavda başarılı olmamız için durmamacasına çalıştırıyordu bizleri.

Julian da acımasızdı. Neredeyse nefret etmeye başlayacaktım. Terden sıırıslıkam kesilmişti ve saçlarımız yapışmıştı. Sağırıışım gibi bağırıyordu bana. «Bu kez doğru yap, Allah kahretsin! Bütün gece burada kalmak istemiyorum!»

«Bana bağırma, Julian, sesini gayet iyi duyabiliyorum!»

«Öyleyse doğrusunu yap! Üç adım atacaksın, bacağını kaldıracaksın ve sıçrayacaksın. Seni yakaladığım an-

— 181 —

da kendini geri vereceksin. Kazık gibi durma lütfen. Eğer becerebilirsen, biraz zarif ol!»

Artık ona güvenmiyordum. Canımı yakacağından korkuyordum. «Sanki her şeyi bilerek yanlış yapıyordum gibi davranıyorsun bana, Julian!»

«Öyle gibisin! Eğer istesen, ilk seferinde başarabilirdin. Bütün yapacağın üç adımdan sonra bacağını kaldırıp sıçramak ve seni tuttuğum anda kollarıma uzanmak. Bakalım ellinci denemede başarabilecek misin?»

«Hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Şu kollarımın haline bak. Derilerim soyuldu. Yarın sabah her tarafım morarmış olacak.»

«Öyleyse doğru yapmaya bak!» Kapkara gözleri ateş saçıyordu. İntikam almak için yere düşüreceğinden korkuyordum. Bir kez daha denedik ama yine ona güvenmediğim için başaramadım. Beni yere bırakıp karşıma dikildi.

«Soluk soluğa kalmışsın ha?» dedi alayla. Çıplak göğsünden sızan terler yüzüme damlıyordu. «Ben güç harcıyorum, sense soluksuz yatıyorsun orada. Evde neler olup bitti? Yoksa bütün enerjini doktoruna mı harcadın?» «Kes sesini! On iki saatlik provadan yorulдум!» «Ben senden on kat daha yorgunum. Kalk ayağa bir kez daha deneyelim. Allah kahretsin... bu kez doğru yap bari.»

«Bana küfretme! Git kendine başka bir balerin bul! Düşmeme neden oldun ve dizim üç gün ağrıdı. Nasıl sana güvenip kollarına atlayabilirim. Beni sakat bırakmayı düşünecek kadar kötü ruhlusun.»

«Senden nefret etsem bile, düşürmem. Üstelik nefret etmiyorum. Şimdilik!»

Piyano eşliğinde bir süre daha çalıştıktan sonra istediği gibi yapabildim. Julian gülererek beni tebrik etti. Sonra son prova geldi ve Romeo ve Juliet sahnelendi.

— 182 —

Gözcü dekorlar, kostümler, orkestra müziği en iyisini yapmaya zorluyordu bizi. Juliet rolüne gerekli kişiliği katıp bu gece Yolanda'nın yaptığı gibi kazık gibi durmayacaktım sahnede. Madam Z. dikkatle Yolanda'nın parlak gözlerine bakıp haykırmaya başlamıştı. «Aman Tanrım... esrar çekmişsin. Hiçbir balerinim sahneye bu halde çıkıp seyirciyi aldatamaz! Git yat, Yolanda. Catherine, sen Juliet'i oynamak üzere hazırlan!»

Yolanda sendeleyerek yanımdan geçerken beni tekmelemek istedi. «Niçin geri döndün? Ait olduğun yerde ni--çin kalmadın?»

Balkonda durup Julian'ın soluk yüzüne bakarken, Yolanda'nın tehditlerini unutmuştum. Mavimsi ışıklar altında 'beyaz pantolonunu ve ortaçağ giysilerindeki yapay mücevherlerle birlikte parlayan kara gözleriyle son derece yakışıklıydı. Yüzünü göstermeden gölgeler içinde benimle danseden tavanarası prensimdi karşımdaki!

Perde inerken alkışlar yükselmişti. Julian beni kucakladı. «Bu gece harikaydın! Nasıl olup da sahneye çıkana dek beni deliye döndürebiliyorsun?» Selam için perdeler açılınca beni dudaklarımdan öptü. «Bravo!» sesleri yükseliyordu salondan. Bale severler bu gibi romantik davranışlara bayılırlardı.

En iyi gecemizdi ve başarıyla sarhoş olmuştum. Fotoğrafçıların, imza avcılarının arasından sıyrılıp soyunma odama attım kendimi. Londra'ya gitmek üzere yola çıkmadan önce onurumuza verilen davete katılacaktık. Makyajımı silip giysilerimi değiştirirken, Madam Zolta kapıya vurdu. «Catherine, 'burada seni görmek isteyen bir hanım var. Ta sizin kentten kalkıp gelmiş. Haydi kapıyı aç, sen gelene kadar bekleriz.»

Uzun boylu, hoş bir hanım içeri girdi. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, pahalı giysileri kendine yakışmış hanımı tanıır gibiydim. Ya da bana birini anımsatıyordu. Be-

— 183 —

ni tepeden tırnağa süzüp bakışlarını odayı dolduran sahne giysilerinin yerleştirdiği naylon torbalara çevirdi. Sabırsızca, istediğini söyleyip gitmesini bekledim.

«Sizi tanıdığımı sanmıyorum,» dedim söze başlamasını sağlamak için.

Çarpık bir gülüşle baktı ve bir iskemleye oturup bacak bacak üstüne attı. «Elbette tanıyorsun, tatlı çocuğum, ama ben senin hakkında çok şey biliyorum.»

Sesinin tatlılığı beni uyardı. Söyleyeceklerinin kötü şeyler olacağını sezip kendimi hazırladım.

«Çok şirin, hatta çok güzelsin diyebilirim.» «Teşekkür ederim.»

«Oldukça iyi dansettiğini görünce çok şaşırdım. Ama duyduğuma göre, ünü artan bu toplulukta kalabilmen için gerçekten yetenekli olman gerekir.»

«Tekrar teşekkürler,» derken bir türlü konuya gelmemesine kızıyordum.

Uzun bir süre konuşmayıp beni kuşku içinde bırakınca, acelem olduğunu belirtmek için mantoma uzandım.

«Güzel bir kürk,» dedi kadın. «Sanırım kardeşim verdi. Duyduğuma göre parasını etrafa saçıyormuş. Bir otobüsle kapısına gelip yaşamını altüst eden üç çocuğu bes-liyormuş.» Alaylı bir gülüşle sürdürdü sözlerini.

«Gerçi başkalarından her erkeğin -başını döndürecek biri olduğunuzu duymuştum ama sizi görmek zorunda hissettim kendimi. Garip bir insansınız, Bayan Dahi. Hem masum, hem olgun görünüyorsunuz. Bu karışım kardeşim gibi bir erkeği elbette sarhoş eder. Gençlik, uzun sarı saçlar, güzel bir yüz ve dolgun göğüsler kadar bir erkeği etkileyecek başka bir şey olamaz.» Bana açıyormuş gibi çekti içini. «Evet, genç ve güzel olmanın derdi budur. Erkekler hemen peşinize düşerler. Paul daha önceleri de bu hallere düşmüştü. İlk oyuncağı olmadığınızı herhalde biliyorsunuz ama

— 184 —

öncekilere kürk ve pırlanta yüzük vermemişti. Sanki sizinle evlenmesi olasıymış gibi.»

Demek Paul'e süveterler örüp postayla gönderen ve sokakta karşılaşınca konuşmayan ablası Amanda buydu. Ayağa kalkıp saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi çevremde dolaştı. «Cildin kusursuz,» diyerek uzanıp yanağını okşadı. «Hiç pürüz yok. Tıpkı porselen gibi. Otuz beşine gelince ne cildin, ne de saçların böyle kalacak. Tabii Paul çok daha önce senden bıkmış olacak. Kadınlarının çok genç olmalarını ister. Güzel, zeki ve yeteneklileri tercih eder. Davranışlarına değilse bile zevkine hayranım.» Yine gülümsüyordu. «Ahlak sınırları içinde kalıp, benim yaşamıma yansımadığı sürece yaptıklarına asla aldırış etmem.»

«Çıkın burdan,» demeyi becerdim sonunda. «Kardeşinizi hiç tanıyorsunuz. Onurlu ve cömert bir insan o. Yaşamınıza bir kötülük gelsin istemez.» Acıyarak gülümsedi bana.

«Sevgili çocuğum, onun mesleğini tehlikeye attığını farketmiyor musun? Aranızdaki ilişkinin hiç dikkat çekmediğini sanacak kadar aptal mısın? Clairmont gibi küçük bir kentte herkes her şeyi duyar. Henry konuşamaz ama komşuların gözleri ve kulakları vardır. Tüm parasını üç küçük serseriye harcadığını herkes biliyor. Sonunda beş parasız kalacak ve mesleği mahvolacak!» İyice öfkelenmişti Amanda ve her an kırmızı tırnaklarıyla yüzümü tırmalamasını bekliyordum.

«Çık burdan, Amanda!» diye emrettim. «Dedikodular benim kulaklarıma da geldiği için hakkındaki her şeyi biliyorum. Kardeşinin fakülteye gidebilmesi için çalışmış olduğundan, yaşamını sana borçlu olduğuna inanıyorsun. Ama bir zamanlar ben onun defterlerini tutuyordum. Sana elan borcunu yüzde on faiziyle ödemiş. Onu benim gözümünden düşürmek için yalan söylüyorsun! Birbirimizi seviyoruz ve evlenmemizi engelleyemezsin!»

— 185 —

Neşesiz bir kahkaha attı ve yüzü tekrar sertleşti. «Bana emretmeye kalkışma, istediğim zaman giderim! Daha sözlerim bitmedi. Kardeşimin yeni oyuncağını, bale yapan bebeğini görmek için geldim buraya kadar... İnan bana, sonuncusu olmayacaksın. Julia'nın bana anlattıklarına göre...»

Sözünü kestim. «Çık dışarı, Paul hakkında bür tek laf bile etme! Julia'yı da biliyorum. Eğer kocasını başka kadınların kollarına atmışsa, kabahat onundu. Paul'ü suçlamıyorum. Julia iyi bir aşçı, iyi bir ev kadınıymış, ama asla gerçek bir eş olmamış!»

Yine gülüyordu. Aman Tanrım bu kadın gülmeyi ne kadar çok seviyordu. «Aptal kız! Her evli erkek tavlama istediği kıza bunları anlatır. Julia tanıdığım en tatlı, en nazik, en düşünceli kadındı. Onu memnun etmek için elinden geleni yapmıştı. Tek suçu kocasının arzuladığı biçimde cinsel ilişkilerden kaçınmasıydı. Evet, dediğin gibi kardeşim başka kadınlara koştu. Evli erkeklerin çoğu bazı maceralara girer ama hiçbiri ağabeyimin yaptıklarını yapmaz!»

Amanda'dan nefret ediyordum. «Bu kadar kötü ne yapmış olabilir? Julia üç yaşındaki öz çocuğunu boğmuş... Dünya yüzünde hiçbir şey çocuğumu öldürmeye sürükleyemez beni! Asla böyle intikam almam!»

«Haklısın,» diye onayladı tatlı bir sesle. «Julia'nın yaptığı delilikti. Scotty çok yakışıklı, çok tatlı bir çocuktü. Ama bunu yapmaya Paul zorladı onu. Julia'nın duygularını anlıyorum. Paul oğlunu çok severdi. Birine kötülük etmek istersen en sevdiğini öldürürsün!»

Ne kadar korkunç!

«Sürekli kendini cezalandırıyor değil mi?» diye sorarken güzel gözleri memnuniyetle parlıyordu. «Kendini suçluyor, oğlunu özleyiyor değil mi? Sonra sen karşısına çıktın ve sana bir bebek verdi. Tüm kasabanın senin kürta-

— 186 —

jından habersiz olduğunu mu sanıyorsun? Biz her şeyi biliyoruz!»

«Yalan!» diye haykırdım. «Kürtaj olmadım. Âdetlerimin düzene girmesi için müdahale yapıldı!»

«Hastane kayıtlarına bak. Üç bacaklı, iki başlı bir cenin aldılar senden. Birbirinden ayrılmamış ikizler yani. Müdahalenin kürtaj demek olduğunu bilmiyor musun?»

Kapkara sularla boğuluyordum... iki başlı, üç bacaklı... Oh Tanrım hep korktuğum hilkat garibesi bebek... Ama o zamanlar Paul bana elini sürmemişti. «Ağlama,» diye teselli etmek istedi. Pırlanta yüzüklerle bezenmiş ellerinden uzaklaştım. «Tüm erkekler canavardır. Sanırım sana söylemedi bunu. Ama onunla evlenemeyeceğini anlamıyor musun? Gençsin, güzelsin, yeteneklisin ve evli bir erkekle nikâhsız yaşamak günahdır. Kendini harcama.»

Gözyaşlarını görüşümü bulandırıyordu. Yetişkinlerin dünyasında bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. «Paul evli değil duldur. Julia öldü. Scotty'yi boğduğu gün öldü.»

Bir anne gibi omzumu okşadı. «Hayır yavrum Julia ölmedi. Scotty'yi boğduktan sonra kardeşimin onu yerleştirdiği hastanede yatıyor Deli olsun olmasın, hâlâ onun yasal karışdır.»

Sıska, zavallı görünümlü bir kadının fotoğraflarını sıkıştırdı avucuma. İstiraptan mahvolmuş bir kadın yatıyordu yatakta. İri gözleri boş bakışlarla tavana dikilmiş, koyu renk saçları iplik gibi yastığa yapışmıştı. Ne kadar değişirse değişsin, Julia'nın o kadar çok resmini görmüştüm ki, hemen tanıdım.

«Unutmadan söyleyeyim,» dedi Paul'ün ablası. «Temsilden çok hoşlandım. Harika bir balerinsin. O genç çocuk da çok iyi. Onu tavlama. Sana âşık olduğu belli.» Odadan çıkıp gitti. Kırık düşlerin denizinde bırakmıştı beni. Aldatmaca okyanusunda yüzmeyi nasıl öğrenecektim acaba?

— 187 —

Onurumuza verilen partiye götürdü beni Julian. Bir sürü insan çevreme toplanmış, beni tebrik ediyordu ama sözlerinin hiçbir anlamı yoktu. Yalnızca Paul'ün bana yalan söylediğini düşünüyordum. Evli olduğu halde benimle sevişmişti!

Julian her zamankinden daha nazik ve kibardı. Birbirimize sarılmış dansederken, ince bedeninin tüm kaslarını, erkekliğini hissedebiliyordum. «Seni seviyorum, Cathy,» diye fısıldadı. «Seni düşünmekten geceleri gözümde uyku girmiyor. Sana sarılmak, seninle sevişmek istiyorum. Eğer karşı koyarsan, çıldıracağım.» Yüzünü saçlarıma gömdü. «Şimdiye dek bir bakireyle ilişkim olmamıştı. Cathy, lütfen sev beni.»

Düşlerimin prensiydi ama yine de... «Julian ya sana sandığın gibi bakire-olmadığımı söylersem?»

«Ama olduğunu biliyorum!»

«Nereden biliyorsun?» diye kıkırdadım. «Alnımda mı yazıyor?»

«Evet. Gözlerin bana sevişmenin ne olduğunu bilmediğini söylüyor.»

«Julian, korkarım yanıyorsun.»

«Beni küçük görüyorsun. Bir an bana çocuk gibi davranıyorsun, sonra seni yiyecek bir kurtmuşum gibi. Bırak seninle sevişeyim, hiçbir erkeğin sana dokunmamış olduğunu anlayacaksın.»

«Pekâlâ,» diyerek güldüm. «Ama yalnızca bir gece için.»

«Eğer bir gece benimle olursan, asla gitmemi istemezsin,» diye uyardı beni. Kara gözleri parlıyordu.

«Julian, seni sevmiyorum.»

«Ama bu geceden sonra seveceksin.»

«Off Julian,» diye esnedim. «Hem yorgunum, hem de sarhoş. Lütfen beni rahat bırak.»

«Aşla bebeğim. Bana evet dedin ve dediğini yapmanı

.—188—

bekliyorum. Bu gece ve yaşamının sonuna dek her gece benimle olacaksın.»

Yağmurlu bir cumartesi sabahı, havaalanına gidecek olan bavullarımız taksiye yüklenmiş, Londra'ya gitmek üzere yola çıkarken, Julian ile nikâhımız kıyıldı. Yemin etme sırası bana gelince tereddüt ettim. Kaçmak, Paul'e koşmak istiyordum. Bunu öğrenince çok üzülecekti. Ya Chris? Ama Julian ile evlenmemi yeğleyeceğini söylememiş miydi bana?

Julian aşkla parlayan gözlerle bakıyordu bana. Kaçamazdım. Gerekli sözleri söyleyip, bana el sürmesine izin vermeyeceğime yemin ettiğim erkekle evlendim. Madam Zolta da en az Julian kadar mutluydu. Yanaklarımızı öpüp bizi tebrik etti ağlayarak. «En doğrusunu yaptın, Catherine. Birlikte çok mutlu olacaksınız... Ama sakın bebek yapmayın!»

Atlantik'i aşan uçağa yerleşince Julian bana sarıldı, «Sevgilim, hayatım, bir tanem... Üzgün durma. Bugün bizim en mutlu günümüz. Pişman olmayacaksın. Dünyanın en iyi kocası olacağıma söz veriyorum. Senden başka kimseyi sevmeyeceğim.»

Başımı omzuna yaslayıp ağlamaya başladım. Düşünümde olması gereken hiçbir şey olmamıştı. Hani kilise çanları, hani güzel çiçekler, hani sevgi? Yaşamımı mahveden annem neredeydi? Bizi düşününce acaba aılıyor mu? İkinci balayına giderken nasıl da zalim büyükannenin eline bırakmıştı. Geri dönüşünde hiçbir şey olmamış gibi geçirdiği güzel günleri anlatmıştı. Çektiğimiz açlığı, Carrie ile Cory'nin hiç büyümediğini farketmemişti. Görmek istemediklerini görmüyordu.

Şiddetle yağın soğuk yağmur, beni sevdiklerimden uzaklaştıran uçağın kanatlarında buzlaştı. Kalbim de buz tutmuş gibiydi. Prens rolü için giyinip sahneye çıkmadığı

.—189—

sürece hiç hoşlanmadığım bir erkeğin yatağını paylaşacaktım artık.

Yataktaki yeteneklerinden söz ederken anlaşılan abartmamıştı Julian. Kim olduğunu unutup, başka biriyle sevişiyordum diye kandırdım kendimi ve sonunda onu istemeye başladım. Bana sahip olması için can atıyordum. Yaşamımın en büyük hatasını işlediğimi fısıldayan sesi beynimden silmesini bekliyordum.

Ve çok hatalar işlemiştim.

Yalan Labirentleri

Uçak yolculuğunun yorgunluğunu atmadan Kraliyet Balesiyle provalara başladık. Madam Z. onların çok klasik çalıştıklarını, bizimse kendi yöntemlerimizi uygulayacağımızı söylemişti. «Tüm danslarınız size özgü olsun. Julian, Catherine, siz yeni evliler, bütün gözler sizin üzerinizde olacak, her şeyi romantikleştirmeye çalışın. İkiniz kalbime dokunuyorsunuz, sizi gördükçe ağlamak geliyor içimden... eğer bunu sürdürürseniz, bale tarihine geçersiniz.»

Madam gülümsedi ve gözyaşları minik gözlerinin derin çiziklerine doldu. «Amerika'nın da iyi dansçılar yetiştirebileceğini ispat edelim!» Arkasını dönüp ağladığını bizden gizledi. «Hepinizi çok seviyorum... şimdi beni yalnız bırakın... sakın mahcup etmeyin.»

Madam Zolta'nın adını bu kez öğretmen olarak duyurmak için elimizden geleni yapacaktık. Her gece yorgun, bitkin giriyorduk yataklarımıza. Covent Gardens'da-ki Kraliyet Operası bale bölümüyle birlikte kullanıyordu. Sahnesini ve burayı ilk gördüğümde soluğum kesildi. Kırmızı ve altın yıldız salon iki bin kişilikti. Balkonları orta-

.—190—

sında bir güneş deseni olan yüksek kubbeye doğru çıkıyordu. Ama kulisinin yetersiz olduğunu gördük. Soyunma odaları çok kalabalıktı, prova salonları yoktu. İngilizlerin ısıtma ve su tesisatları hakkında iyi şeyler söylemek isterdim ama dans etmediğim sürece soğuktan titredim ve banyoda donmamak için yaşamımın en çabuk duşlarını yaptım.

Julian hiç ayrılmıyordu yanımdan. Tuvalete gitmek bile bir meseleydi. Yarış eder gibi koşuyor ve ondan önce girip kapıyı kilitliyordum. «Aç kapıyı! İçerde ne yaptığını biliyorum, niçin gizlenmeye çalışıyorsun?»

Beynime girip geçmişimi, düşüncelerimi, duygularımı öğrenmeye çabalıyordu sürekli olarak. «Annenle baban trafik kazasında öldükten sonra ne oldu?» diye sordu beni kollarında sıkarak. Niçin bir kez daha duymak istiyordu? Yasaların bizi yetimhaneye göndermek zorunda olduğunu öğrenince, Chris ve Carrie'yle birlikte kaçtığımızı anlattım. İnanılır bir öyküydü doğrusu. «Doğum günlerimizden, Noel'lerden filan birikmiş biraz paramız vardı. Florida'ya giden bir otobüse atladık ama Carrie hastalandı ve kustu. O şişman zenci kadın bizi 'doktor oğluna' götürdü. Sanırım Paul bize acıdığı için yanına aldı... Hepsi bu kadar.»

«Hepsi bu kadar,» diye yineledi. «Bana anlatmadığın çok şey var, Cathy. Ama tahmin edebiliyorum. Paul genç, güzel kızı karşısında görünce, sizlere iyi davrandı. Cathy, onunla samimiyet derecen neydi?»

«Onu seviyordum ve evlenecektik?»

«Öyleyse niçin evlenmedin? Niçin sonunda bana evet dedin?»

Asla diplomatik değildim. Açıklamak istemediklerimi anlatmaya beni zorladığı için kızıyordum. «Bir türlü peşimi bırakmıyordun. Seni sevebileceğime inandırdın beni ama seveceğimi sanmıyorum! Korkunç bir hata yaptık, Julian, korkunç!»

— 191 —

«Bir daha böyle bir şey söyleme!» Hıçkırıldığını duyunca Chris'i anımsadım. İlişkim olan herkesi ıstıraba sürükleyerek yaşayamazdım. Öfkem geçti ve bana sarılmasına izin verdim. Başını eğip boynumu öptü. «Cathy, seni çok seviyorum. Hiç kimseyi bunca seveceğimi sanmamıştım. Gerçi beni sevmediğini söylüyorsun ama yine de denediğin için teşekkür ederim.»

Sesindeki titreme üzüyordu beni. Olanaksız arzulayan küçük bir çocuk gibiydi ve belki de ona haksızlık ediyordum. Dönüp boynuna sarıldım. «Seni gerçekten sevmek istiyorum, Julian. Seninle evlendim ve iyi bir eş olmaya çalışacağım. Ama üzerime varma! Seni tanıdıkça seveceğimi düşünerek biraz zaman ver bana. Üç yıldır tanışıyoruz ama benim için bir yabancısin.»

Kendisini tanıyınca sevmem olanaksızmış gibi irkildi. Kendisinden kuşkuluydu. Aman Tanrım ne yapmıştım? Dürüst, samimi, onurlu bir erkeği bırakıp, iyi tanımadığım birinin kollarına atmıştım kendimi.

Annem de ani kararlar verirdi ve iş iştin geçince pişman olurdu ama herhalde ona benzemiyordum. Yalnızca erkekleri kendisine âşık etmesini bilen bir kadına oranla bir sürü yeteneğim vardı. Her şey annemin suçuydu... Hatta Julian ile evlenmem bile!

«Cathy, bazı hataları görmezlikten gelmelisin,» dedi Julian. «Beni gözünde fazla yüceltme. Düşlerinin Prensi, yerine koyma. Yoksa düş kırıklığına uğrarsın. Şu doktoru da yüceltmişsin gözünde. Sevdiğin her erkeği göklere çıkarırsan, tepetaklak yere indiklerini görürsün. Yalnızca beni sev ve hoşlanmadığın yanlarımı görme.»

Hataları görmezlikten gelemezdim. Chris'den farklı olarak annemin içyüzünü çok önceden okumuştum. En parlak madalyonu bile tersine çevirip hatalarını arıyordum. Amanda o korkunç öyküyü anlatana dek, Paul'ün mutsuzluğunun Julia'dan kaynaklandığına inanmıştım. İç-

— 192 —

güdülerimden kuşulanmama yol açtığı için bir kez daha annemden nefret ediyordum!

Julian yattıktan sonra uzun süre pencerenin önünde oturup yağmuru seyrettim. Hava sanki geleceğimi simgeliyordu. İlkbahar Paul'ün bahçelerinde kalmıştı... ve kendi isteğimle buraya gelmiştim. Amanda'ya inanmak zorunda değildim. Eğer kişiliğim de anneme benziyorsa, Tanrı yardımcım olsun!

İlkbaharın ilk günlerinde Clairmont'a döndük ve bir taksiye atlayıp Paul'ün evine gittik. Sanki hiçbir şey değişmemişti. Değişen yalnızca bendim ve yeterince acı çekmiş bir erkeği bir kez daha yıkmaya geliyordum. Yemyeşil taflanlara, rengârenk çiçekleri ve zümrüt denizini örtmeye çalışan gri İspanyol sarmaşıklarına diktim gözlerimi. Güneş batarken bir meşe ağacına sarılmış sarmaşıklar kadar romantik bir manzara olamazdı. Ve sarmaşık sonunda ağacı öldürecekti. Sarılıp insanı boğan aşk gibi.

Julian'la beraber içeri girip, Paul'e evlendiğimizi söyleyebileceğimi düşündüm ama yapamayacağımı anladım. «Ben Paul ile konuşana kadar verandada oturur musun?» diye sordum ve belki de ilk kez itiraz etmeden başını salladı. O pazar günü otobüsten inince Paul'ü otururken gördüğümüz beyaz kamış koltuğa yerleşti.

Biraz titreyerek ön kapıya yaklaştım ve anahtarım ile açtım. Telefon edebilir ya da telgraf çekebilirdim ama yüzünü görmek, gözlerinden düşüncelerini okumak zorundaydım. Gerçekten kalbini mi kırdığımı, yoksa yalnızca gururunu mu zedelediğimi merak ediyordum.

Kapıyı açıp içeri girdiğimi kimse duymadı. Paul şöminenin yanında renkli televizyonun karşısındaki koltuğa yerleşmiş kestiriyordu. Uzun bacaklarını bir tabureye uzatmıştı. Carrie her zamanki gibi kendini sevenlerin ya-

— 193 —

F.: 13

kınında olmak için yere oturmuş, porselen bebekleriyle oynuyordu. Yakası ve kol ağzları mor bantlı beyaz kazağı ve kırmızı kadife eteğiyle cici bir bebeğe benzemişti.

Paul'e takıldı tekrar gözlerim. Uykusunda bile endişeli bir bekleyiş ifadesi vardı yüzünde.- ikide bir yumruklarını sıkıp gevşetiyor, ayaklarını oynatıyordu. Koltuğun yüksek arkılığına dayadığı başı yandan yana dönüyordu... Belki de beni görüyordu düşünde. Sonra bana döndü. Varlığını mı hissetmişti?

Gözkapakları aralandı, ağzını eliyle örtüp esnedi ve hayal görüyormuş gibi baktı bana. «Cathy,» diye mırıldandı. «Gerçekten sen misin?»

Carrie bunu duyunca yerinden fırlayıp kollarına atıldı. Göğsüme bastırıp çılgınlar gibi yanaklarından öptüm. Öylesine temiz, masum ve bakımlı bir hali vardı ki... «Oh Cathy, niçin bu kadar uzun kaldın arçıda? Her gün gelmeni bekleyip durduk. Düşününüz için planlar yapıyorduk ama sen mektup yazmayınca, Paul beklememizi söyledi. Niçin yalnızca kart attın bize? Mektup yazacak zamanın yok muydu? Çok meşgul olduğunu söyledi Chris.» Kollarımdan sıyrılıp yine Paul'ün yanına, yere oturmuştu. Suçlayan gözlerle bakıyordu yüzüme. «Bizi unuttun değil mi, Cathy? Dans ettiğin zaman ailene ihtiyacın kalmıyor.»

«Her zaman aileme ihtiyacım var, Carrie,» derken ne düşündüğünü anlamak için Paul'e bakıyordum.

Yerinden kalkıp gözlerini benden ayırmadan yaklaştı ve kucaklaşıp hafifçe öpüştük, Carrie sessizce bizi izliyor, bir kadının sevdiği erkeğe nasıl davranması gerektiğini öğrenmeye çalışıyordu. Paul, «Cok değişmişsin,» dedi her zamanki tatlı sesiyle. «Geleceğini niçin bildirmedi? Seni havaalanında karşıladım.»

«Sen de zayıflamışsın,» dedim boğuk bir fısıltıyla. Ama zayıflamak yakışmıştı. Bıyıkları eskisinden daha gürdü. Beni memnun etmek için bıraktığını düşünerek ar-

— 194 —

tık bana ait olmayan bıyıklarına usulca dokundum.

«Bana her gün mektup yazmaktan vazgeçince çok kırlıldım. Vaktin olmadı mı yoksa?»

«Her gün sahneye çıkmak ve yeni bir şeyler öğrenmeye çalışmak çok yorucuydu. O kadar çok çalışıyordum ki, hiç boş vaktim kalmıyordu.»

«Ben de Variety dergisine abone oldum.»

«Yaa...» diyebildim yalnızca. Julian'la evlendiğimizi yazmamışlardır umarım. «Chris de, ben de albüm yaptık. Hakkında çıkan yazıları topluyoruz ve karşılaştığımız zaman eksiklerimizi tamamlıyoruz. Eleştirilerin hepsinde seni övüyorlar, Cathy... Niçin bu kadar donuk görünüyorsun?»

«Yorgunum,» diyerek başımı eğdim. Ne diyeceğimi, gözlerine nasıl bakacağımı bilemiyordum. «Ya sen nasılsın?»

«Catherine, bir şey mi var? Çok garip davranıyorsun.» Sanki Paul onun düşüncelerini de dile getirmiş gibi bakıyordu yüzüme Carrie. Her şey böylesine, kötüyken, iyi olduğunu ima edip insanları kandırmak ne kadar kolaydı.

«Catherine, konuş benimle. Bir terslik var gibi geliyor bana!» diye bağırdı Paul.

Dizlerim titreyerek oturdum. Niçin hiçbir şey yolunda gitmiyordu? Benim yalanlardan bıktığımı bildiği halde niçin bana yalan söyleyip aldatmıştı? Ona nasıl güvenebilirdim?

«Chris ne zaman gelecek?»

«Cuma günü, Paskalya tatili için.» Chris'le sürekli temas ettiğimize inandığı için garipsemişti bu soruyu. Sonra Henny'yle kucaklaştım... Artık söyleyeceklerimi ertele-yemezdim... ama bir çıkar yol buldum. «Paul gelirken Julian'ı da getirdim. Verandada bekliyor. Eve gelebilir, değil mi?»

— 195 —

Garip bir ifadeyle baktı bana. «Elbette çağır içeri.» Sonra Henny'ye döndü. «Masaya iki tabak daha ekle.»

Julian içeri girdi ve tembih ettiğim gibi evli olduğumuzdan söz etmedi. Eve gelmeden önce alyanslarımızı çıkarıp cebimize koymuştuk. Herkese armağanlarını dağıttım. Carrie yakutlu, ametist bileziğine bakmadı bile. Henny ise som altın bileziği koluna geçirirken mutlulukla gülümsüyordu. Sessiz bir yemek yedik.

«Minik heykelciğin çok güzel, teşekkürler Cathy,» dedi Paul en yakın sehpaye bırakırken. «Julian bize biraz izin verir misin? Cathy ile özel olarak konuşmak istiyorum.» Ağır bir hastanın en yakın akrabasıyla konuşmak isteyen bir doktor gibi söylemişti bunları. Julian' gülümsedi ve Carrie'ye döndü.

«Ben yatmaya gidiyorum,» dedi kardeşim öfkeyle Ju-lian'a bakarak. «İyi geceler Bay Marquet. 'Niçin bileziği alması için Cathy'ye yardım ettiniz bilmiyorum ama yine de teşekkürler.»

Paul ile beraber bahçeye çıkıp Julian'ı salonda televizyonla baş başa bıraktık. Meyva ağaçları tomurcuklanmıştı ve beyaz çitin üzerinde kırmızı, sarı, beyaz güller göze çarpıyordu.

«Neler oluyor, Cathy?» diye sordu Paul. «Eve, bana geliyorsun ve yanında, bir erkek getiriyorsun. Belki de açıklamana gerek yok. Anlıyorum.»

Uzanıp elini tuttum. «Sus. Hiçbir şey söyleme!» Ağır ağır ablasının ziyaretini anlattım Julian'ın hâlâ yaşadığını öğrendiğimi ve bunu bana daha önce söylemiş olması gerektiğini bildirdim. «Niçin öldüğüne inandırdın beni, Paul? Yaşadığını öğrenmek beni yıkacak mıydı? Seni seviyordum, bundan kuşkun olmasın. Senin olmak istiyordum. Evliliği zâten beklemiyordum ve ilişkimizden mutluydum. Sonsuza dek senin metresin olabilirdim. Ama bana Julia hakkında gerçeği söylemeliydin! Benim, kalbim

— 196 —

kırılınca hiç düşünmeden hareket ettiğimi bilmeliydin. Amanda gelip karının hâlâ yaşadığını söyleyince ne yapacağımı şaşırdım. Yalancılardan nefret ederim,» diye bağırdım. «Ve sen bana yalan söyledin. Chris'den sonra en çok güvendiğim kişi sendin.»

Yürümekten vazgeçip alaycı gözlerle bizi izleyen çıplak heykellerin arasında durmuştuk. Biz de onlar gibi soğuktuk sanki.

«Amanda,» diye tekrarladı, sanki ismini söylemek zor geliyordu. «Amanda ve yarı gerçekleri... Niçin Londra'ya gitmeden önce sormadın bana bunları? Kendimi savunma fırsatını vermedin bana?»

«Yalanları nasıl savunabilirsin?» Amanda'nın kapıyı çarpıp gittiği gece duyduklarımı, onun da paylaşmasını istiyordum.

Yaşlı bir ağaca yaslanıp cebinden sigara paketini çıkardı.

«Paul, özür dilerim. Anlatacaklarını dinliyorum.»

Sigaranın dumanı beni çevreleyip burnuma dolan gül kokularını silip attı. «Evime geldiğin zaman Cory'yi yitirdiğin için çok üzgündün. Annen de seni düş kırıklığına uğratmıştı. Sen'bunca acıyı tanımışken, kendi acı öykümü nasıl anlatabilirdim? Sana âşık olacağımı nereden bilebilirdim? Beni uygulandıran güzel bir çocuktun yalnızca. Şimdi suçlayan gözlerle yüzüme bakarken yine beni duygulandırıyorsun. Ama haklısın. Sana anlatmalıyım.»

İçini çekerek devam etti. «Scotty'nin üçüncü yaşgü-nünde Julia'nın onu nehre götürüp 'boğduğunu anlatmıştım. Ama Julia ölmemişti. Doktorlar hayata döndürmek için saatlerce çabaladılar ama komadan çıkmadı.»

«Koma,» diye fısıldadım. «Hâlâ komada mı?» .

Acıyla gülümseyip, alayla gülen aya baktı. Sonra gözlerini gözlerimin içine dikti. «Evet, Julia'nın kalbi çarpmaya devam ediyordu. Siz gelmeden önce her gün gidip has-

— 197

tanede onu ziyaret ediyordum. Yatağın kenarına oturup elini tutarak kendimi cezalandırıyordum. Avuç avuç dökülüyordu saçları, gözleri içeri kaçmıştı, koluna bağlı tüplerle soluk alıp besleniyordu. Beyinsel olarak ölmüştü ama kalbi hâlâ çarpıyordu. Yirmi altı yaşında yaşayan bir ölüydü. Çocuğunu bu kadar seven 'bir kadının bunu yapacağı hiç aklıma gelmemişti... ama benden intikam almak için oğlumu öldürdü. Julia bana anneni anımsatıyor... her şeyi yapabilirler.»

İçimizi çekince rüzgâr ve çiçekler de bize eşlik etti. Gerçi insanları anlamıyorlardı ama mermer heykeller de içlerini çekmişlerdi. «Paul, en son ne zaman gördün Ju-lia'yı? Düzelme şansı hiç yok mu?»

Beni kollarına alıp saçlarımı öptü. «Onun için ağlama, Catherine. Artık Julia huzura kavuştu. İlişki kurmamızdan bir ay sonra öldü. O zamanlar bana bakıp 'bir terslik olduğunu sezmiştin. Julia kadar tatlı ve güzel bir kadının, çocukluk aşkımın, yaşamın sunduğu güzellikleri tatmadan ölmesine çok üzül müştüm.» Yüzümü avuçları arasına alıp dudaklarıyla gözyaşlanımı kuruttu. «Şimdi gülümse ve benî* sevdiğini söyle Julian'la beraber gelince, aramızda her şeyin 'bittiğini sandım. Benden binlerce kilometre uzakta yakışıklı gençlerle dansetsen bile, bana sadık kalacağını söylüyor gözlerin. Birbirini seven iki kişi her türlü engeli yener, bunu unutma.»

Şimdi nasıl anlatacaktım ona? «Julia öldü demek,» diye tekrarlardım kendimden ve Amanda'dan nefret ederek. «Amanda bana yalan söyledi... Julia'nın öldüğünü bildiği halde New York'a gelip bana yalan söyledi. Nasıl feir insan o, Paul?»

Birbirimize sımsıkı sarıldık. Son kez olacağını biliyordum. Dudaklarını bir daha hissetmeyeceğimi bilerek deliler gibi öptüm onu. Ona olan sevgimi hissedip mutlulukla güldü. «Evet, ablam Julia'nın öldüğünü 'biliyordu. Cenaze-

— 198 —

sine gelmişti. Artık ağlama. Bırak gözyaşlarını kurutayım.» Mendilini çıkarıp yanaklarımı kuruladı ve bir çocuk gibi burnumu sildi.

Chris'in olamamam için uyardığı sabırsız, aceleci çocuktum. Bana güvenen Paul'e ihanet etmişim. «Amanda' yi hâlâ anlayamıyorum,» dedim. Gerçekleri anlatacağım dakikanın gelmesini istemiyordum. Beline sarılıp yüzüne bakarken saçlarımı, sırtımı okşuyordu.

«Sevgili Catherine, niçin bu kadar garip davranıyorsun? Amanda bizi mutsuz edemez. Beni Clairmont'dan uzaklaştırıp kendisi bu eve yerleşmek istiyor. Bütün arkadaşlarına benim hakkımda kötü laflar söylüyor. Julia oğlumu boğmadan önce bazı kadınlar vardı yaşamımda ama bu olay bana ders oldu. Sen gelene dek başka bir kadına bakmadım bile! Sana yapılan müdahalenin aslında kürtaj olduğunu bile yaymış kente. Ne kadar iğrenç bir kadın olduğunu anlıyorsun değil mi?»

Artık çok geçti. «Bana kürtajla müdahalenin aynı şeyler olduğunu söyledi Amanda. İki başlı cenini büronda sakladığını söyledi. Niçin onu yoketmedin, Paul? Canavar bir bebek! Haksızlık bu... niçin Paul, niçin?»

İnleyerek yanıtladı. «Bunu sana söylediği için onu öldürebilirim! Yalan, Cathy, yalan!»

Her şeyi inkâr etmeye çabalayarak bana sarılmak istedi ama kollarından sıyrıldım. «Büronda içinde anlatılanlara benzeyen bir bebek olan bir kavanoz var, Paul! Gözümle gördüm. Nasil yapabilirsin bunu? Yoksa Chris de biliyor mu?.. O da mı yalan söyledi?»

«O bana yıllar önce tıp fakültesindeyken bir şaka olarak hediye edilmişti. Gerçeği söylüyorum sana, Catherine, kürtaj olmadın!» dedi ve kalakaldı. Sırrımı açığa vurmuştum! Ağlamaya başladım. Korktuğumuz gibi hilkat gwibesı bir bebek vardı Chris!

— 199 —

«Hayır,» dedi Paul defalarca. «Senin olsa bile benim için farketmezdi. Chris'le aranızda özel bir sevgi olduğunu biliyorum ve anlayışla karşılıyorum.»

«Bir kere,» diye fısıldadım. «Çok kötü bir gecede bir kez...»

«Kötü olduğuna üzıldüm.»

Gerçeği öğrendiği halde bana saygı ve sevgiyle bakıyor olmasına şaşırmıştım. «Paul, bağışlanamayacak bir günah mı 'bu?»

«Hayır... makul karşılanacak bir sevgi belirtisidir diyebilirim.»

Beni öpüp okşadı ve düşün için planlarını anlatmaya başladı. «Kiliseye Chris'in kolunda gireceksin. Carrie eteğini taşıyacak. Kendisiyle konuştuğum zaman Chris kararsızdı, bizimki- gibi bir evliliği yürütecek kadar olgun olmadığını söyledi. İkimiz için de kolay olmayacağını biliyorum. Sen dünyayı dolaşıp yakışıklı gençlerle dansede-ceksin. Belki turnelerin birkaçına ben de katılırım. Hatta grubunuzun doktoru bile olabilirim? Balerinlerin doktora ihtiyacı olmaz mı hiç?»

İçim ölmüştü sanki. «Paul,» diye başladım donuk bir sesle. «Seninle evlenemem.» Sonra konuyla ilgisi olmayan sözler söyledim. «Nüfus kâğıtlarımızı bavulların astarına dikmekle annem aptallık etmişti. Bu cüzdan olmadan pasaport alamazdım, ayrıca evlenme izni alabilmek için de reşit olduğumu kanıtlamak zorundaydım. Londra'ya gitmeden önce Julian ile evlendik biz. Basit bir tören yapıldı. Madam Zolta'y'a arkadaşlar vardı yalnızca. Evlilik yemini ederken bile seni ve Chris'i düşünüyor, hata ettiğimi düşünerek kendimden nefret ediyordum.»

Paul ağzını açmadan geriledi ve bir mermer sıraya yığıldı. Elleriyle örtmüştü yüzünü. Bir süre hiç kıpırdamadan durduk. Kendine gelmesini, bağırıp çağırmasını bekliyordum. Fısıldayarak söze 'başladı. «Gel yanıma otur bi-

—>200 —

raz. Elimi tut. Aramızda her şeyin bittiğini anlamama yardım et.» El ele oturup kara bulutları ve parlak yıldızları izledik,

«Seni düşünmeden bale müziği dinleyemeyeceğim bir daha...»

«Paul, çok üzgünüm. Keşke Amanda'nın yalan söylediğini fısıldayan sese kulak verseydim. Ama bulunduğum yerde müzik vardı, sen çok uzaklardaydın, Julian ise beni sevdiğine inandırmıştı. Senin beni sevmediğini düşünmeye başladım. Yanımda beni seven biri olmayınca yaşayamam.»

«Seni sevdiği için memnun oldum,» diyerek ayağa kalktı. «Bir şey daha söyleme. Beni yalnız bırak, Catherine. Peşimden gelme! Doğru olanı yaptın, bundan kuşkun olmasın. Genç bir kızla oynayan ihtiyar bir aptaldım ben. Daha önceden bunu bilmem gerektiğini söyleme bana... zaten biliyorum!»

Yitirilen Sevgiler

Paul'un mermer heykelleri gibi kıvıldamadan verandada oturup yıldızları örtmeye başlayan kara fırtına bulutlarını seyrettim. Julian yanıma geldi ve göğsüne yaslanıp ağlamaya başladım. «Niçin?» diye sordu. «Beni biraz olsun seviyorsun, değil mi? Senin doktror fazla üzölmüş sayılmaz. Bana çok nazik davranıp seni teselli etmemi söyledi.»

Henny verandaya çıkıp şimşek hızıyla parmaklarıyla harfler yazarak doktor-oğlunun yolculuğa çıkacağını, benim burada kalmamı istediğini anlattı. «Neler söylüyor?» diye atıldı Julian sinirlenerek. «Yabancı bir dilde konuşan birini izlemek gibi bir şey bu. Kendimi uzaklaştırılmış hissediyorum.»

— 201 —

«Burada bekle!» diyerek yerimden fırlayıp eve koştum. Paul odasında gömleklerini bavuluna yerleştiriyordu. «Dinle beni,» diye bağırdım üzüntüyle. «Gitmen için bir neden yok! Burası senin evin. Ben giderim. Carrie'yi de alırım, bir daha benim yüzümü görmek zorunda kalmazsın!»

Acıyla yüzüme bakarak işini söVdü. «Cathy, evlenmeyi düşündüğüm kadını aldın benden, şimdi de kızımı almak istiyorsun. Carrie benim öz kızım gibi, senin yaşamına ayak uyduramaz. Bırak burda benimle ve Henny'le kalsın. Bana ait bir şeylerim olsun istiyorum. Siz gitmeden önce döneceğim. Şey... Julian'ın babasının çok ağır hasta olduğunu biliyor muydunuz?»

«Georges hasta mı?»

«Evet. Belki yıllardır böbreklerinden rahatsız olduğunu bilmiyordunuz. Birkaç aydır diyaliz makinesine bağlı yatıyor. Daha fazla yaşayacağını sanmıyorum. Gerçi benim hastam değil ama sık sık ziyaretine gittim. Üstelik senden haber de alıyordum. Şimdi lütfen dışarı çık, Cathy ve pişman olacağım şeyleri söyletme bana.»

Henny odama girene kadar yatağa kapanıp hıçkırıklarla ağladım. Kara elleriyle sırtımı okşarken dilinin söyleyemediklerini buğulu gözleriyle anlatıyordu. Sonra cebinden bir gazete kupürü çıkardı. Julian'la evlendiğimizi bildiren bir haber! «Henny,» diye inledim. «Ne yapacağım ben? Julian ile evlendim ve bana güvendiği için boşanmamızı isteyemem.»

Omuzlarını silkerek tıpkı benim gibi, insanları anlayamadığını söyledi ve yine el işaretiyle derdini anlattı. «Büyük abla hep dert yaratır. Bir erkeğe zaten acı verdi, ikincisine vermesi gereksiz. Doktor iyi adamdır, güçlüdür. Ama genç dansçı düş kırıklığına dayanamaz. Gözyaşlarını sil, gülümse ve aşağıya inip yeni kocanın elini tut. Her şey düzelecek, göreceksin.»

— 202 —

Henny'nin sözünü dinleyip salonda oturan Julian'ın yanına indim ve babasının ağır hasta olduğunu, fazla yaşamayacağını söyledim. Soluk yüzü biraz daha soldu. Sinirle alt dudağını dişledi. «Gerçekten bu kadar kötü mü?»

Julian'ın babasından pek hoşlanmadığını sandığım için tepkisine çok şaşırmıştım. Aynı anda Paul yanıma geldi ve istersek, bizi hastaneye bırakabileceğini söyledi. «Ve unutmayın bu evde bir sürü oda var. Otele gitmeniz için bir neden yok. İstedığınız kadar kalabilirsiniz. Ben birkaç gün sonra döneceğim.»

Arabayı garajdan çıkarınca yanına oturduk ve hiç konuşmadan hastaneye vardık. > Merdivenlerde duraklayıp gecenin karanlığında uzaklaşan Paul'un ardından baktım.

Georges tek yataklı bir odadaydı ve Madam Marisha yanında oturuyordu. Georges'u görünce soluğum kesildi. O kadar zayıflamıştı ki, yaşadığına inanmak zordu. Yüzü grimsi bir renk almıştı ve kemikleri incecik cildinin altından görünüyordu. Madam Marisha üzerine eğilmiş, gözleriyle yalvararak dayanmasını söylüyordu. «Sevgilim, sevgilim, sevgilim... gitme, beni yalnız bırakma... yapacak çok işimiz var daha... oğlumuzun üne kavuşmasını göreceğiz... dayan sevgilim dayan...»

Başını kaldırıp bizi görünce eski otoriter sesiyle bağırdı. «Yacs Julfan demek gelebildin! Sana çektiğim bunca telgraftan sonra! Ne yaptın onları? Yırtıp attın ve dansa devam mı ettin?»

Yüzüm bembeyaz ikisine bakakalmıştım. «Sevgili anneciğim,» dedi Julian soğuk bir sesle. «Turnede olduğumuzu biliyordun. Sözleşmelerimizi yerine getirmek zorundaydık.»

«Seni gidi kalpsiz canavar!» diye haykırdı madam ve yaklaşmasını işaret etti. «Şimdi şu adama tatlı birkaç söz söyle, yoksa seni doğduğuma pişman ederim!»

— 203 —

Julian yatağa yaklaşmakta güçlük çekiyordu. Annesi hıçkırırken, arkasından itmek zorunda kalmıştım. «Merhaba baba,» diyebilirdi sonunda. «Çok hasta olduğuna üzüldüm.» Tekrar yanıma gelip bana sarıldı. Tüm vücudunun titrediğini hissediyordum.

«Bak sevgilim, bak hayatım,» diyerek eğildi madam ve kocasının ıslak saçlarını okşadı. «Gözlerini aç bak kim gelmiş binlerce kilometre öteden. Julian ile karısı ta Londra' dan kalkıp gelmişler hasta olduğunu duyunca! Gözlerini aç sevgilim ve onlara bir bak. Yeni evlilerimiz o kadar birbirine yakışıyor ki... Lütfen sevgilim lütfen...»

Yataktaki adamın kapalı gözleri güçlkle aralandı ve ikimizi net görmek için çabaladı. Ayakucunda durduğumuzu farketmemişti belki de. Madam bizi yanına çekti ve Julian'ı kaçmasına izin vermeyecek bir şekilde tuttu. Georges gözlerini biraz daha araladı. Uçuk bir gülüş vardı dudaklarında. «Ah Julian, geldiğine çok sevindim. Sana söyleyecek çok sözüm var... keşke daha önce söylemiş...» Kekeleyerek susup tekrar başladı. «Keşke daha önce...» Tekrar konuşmasını bekliyorduk ama gözleri do-nuklaşıp hareketsizleşti.

Madam Marisha çığlık attı! Bir doktorla bir hemşire koşarak geldiler ve bizi dışarı atıp Georges ile uğraşmaya başladılar.

Kapının önünde acınacak bir halde beklerken, kır saçlı doktor dışarı çıktı ve yapılacak her şeyin yapıldığını ama sonuç vermediğini söyledi. «Belki böylesi daha iyi,» dedi üzüntüyle. «Dayanılmaz acı çekenler için ölüm bir kurtuluştur. Bunca zaman nasıl dayandığına hayret ediyordum...»

Gözlerimi dikmiş Julian'a bakıyordum; Çok daha önce gelebilirdik. Ama sesi çıkmıyordu. «O senin babandı!» diye haykırıyordu madam gözyaşları yanaklarından akarak. «İki haftadır senin gelişini bekleyerek ıstırap çekti.

— 204 —

Son nefesini vermemek için çabalayıp durdu!»

Julian'ın soluk benzi öfkeyle kızarmıştı. «Babam bana ne verdi bugüne kadar? Beni kendinin bir uzantısı olarak görüyordu! Yalnızca bale öğretti bana. Çalış, danset! Hepsi bu kadar. Danstan başka bir şey yapmak isteyip istemediğimi sormadı bile bana. Beni ben olduğum için sevmesini istiyordum oysa. Bir dansçı olarak değil oğlu olarak görmesini arzu ediyordum. Onu sevdiğimi farketmiyordu bile. Asla sevgisini göstermedi! Ne kadar çalışırsam çalışayım, asla beni beğenmezdi! Adını taşıyacak birine ihtiyacı vardı yalnızca! İkinizi de Allah kahretsin... artık benim adım Julian Marquet. Kazanacağım başarıyı benden çalamayacak.»

Bütün gece birbirimize sarılıp ağladık. Hoşlanmadığını söylediği halde sevmişti babasını. Yıllarca önce söylemesi gerekenleri son anda söylemeye kalkışan Georges'a da acıyordum.

Saatlerce çalışıp birazcık ün kazandığımız baiayından dönüp oğlunun başarısından haberi olmayan bir babanın ölümüyle karşılaştık. Londra'nın görkemli güzelliği cenazenin sisleri ardında kalmıştı. Cenaze töreninden sonra madam bana sarıldı ve birlikte döktük gözyaşlarımızı. «Oğluma iyi davran, Catherine,» diye hıçkırıyordu. «Çılgınca davrandığı zaman sabırlı ol. Söyledikleri gerçektir, zor günler geçirdi. Sürekli olarak babasıyla yarışıyor ve yenik düşüyordu. Julian seni çok seviyor ve kusursuz olduğunu sanıyor. Eğer

bir kusurun varsa, bunu ondan gizle, farketmeyecektir. Sık sık âşık olup vazgeçerdi eskiden. Artık kocan olduğuna göre ona sevgini cömertçe ver. Ben ' duygularını açığa vuran bir kadın değilim, bunu bir türlü başaramadım. Suratını asıp senden uzaklaşınca yanına gidip elini tut. Niçin karamsar olduğunu öğren ve onu

— 205 —

daha çok sev. Hayran olunacak yanlarını çıkar ortaya... ne de olsa Georges'un oğludur.»

Beni öpüp vedalaştı ve sık sık ziyaret edeceğime yemin ettirdi. «Yaşamınızın bir köşesine sıkıştırın beni,» dedi hüzünle. Söz verip arkamı dönünce Julian'ın sert bakışlarla bizi süzdüğünü farkettim.

Chris Paskalya tatili için eve gelince, Julian'ı pek se--vinçle karşılamadı. Kocamın da onu kuşkuyla süzdüğünü farkediyordum.

Yalnız kaldığımız anda bağırmaya başladı. «Onunla evlendin mi?, Niçin beklemedin? Hapsedildiğimiz zaman çok zekiydın, dışarı çıkınca nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun? Paul sana göre çok yaşlı olduğu için evlenmeni istememiştim. İtiraf ederim, seni kıskanıyordum ve hiç evlenmemeni istiyordum. Bir gün ikimizin beraber olacağı düşlerini kuruyordum... neyse... Ama Paul ile Julian arasında bir seçim yaparken, Paul'ü tercih etmeliydin. Bizi evine aldı, yedirdi, okuttu, her şeyin en iyisini vermeye çabaladı! Julian seni mahvedecek!»

Yüzünü göstermemek için arkasını döndü. Yirmi yaşına basmıştı ve babama benzediğini düşünüyordum. Her şeyi istediğim gibi yorumlayabildiğim için annemin bazı huylarını da buluyordum onda. Ama hayır annemize ben-zememeliydi! Chris güçlüydü... annemse zayıf. Ağabeyim onurluydu, o ise onuru hiç tanımamıştı. «Chris işimi güçleştirmiş... Gel yine dost olalım. Julian sinirli, kibirli filan gibi görünüyor ama aslında küçük bir çocuk gibidir.»

«Ama onu sevmiyorsun,» dedi bakışlarını kaçırarak.

Birkaç saat sonra gidecektik. Carrie'ye bizimle New York'a gelmek isteyip istemediğini sordum ama güvenini yitirmiştim. «Sen git oraya, Cathy. Orada kar yağıyor, hırsızlar parkta adam öldürüyor... ama beni burda bırak! Eskiden seninle olmak isterdim ama artık aldırıyorum! Gi-

— 206 —

dip kara gözlü Julian'la evlendin, oysa Dr. Paul ile evlenip benim gerçek annem olabilirdin. Onunla ben evleneceğim! Çok küçük olduğum için beni istemeyeceğini sanıyorsan, aldaniyorsun. Başka birini bulamayacağım için bana acıyıp evlenecektir. Altı tane çocuğumuz olacak. Bekle göreceksin!»

«Carrie...»

«Kes sesini! Artık senden hoşlanmıyorum! Git bwrtdal Bir daha gelme! Ölene dek donset! Chris die, ben; de seni istemiyoruz! Burda kimse sevmiyor seni!»

Bu sözcükler kalbime işliyordu! Sevgili Carrie'm bana gitmemi söylüyordu. Uzun süre annesi gibi bakmıştım ona. Sonra başımı çevirip pembe güllerin arasında, omuzları çökmüş duran Chris'e baktım. Mavi gözleri beni her yerde izleyecekti... Bana olan aşkı, başka birini sevmeme asla izin vermeyecekti.

Havaalanına gitmeden bir saat önce Paul'ün arabası garaja girdi. Hiçbir şey olmamış gibi bana gülümsedi. Bir tıp kongresine katıldığı için gitmek zorunda kaldığını anlatıp, Julian'a başsağlığı diledi. Chris'in elini sıkıp sevgisini belirtmek için sırtına vurdu, Henny'le selamlaşıp Carrie'ye bir kutu şeker verdi ve bana döndü.

«Merhaba, Cathy.»

Her şeyi anlamıştım. Sevdığı kadın değil, evlat edindiği kızdım artık. «Hayır Cathy, Carrie'yi New York'a götüremezsin. O bana ait. Burda bizimle "kalacak. Ara sıra Chris'i görmeli. Sonra okul değiştirmesi de iyi olmaz.»

«Seni asla bırakmam,» dedi Carrie.

Julian bavullarını toplamak için yukarı çıkınca, Paul'ün ardından bahçeye çıktım; Chris bakışlarıyla engel olmaya çalışmıştı bana. Diz çökmüş, unutulmuş otları yoluyordu. Ayak seslerimi duyunca ayağa kalktı ve beni görmek istemiyormuş gibi başını göğe çevirdi.

— 207 —

«Paul... biz bugün evlenecektik.»

«Öyle mi? Unutmuşum.»

«Ben 'unutmadım,» dedim yaklaşıp. «İlkbaharın ilk günü, yeni bir yaşama başlangıç' demiştim. Amanda'ya inanıp her şeyi berbat ettiğim için çok aptalım. Julian'la evlenmeden önce seninle konuşmamam akıl almaz bir davranıştı.»

«Artık bundan söz etmeyelim,» dedi içini çekerek. «Artık bitti. Düşünmeye ihtiyacım olduğu için gittim evden, Cathy. Bana güvenin kalmayınca, birkaç yıldır seni seven bir erkeğe döndün. Sen de onu seviyordun. Sanırım bana borcun olduğuna inandığın için ona olan duygularını örtmeye çalıştım...»

«Böyle söyleme. Seni seviyorum ve hep seveceğim.»

«Akıl karmakarışık, Cathy... Beni istiyorsun, onu istiyorsun, macera arıyorsun, rahat bir yaşam arıyorsun... Her şeye birden sahip olacağına inanıyorsun ama olamazsın. Çok zaman önce sana nisanla eylülün buluşamayacağına söylemişim. Yaş farkımızın önemli olmadığına kendimizi inandırmak için her şeyi yaptık... Sen sahnelerde dans ederken, ben burada bağlı kalacaktım. Ben önce doktorum, sonra kocayım...

bunu anlayınca ergeç Julian'a gidecektin.» Gülümseyerek gözyaşlarını kuruttu ve kaderin kâğıtları iyi dağıttığını söyledi. «Birbirimizi sonsuza dek yitirmedik ki, sık sık görüşürüz. İlişkimizin tatlı anılarını asla unutmayacağım.»

«Beni sevmiyorsun,» dedim suçlayarak. «Asla sevmedin yoksa bu kadar kolay kabul etmezdin.» Hafifçe gülerek bana yaklaştı ve bir baba sevgisiyle sarıldı. «Sevgili Catherine, hangi erkek sevmez ki seni? Soğuk, loş odada kilitli kaldığın zamanlar aşkı nereden öğrendin sen?» «Kitaplardan.» Ama derslerimin hepsini kitaplardan almamıştım.

— 208 —

Parmakları saçlarımla arasında, dudakları dudaklarıma yakın duruyordu. «Aldığım en güzel doğum günü armağanını hiç unutmayacağım.» Ilık soluğu yanağıma okşuyordu. «Bundan sonra Julian'la New York'a döneceksin ve ona iyi bir eş olmaya çalışacaksın. Birlikte dünyanın en iyi bale çifti olduğunuzu kanıtlayacaksınız ve beni unutup geçmişe pişmanlıkla bakmamayı öğreneceksin.»

«Ya sen... sen ne yapacaksın?»

Elini uzatıp bıyıklarını düzeltti. «Bıyığın bana ne kadar seksi bir görünüş kazandırdığını bilsen, şaşardım. Belki de hiç kesmem.»

İçtenlikle güldük. Bana taktığı pırlanta yüzüğü geri vermek istedim. «Hayır sende kalsın. Paraya ihtiyacın, olursa rehine verirsin.»

Julian'la New York'a dönüp iki hafta ev aradık. Gerçi o çok daha şık ve gösterişli bir yer istiyordu ama kazancımız buna yetmezdi. «Er ya da geç Central Park yakınında harika bir çatı katımız olacak, odaları hakiki çiçeklerle dolduracağız.»

«Hakiki çiçeklere bakacak vaktimiz yok,» dedim deneylerime dayanarak. «Carrie'yi ziyarete gittiğimiz zamanlar bu özlemimizi Paul'ün bahçelerinde giderebiliriz.»

«Şu senin doktordan hoşlanmıyorum.»

«O benim doktorum değil.» Nedensiz, bir korkuya kapılmıştım. «Niçin hoşlanmıyorsun? Herkes onu çok sever.»

«Evet biliyorum. Nedeni de bu zaten. Sevgili karıcığım, sanırım ondan hâlâ çok fazla hoşlanıyorsun. Ayrıca ağabeyinden de hoşlandığımı söyleyemem. Kızkardeşine lafım yok. Ara sıra buraya gelmesini söyleyebilirsin ama sakın aklından çıkarma, artık yaşamının en önemli kişisi benim. Ben kör ya da aptal değilim, Cathy. Şu doktorun sana nasıl baktığını gördüm. Nişanlandığınız zaman işi ne-

— 209 —

F. :14

reye kadar götürdüğünüzü bilmiyorum ama bu duygularını unutmak zorundasın.»

Paniğe kapılarak başımı eğdim. Chris ile Carrie benim bir parçamdı sanki. Onlara ihtiyacım vardı. Ne hata yapmıştım yine? Julian'la evlenince bir bakıma hapsedi-ieceğimi önceden tahmin etmem gerekirdi. Gözle görünmeyen zincirlerimin izin verdiği yere dek gidip gelebilirdim ancak. «Seni deli gibi seviyorum,» dedi yemeğini bitirirken. «Yaşamımda başıma gelen en güzel olaydır. Her zaman seni yanımda istiyorum. Bazen çok içki içerim, Cathy... ve o zaman çok kötü olurum. Beni sahnedeki ha-Jime dönüştürmeni istiyorum, Cathy.»

Çok acı çekmiş olduğunu ve tıpkı annemin bana yaptığı gibi babasının da onu düş kırıklığına uğrattığını anlıyordum. Bana ihtiyacı vardı. Belki Paul haklıydı. Kader Amanda yoluyla Julian'la 'benim kazanmamı sağlamıştı. Genç, yakışıklı ve yetenekli bir baletti, istediği zaman cana yakın olabilirdi. Kötü huyları da vardı ama onu ehli-leştirebilirdim. Bana hükmetmesine izin veremezdim. Eşit koşullarda sürecekti beraberliğimiz. Ve güneşli bir sabah uyanıp onu yanımda görünce, şimdiye dek tanıdığım herkesten daha çok sevdiğimi anlayacaktım.

— 210 —

BOLUM 3

Gerçekleşen Düşler

Ben Julian ile bale dünyasında zirveye erişmeye çabalarken, Chris'de başarıyla koleji bitirip tıp fakültesine girdi. Kolejin son yılını fakültenin birinci sınıfıyla aynı yılda okuyup öğrenim süresini biraz daha kısaltmıştı. Güzel bir ilkbahar günü New York'a geldiğinde anlatmıştı bunları bana. Cıvıldaşan kuşları dinleyerek el ele Central Park'ta dolaşıyorduk.

«Chris... Julian burada olduğunu bilmiyor ve öğrenmesini de istemiyorum. Hem seni, hem de Paul'u çok kıskanıyor. Eğer seni yemeğe davet etmezsem, bana kırılır mısın?»

«Elbette kırılırım,» dedi inatla. «Kardeşimi ziyarete geldim ben. Gizli buluşmalardan da hoşlanmam. İstersen, ona Yolanda'yı görmeye geldiğimi söyleyebilirsin.»

Julian fazlasıyla düşküncü bana. Sürekli ilgi görmek isteyen bir çocuk gibiydi ve ailemle arama girmeye kalkışmadığı zamanlar bu tutumuna pek aldırış etmiyordum. «Pekâlâ. Şimdi prova yapıyor. Benim de ev işlerini bitirince yanına gitmemi bekliyor. Ama Yolanda'dan uzak dur, Chris, başına dert açar. Bir gece bir erkekle buluştu mu, yaptıklarını ertesi gün bütün sınıfa anlatıyor.»

— 211 —

Garip bir ifadeyle baktı bana. «Cathy, Yolanda'ya aldırış ettiğim filan yok. Kocanın benden nefret ettiğini bildiğim için uydurduğum bir bahane o.»

«Pek nefret ediyor diyemem.»

«İstersen kıskançlık diyelim ama beni senden uzak tutamaz. Dinle beni, Cathy, ikiniz tam zirveye ulaşacakken, bir şey oluyor ve yerinizde sayıyorsunuz. Sorun ne?»

Ne olduğunu bilmiyordum. Diğer dansçılardan daha bağılydık sanatımıza, sahneden başarıyla inip bizi öven yazılar okuyorduk ve Chris'in dediği gibi tekrar bir basamak aşağıya kayıyorduk. Belki başka topluluğa geçmemizden korkan madam, fazla ün kazanmamızı istemiyordu.

«Paul nasıl?» diye sordum bir sıraya otururken.

Chris elimi sıkıca tutarak yanıtladı. «Her zamanki gibi Carrie ile birbirlerine hayran yaşıyorlar. Gururlandığı küçük kdrdeşiymişim gibi davranıyor bana. Eğer bana özel ders vermeseydi bu duruma herhalde gelemezdim.»

«Sevecek bir kadın bulamadı mı hâlâ?» Gerçi Paul mektuplarında birinden söz etmiyordu ama yine de inanmıyordum.

Chris çenemi tutup yüzümü yüzüne kaldırdı. «Paul sana benzeyen birini nGSil bulsun?» Yüz ifadesi ağlatacaktı beni. Geçmiş bizi asla rahat bırakmayacak mıydı?

Julian ağabeyimi gördüğü anda, «Evimde kalmanı istemiyorum,» diye bağırdı. «Asla hoşlanmadım senden. Defol git burdan ve bir kızkardeşin olduğunu unut!»

Chris doğruca bir otele gitti ve okula dönmeden önce bir, iki kez gizlice buluştuk. Her gün sabahları Julian'la okula gidiyor, öğleden sonra prova yapıyor ve akşamları sahneye çıkıyorduk. Bazen başroller veriliyordu, bazen de kocamın Madam Zolta'ya karşı ters tutumu sonucu koroda dansetmek zorunda kalıyorduk.

Carrie on beşine bastığı yaz ilk kez New York'a geldi

— 212 —

Tek başına yaptığı uçak yolculuğundan yorgun ve tedirgin, havaalanının kalabalığı arasında yürürken gördüm onu. Julian öne fırlayıp onu kucakladı. «Merhaba güzel baldızım. Gitgide Cathy'ye benziyorsun. Neredeyse aranızdaki farkı göremeyeceğim. Onun için dikkatli ol. Dans etmenin hâlâ sana göre olmadığına ısrar ediyor musun?» Sevildiğini anlayan Carrie hiç düşünmeksizin kocamın boynuna sarılıp yanaklarından öptü. Julian'la üç yıldır evliyedik ve bu süre içinde onu olduğu gibi kabul edip sevmeyi öğrenmişti. Julian kardeşimin peri rolleri için biçilmiş kaftan olduğunu söyleyip dururdu. Eğer bunu bir 'başkdsi' söyleseydi, Carrie çok üzülürdü ama Julian'ın kendisiyle alay etmeyip iltifat ettiğini biliyordu.

Carrie'yi kucaklama sırası bana geldi. O kadar çok seviyordum ki, âdeta kendi çocuğumu kollarıma almış gibi hissettim bir an. Ama Carrie'ye her bakışında Cory'yi aklımdan geçirmekten alamıyordum kendimi. Acaba o da yaşasa bugün boyu bir kırk mı olacaktı? Gülüp, ağlayarak . dedikodu yaptık bir süre, sonra Julian'ın duymaması için kulağıma fısıldadı. «Artık sutyen kullanıyorum, Cathy.» «Biliyorum. İlk dikkatimi çeken göğüslerin oldu zaten.»

«Ciddi misin?» Çok sevinmişti. «Bu kadar belli olduklarını sanmıyordum.»

Çaktırmadan yaklaşp fısıltılarımıza kulak misafiri olan Julian atıldı. «Elbette belli oluyorlar. Harika yüzünden sonra insanın gözü doğruca göğsüne kayıyor. Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun, Carrie? Her an karıma tekmeyi vurup, seninle evlenebilirim.»

Hiç hoşuma gitmemiştii bu sözler. Kocamın genç kızlara olan düşkünlüğünden dolayı sık sık kavga ederdik. Ama Carrie'nin tatilini zehir etmek istemiyordum. Ona kenti gezdirebilmek için elimizden geleni yaptık. Julian'ın varlığına itiraz etmediği tek akrabamdı.

— 213 —

Aylar geçti ve heyecanla beklediğimiz ilkbahar geldi. Julian'la beraber İspanya'daydık ve evlendiğimizden beri ilk kez tatil yapıyorduk. Beş yıl üç aydır evliyedik ama bazen kocam benim için âdeta bir yabancıydı. Bu tatili Madam Zolta önermiş ve flamenko stili dansı incelememizi istemişti. Kiralık bir arabayla kentten kente dolaşarak eğleniyorduk.

Madam Z. tatil programımızı hazırlarken, büyük otellerin çevresindeki küçük pansiyonlarda kalıp yemeğimizi kendimiz pişirirsek daha ucuza kalacağımızı da belirtmişti. İşte böyle bir pansiyonda kalırken, Chris'in mezuniyet

davetiyesi geldi.

Kalın krem rengi zarfı görünce, bunca zamandır beklediği gibi doktor unvanına kavuştuğunu anlayarak kalbim hopladı yerinden. Sanki yıllarca çalışıp fakülteyi bitiren benmişim gibi sevindim.

Dikkatle açtım zarfı. Gerçekleşmeye başlayan düşlerimin albümüne yerleştirecektim davetiyeyle birlikte gelen kısacık notu.

Bunu sana söylemeye utanıyorum ama iki yüz kişilik sınıfı birinci olarak bitiriyorum. Gelmemek için bir mazeret uydurma. Eğer sen olmazsan, diploma almayı reddedeceğim. Gelmene engel olursa, bunu açık" ça söyleyebilirsin Julian'a.

Aylar önce Giselle'i televizyon filmi yapmak üzere bir sözleşme imzalamıştık. Çekim haziranda yapılacaktı ama mayıs ayında ikimizi de provaya bekliyorlardı. Arzuladığımız üne bu filmle kavuşacağımızdan emindim.

Eski şatoları dolaşıp, akşam yemeğini yemiş ve terasta oturmuş, Julian'ın çok sevdiği, bana baş ağrısı veren kırmızı şarabımızı yudumluyorduk. Tam zamanı olduğuna karar vererek ülkeye dönüp Chris'in diploma törenine

— 214 —

gitmek istediğimi söyledim. «Oraya gidip döndükten sonra bile provalar için epey vaktimiz olacak.»

"«Boşver Cathy,» dedi sabırsızca. «Senin için oldukça zor bir rol bu. Çok yorulacaksın, dinlenmeye ihtiyacın olacak.»

İki hafta yeterli süreydi ve televizyon çekimleri insanı yormuyordu. «Lütfen gidelim, sevgilim. Ağabeyimin doktor olmasını görememek beni hasta eder. Senin ağabeyin de yıllarca çalıştıktan sonra öyle bir başarıya ulaşırsa, elbette yanında olmak isterdin.»

«Chris'in adını duymaktan bıktım artık. Sürekli olarak ya ondan ya da şu Doktor Paul'den söz ediyorsun. Kesinlikle gitmeyeceksin!»

Mantıklı olması için yalvardım. «Benim tek ağabeyim o. Mezuniyet günü ikimiz için de çok önemli. Bunun bizim için ne demek olduğunu anlayamazsın. Çocukluğumuzu lüks içinde geçirdiğimizi sanıyorsan aldanıyorsun.»

«Geçmişinden hiç söz etmedin bana,» diye bağırdı, «Sanki sevgili Doktor Paul'ünü bulduğun gün doğmuş gibisin. Cathy, sen benim karımsın ve yanımda kalacaksın. Sevgili kardeşinle Paul nasıl olsa Chris'i yeterince alkışlarlar.»

«Ne yapacağımı, ne yapamayacağımı söyleyemezsin bana! Ben senin karınım, kölen değil!»

«Artık bu konuyu kapatalım. Gidip yatalım. Çok yorgunum,» diyerek kolumu tuttu. Sesimi çıkarmadan içeri girip soyunmaya başladım ve bana yardıma geldi. Böylece bir aşk, daha doğrusu seks gecesi yaşayacağımızı bildiriyordu. Ellerini ittim. Homurdanarak omuzlarımdan tutup enseme öptü. «Hayır!» diye bağırarak karşı koydum ama ısrar ediyordu. Bir maske gibi öfkeli ifadesinden sıyrılıp romantik haline bürünüvermişti.

Bir zamanlar Julian'ı gözümde çok büyüttüğümü şimdi anlıyordum. Özellikle babasının ölümünden beri cahil — 215 —

bir köy çocuğu gibi davranıyordu. «Ben gidiyorum, Julian. İster benimle gel, ister gelme. Ya da istersen mezuniyetten sonra New York'ta buluşuruz. Belki de burda oturup surat asmayı tercih edersin. Her neyse... ben gidiyorum. Şimdiye dek ailemle hiçbir şeyi paylaşmadın ama bu olayı birlikte yaşamayı istiyorum. Bu kez bono engel olama-' yacaksın! Benim için çok önemli!»

Sessizce beni dinledi ve içimi titreten pis bir sırıtışla yüzüme baktı. «Dinle beni sevgili karıcığım, evlendiğimiz andan itibaren bana uymak zorunda olduğunu 'bazen unutuyorsun. Seni kovuncaya dek yanımda kalacaksın ve henüz kovmaya da niyetim yok. Dilini bilmediğim bir ülkede beni yalnız bırakıp gidemezsin.»

«Beni tehdit etme, Julian,» dedim soğuk bir sesle ama korkuya kapılmıştım. «Benden başka sana değer veren kimsen yok. Bir tek annen var, ona da sen yüz vermiyorsun.»

Uzanıp hafifçe yanaklarımı tokatladı. Gitme izin verdiği sürece, bana ne yaparsa yapsın umurumda değildi. Beni soyup okşamasına boyun eğdim. İstedığım zaman kendimden uzaklaşıp yaptıklarını âdeta üçüncü bir kişi gibi seyrediyordum ama bazen verdiği acı buna engel oluyordu.

«Gizlice tüymeye kalkışma,» dedi öpücükler arasında. Aç olmadığı zaman bir fareyle oynaşan bir kedi gibiydi. «Burda kalıp sevgili ağabeyinin mezuniyet törenine gitmeyeceğine şerefine üzerine yemin et. Sana ihtiyacı olan, seni seven kocanın yanında kalacağına söz ver.»

Benimle alay ediyordu ama gerçekten bir anneye ihtiyaç duyan küçük bir çocuk gibi seviyordu beni. Kostümlerini, gömleklerini, çoraplarını ben seçiyordum ama ev masraflarını benim yapmama izin vermiyordu.

«Böyle bir yemin etmem, Chris seni izlemeye gelmişti, unutma. Şimdi biz onun başarısını alkışlamalıyız.» El — 216 —

lerinden sıyrılıp çok sevdiği siyah dantel geceliğimi giydim. Aslında bana fahişeleri ve annemi anımsattığı için siyah gecelik ve çamaşırlardan nefret ediyordum. «Dizlerinin üstünden kalk, Julian, çok komik bir halin var. Eğer gitmeyi istersem, bana engel olamazsın. Yara, bere rahatça görünür, üstelik benim kiloma ve dengeme o kadar alıştın ki, başka bir balerini havaya kaldıramazsın.»

Öfkeyle geldi üstüme. «Daha zirveye ulaşamadığımız için kızılıyorsun değil mi? Bazı sözleşmelerimiz iptal edildiği için beni suçluyorsun. Şimdi de Madam Z. 'biraz ayrılmam, seks oyunlarını yalnızca karımla sürdürüp iyi bir çocuk olmam için tatile gönderdi bizi. Senin gibi müzelerle ya da kitaplara düşkün değilim, danstan başka hiçbir şey beni oyalamıyor. Unutma ki, yalnızca kişiliğini yaralayacak bazı yollar da biliyorum. İzlerini hiç kimse görmez.»

Aptal gibi gülümsedim. Kendine güveni olmadığı zamanlar ona meydan okumamak gerektiğini 'biliyordum oysa. «Neyin var, Julian? Seks tatilin sapıklık tutkunu tatmin etmedi mi? Niçin gidip kendine bir okullu kız bulmuyorsun? Ben sana yardımcı olacak değilim.»

Küçük kızlarla olan ilişkilerini şimdiye kadar hiç yüzüne vurmamıştım. İlk farkettiğim zaman çok üzülmüştüm ama kızları kâğıt peçete gibi kullanıp kirlendikleri anda tekmeyle atarak bana döndüğünü biliyordum. Yalnızca beni sevdiğini söylerdi hep.

Bir panter gibi ağır ağır yaklaştı bana. Acımasız davranacağını anlamıştım ama içime kapanıp ondan uzaklaştığım için başımı dik tuttum. «Kendi iyiliğin için, Cathy, bu kez ben ne dersem onu yapacaksın!» İsteyerek verilmesi gereken her şeyi benden zorla aldı o gece. Bu kez yalnızca bir gözüm morarmakla kalmayacaktı anlaşılan. Daha başka berelerde olacaktı. «Ve herkese hastalandığını söyleyeceğim. Aybaşı kramplarının

— 217 —

dansetmeni önlediğini bildireceğim. Gizlice tüymeni önlemek için de seni yatağa bağlayıp pasaportunu saklayacağım.» Sırılarak hafifçe yanaklarımı tokatladı. «Söyle bakalım tatlı bebeğim, şimdi ne yapacaksın?» Ertesi sabah her zamanki neşeli haliyle kahvaltıya geldi ve koltuğa oturup kendisini öpmem için kollarını açtı. İstediklerini yaptım. Gülümseyerek saçlarını düzelttim ve fincanına kahve doldurdum. «Günaydın, sevgilim. Sana her sabahki gibi yağda yumurtayla jambon hazırladım. Ben peynirli omlet yiyeceğim.»

«Çok üzgünüm hayatım,» diye mırıldandı. «Niçin hep kötü yanlarımı ortaya çıkarmaya çalışıyorsun? Sana eziyet etmemek için o kızları kullanıyorum.»

«Eğer onlar aldırış etmiyorsa, mesele yok... ama bir daha dün geceki gibi zora koşma beni. Nefret etmesini çok iyi bilirim. Julian. İntikam duygularında uzman sayılırım.» «Cath... bugün beni sevdiğini söylemedin.» «Seni seviyorum, Julian.»

Kahvaltıdan bir saat sonra deliler gibi pasaportumu arıyordum. Kahvesine kattığım uyku ilâçlarının etkisiyle Julian horul horul uyumaya başlamıştı.

Onun saklama yeteneği, benim bulma yeteneğimden daha üstün değildi. Yatağın kenarındaki mavi halının altında buluverdim pasaportumu. Giysilerimi bir bavula doldurup giyindim ve kapıdan çıkmadan usulca yanağından öptüm. Düzenli soluk alıyor ve uykusunda gülümsüyordu. İyi yapıp yapmadığımı düşündüm bir an, sonra kararsızlığımdan silkinip, nereye gittiğimi bildiren bir not bıraktım ve arabaya atladım. Eğer şu anda uyanık olsa, pasaportumu cebine atıp bütün gün yanımdan ayrılmayacaktı.

Kuzey Carolina'da Paul ile Carrie beni havaalanında karşıladılar. Paul'ü üç yıldır görmüyordum. Gözlerimi on-

— 218 —

dan ayırmadan uçaktan indim. «Geldiğine çok sevindim ama Julian'ın gelmeyeşine üzüldüm.»

«O da üzüldü,» dedim yüzüne bakarak. Yaşlandıkça güzelleşen bir erkekti. Bırakması için zorladığım bıyıklarını hâlâ kesmemişti ve yanaklarının gamzeleri güldükçe ortaya çıkıyordu,

«Beyaz saçlarımı mı arıyorsun?» diye sordu gözlerimi yüzünden ayırmadığımı farkedince. «Hemen berbere söyleyeyim, onları yoketsin. Henüz ak saçlara hazır değilim. Senin saç biçimin çok yakışmış ama çok zayıflamışsın. Henny'nin yemeklerine ihtiyacın var anlaşılan. Şimdi motelin mutfağında ağabeyinin çok sevdiği kekleri hazırlıyor. Bir doktor-oğlu daha olduğu için kendince armağan edecekmiş.»

«Chris telgrafımı aldı mı? Geleceğini biliyor mu?» «Evet aldı. Julian'm sana engel olacağını düşünüp üzülüyordu. Cathy, eğer gelmeseydin, sanırım Chris gerçekten diplomasını almış istemeyecekti.»

Paul ile Carrie'nin arasında oturup Chris'in sahneye çıkıp diplomasını almasını ve sınıf adına konuşmasını dinlemek gözlerimi yaşarttı. Benim sahnelerdeki başarımla bununla kıyas edilemezdi. Julian da burada olup aileme katılmalıydı.

Şimdi burada olması gereken annemi de düşündüm. Adım adım izliyordum hâlâ onu ve Londra'da olduğunu biliyordum. Tekrar görmek için sabırla bekliyordum. Görünce ne yapacaktım? Yine son anda çekinip sesimi çıkarmayacak mıydım? Oğlunun artık doktor olduğunu bildiğinden emindim. Sık sık gönderdiğim mektuplarda neler yaptığımızı ayrıntılı olarak bildiriyordum.

Sürekli yolculuk yapmasının nedenini de anlıyordum, kendisini yakalamamdan korkuyordu. Julian ile İspanya'ya ayak bastığımız zaman o da oradaydı ve kısa bir süre

— 219 —

sonra gazeteler Bayan Winslow'un Londra'ya doğru yola çıktığını yazdılar.

Annemi düşünmekten vazgeçip salonu dolduran bin-; lerce akrabaya baktım, sonra gözlerimi sahnede duran Chris'e çevirdim. Bakışlarımız kenetlendi ve sessiz bir anlaşmayla başarımla kutladık. İkimiz de çocukluğumuzda kurduğumuz düşleri gerçekleştirip amaçlarımıza erişmiştik. Eğer Cory ölmeseydi, eğer Carrie biraz daha uzasaydı, eğer annemiz bize ihanet etmeseydi, yitirdiğimiz yılların hiç önemi olmayacaktı... Belki ben henüz dünyanın en ünlü balerini olamamıştım ama olacaktım ve Chris de en iyi doktor unvanını alacaktı.

Chris'i izlerken çocukluğumuza kaydı düşüncelerim. On yaşındayken beyzbol oynardı. Topu fırlattıktan sonra bir koşuda sahayı dolaşırdı. Rahat rahat yürüyebileceği yeri en zor biçimde geçmeyi yeğlerdi. Bisikletle okuldan eve dönerken hızla beni geçip köşede beklemesini anımsıyordum. Kilitli odamızda yanımdaki yatağa gülümseyerek yattığını görüyordum. Tavanarası gölgeleri arasında, çok sevdiği annesinden

uzaklaşıp bana gelişini yeniden yaşar gibiyim. Yağmurun sesine kulak verip eski şiltenin üzerinde binlerce aşk romanını yaşamıştık birlikte. Acaba bunlardan dolayı mı benden başkasını görmüyordu gözü? Üniversite törenden sonra herkese yemek vermişti ve Carrie masada civil civil konuşurken, Chris'le ben sessizce birbirimize bakıyorduk.

«Dr. Paul yeni bir binaya taşındı, Cathy,» diye anlatıyordu Carrie. «Uzaklaştığı için önce çok kızdım ama şimdi sekreterliğini yapacağım. Kıpırmızı bir elektrikli daktilo alacak bana. Mor daktilonun pek iyi görünmeyeceğini söyledi, ne yapayım ben de kırmızıya razı oldum. Telefona bakacağım, defterlerini tutacağım, randevularını ayarlayacağım ve her gün öğle yemeğini birlikte yiyeceğiz.»

— 220 —

Tatlı bir gülüşle Paul'e baktı. Yitirdiği güvenini kazandırmıştı anlaşılan ona. Ama bunun Carrie'nin bir maskesi olduğunu daha sonra öğrenecektim. Yalnız kaldığı zamanlar yüz ifadesi bambaşka oluyordu.

Sonra Chris kaşlarını çatarak Julian'ın niçin gelmediğini sordu. «Gelmek istiyordu, Chris, ama verilmiş sözleri vardı. Hiç boş vakti yok. Seni tebrik etmemi istedi benden. Ben de yalnızca iki gün kalabileceğim. Önümüzdeki ay Gîselie'i televizyon için filme çekeceğiz.»

Daha sonra iyi bir restoranda toplandık ve Chris'e armağanlarımızı verdik. Çocukluğumuzdan beri paketleri sallayıp içindekileri anlama alışkanlığımız vardı ama Paul'ün verdiği paket sallanmayacak kadar ağır ve büyüktü. «Kitaplar!» dedi Chris. Herhalde Paul'e bir servete maldan tıp ansiklopedisinin altı cildi vardı kutunun içinde. «Daha fazlasını taşıyamadım, diğerleri seni evde bekliyor,» diye açıkladı. Bildiğimiz tek yuvanın onun evi olduğunu bir kez daha geçirdim aklımdan.

Benim armağanımı en sona saklamıştı Chris ve o da sallanmayacak kadar ağır ve büyüktü. Kırılacak eşya olduğunu söyleyip uyardığım halde bana inanmadı. Birbirimizi çok aldatmıştık bu konuda. «Eminim yine kitap vardır. Başka hiçbir şey bu kadar ağır olamaz.»

«Sana bir ipucu vereceğim, Christopher Doll. Dünyada en çok sahip olmayı istediğin şey var içinde. Doktor olduğun gün babam sana armağan edeceğini söylemişti.» Niçin bu kadar tatlı bir sesle konuşup Paul'ün gözlerini kısıp bana bakmasına ve Chris'in yanaklarının kızarmasına neden olmuşum? Asla unutup değişmeyecek miydik? Sonsuza dek gereğinden çok mu sevecektik birbirimizi? Chris çiçekli kâğıtları yırtmamak için dikkatle kurdelayı çözünce gözleri yaşardı. Titreyen ellerle ahşap kutuyu çıkardı. Bunca yıldan sonra anımsamam onu çok duygulan-dırması.

----221 —

«Buna sahip olacağıma asla inanmıyordum, Cathy,» dedi boğuk bir sesle. «Bu kadar para harcamamalıydın...» «Ama istediğini biliyordum, Chris. Ayrıca orijinali değil bu. Tezgâhtar John Cuff Side Pillar mikroskopunun çok iyi bir taklidi olduğunu ve şimdiden antika değeri kazandığını söyledi. Üstelik çalışıyor da.» Pirinç ve fildişi tokmaklarla oynamaya başlamıştı. Sonra Antika Mikroskop- . lor 1675-1840 yazılı kitabı aldı eline.

«Boş zamanlar canın sıkılınca mikropları araştırabi-lirsin, diye düşünmüştüm.»

«Güzel bir oyuncak,» derken iki damla yaş süzüldü gözlerinden. «Doktor olunca babamın bunu bana vereceğini söylediği günü anımsıyor musun?»

«Nasıl unutabiliyordum? Foxworth Malikânesine giderken, o küçük katalogu da götürmüştün. Dinle Paul, ne zaman bir sinek ya da bir örümcek öldürse, bir mikroskopu olsun isterdi. Bir keresinde fareler üzerinde deneyler yapıp niçin genç yaşta öldüklerini araştırmak istediğini söylemişti.»

«Fareler genç mi ölür?» diye sordu Paul ciddiyetle. «Nereden biliyordunuz? Yoksa yavruları yakalayıp işaretliyor muydunuz?»

Chris'le göz göze geldik. Çocukluğumuzda bambaşka bir dünyada yaşamıştık. Yiyeceklerimizi çalmaya gelen fareleri izleyerek vakit geçirirdik. İçlerinde Mickey adım verdiğimiz bir tanesi vardı...

Artık New York'a dönüp Julian'ın öfke fırtınasıyla karşılaşma zamanım gelmişti. Ama önce ağabeyimle biraz yalnız konuşacaktım. Paul, Carrie ile Henny'yi sinemaya götürünce, üniversitenin bahçesinde dolaşmaya başladık. «Şu ikinci kattaki pencereyi görüyor musun?» dedi Chris. «Sondan beşinci. Hank'la o odayı paylaştık. Sekiz arkadaş kolejden beri beraberiz. Hep birlikte çalıştık, gezdik, kızlarla buluştuk.»

— 222 —

«Ya...» diye içimi çektim. «Çok kız arkadaşın oldu mu?»

«Yalnızca haftasonları buluşabiliyorduk. Derslerimiz çok yoğundu. Fizik, biyoloji, anatomi, kimya,..., daha da sayabilirim.»

«Soruma cevap vermedin. Kiminle buluştun? Önemli biri var mıydı?»

Elimi tutup beni kendine çekti. «Eğer isimlerini tek tek saymamı istersen, saatler sürer. Özel 'biri olsaydı, sana söylerdim. Hepsinden hoşlandım ama hiçbirine âşık olmadım.»

Evet, işte bunu öğrenmek istiyordum. «Eminim papaz gibi yaşamamışsındır.»

«Seni ilgilendirmez.»

«Elbette ilgilendirir. Sevdiğin bir kız olduğunu öğrenmek beni çok rahatlatırdı.»

«Sevdiğim biri var. Yaşamım boyunca tanıdım onu. Uykumda onu dansederken, bana seslenirken, karabasan görüp çığlık atarken, bütün gün oturup saçındaki zifti temizlerken görüyorum onu. Kırbaç izlerini

öptüğümü anımsıyorum... Dama çıkıp göğü seyrederken ayın Tanrı'nın gözü olduğunu ve yaptıklarımızı görüp bizi lanetlediğini söyleyişini anımsıyorum. Başka kızlarla geçirdiğim saatleri karartıyor bu kız. Umarım memnun olmuşundur!»

Düşte yaşıyor gibi dönüp ona sarıldım ve uykularımı kaçırın yüzüne baktım. «Beni sevmeyi, Chris. Unutmaya çalış. Kapını ilk çalanı içeri alıp kalbine yerleştir.»

Acıyla gülümseyip benden uzaklaştı. «Dediğini yaptım, Catherine Doll ve kapımı ilk çalanı kalbime yerleştirdim. Artık söküp atamıyorum. Ama bu benim sorunum, senin değil.»

«Kalbinde olmaya lâıyk değilim. Ne bir meleğim, ne de aziz... bunu bilmelisin.»

«Melek, aziz, şeytan dölü, iyi ya da kötü, beni kendine

— 223 —

öylesine bağladın ki, ölene dek sana aitim. Eğer sen önce ölürsen, hiç kuşkun olmasın, ardından geleceğim.»

Toplanan Gölgeler

Birkaç günlüğüne Clairmont'a gelmem için kandırdı- ' lar beni ve eve dönüp güzel bahçeyi, rahat yaşamı tadınca, eğer Paul ile evlenmiş olsaydım, tüm günlerimin böyle huzur içinde geçeceğini düşündüm; sakın, zevkli bir yaşam sürecektim. Sonra Julian geldi aklıma. Paul ya da Chris'den gelen mektupları açıp aleyhime kullanabileceği bazı kanıtlar olup olmadığına bakardı. Hiç kuşkusuz, İspanya'dan dönünce çok sevdiğim çiçeklerimin ölmesi için özellikle su vermemiştii.

Benimi bir garipliğim olmalı, diye düşünüyordum, balkona çıkıp bahçelerin güzelliğine dalarak. Hiçbir erkeğin beni unutamayacağı kadar güzel ya da vazgeçilmez değildim. Bir süre sonra Chris geldi ve kolunu omzuma attı. Başımı göğsüne yaslayıp yıllar önce utancımıza tanık olan mehtaba baktım. Hiçbir şey yapmadım, yemin ederim hiçbir şey yapmadım. Belki biraz sokuldum ona. «Cathy,» diye inledi yüzünü saçlarıma gömerek. «Bazen yaşamın sensiz anlamı kalmıyor. Eğer benimle Güney Pasifik'e gelecek olursan, diplomamı rafa kaldırabilirim...»

«Carrie'yi bırakıp mı gideceğiz?»

«Onu da alırsın.» Çocukluğumuzdaki gibi düşlere dalmıştı. «Küçük bir tekne alıp turist gezdiririz. Bir yerleri kesilirse, hiç olmazsa onları tedavi edecek eğitimi gördüm...» Reddedilmekten çılgına dönmüş bir erkeğin ateşiyile öptü 'beni. Karşılık vermek istemediğim halde kendime hâkim olamadım.

«Yeter!» diye bağırdım, beni odasına götürmek isteyen-

— 224 —

ce. «Seni yalnızca bir ağabey olarak görmek istiyorum. Beni yalnız bırak! Git başkasını bul!»

Şaşırarak geriledi. «Ne biçim bir kadınsın sen, Cathy? Öpücüklerime karşılık verdin ama şimdi geri çekilip beni ortada bırakıyorsun.»

«Öyleyse nefret et benden!»

«Senden asla nefret edemem.» Acıyla gülümsüyordu. «Bazen annemiz gibi olduğunu düşünüp nefret etmek istiyorum ama bir kez sevdim seni, vazgeçemem.» Odasına girip kapıyı örtünce, bakakaldım ardından.

Hayır! Annem gibi değildim, olamazdım! Yitik kişiliğimi aradığım için karşılık vermişim öpüşlerine. Julian benim gücümü çalıp kendine katmak istiyordu. Kararları benim vermemi isterken, yapılacak bir hatanın sorumluluğunu yüklenmekten kaçınıyordu. Büyükannenin lanetlerinden sıyrılmak için değerimi kanıtlamak zorundaydım. Bek büyükanne ben ne kötüyüm, ne de günahkâr. Yoksa herkes beni bu kadar çok sevmezdi! Güneş ışığında yaşamaya hak kazandığının defalarca tekrarlanmasını isteyen gözü doymaz çatı faresiydim. Bir sabah bunları düşünüp arka balkonda oturuyordum. Carrie kendi eliyle yetiştirdiği çiçekleriyle uğraşıyordu. Chris yanıma gelip gazeteyi uzattı. «Seni ilgilendireceğini sandığım bir haber var.»

Julian Marquet-Catherine Dahi çifti ayrılmış gibi görünüyor. Giseile balesinin televizyon çekimi için Julian Marquet ilk kez olarak karısından başka bir balerinle başrolleri paylaşacak.. Bayan Dahl'ın rahatsız olduğu haberleri yayılıyor ortalığa ve ayrılacakları dedikoduları kulaklarımıza çalındı.

Benim yerime Yolanda Lange oynayacaktı! Ün kazanmak için en büyük fırsatımızdı bu ve sahneye Yolanda ile

— 225 —

F. :15

çıkacaktı! Tanrı cezasını versin! Niçin büyümüyordu bir türlü? Fırsatı kaçıracaktık. Sırtı rahatsız olduğundan., uzun boylu Yolanda'yı kolayca kaldıramazdı.

«Ne yapacaksın şimdi?» diye sordu Chris garip bir ifadeyle yüzüme bakarak.

«Hiçbir şey!»

«Diploma törenine gelmeni istemedi değil mi? Bu nedenle Yolanda'yı senin yerine geçirdi. Kocanı menajerin, yapmaman için uyarmıştım seni. Madam Zolta bu haksızlığı yapmazdı.»

Verandada dolaşmaya başladım. Madam Z. ile yaptığımız sözleşme iki yıl önce bitmişti. Her yıl iki kez onun adına sahneye çıkmakla yükümlüyüydük yalnızca. Artık istediğimiz her grupta, istediğimiz zaman dansedebilirdim.

Yolanda'yla dansedip kendini rezil etsin bakalım! Dilerim yere düşürür onu! Seks oyunları için de küçük arkadaşlar bulsun kendine... bana ne? Koşarak odama çıkıp yatağa attım kendimi ve hıçkırıqlarla ağladım. Bir gün önce gizlice bir kadın doktoruna gitmişim ve eğer korktuğum başıma gelirse, kürtaj olacak cesareti bulmaya çalışıyordum. Şu anda yaşamımda bir çocuğa yer yoktu. Madam Z.'nin dediği gibi, yine aşk bir balerinin meslek yaşamına son verecekti yoksa.

Chris'in arabasına atlayıp Madam Marisha'yı ziyarete giderken, bale müzikleri çınılıyordu kulaklarımda. Sıcak ilkbahar gününde tüm kentte yalnızca her zamanki gibi siyahlar giymiş ihtiyar yarasanın cırtlak sesiyle ders verdiği aptal çocuklar uyanıktı sanki. Gölgelemin arasında oturup bu miniklerin kısa sürede büyüüp şimdiki yıldızların yerlerini alacaklarını düşündüm. Ben de bir Madam Marisha olacaktım ve aradan yıllar geçince, Madam Zolta gibi güzelliğimi yalnızca soluk fotoğraflarda bulacaktım. 1 «Catherine,» diye seslendi madam beni fgrkedince. «Niçin köşeye çekildin? Seni gördüğüme çok sevindim. Ne-

— 226 —

den üzgün olduğunu biliyorum. Julian'ı terk ettiğin için aptalsın! Tek başına bırakılmayacak bir bebek o. Yalnız kalınca kendine zarar verir ve canı yanınca da bunun acısını senden çıkarır. Niçin onu menajerin yaptın? Aldığınız parayı anında yemesine nasıl göz yumdun? Ben senin yerinde olsaydım, Giselle rolünü bir başkasına oynatmasına asla izin vermezdim!»

Aman Tanrım, Julian'ın çenesi ne kadar düşüktü...

«Beni merak etmeyin, madam. Eğer kocam beni istemiyorsa, isteyecek başka baletler vardır herhalde.»

Kemikli elleriyle omuzlarımı kavrayıp beni sarstı. Georges'un ölümünden sonra iyice yaşlandığını gördüm. Saçları beyazlamıştı ve eskisinden daha düzgün olan takma dişlerini gıcırdatarak homurdanıyordu. «Oğlumun seni aptal yerine koymasına izin verecek misin? Seni daha akıllı ve cesur sanırdım. Şimdi hemen New York'a dön ve Yolanda'yı ondan uzaklaştır. Evlilik kutsaldır! Ettiğiniz yeminlere sadık kalmalısınız!»

Sonra beni bürosuna götürdü. «Haydi Catherine, kocanla orandaki sürtüşmeyi anlat bana.»

«Sizi ilgilendirmez!»

Bir iskemleyi ters çevirip ata biner gibi oturarak sert bakışlarını yüzüme dikti. «Oğlumla ilgili her şey beni ilgilendirir! Şimdi sana kocan hakkında bilmediklerini anlatacağım. Evlendiğimiz zaman Georges'dan yaşça büyüktüm ama mesleğimde iyice ilerlemedikçe çocuk yapmamaya kararlıyım. Georges ise asla bir çocuğumuz olsun istemiyordu. Gördüğün gibi, her şey Julian için daha doğmadan ters gitmeye başlamıştı. Oğlumuzu dansetmeye zorlamadığımıza kendimi inandırmaya çalışıyorum ama hep yanımdaydı, bale yaşamının önemli bir parçası oldu. İcini çekerek alnını sıvazladı. «Çok sert davranmış olduğumuzu itiraf ediyorum. En iyisini yapmaya çalıştıkça Julian tersine gidiyordu. Kibar konuşmaya zorlandıkça

— 227 —

argoya başvurup babasını kızdırıyordu. Ancak kocam öldükten sonra oğluyla hiç konuşmamış olduğunu farket-tim. Yalnızca çalışmasını söyler ya da tekniğini geliştirmesi için ders verirdi. Georges'un oğlunu kıskanmış olacağı hiç aklıma gelmemişti. Sahneyi bırakıp öğretmenliğe başlamamız kolay olmadı... Geceler boyu birbirimize sarılıp özlemle alkışları, çiçekleri andık... Oğlumuzun alkışlandığını duyunca belki geçecekti bu açlığımızı.»

Tekrar sustu ve dikkatle dinleyip dinlemediğimi anlamak için yüzüme baktı. Bilmem gereken her şeyi anlatıyordu bana.

«Bir gün babasına ikinci sınıf bir sanatçı olduğunu söyleyerek onu kızdırmıştı ve Georges onunla tam bir ay konuşmadı. Bu olaydan sonra bir daha birbirlerine yaklaşamadılar... Ve bir gün yetenekli bir çocuk stüdyomuza geldi: Sen! Babasıyla arasını düzeltmesi için Julian'ı çağırmıştım ve seni gördü. Bilgimizi genç kuşağa aktarmak görevimizdir ama oğluma acı vereceğini sezdiğim için seni yanıma almakta tereddüt ettim. Nedenini bilmiyorum ama senin o yaşlı doktoru sevdiğini sanıyordum galiba. Ama dansa aşıktın. Julian'la beraber olağanüstü bir çift oluşturacağınızı anlayıp seni aldım. O iri mavi gözlerini ona diktin ve oğlum bana gelip senin, kolayca kollarına düşecek bir seks kedisi olduğunu söyledi. Başka çocukların annelerinden sakladığı sırları hep açıklardı bana.»

Soluk almadan sürdürüyordu sözlerini. «Geldin, ona hayran oldun ve dansederken onu sevdin. Dansetmediğin zamanlar ilgi göstermiyordun. Kendini ağıra sattıkça, Julian seni elde etmek için daha fazla çırpındı. Küçük bir kızın olgun bir kadın gibi bu oyunu sürdürdüğünü sandım! Ve şimdi onu yabancı olduğu bir ülkede tek başına bıraktın! Julian'ın zayıflıklarından birinin yalnız kalma korkusu olduğunu şimdiye dek öğrenmen gerekirdi.»

Yerinden fırlayıp sıska, kara bir sokak kedisi gibi kar-

— 228 —

sıma dikildi. «Julian kendi yeteneğini seninkiyle birleştir-meyince, sen nerede olacaksın? Yanında kocan olmayınca ünü gitgide artan bir toplulukta kalabileceğini mi sanıyorsun? Hayır! Bu kentte oturup şu doktorun çocuklarını büyütebilirsin ancak. Neden Julian'la evlendin ve niçin hâlâ onu sevmiyorsun anlamıyorum. Onu ilaçla uyutup kaçtın. Ağabeyinin diploma törenine gittin. Ama yerin kocanın yanıydı. Onu mutlu etmek arzularını yerine getirmek görevindi...»

Bir an sustuktan sonra, «Evet,» diye bağırdı. «Bana telefon açıp her şeyi anlattı. Senden nefret ettiğine inanıp uzaklaşmak istiyor! Ama senden ayrı yaşayamaz. Yıllarca önce vermişti kalbini sana!»

Ağır ağır ayağa kalktı. Gözyaşlarını güçlkle tutuyordum. Birdenbire Julian'ı sevdiğimi anlamıştım. Birbirimize çok benziyorduk. Ben annemin yaşamını karartmak için nefret kokan mektuplar gönderiyordum; Julian babasını yenmek için yaşamla alay ediyordu. İkimiz de daha iyi olduğumuzu kanıtlamaya uğraşıyorduk. «Madam, size bir şey söyleyeceğim. Bunu Julian bilmiyor. Ben de yeni öğrendim. Oğlunuzu seviyorum. Belki çoktan beri seviyordum ama kabul edemiyordum.»

Başını sallayarak yanıtladı. «Onu seviyorsan, niçin ter-kettin? Cevap ver bana! Küçük kızlara düşkün olduğu için mi? Aptalsın sen! Bütün erkekler küçük kızlara düşkünlüdürler ama karılarına olan sevgilerini eksiltmez bu. Git onu tokatla, tekmele, kızlardan vazgeçmezse boşanacağını söyleyip tehdit et! İstedığın gibi bir koca olacaktır. Ama hiçbir şey söylemeyip ilgisiz kalırsan, onu sevmediğini, istemediğini anlatmış olursun!»

«Ben ne onun annesiyim, ne papazım, ne de Tanrı,» diyerek kapıya doğru ilerledim. Madamın duygu gösterisinden sıkılmıştım. «Genç kızlardan uzak tutabileceğimden emin değilim ama New York'a döneceğim. Daha an-

— 229 —

layışlı davranmaya, sevdiğimi göstermeye çalışacağım. Benden başka biriyle sevişiyor olmasına dayanmam.»

Yanıma yaklaşp beni kucakladı. «Zavallı bebeğim, senin iyiliğin için çıkıştım sana. Oğlumun kendini mahvetmesine göz yumma. Onu kurtarmakla kendini de kurtarmış olacaksın. Çünkü sana yalan söyledim. Yanında sen olmayınca Julian'ın bale değeri sıfıra iner. Başarılı olacağına inanmıyor. Biraz da babasıyla benim suçum var tabii kendini küçük görmesinde. Yıllarca Georges'un alkışını, beğenisini bekledi ama o hiç ağzını açmadı. Şimdi geri dönünce, Georges'un onu çok sevmiş olduğunu söyle. Onunla gururlandığını anlat. Aşkına inandır onu, Catherine. Terkettiğin için üzgün olduğunu söyle. Başını belaya sokmadan git konuş onunla!»

Paul, Carrie ve Henny ile tekrar vedalaşma vakti gelmişti. Bu kez Chris de benimle geliyordu. «Hayır, seni asla New York'a yalnız göndermem! Deli bir adamın yanına gidiyorsun. Barışp aranızın düzeldiğini görünce geri döneceğim.»

Carrie her zamanki gibi ağladı. Paul gözleriyle kalbinde hâlâ bir yer olduğunu anlatıyordu.

Uçağın penceresinden bakıp el sallayan Carrie'yi gördüm. Koltuğuma yerleşerek başımı Chris'un omzuna yaslayıp New York'a varınca beni uyandırmasını söyledim. «Harika bir yol arkadaşısın,» diye homurdandı ama biraz sonra başını saçlarıma gömüp o da kestirmeye başladı. «Chris,» dedim uykulu bir sesle. «Raymond ile Lily'nin öyküsünü anımsıyor musun? Tüm arzularının yerine geleceği o sihirli mor çimleri arıyorlardı. Yere bakıp mor çimleri görmek ne güzel olur değil mi?»

«Evet. Ben de arayıp duruyorum.»

Uçak saat üçte La Guardia'ya indi. Sıcak, boğucu bir hava vardı. Yaklaşan fırtına bulutlarıyla saklambaç oy-

— 230 —

nuyordu güneş. «Şu anda Julian provada olmalı. Provaları reklam filminde kullanacaklardı. Bu tiyatrodan da'ha önce hiç sahneye çıkmadığımız için çok prova yapmak gerekecek. Sahneye alışmamız zaman alıyor.» Bavullarımızı alıp yürürken yanımda olduğundan mutluluk duyarak Chris'e güldüm. Ama Julian öfkelenenecekti. «Sen geri planda kal... Her şey yolunda giderse, seni görmesine gerek kalmaz. Doğrusunu istersen beni görünce sevineceğini sanıyorum, Chris. Tehlikeli bir adam değildir.»

«Elbette!..»

Karanlık salona girdik. Sahne aydınlatılmıştı. Kameralar çekime hazır. Rejisör, prodüktör ve birkaç kişi ön sıraya yerleşmişlerdi.

Sokağın sığağından sonra boş salon serin geldi. Arkalarda bir sıraya oturunca, Chris bavulumu açıp sırtıma bir hırka attı. Bacaklarımı dinlendirmek için önümdeki koltuğa uzattım. Ben üşüyordum ama sahnedektler ışıkların sığağında ter döküyorlardı.

Gözlerim Julian'ı aradığı anda, soluk kesen dönüşlerle sahneye girdi. Beyaz mayosu ve yeşil yün çoraplarıyla harika bir görünüşü vardı.

«Bazen sahnede ne kadar yakışıklı olduğunu unutuyorum,» diye fısıldadı Chris. «Biraz disipline boyun eğse, son yılların en büyük yıldızı olacağını söylüyor eleştirmenler. Senin de biraz disipline ihtiyacın var, Cathy.»

Julian'ın soluğu bittiği anda Yolanda'Lange kıpkırmızı giysileriyle ortaya çıktı. Ne kadar güzeldi! Çok uzun boylu olmasına karşın, çok iyi dans ediyordu. Yani Julian'ın kucığına atılınca kadar. Belini tutmak için Julian uzandı, eline kalçası geldi; tutuşunu değiştirince Yolanda sendeledi, neredeyse düşecekti. Onu korumak için Julian tekrar hamle yaptı... Partnerini düşüren bir balet uzun süre kendisiyle dans etmek isteyen bir 'balerin' bulamaz.

— 231 —

Yine aynı adımları tekrarladılar. Aynı hatalar işlendi, Yolanda beceriksiz, Julian yeteneksiz gibi görünüyordu.

Oturduğum yerden küfürlerini duydum. «Allah kahretsin seni!» diye haykırıyordu Yolanda. «Beni düşürürsen, bir daha sahneye çıkmaya engel olurum.»

«Kesin!» diye bağırırdı rejisör ayağa kalkarak.

Korodakiler sahnenin ortasındaki çifte bakarak ho-murdanıyorlardı. Uzun zamandır bu sahnenin çekimi için uğraşıldığı belli oluyordu hallerinden. «Marquet!» diye seslendi sabırsızlığıyla ünlü rejisör. «Senin zamanlamana ne oldu? Bu baleyi bildiğini söylemiştin. Üç gündür doğru dürüst bir adım attığını görmedim.»

«Ben mi?» Haykırma sırası Julian'a gelmişti. «Suç benim değil... cnun... vaktinden önce sığıyor...»

«Pekâlâ,» dedi adam alayla. «Her zaman hata onun!» Fazla üstüne varırsa, Julian'ın hemen sahneyi terkedeceği-ni bildiği için kendine hâkim oldu. «Karın ne zaman dans-edecek kadar iyileşecek?»

«Hey bir dakka!» Yine Yolanda'nın sesi. «Ta Los An-geies'den kalkıp buraya geldim. Şimdi yerime Catherine'i oynatmak istiyorsunuz! Buna razı olmam! Sözleşmede adım yazılı! Sizi dava ederim!»

«Bayan Lange,» dedi rejisör. «Siz yalnızca provalar için hurdasınız. Bir kez daha deneyelim. Marquet, müziğe kulak ver... Lange, sen de hazır ol... Umarım bu kez başarılırsınız. Seyirciler profesyonel balerinlerden bundan daha iyisini beklerler unutmayın.»

, Yalnızca provalar için işe alındığını öğrenince için için gülümsedim. İşim bitik sanıyordum oysa.

Julian'ın kendini gülünç duruma düşürmesinden sapık bir zevk alır gibiydim. Arria korodakilerle birlikte ho-murdanıp inliyordum. Yolanda'yı dengeli tutmak için çabalayan kocama acımaya başlamıştım. Rejisör çekimi durdurduğu anda harekete geçecektim.

— 232 —

On sırada oturan Madam Zolta birdenbire arkasını döndü ve zürafayı andıran boynunu uzatıp bana baktı. «Hey sen Catherine,» diye seslendi ve yanına gitmemi işaret etti.

«Bir dakika, Chris,» diye fısıldayıp kalktım. «Mesleklerimizi mahvetmeden önce Julian'a engel olmalıyım. Seyircilerin karşısında ne yapabilir ki bana?»

«Demek hasta değilsin!» diye tısladı madam. «Kocan seninle birlikte benim adımları da lekeliyor. Sürekli olarak seninle dansetmesine izin vermemeliydim. Artık başka balerinlerle çalışmıyorum.»

«Madam, Yolanda'nın benim dublörüm olmasını kim istedi?»

«Kocan, şekerim. Seni yönetmesine izin vermekle aptallık ettin! Mantıksız, akıl almaz bir insan o! Seni görmezse çıldıracak ve hepimizi de çıldırtacak. Hemen git giyin ve adımın bale dünyasından silinmesine engel ol.»

Prova giysilerimi üzerime geçirip saçlarımı toplamam birkaç dakika sürdü. Soyunma odasındaki bara tutunup ısınma hareketleri yapıp kaslarımı canlandırdım.

Sahnenin gerisinde kararsızlıkla duruyordum. Her şeye hazırdım ama Julian beni karşısında görünce ne yapacaktı? Biri sırtımdan itti sertçe. «Sen artık yoksun!» diye tısladı Yolanda. «Cek git burdan. Fırsatı kaçırdın... artık Julian benimdir. Duyuyor musun benim! Senin yatağında yattım, mücevherlerini taktım, makyaj malzemeni kullandım... onun yaşamında senin yerini aldım!

Sözlerine inanmak istemiyordum. Giselle'in sahneye çıkma sırası gelince, Yolanda beni tutmaya çalıştı ama onu sertçe itip yere düşürdüm, acıyla kıvranıırken sahneye adımları atmıştım bile. Loys'a âşık olan tatlı, utangaç köylü kıızıydım artık... Herkes beni görünce şaşırıp kaldı. Bir an için Julian'ın gözleri sevinçle parlayıp söndü. «Merhaba,» dedi yaklaşınca. «Niçin geri döndün? Yoksa sevgili

— 233 —

doktorların seni kapı dışarı mı etti? Senden bıktılar mı?»

«Yolanda'yı yerime almakla çok acımasız bir insan olduğumu kanıtladın, Julian. Ondan nefret ettiğimi biliyorsun!»

Sırtını seyircilere dönmüştü ve pis pis sırtıyı yanıtladı. «Evet, nefret ettiğini biliyorum; bu nedenle aldım işe.» Dudakları çirkin bir gülüşle kıvrıldı. «Dinle beni balerin bebeğim. Kimse beni terkedip gidemez... Özellikle karım. Sevgili karıcığım, artık sana ihtiyacım kalmadı. Gidip istediğin erkekle oynatabilirsin. Yalnız çek git yaşamımdan!»

«Gerçek değil bunlar,» dedim. Rejisör artık «kesin» diye bağırıyordu. Her adımımızı uyumla sürdürüyorduk.

«Beni asla sevmedin,» dedi acıyla. «Ne yaparsam yapayım beni sevmedin! Artık aldırış etmiyorum. Sana her şeyi verdim ama yetinmedin, sevgili Catherine'im, şirreti de burvu veriyorum!» Ani bir dönüşle ritmi bozup sıçradı ve olanca ağırlığıyla ayaklarının üstüne indi. Kemiklerimin çatırdısı geldi kulağıma.

Acıyla haykırıırken Julian dönüp çenemden tuttu. «Şimdi söyle bakalım, Giselle'i benimle beraber kim oynayacak? Herhalde sen değil!»

«Kes!» diye bağırırdı rejisör ama çok geç kalmıştı.

Julian omuzlarımdan tutup bez bir bebek gibi sarstı beni. Korkuyla ne yapacağını bekliyordum. Beni sahnenin ortasında bırakarak çekip gitti. Olduğum yere çöküp şişmeye başlayan ayaklarıma baktım.

Chris karanlık salondan koşarak yanıma geldi. «Bunu yaptığı için Tanrı belasını versin!» diye haykırıyordu. Bale patiklerimi çıkarıp parmaklarımı inceledi. Kımıldatmak dayanılmaz bir acı veriyordu. Beni kucağına alıp kaldırdı. «İyileşeceksin, Cathy. Merak etme. Sanırım birkaç kemiğin kırılmış. Bir ortopediste ihtiyacın var.» «Catherine! bizim ortopediste götür,» dedi Madam

— 234 —

Zolta şişen, moraran ayaklarıma bakarak. Sonra gözlerini Chris'e çevirdi. «Sen bütün bu dertleri açan ağabeyi değil misin? Hemen doktora götür. Sigortamız var. Aptal kocasına gelince, onu kovuyorum!»

On Üçüncü Dansör

Ayaklarımın röntgeni çekilince sol ayağımda üç küçük parmağımın, sağdaysa en küçük parmağımın kemiklerinin kırık olduğu ortaya çıktı. Başparmaklarımın zedelenmediğine dua ediyordum, yoksa bir daha asla bale yapamazdım. Bir saat sonra sol bacağım dizime kadar alçı içinde, sağ parmağım da yerine sıkıca bağlanmış olarak Chris'in yardımıyla doktorun muayenehanesinden çıktım. Parmaklarımı oynatmam olanaksızdı ve aklım doktorun son sözlerine takılmıştı. «Belki dansedebilir, belki de edemezsiniz, duruma göre,» demiş ama durumun ne olduğunu açıklamamıştı.

Kuşkumu anlatınca, «Elbette dansedeceksin,» dedi Chris. «Bazen doktorlar kötümser görünmeyi yeğlerler, hasta iyileşince kendilerine gereğinden çok iltifat yağdıracağını bilirler.» Bir eliyle bana destek olup Julian'la paylaştığım evin kapısını açtı ve tekrar kucağına alıp yumuşak kanapelerden birine yatırdı. Her hareketinde bacağıma saplanan sancıları unutmak için gözlerimi sımsıkı yummuştum.

Chris bacaklarımın şişmesini önlemek için altına yastıklar yerleştirdi, başımın altına da bir yastık koydu... ama ağzını açıp bir tek laf etmedi. Sessizliğinden kuşkulanıp gözlerimi açtım, şaşkınlıkla bakmıyordu çevresine. Bakışlarını izleyince gözlerim dışarı fırladı. Aman Tanrım, bu odanın hali! Bu ne rezalet! Bu ne dağınıklık!

— 235 —

Julian'la birlikte seçtiğimiz tüm tablolar, hatta Chris' in yaptığı portrelerim bile parçalanmıştı. Tüm pahalı biblolarımız kırılıp şömineye atılmıştı. Abajurlar yere saçılmış, perdeler kesilmiş, teller bükülmüş, turnelerdeki sıkıcı yolculuklarda işlediğim yastıklar mahvedilmiş, saksı-lardaki çiçekler ölmeleri için yerlerinden çıkarılmıştı. Severecek, beğenerek aldığımız ve çocuklarımıza bırakmayı tasarladığımız her şey yok edilmişti.

«Herhalde soyguncular zarar vermek istemiş,» dedi Chris elimi tutarak. Sonra gidip diğer odaları dolaştı. Bunu yapabildiğine göre, Julian'ın benden nasıl nefret ettiğini düşünerek hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım. Geri döndüğü zaman Chris'in yüzünde pek ender gördüğüm, fırtına öncesini andıran sükûnet vardı. «Cathy, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Senin bütün giysilerin, ayakkabıların, mücevherlerin mahvedilmiş. Bileziklerin kırılmış, zincirlerin koparılmış, yüzüklerin ezilmiş ama Julian'ın eşyaları sapasağlam duruyor.» Elini uzatıp avucunu açtı. Paul'ün verdiği nişan yüzüğünün platin kısmı çarpılmış ve pırlantayı tutan tırnaklar kırılmıştı.

Kırık parmaklarımın acısını duymamam için ağrı din-dirici iğneler yapılmıştı. Başım dönüyor, kendimi olayların dışında görüyordum. İçimde biri çığlıklar atıyor, nefret duyguları kabarıyor, rüzgâr esiyor ve gözlerimi kapayınca tavanarasındaymışım gib'i güneşin uzaklaştığını, mavi sisli dağların beni çevrelediğini hissediyordum.

«Herhalde Julian yaptı bunu,» dedim zayıf bir sesle.. «Eve gelip öfkesini eşyalarımından çıkarmış olmalı.»

«Canı cehenneme,» diye bağırdı Chris. «Kaç kez öfkesini senden çıkardı? Bir defa görmüştüm gözünün morar-dığını ama kaç kere daha tekrarlandı bu?»

«Lütfen yapma,» dedim uykulu bir sesle. «Bana her vuruşundan sonra ağlayıp özür dilerdi.» Evet, biricik sev-

— 236 —

gilim üzüldü. Seni bu kadar sevdiğini halde niye böyle davranıyorum bilmiyorum!

«Cathy, iyi misin?» diye sordu Chris yüzüğü cebine koyarken. «Gidip yatağını düzelteyim. Biraz sonra uyuyup her şeyi unutursun. Uyandığın zaman seni götüreceğim burdan. Onun verdiği eşyalar için sakın üzülme, ben daha iyilerini alırım sana. Paul'ün yüzüğünün taşını bulacağım merak etme.»

Akşam karanlığı çökmüştü odaya. Tavanarasına kapatıldığımız günlerdeki gibi hissediyordum kendimi. Yalnızdık ve bilinmeyene doğru yürüyorduk. Ona ihtiyacım olduğu her an yanımdaydı.

«Annemin ailesinden mektup aldığı günü anımsıyor musun? Geleceğin parlak olacağını düşünmüştük. Daha sonraları da en mutlu günlerin gerilerde kaldığına inandık. Hiçbir zaman mutluluğu zamanında yaşamadık.»

«Evet,» dedi usulca. «Midas gibi zengin olacağımıza, her dokunduğumuz şeyin altına dönüşeceğine inanmıştık. Ama yakınlarımıza kötülük etmeyecektik. O zamanlar aptal çocuklardık, herkese güveniyorduk.»

«Aptal olduğumuzu sanmıyorum, normaldik. Sen istediğin gibi bir doktor oldun ama ben hâlâ bir prima balerin olamadım.»

«Cathy, kendini küçük görme. Olacaksın, inan bana. Eğer Julian diğer toplulukların patronlarını ürküten sinirini kontrol altına alabilseydi, çoktan arzuladığın noktaya erişecektin. Ondan ayrılmadığın için küçük bir toplulukta kaldın.»

İçimi çekerken bunları söylememiş olmasını tercih ettiğimi düşünüyordum. Gerçekten de Julian'ın öfke krizleri birçok iyi işe engel olmuştu. «Artık gitmelisin, Chris. Eve dönüp seni görmesi iyi olmaz. Yanıma gelmene tahammül edemiyor. Ama onu terkedemem. Kendi açısından seviyor beni. Eğer ona destek olmazsam, öfkesi, krizleri sıklaşa-

— 237 —

çaktır. Ben de onu seviyorum ve bunları neden yapmış olduğunu anlıyorum.»

«Anlıyor musun?» diye bağırdı. «Anlamıyorsun! Merhametin sağduyuna egemen oluyor. Etrafına bir bak, Cathy, yalnızca bir deli yapabilir bunu. Seni korumak için burda kalacağım. İspanya'da yalnız bırakmanın acısını tekrar çıkarmaya kalksa ne yapabilirsin? Kalkıp koşacak' mısın? Hayır seni bırakmayacağım. Eve sarhoş ya da esrar çekmiş olarak dönebilir...»

«Esrar çekmez!» diye savundum kocamı. İyi yanlarını korurken, kötü taraflarını da görmezlikten gelmek istiyordum.

«Dans etmek için parmaklarına ihtiyacın varken, parmaklarını kırdı! Akıllı başında bir adam olduğunu söyleme bana. Yolanda'yla gezmeye başladığından beri esrar filan kullandığını söylediklerini duydum, sen giyinirken. Yo-landa'nın kullandığını ben kesin olarak biliyorum.»

Uykum gelmişti, şimdiye dek eve dönmüş olması gereken Julian'ı merak ediyordum ve geleceğini düşünmem gereken bir bebeğim vardı içimde. «Öyleyse kal, Chris, ama eve gelince bırak ben konuşayım. Söz mü?»

Yalnızca yattığım yer gerçek, başka her şey düştü sanki. Yanıma dönmeye çalışınca alçılı bacağım yastıktan düştü. «Bırak yanına uzanıp seni tutayım. Söz veriyorum uyumayacağım, Julian geldiği anda ortadan kaybolacağım.» Beni neşelendirmeye çabaladı ve başımı sallayıp güçlü, sıcak kollarının arasına bıraktım kendimi.

Dudaklarının saçımda, yanaklarımda, gözlerimde ve dudaklarımda dolaşmasını sanki düşümde görüyordum. «Seni ne kadar seviyorum, Cathy, bir bilsen,» diye mırıldandı ve bir an onu pişmanlıkla eve dönen Julian sanıp sokuldum. Boynuna sarılıp parmaklarımı sert dalgalı saçlarının arasına soktum. Ve anladım. Parmaklarımin arasındaki saçlar tıpkı benimkiler gibiydi. «Chris,» diye ba-

— 238 —

ğırdım «Yeter!». Ama kontrolünü yitirmişti ve yüzümü,, boynumu, göğüslerimi öpücüklerle boğuyordu.

«Dur deme bana,» diye yalvardı. «Yaşamım boyunca düşkünlüğüne uğradım. Başka kızları sevmeye çalıştım ama benim için yalnızca sen varsın... elde edemediğim sevgilim! Julian'ı terket, Cathy. Benimle beraber gel. Kimsenin bizi tanımadığı bir yere gidip karı koca gibi yaşarız. Çocuk yapmayız, eğer istersek evlat ediniriz... Birbirimizi seviyoruz ve çocuklar için ideal bir aile oluruz... Hiçbir şey sevgimizi değiştiremez! Benden kaçıp bir düzine koca değiştirebilirsin, ama hep bana ait olacaksın. Gözlerin beni istediğini söylüyor!»

İsrarlarına öylesine dalmıştı ki, zayıf itirazlarımı duymuyordu bile. «Cathy, sarıl bana, bir kez daha sahip olayım sana! Bu sefer sana nasıl zevk vereceğimi biliyorum! O zaman becerememiştim. Eğer beni birazdftk olsun seviyorsan, hepimizi felakete sürüklemekten önce Julian'ı terk et!»

Ne dediğini ve ne yaptığını anlamaya başlıyordum. Sarışın başını göğsüme gömmüş, sessiz itirazlarımı görmüyordu. Sonunda sesimi duydu. «Christopher, dinle beni. Julian'ın bebeğini doğuracağım. Clairmont'tayken doktora gittim. Bu nedenle uzun süre kaldım orada. Julian'la bir bebeğimiz olacak.»

Ani bir hareketle geri çekilip tahrik edici öpücüklerini yarıda kestiği için onu tokatlayabilirdim. Yatağın kenarına oturup yüzünü avuçlarına gömdü. «Her seferinde beni yendin, Cathy. Önce Paul, sonra Julian, şimdi de bir bebek...» Dönüp yüzüme baktı. «Gel benimle. Bırak bebeğinin babası ben olayım! Julian babalığı beceremez... Sana el sürmeme izin vermesen bile, her gün görebileceğim, se-' sini duyabileceğim kadar yakın bir yerde ol. Bazen eskisi gibi olmasını arzuluyorum... sen, ben ve ikizlerimiz...»

Çok yakından tanıdığımız sessizlik kapladı bizi ve gü-

— 239 —

nahların yaşadığı gizli dünyamıza götürdü. Bedelini ödemek zorundaydık... ama bir daha asla...

«Bebeğimi babasıyla büyütmek istiyorum Chris,» dedim kesin bir dille. «Onu seviyorum. Birçok açıdan iyi bir eş olamadım. Sen ve Paul başımı döndürdünüz, ona yeterince değer veremedim. Eğer daha iyi bir eş olsaydım, bu kızlara ihtiyaç duymazdı. Seni hep seveceğim ama bu sevginin bir sonu olmayacak. Sen de vazgeç. Geçmişe ve Catherine Doll'a veda et.»

«Parmaklarını kırdığı halde onu bağışlıyor musun?» diye sordu şaşkınlıkla.

«Cnu sevdiğimi söylemem için yalvarırdı ve ben hep reddederdim. Kuşkularımdan sıyrılmamaya çalışıyordum sanki. İyi yanlarını görmek istemiyordum. Beni rahat bırak, Chris. Bir daha dansetmesem bile, onun çocuğunu taşıyorum... yanında ben olmadan da üne kavuşacaktır.»

Kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Uykuya dalınca düşümde annemin genç kocası Bart Winsiow'u gördüm. Foxworth Malikânesinin görkemli balo salonunda biz vals yaparken, üst kat balkonundaki ahşap dolabın içinden iki çocuk bizi izliyordu. Çevremizde dans edenler bizim gibi canlı değil, sanki selofandan yapılmışlardı. Bart

birdenbire beni kucakladı ve üst kata çıkarıp kuğu başlı yatağa yatırdı. Ateşli elleri yeşil şifon giysimi âdeta eritmişti. Zevkten çılgınlık atıyordum ve çılgınlığım telefonun ziline benzemeye başladı. Gözlerim açıldı... gece yarısı çdlan telefonların sesi niçin hep ürkütücüdür? Tam uyanmadan almaca uzandım. «Alo?»

«Bayan Julian Marquet ile mi görüşüyorsunuz?»

Biraz daha uyanıp gözlerimi ovuşturdum.

«Evet, benim.»

Kentin öbür ucundaki hastanenin adını verdi kadın. «Mümkün olduğu kadar çabuk gelebilir misiniz? Kocanız — 24G —

bir trafik kazası geçirdi ve ameliyata alındı. Sigorta belgelerini, kimlik kartını ve varsa hastane kayıtlarını getirin lütfen... Bayan Marquet... orada mısınız?»

Hayır orada değildim. Gladstone Pennsylvania'daydım ve on iki yaşındaydım... Evin önünde beyaz arabalı iki polis vardı... Bir doğum günü partisini yanda kesip babamın öldüğünü söylediler. Greenfield karayolunda trafik kazası geçirmişti.

«Chris Chris!» diye haykırdım gitmiş olacağından korkarak.

«Burdayım. Geliyorum. Bana ihtiyacın olacağını biliyordum.»

Şafaktan önceki loş ve yalnızlık dolu saatte hastaneye vardık ve bir bekleme odasına çekilip Julian'ın kazayı ve ameliyatı başarıyla atlatıp atlatamayacağını merak ederek oturduk. Öğleye doğru onu aşağıya indirdiler ve 'kırık yatağı' adı verilen korkunç görünüşlü nesneye yatırdılar. Sol kolu ve sağ bacağı alçılar içinde garip bir biçimde asılmıştı. Yüzü yara içindeydi ama en korkuncu saçlarının kazınıp metal çiviler için minik delikler açılmış olmasıydı. Boynu kırıldığı için deri bir boyunluk da takılmıştı. Ameliyat masasında üç saat kalmasına yol açan iç organlarındaki yaraları da unutmamak gerekirdi.

«Yaşayacak mı?» diye bağırdım hemen.

«Kritik listede,» diye yanıtladılar. «Eğer başka akrabaları da varsa, onlara da haber verin.»

Chris, Madam Marisha'ya telefon etti. Her an öleceğinden korkup, onu sevdiğimi söyleyemeyeceğimi düşünerek bir an bile yanından ayrılmak istemiyordum. Eğer bunu söyleyemezsem, yaşamım boyunca lanetleneyeceğimi biliyordum.

Günler geçti ve Julian kah komaya girip, kâh çıkmaya başladı. Donuk, bulanık bakışlı gözleriyle bakıyordu

— 241—

F. : 16

:bana. Konuşmaya çabalıyordu ama sesi öylesine boşuktu ki, ne dediğini bir türlü anlayamıyordum. Tüm günahlarını bağışladım ve yandaki odayı kiralayıp hastanede kalmaya 'başladım. Bir an bile başucundan ayrılmayıp, «Ju-.Han lütfen ölme!» diye fısıldıyordum.

Meslektaşlarımız ve müzisyenler akın akın odayı dol-duruyorlardı; hayranlarından her gün binlerce çiçek geliyordu. Madam Marisha siyah giysileriyle odaya girip tek çocuğunun baygın yüzüne bakıp, «Şimdi ölse daha iyi,» diye fısıldadı. «Uyanıp sakat kalacağını öğrenmesi çok acı olur.»

«Nasıl söylersiniz bunu?» diye bağırdım. «Sakat kalmayacak. Belkemiğine zarar gelmedi. Yine yürüyecek ve dansedecek!»

Kara gözleri inanmazlıkla parladı ve yaşamı boyunca gözyaşı dökmediğini söyleyerek övünen madam kollarımın arasında ağlamaya başladı. «Bir daha söyle... danse-deceğini söyle... yalan söyleme bana... dansetmek zorunda!»

Beş uzun günden sonra Julian gözlerini gerçekten açıp bana baktı. «Merhaba.»

«Merhaba uykucu. Neredeyse uyanmayacağını düşünecektim.»

Alaycı bir gülüş dolaştı dudaklarında. «Bu kadar şanslı değilim, Cathy.» Gözleri yukarı asılmış alçılı bacağına takıldı. «Böyle yaşamaktansa ölmeyi yeğlerim.»

Yerimden kalkıp garip görünüşlü yatağa yaklaştım ve zorlukla kendime bir yer açıp yanına uzandım. Parmaklarım saçlarının kalan birkaç tutamına sarılmıştı. «Julian, felçli değilsin. Belkemiğin zedelenmedi. Dediklerine göre şimdilik şok içindeymiş.»

Sağlam koluyla bana sarılabiliirdiama yerinden kıpırdamadı. «Yalan söylüyorsun. Belden aşağım hiçbir şey hissetmiyor. Göğsümdeki elini bile hissetmiyorum. Artık çek

— 242 —

git burdan. Beni sevmiyorsun! Öleceğime yakın, gelip kulağıma aşk sözleri fısıldıyorsun. Senin acımana ihtiyacım yok... defol git ve bir daha gelme!»

Kalkıp çantamı aldım. Julian ağlayarak tavana bakıyordu. «Evimizi kırıp döktüğün için Allah seni kahretsin!» diye bağırdım sonunda. «Giysilerimi yırttın.» Neredeyse yaralı suratını tokatlayacaktım. «Her şeyimizi kırıp döktün. Ne kadar büyük bir titizlikle seçmiştik hepsini. Çocuklarımıza bırakacaktık, anımsıyor musun? Artık kimseye bırakacak bir tek eşyamız bile kalmadı!»

Sırtarak yanıtladı. «Haklısın, kimseye bir şey yok. Tanrıya şükür çocuğumuz olmadı. Olmayacak dal İstersen beni boşayabilirsin. Git başka bir orospu çocuğuyla evlen ve onun yaşamını da zehir et.»

«Julian,» dedim üzgün bir sesle. «Senin yaşamını zehir mi ettim?»

Yanıtlamayarak gözlerini kırıştırdı ama defalarca yineledim sorumu. «Pek sayılmaz ama bazı kötü dakikalarımız oldu,» dedi sonunda.

«Bazı dakikalar mı?»

«Eh öyle sayılır... Ama burada kalıp bir yatalağa bakmak zorunda değilsin. Ben artık işe yaramam, biliyorsun. Sık sık aldattım seni.»

«Eğer bir kez daha aldatırsan, gırtlığımı sıkarım.»

«Git artık, Cathy, yorgunum.» Verilen uyuşturucu ilâçlardan etkileniyordu. «Bizim gibilere çocuk gerekmez.»

«Bizim gibiler mi..?»

«Biz gerçek değiliz. İnsanlık dışıyız.»

«Neyiz peki?»

«Danseden bebekler. Gerçek insan olup, gerçek dünyada yaşamaktan korkan, danseden aptallar. Bunu bilmiyor muydun?»

«Hayır bilmiyordum. Kendimizi gerçek sanıyordum.»

— 243 —

«Senin eşyalarını kırıp döken ben değildim. Yolanda bunu yaparken ben izledim.»

Gerçeği söylediğinden kuşkulanarak midem bulandı. Ben yalnızca bir bebek miydim? Tiyatro dışındaki gerçek yaşama ayak uyduramayacak mıyım? Yaşamla annemden daha kolay başedemeyecek miydim?

«Julian seni seviyorum... gerçekten seviyorum. Daha önceleri bir başkasını sevdiğimi sandığımdan, bir aşktan diğerine geçemeyeceğime inanıyordum. Ama yanıltılmışım.»

«Git, beni yalnız bırak. Söylediklerini duymak istemiyorum. Artık aldırış etmiyorum sana.»

Gözyaşlarını yüzüne damlıyordu. Görüp dinlemeyi reddederek gözlerini yummuştu. Sımsıkı kapalı dudaklarını öptüm. «Yeter, beni iğrendiriyorsun!» diye haykırdı.

«Seni seviyorum, Julian. Geç anladığım için üzgünüm. Bir bebek bekliyorum... dansör bir sülalenin on dördüncüsü... Beni artık sevmesen bile, bebeğimiz için yaşamak zorundasın. Beni duymazlıktan gelme, istesen de isteme-sen de baba olacaksın!»

Kara gözleri yaşlarla parlıyordu. Ya kendisine acıdığı ya da düş kırıklığına uğradığı için ağlıyordu. Söze başladığı zaman sesi sevgi doluydu. «Ondan kurtulmanı öneririm, Cathy. On dört de on üç kadar uğursuzdur.»

Yan odada sabaha dek Chris'in kolları arasında yattım. Kazada arabadan fırlayıp ölen Yolanda'nın cenazesi bugün kalkacaktı. Usulca Chris'in kollarından sıyrılıp Ju-lian'ın odasına geçtim. Gece hemşiresi koltuğunda horlu-yordu. Yeşil bir örtüyle loşlaştırılmış ışığın altında derin bir uykuya dalmış olan kocama baktım. Gözlerim çarşafın altındaki koluna takılı olan seruma kaydı. O kadar hızlı akıyordu ki! Dönüp Chris'i sarstım. «Dinle Chris, serum koluna damla damla akmayacak mı? Bence çok hızlı boşalıyor şişe.»

— 244 —

Daha sözlerimi bitirmeden Chris yatağından fırlamıştı. Tavan lambasını yakıp hemşireyi uyandırdı. «Burada uyumak için bulunmuyorsun! Kendine gel!» Örtüyü açtı, iğne hâlâ Julian'ın koluna takılıydı ama tüp kesilmişti. «Aman Tanrım,» diye içini çekti Chris. «Kalbine bir hava kabarcığı çoktan varmıştır.»

Julian'ın gevşek sağ elinde duran parlak makastan alamıyordum gözlerimi. «Tüpü kendisi kesmiş,» diye fısıldadım. «Kendisi kesmiş ve ölmüş, ölmüş, ölmüş...»

«Makası nerden bulmuş?» diye bağırdı. Chris. Hemşire titremeye başlamıştı. Nakış ipliklerini kesmek için kullandığı küçük makastı bu. «Herhalde cebimden düştü. Kaybettiğimin farkında değildim. Belki üzerine eğildiğim zaman cebimden aldı...»

«Boşverin,» dedim donuk bir sesle. «Bunu yapmasaydı, başka bir yol bulacaktı. Daha önce anlayıp sizi uyarmalıydım. Bir daha dans edemeyeceğine göre, yaşamın anlamı kalmamıştı.»

Julian babasının yanına gömüldü. Mezar taşına: Julian Marquet Rcsencoff, Catherine'in sevgili kocası ve Rus bale yıldızları sülalesinin on üçüncüsü diye yazdırdım. Belki çok gösterişli oldu ve yaşadığı sürece ona sevgi göstermeyi başaramadığımı ortaya çıkardı ama böyle yazılmasını isteyeceğine inanıyordum.

Chris, Paul, Carrie ile Georges'un mezarının başında durup onu da andık. Mezarlıkları dolduran melek başlıklı mezar taşlarından nefret ediyordum. Biz yaşayanlara hükmediyorlardı! Et ve kemikten yaratılmış biz canlılar, üzülüp ağlarken, onlar yüzyıllar boyu oldukları yerden dindar gülüşlerle bakacaklardı dünyaya. İşte yine başladığım noktaya dönmüştüm.

Büyük siyah arabaya bindiğimiz zaman Paul konuşmaya başladı. «Catherine, eski odan hâlâ seni bekliyor. İstersen bebeğin doğana kadar gelip bizimle kal. Chris,

— 245 —

asistanlığını Clairmont Hastanesinde yapacağı için yakınında olur.»

Daha büyük ve ünlü birkaç hastaneden öneri almasına karşın burayı seçmiş olan ağabeyime dikkatle baktım. «Hepsi çok uzak, Cathy. Öğrencilik yıllarında yolculuk yapmaktan bıktım zaten. Eğer bir sakıncası yoksa yeğenim dünyaya gelirken yakınında olmak isterim.»

Madam Marisha öyle sıçramıştı ki, başı neredeyse tavana vuracaktı. «Julian'ın bebeğini mi bekliyorsun?» diye bağırdı. «Niçin daha önce söylemedin? Ne kadar mutlu bir haber!» Üzüntüsü bir bulut gibi sıyrılmıştı

yüzünden. «Bir oğlu olacağına göre, Julian ölmüş sayılmaz. Tıpkı babasına benzeyen bir oğlan olacağından eminim.»

«Belki de kız olur, madam,» dedi Paul alçak sesle ve uzanıp elimi tuttu. «Oğlunuzu anımsatan bir erkek torun istediğinizi biliyorum ama 'ben de Cathy ya da Carrie'ye benzeyen bir kız arzuluyorum. Eğer oğlan olursa, itiraz etmem.»

«İtiraz mı?» diye bağırdı madam. «Her şeyin en iyisini bilen Tanrı, mutlaka Julian'ın bir kopyasını verecektir Catherine'e. Georges'un oğlunu bekleyen üne bu kez torununun kavuşacağından eminim!»

Gece yarısı arka verandada, Paul'ün en sevdiği koltukta oturmuş, kafamın içi gelecek düşünceleriyle karmakarışık, sallanıyordum. Geçmişin anıları neredeyse boğacaktı beni. Hafifçe gıcırdayan döşeme tahtaları benimkine benzeyen acıları tanıdıklarını anlatıyorlardı. Yıldızlar ve ayışığında parlayan geceye ateşböcekleri de kendi ışıklarını katıyorlardı.

Arkamdaki kapı usulca açılıp kapandı. Kim olduğunu anlamak için bakmam gerekmiyordu. Yanımdaki koltuğa oturup sallanmaya başladı benimle birlikte.

«Cathy,» dedi alçak sesle. «Böyle üzgün oturmandan nefret ediyorum. Her şeyi yitirdiğini düşünme sakın. Hâlâ

— 246 —

genç ve güzelsin. Bebeğin doğumundan sonra kısa sürede, eski haline dönüp baleye devam edebilirsin. Daha sonra da öğretmenlik yapabilirsin.»

Başımı bile çevirmedim. Tekrar bale mi? Julian toprağın altında yatarken, ben nasıl bale yapabilirdim? Artık bebeğime öğretecektim dansetmesini ve bizim olması gereken üne o kavuşacaktı. Annemin bizlere vermekten kaçındığı sevgiyi bebeğime verecektim. Asla ihmal etmeyecektim onu. Anne diye ağıladığı zaman ablasına sarılmak zorunda kalmayacaktı. Hayır... babamın hayatta olduğu zamanlardaki anneme benzeyecektim. Seven bir anneden bir canavara dönüşmesi yıkılmıştı beni en çok. Asla çocuğuma, onun bizlere yaptıklarını yapmayacaktım!

«İyi geceler, Paul,» diyerek ayağa kalktım. «Çok oturma. Sabah erken kalkacaksın ve yemekte yorgun görünüyordun.»

«Catherine...»

«Şimdi olmaz. Daha sonra. Biraz zamana ihtiyacım var.»

Ağır ağır arka merdiveni tırmanırken içimdeki bebeği düşünüyordum. Süt içmeye, vitamin almaya, mutlu düşüncelere dalmaya dikkat etmem gerekirdi. Her gün bale müziği çalıp bebeğimi daha doğmadan bu hayata hazırlayacaktım. Minik kızıma alacağım güzel tütüleri düşünerek gülümsedim. Ama babasına benzeyen siyah kıvrıkcık saçlı bir oğlan daha çok sevindirecekti beni. Julian Janus Marquet koyacaktım adını. Yarı yolda aşağıya inen Chris'e rastladım. Bana dokununca içim titredi. Ne istediğini söylemesine gerek yoktu. Onu tanıdığım kadar iyi tanıyordum aklımdan geçenleri.

Yalnızca içimde büyüyen masum yavruyu düşünmeye kendimi zorladığım halde, ara sıra aklım anneme kayıp beynim nefret ve intikam planlarıyla doluyordu. Bir ba-

— 247 —

kıma Julian'ın ölümünü de o hazırlamış sayılırdı. Eğer ta-vanarasına kilitlenmemiş olsaydık, kaçmak zorunda kalmayacaktık ve ben de Chris ile Paul'e âşık olmayacaktım. Bir gün New York'ta Julian'a rastlayacak ve ona aradığı sevgiyi verebilecektim.

Her şey bambaşka olacaktı. Sürekli bunu soruyordum kendi kendime... Evet! Evet! Her şeyin bambaşka olacağına inandırmıştım kendimi!

Üç Kişinin Yaşamı

İçimdeki bebeğim büyüdükçe, balenin beni tutsak ettiği çocukluk ruhumdan sıyrılıp benliğimi bulmaya başlamıştım. Görkemli bir yaşamın hayallerini geride bırakarak gerçeğe dönmüştüm. Sahneye ve alkışlara ara sıra özlem duyuyordum ama bundan da sıyrılmasını öğrenmişim. Annemin bize yaptıklarını düşünüyordum hemen. Siciline işlenmiş bir ölüm daha anne!

Sevgili Bayan Winslow,

Hâlâ benden kaçıyor musunuz? Yeterince hızlı ya da uzağa kaçamayacağınızı anlamadınız mı? Bir gün yakalayacağım sizi. Ve bize çektiirdiklerinizi size kat kat ödeteceğim.

Tıpkı kocanızın yıllarca önce öldüğü gibi, benim kocam da bir trafik kazasında öldü. Onun bebeğini doğuracağım ama asla sizin gibi davranmayacağım. Üçüz ya da dördüzlerim olsa bile onlara bakmak için başka bir yol bulacağım!

Mektubu Greenglenna adresine yolladım ama gazeteler annemin Japonya'ya gitmiş olduğunu yazıyordu. Ja-

— 248 —

ponya! Ne kadar da çok geziyordu.

Öylesine değişmiştim ki... Aynalar eskisi kadar ince ve zarif olmadığımı gösteriyordu. Göğüslerim de karnımla birlikte büyüyordu. Hareketlerimin hantallaştığına üzülüyordum ama karnımı okşamaktan da zevk alıyordum.

Bana ihtiyaç duyan iki erkeğin çevremde dolaştığını düşününce, dul kadınların birçoğundan daha şanslı olduğumu anladım. Her ikisi de Julian'ın yerini almaya hazır olduklarını ima ediyorlardı. Bir de bana benzemek için çabalayan tatlı Carrie vardı. On altı yaşındaki Carrie şimdiye dek ne bir baloya gitmiş, ne de bir erkek arkadaşıyla çıkmıştı. Eğer boyunun kısalığını unutsa bunu başaracaktı ve Chris arkadaşlarıyla gezmeye giderken, küçük kardeşini de davet ediyordu sık sık. «Chris'in sana flört bulmasına gerek yok,» diye sızlandı bir gün Carrie. «O kolejli çocuk bile beni istemiyor. Yalnızca sana yaklaşabilmek için gelip gidiyor.» Lafın saçmalığına kahkahalarla güldüm. Hem dul, hem de hamileydim; üstelik kolejli bir çocuk için çok yaşıyordum.

Carrie bunları dinlerken pencerenin önünde suratını asmış oturuyordu. «Sen geldiğinden beri Dr. Paul beni eskisi gibi yemeğe ve sinemaya götürmüyor. Bütün hanımlar ona baktığı için benim sevgiim olduğunu düşünürdüm hep. Yaşlı olmasına karşın çok yakışıklı bir adam o, Cathy.»

Paul'u asla yaşlı olarak kabul edemezdim. Kırk sekiz yaşına göre çok yakışıklı sayılırdı. Carrie'yi kucağıma alıp teselli ettim. Aşkın onu bir köşebaşında beklediğini söyledim. «Kendi yaşının birini seveceksin, Carrie. Seni gördüğü zaman ne kadar iyi bir insan olduğunu anlayacak ve hemen sana âşık olacak.» Sessizce kalkıp odasına gitti. Söylediklerim onu ikna etmeye yeterli olmamıştı.

Madam Marisha sık sık beni görmeye gelip öğütler veriyordu. «Egzersizlerini sakın ihmal etme. Bale müziği çalıp Julian'ın oğlunu daha doğmadan güzellikleri sevmeye

— 249 —

alıştır. Dansın kendisini beklediğini şimdiden öğrensın.» Artık iyileşmiş olan ayaklarıma baktı. «Parmakların nasıl?»

«İyi,» dedim ama yağmur yağınca sızlıyorlardı.

Carrie olmadığı zamanlar Henny çevremde dört dönüyordu. Hızla ihtiyarlamaya başlamıştı. Doktor - oğullarının verdiği rejim listesine sadık kalmaya çalışıyordu ama cıra sıra boşverip kolesterol ve kalorilere aldırış etmeden her şeyi yiyordu.

Bebeğimi Julian'ın bir parçası olarak gördüğümünden yas günleri çabucak geçti. Noel yaklaşmıştı ama kendimi pek herkese göstermek istemiyordum. Chris ile Paul ise alışverişe çıkmanın bana iyi geleceğini ısrarla söylüyorlardı.

Madam Zolta için antika bir altın madalyon alıp içine Julian'la benim Romeo ve Juliet giysileri içindeki resimlerimizi yerleştirip gönderdim. Birkaç gün sonra teşekkür mektubu elime geçti.

Sevgili Catherine'im,

Aldığım en güzel armağandı bu. Güzel kocan için üzüldüğüm gibi, anne olacağından baleden vazgeçtiğine de üzülüyorum. Eğer kibirli kocan gerekli kişilere yeterli saygıyı gösterseydi, çok önceden dünyanın en ünlü çifti olabilirdiniz. Kendine dikkat et, egzersizlerini yap. Sonra da bebeğinle birlikte buraya gel. Âşık olacak yeni bir balet bulana dek benim yanımda kalabilirsiniz. Yaşam insana bir çok şans tanır. Geri dön.

Özlem dolu bir gülüş dolaştı dudaklarımda ve Paul okuduğu tıp dergisini bir tarafa bırakıp sordu. «Ne oldu? Neye gülüyorsun?» Mektubu uzattım ve okuyunca kollarını açıp beni davet etti. Sevgi açlığıyla kucağına yerleştim. Yanımda bir erkek olmayınca yaşamın benim için bir anlamı yoktu.

— 250 —

«Mesleğine dönebilirsin,» dedi usulca. «Ama tekrar New York'a gidip beni yalnız bırakmaman için dua ediyorum.»

«Bir zamanlar, dört güzel çocuğu olan sarışın bir çift varmış,» diye söze başladım. «Doğmaması gereken çocuklarını çok severlermiş. Ve bir gün baba ölmüş. Anneyse çocuklarının ihtiyacı olan sevgiyi onlara vermekten vazgeçmiş. Şimdi yine güzel bir baba öldü. Çocuğumun kendini ihmal edilmiş hissetmesine izin vermeyeceğim. Her zaman yanında bulunacağım. Chris'in hissettiği gibi en sevdiği kişi tarafından aldatıldığını hissetmesini istemiyorum.»

«Bu çocuğa hem anne, hem baba mı olacaksın? Yaşamını paylaşmak isteyen bir erkeğe kalbinin kapısını kapatacak mısın? Umarım Catherine, istediğini elde edemeyen bazı kadınlar gibi somurtup bir köşeye çekilmezsin.»

«Beni hâlâ seviyor olamazsın,» dedim gözlerinin içine bakarak.

«Sevemez miyim?»

«Cevap mı bu?»

«Cevap vermek zorunda değilim. Anladığımı sanıyordum. Bana bakışların, tekrar beraber olabileceğimizi ima ediyordu. Buraya ilk geldiğin günden beri seni seviyorum, Catherine... Konuşmanı, gülmeni, yürüyüşünü seviyorum... hamile kaldığından beri belini tutarak yürüyorsun, sırtın mı ağrıyor?»

«Bütün o tatlı sözleri bırakıp niçin belimi merak ediyorsun? Fazladan bir dokuz kilo taşımaya alışık değilim. Neyse doktor olduğunu anımsamadan önce söylediklerine devam et.»

Başını eğip önce usulca, sonra dayanılmaz bir arzuyla öptü dudaklarımdan. Kollarım kendiliklerinden boynuna sarılmışlardı.

Ön kapı açılıp kapandı. Hemen kucağından kalktım

— 251 —

ama eskisi kadar çevik değildim. Beyaz asistan gömleğinin üzerine geçirdiği paltosuyla Chris içeri girdi. Yemekte istediğimi söylediğim fıstıkla dondurma paketi vardı elinde. «Bu gece nöbetçi olduğumu sanıyordum,» dedim aceleyle. Paketi elime tutuşturup soğuk bir bakışla yüzüme baktı.

«Nöbetçiyim ama çok sakın bir gece geçirdiğimiz için istediğin dondurmayı getirmeyi düşünmüştüm.» Bakışlarını Paul'e çevirdi. «Yanlış zamanda geldiğim için üzgü-' nüm. Neyse siz devam edin.» Topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıktı ve ön kapı gürültüyle çarpıldı.

«Chris konusunda bir şeyler yapmalıyız,» dedi Paul. «İstediği asla gerçekleşemez. Bunu ona defalarca söyledim ama beni dinlemedi bile. Başka kızlara yaklaşmamak-la yaşamını berbat ettiğini ona anlatmalısın.» Dışarı çıkıp artık istemediğim fıstıklı dondurma dolu iki kâseyle döndü.

Haklıydı. Chris için bir şeyler yapılmalıydı ama ne? Ne ona, ne de Paul'e acı vermek istiyordum. Her iki tarafın kazanmasını isteyen bir savaş alanı gibiydim.

Tepkimi izleyen Paul usulca, «Cathy,» dedi. «Eğer beni sevmiyorsan, birlikte olmak zorunda değilsin. Yalnızca Chris'e senden uzak durmasını söyle...»

«Bunu ona söylemek çok zor geliyor,» dedim alçak ses-ie. Chris'in başka birini bulmasını istemediğimi itiraf etmek utanca boğmuştu beni. Yalnızca yanında olup bana güven vermesini istiyordum. Zamanımı Paul ile Chris arasında paylaştırıp ikisini de dengede tutmaya çabalıyordum. Aralarındaki kıskançlığı gördükçe, yaşamımdaki her kötülük gibi yine bunun da annemin suçu olduğuna inanıyordum!

Soğuk bir şubat gecesi ilk sancıları hissettim. Hemen yatağımdan fırlayıp giyindim ve Paul'ün kapısını tıklattım.

— 252 —

tim. Çocuğum altıncı evlilik yıldönümümüzde doğacaktı! «Julian!» diye haykırdım içimden. «Baba olmak üzeresin!» Paul'ün sesi duyulunca, «İlk sancı geldi!» diye seslendim.

«Tanrım, gitmeye hazır mısınız?» «Elbette, bir aydır hazırım. İçeri girebilir miyim?» Üzerinde yalnızca pantolonuyla açtı kapıyı. «Doktoruna ve Chris'e haber vereyim. Gördüğüm en sakın anne adayısın.» Aceleyle traş olup gömleğini giydi, kravatını bağladı. «Tekrar geldi mi?»

Tam hayır diyecekken sancıyla kıvrandım ve ancak, «On beş dakika oldu,» diyebilirdim.

«Pekâlâ seni arabaya bindirip bavulunu alırım. Merak etme seni rahat ettirmek için üç yetenekli doktor...» «Birbirlerinin işine karışmak için yarış edecekler!» «Birbirlerine yardım edecekler,» diye düzeltti ve mutfığa doğru seslendi. «Henny, ben Cathy'yi hastaneye götürüyorum. Uyandığı zaman Carrie'ye söyle ve Madam Ma-risha için doldurduğumuz kaseti hemen çal.»

Paul kapıyı açarken, haftalar önce doldurduğum kaset telefonda madam için çalıyordu. «Madam, torununuz dünyaya gelmek üzere.»

Hastaneye gitmek sonsuza dek sürdü sanki. Acilin kapısında tek başına bir asistan aşağı yukarı dolaşıp duruyordu. «Geç kalacaksınız diye ödüm patladı,» diyerek kapıyı açtı Chris ve beni tekerlekli iskemleye oturtup başkalarının yapmak zorunda olduğu işlemlerden geçirmeden odama çıkardı.

Üç saat sonra oğlum doğmuştu. Chris ile Paul gözleri yaşlı bana bakıyorlardı. Chris göbekbağı henüz kesilmemiş bebeği karnımın üzerine koydu. «Cathy... görebiliyor musun?»

Kıvrıkcık kara saçlarını, kıpkırmızı vücudunu görünce soluğum kesildi. «Çok güzel bir çocuk,» diye fısıldadım.

— 253 —

Tıpkı babası gibi öfkeyle haykırp minicik ellerini, ayaklarını sallıyordu. Başına gelenlere kızmış gibiydi.

«Adını Julian Janus Marquet koyacağım ve ona Jory diyeceğim.»

«Niçin Jory diyeceksin?» diye sordu Paul ama yanıtlayacak gücüm yoktu.

«Eğer sarışın olsaydı Cory diyecekti. J harfi Julian, gerisi Cory için,» dedi Chris neler düşündüğümü sezerek.

Konuşmadan anlaşılmak ne kadar güzeldi. Gülümseyerek baktık.

— 254 —

BÖLÜM 4

Tatlı Küçük Prensim

Sanırım dünyaya mavi siyah bukleli, koyu lacivert gözlü, soluk tenli Jory'm kadar çok sevilen, şımartılan bir çocuk gelmemiştir. Julian'a çok benziyordu ve babasına vermediğim sevgiyi ona vermeye hazırdım.

Jory belki de ilk gününden beri sesimi, dokunuşumu, hatta ayak seslerimi tanımişti ama her akşam Paul'ün bürosundan çıkıp eve koşan Carrie Teyzesine de büyük bir sevgi gösteriyordu.

«Kendimize bir ev bulmalıyız,» diyordu Chris. Jory'nin babası olarak kendini tanıtmak istediğini söylüyordu hep ama Paul'ün evinde olanaksızdı bu.

Ne yanıt vereceğimi bilemiyordum. Paul'ün kocaman evinde oturup Jory'nin arabasını bahçede dolaştırmak, Henny'nin yardımlarından yararlanmak istiyor ve Chris'le birlikte olunca ona bütün bunları veremeyeceğimizi biliyordum. Üstelik benim borçlarımdan da haberi yoktu.

Üst katta bir odayı Paul bebek için hazırlamıştı ve bazı akşamlar ikisi de ellerinde benzer hediyelerle içeri giriyorlardı. Utançlarını gizlemek için gülümsediklerini görünce hemen, «Zevkleri ortak iki erkek,» diyordum ve ertesi gün paketlerden birini değiştiriyordum ama kiminki-

— 255 —

ni geri götürdüğümü asia açıklamıyordum.

Carrie on yedi yaşına bastığı yaz liseden mezun oldu ve koleje gitmek istemediğini söyledi. Paul'ün özel sekreterliğini yapmak ona yetiyordu. Süratle daktilo yazıp dikte alıyor ve hâlâ kendisini sevecek bir erkeğin özlemine çekiyordu.

Onu mutsuz görmek, anneme olan nefretimi biraz daha arttırmıştı. Fırsatını bulunca yaptıklarının hesabını nasıl ödeteceğimi düşünüyordum. Artık özgürdüm, davranışlarımı kısıtlayacak bir kocam yoktu.

Her gün Paul ile Chris'in benim ilgimi çekmek için birbirleriyle yarışıklarına tanık oluyordum. Eğer Julian ortaya çıkmamış olsaydı, çoktan Paul ile evlenmiş ve çocuğunu doğurmuş olacaktım. Ama yine de Julian'ı tanıyam yararına olmuştı. Artık dünyadan habersiz bir bakire değildim; iki erkekten çok iyi dersler almıştım. Sıra annemin kocasını çalmaya gelince, bunu başarmak için yeterince bilgim vardı. Tıpkı onun babama davranmış olduğu gibi, Bart Winslow'a uzun uzun bakıp usulca yanağını okşayacaktım... Annemin, âdeta bir kopyası olmam avantajımdı, üstelik ondan gençtim. Bana nasıl karşı koyabilirdi?

Noel gelince daha bir yaşına basmamış olan Jory hediye paketleri arasında ne yapacağını şaşırarak oturdu. Fotoğraf ve film makineleri durmamacasına çalışıyordu.

«Ninni yavruma ninni...» diye Jory'yi uyutuyordu Carrie Noel gecesini. «Cennetin güçleri seni koruyacaktır...» Kardeşimin de bir çocuğu andırıldığını düşünüp onun korkunç bir çocuk özlemi çektiğini farkedince, neredeyse ağlayacaktım. Chris sessizce yaklaşmış belime sarıldı ve arkaya yaslanıp başımı omzuna dayadım. «Hemen fotoğraflarını çekmeliyim ama 'bu sahneyi bozmak istemiyorum,» diye fısıldadı. «Carrie boy farkı dışında sana çok benziyor.»

— 256 —

Boy farkıydı sevgili kardeşimi gerçekten mutlu olmaktan uzak tutan şey. Merdivenlerden yaklaşan ayak seslerini duyunca, Chris'in kollarından sıyrılıp oğlumu yatağına yatırdım ve Paul'ün kapıda durduğunu hissettim. Chris odasına gitmişti bile. Carrie oğlumu uyandırmamak için fısıldıyordu. «Cathy, acaba bir gün benim de çocuğum olacak mı?»

«Elbette olacak.»

«Sanmıyorum,» diyerek dışarı çıkınca ardından bakakaldım.

Paul içeri girip Jory'yi öptü ve beni kucaklamak istercesine yaklaştı. «Hayır,» dedim zayıf bir sesle. «Chris evdeyken olmaz.» Anladığını belirtmek için başını sallayıp dışarı çıktı ve sabaha dek gözümü kırpmadan yatmak üzere odama çekildim.

Jory durumundan mutlu görünüyordu. Dakikalarca oturup bizleri inceleyip kimin kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Chris'in sabrı, Cory'nin sessizliği ve ara sıra da Julian'la benim küstahlığımız davranışlarında görülüyordu. Ama Carrie'ye benzediğini söyleyemezdim, çünkü teyzesine oranla çok sık gülüyordu.

Carrie minik yeğenini kucağına alıp saatlerce bahçede dolaştırarak ağaçları, çiçekleri tanıtırken, bir an önce konuşmaya zorluyordu onu.

«Şu yaprağa dikkatle bak,» dedi bir gün el ele dolaşırken. «Her yaprağın şekli başkadır. Güllerden başka bütün çiçekler arıların girmesi için yapraklarını açarlar. Ama papatyalar güller kadar güzel kokmadığı için arılar doğrudan güllere giderler.» Sonra bana dönerek sözlerini sürdürdü. «Eğer ben bir arı olsaydım, güller kadar gösterişli olmayan menekşelere giderdim. Sen de tıpkı bir gül gibisin, Cathy. Tüm arılar sana koşarken boyum kısa olduğu için beni görmüyorlar. Lütfen benden önce davranıp

— 257 —

F. :17

tekrar evlenme. Eğer bir erkek bana bakarsa, lütfen yakınımda olma... ona gülümseme.»

Evin içinde bir bebek olunca yıllar ne kadar çabuk akıp gider... Elimizde fotoğraf makineleri Jory'nin ilk gülüşünü, ilk dişini, ilk adımlarını deliler gibi filme alıyorduk.

Chris'in Clairmont Hastanesinde iki yıl süren asistanlığı boyunca Paul bana kur yaptı. İkisi de birbirine saygı duyduğundan aralarındaki engelden söz bile edemiyorlardı.

«Mesele bu kent,» diyordu Chris. «Başka bir yere taşınırsak, sanırım Carrie'nin şansı açılacak.»

Bahçeye günün son ışıkları inmişti. Paul üç hastanedeki hastalarını dolaşırken, Carrie oğlumu yatırıyordu. Henny ise hâlâ ayakta ve meşgul olduğunu belirtmek için mutfakta tencereleri birbirine çarpıyordu. Chris'in iki yıllık asistanlığı bitmişti ve başka bir hastaneye gideceğini söyledi. Beni terk ediyordu!

«Özür dilerim, Cathy, ama Mayo Kliniğinin beni kabul etmesi büyük bir onurdur. Dokuz ay kalacağım orada. Niçin Jory'yi alıp benimle geliniyorsunuz? Carrie burda Paul ile kalabilir.»

«Chris, bunu yapamayacağımı- biliyorsun.» «Ben gittikten sonra da mı burda kalacaksın?» diye sordu acı bir sesle.

«Eğer Julian'ın sigortası parayı öderse, ayrı bir ev tutup bale okulu açmak istiyorum ama araştırdıkları intihar maddesi işimi güçleştiriyor.»

«Senin iyi bir avukata ihtiyacın var.»> Kalbim yerinden oynadı. «Evet, bir avukat bulacağım. Sen Mayo Kliniğine bensiz git. Dönüp onayladığını belirtmeden önce kimseyle evlenmeyeceğime söz veririm. Kendine başka birini -bul. Dünya yüzünde anneme benzeyen tek kadın ben değilim.»

— 258 —

«Niçin böyle konuşuyorsun? Ben seni istiyorum onu değil! Ona benzemeyen yanların çekiyor beni.»

«Chris, beni kollarına alacak, sevecek, kötü olmadığımı inandıracak bir erkeğe gereksinmem var. Dünyanın en iyi balerini olduğumu anneme kanıtlamak istiyordum ama Julian öldüğünden beri bale müziği duydukça ağlamak geliyor içimden. Onu özleyorum.» Başımı omzuna yaslayıp hiçkırardım. «Eğer ona daha iyi daVransaydım, bunlar olmazdı. Bana ihtiyacı olduğu zaman, ona sırt çevirdim. Senin de, Paul'ün de bana ihtiyacınız yok. Öyle olsaydı, Paul hemen benimle evlenmek isterdi.»

«Hep birlikte yaşayabiliriz ve...» Yüzü kızararak sustu.

«Hayır! Bunun yürümeyeceğini anlamıyor musun?»

«Belki de senin için yürümez. Ama ben aptalım. Hep olmayacakları istedim. Yanındaki -tek erkek ben olacaksam, yine seninle tavanarasına kilitlenmeyi bile isteyebilirim.»

«Bunu düşünemezsin!»

«Düşünemez miyim? Tanrım yardımcım olsun, ama gerçekten istiyorum bunu. O zamanlar bana aittin. Beraberliğimiz beni iyi yönde etkiledi... ve hep seni istemeye zorladı beni. Kendini bana sevdirecek yerde nefret ettirebilirdin, Cathy.»

Başımı sallayarak bunu yadsıdım. Yalnızca annemin erkeklere davranışlarını bilinçsizce taklit etmiştim. Kollarından sıyrılıp eve koştum ama Paul karşıma çıktı! İrkilerek yüzüne bakarken, arkasını dönüp benden uzaklaştı. Konuşuklarımızı dinlemişti! Olduğum yerde dönüp yaşlı meşe ağacına yaslanan Chris'e yaklaştım. «Bak gördün mü neler yaptın?» diye bağırdım. «Unut beni, Chris. Dünya yüzündeki tek kadın ben değilim!»

«Benim için tek kadın sensin!»

— 259 —

Ekim ayında Chris giderken, eşyalarını toplayıp, gidişine aldırımıyormuş gibi veda etmek çok zor geldi bana. Gül bahçesine saklanıp ağladım. Chris'i üzmemek için artık Paul'ü durdurmam gerekmiyordu. İkisine de aynı ilgiyi göstermeye kendimi zorlamak gerekçesi kalmamıştı. Doğruca Paul'e gidebilirdim ama ardında kocasıyla bir uçaktan inen annemin resmi yoluma çıktı. Greenglenna' ya dönüyordu! Yazıyı kesip albümüme yapıştırdım. Eğer uzaklarda kalsaydı, belki Pa-ul ile evlenirdim. Ama geldiğini görünce, hiç beklenmedik bir şey yaptım.

Gittikçe yaşlanan Madam Marisha'nın bir yardımcıya ihtiyacı vardı ve gerekli kişinin ben olduğuma onu inandırdım.

«Ölmeye hiç niyetim yok,» dedi madam sertçe. «Evet, belki beni ihtiyar olarak görüyorsun ama kendimi hiç de öyle hissetmiyorum. Buraya gelip beni yönetmeye kalkışma sakın. Mezarıma girene kadar buranın patronu ben olacağım!»

Kasım ayında Madam Marisha ile çalışmanın güçlüğünü anlamıştım. Bazı düşüncelerine karşı çıkmama tahammül edemiyordu. Paraya ve yeni bir eve ihtiyacım vardı. Paul'ün evinde kalırsam ergeç onunla evlenecektim ama henüz buna hazır değildim. Yıllarca yaptığım planlardan vazgeçemezdim. Oynayacağım ilk piyon Bay Avukat olacaktı. Gerçi Paul ayrı ev tutmamın gereksiz bir masraf olduğunu söylüyordu ama kişiliğimi kazanmak için buna zorunlu olduğumu ileri sürdüm. «Pekâlâ Catherine, istediğini yap. Nasıl olsa, sana engel olamayacağımı biliyorsun,» dedi garip bir bakışla.

«Şey... nedeni yalnızca Carrie evleninceye dek yalnız kalmam için Chris'in ısrar etmesi değil... Kendisi burda olmadığı zaman senin evinde kalmamı da istemiyor ama...» Ne kadar korkunç bir yalandı bu.

«Anlıyorum,» dedi Paul acı bir gülüşle. «Julian'ın ölü-

— 260 —

münden beri senin sevgin için ağabeyinle rekabet içinde olduğumu biliyorum. Onunla konuşmak istedim ama izin vermedi. Aynı konuyu seninle tartışmama da sen izin vermiyorsun. Öyleyse kendi evine yerleşip kişiliğini bulmaya çalış. Olgun bir insan gibi davranacak kadar büyüyünce de tekrar bana dön.»

Oyun Başlıyor

Clairmont ile Greenglenna arasında küçük bir eve yerleşince, ilk işim anneme bir şantaj mektubu yazmak oldu. Jory ile Carrie'nin bakımı dışında, Julian'ın New York' da birikmiş borçları, hastane masrafları, içinden çıkılmaz bir duruma sokmuştu beni ve artık Paul'den beş kuruş bile almamaya kararlıyım. Bu işleri annemden daha iyi becerdiğimi kanıtlamak zorundaydım... Babamın ölümünden sonra kendi annesine yazmış olduğu gibi ben de ona bir mektup yazdım ve bir milyon dolar istedim. Niçin olmasın? Bu para bizim de hakkımızdı! Borçlarımızı ödeyip Carrie'yi mutlu etmek için bir şeyler yapmama bile yetecekti. Mektubu

yazarken utanıyordum ama düşününce, suçun yine annemde olduğuna karar verdim. Onun bunca parası varken Jory'i yokluk içinde büyütemezdim!

Sayın Bayan Winslow,

Bir zamanlar Gladstone, Pennsylvania'da yaşayan bir erkekle bir kadının herkesin Dresden Bebekleri diye çağırdığı dört çocuğu vardı. Bu bebeklerden biri şimdi mezarında yatıyor; birinin de zamanında ihtiyacı olan temiz hava, güneş ve anne sevgisi verilmediği için boyu uzamıyor.

Balerin Bebeğince küçük bir oğlu var ama para-

— 261 —

sı yok. Güneşli günlerinizi karartacak çocuklara acımadığınızı bildiğim için doğruca konuya gireceğim Bayan Winslow. Milyarlarınızı elinizden kaçırmak istemiyorsanız, Balerin Bebeğe bir milyon dolar ödemek zorundasınız. Eğer bu miktarı belirttiğim posta kutusuna göndermezseniz, Bay Bartholomew Winslow'un kulağına duymasını istemeyeceğiniz, korkunç öyküler gidecektir, emin olun.

Saygılarımla,

Balerin Bebek

Catherine Dollanganger Marquet

Her gün çekin gelmesini umutla bekledim ama postadan çıkmadı. Yedi gün üst üste öfke dolu mektuplar gönderdim ona. Kendisine kalan mirasla oranlanınca bir milyonun lafı mı olurdu? Fazla bir şey istiyor sayılmazdım ve bu paranın bir bölümü bize aitti.

Aylarca sonuç alamadan beklerken, Noel ve yılbaşı gelip geçti. Bana aldırış etmeyecekti! Greenglenna telefon rehberinde numarasını bulup Avukat Bartholomew Winslow'dan bir randevu aldım.

Şubat ayındaydık ve Jory üç yaşına basmıştı. Onu Henny ile Carrie'ye bırakıp, en şık giysilerimle annemin kocasının zevkle döşenmiş bürosuna girdim. Ağır ağır ayağa kalkarken, beni tanıyor da çıkaramıyormuş gibi bir bakış vardı gözlerinde. Annemin odasına girip onu koltukta uyur bulduğum akşamı anımsadım. Derin uykuda olduğuna inanıp onu öpmüştüm ama beni düşlerinde gördüğünü sanmış ve bunu daha sonra Chris de öğrenmişti. Bu çalınan öpücük, Chris'le beni girmemek için direndiğimiz çıkmaz sokağa itmişti ve sonunda yine annemin hatalı davranışlarının sonucu olarak Chris benden vazgeçemi-yordu. Yaptıklarını anneme ödetmeden Paul ile evlene-mezdim.

— 262 —

Annemin yakışıklı kocası bana gülümseyince ne denli çekici olduğunu farkettim. «Soluk kesen güzel balerin Catherine Dahi değil misiniz? Bir avukata ihtiyacınız olunca ben seçmenizden onur duydum, ama bu kentte ne yaptığınızı anlayamadım doğrusu.»

«Beni seyrettiniz mi?» diye sordum şaşkınlıkla. Demek ki, annem de beni seyretmişti ama haberim yoktu. Sevindim, izüldüm ve şaşırdım. Onca hıncıma karşın, çocukluğumda duyduğum sevgiden hâlâ sıyrılamamıştım.

«Karım baleye bayılır. İlk önceleri pek hoşlanmadım ama birkaç kez sizi izledikten sonra zevk aldım. Karım yalnızca kocanızla sizin rol aldığınız baleleri izlemeyi seviyordu. Belki de biraz bana benzediği için ona âşık olduğunu sanıyordum,» diyerek kadınların kalbini çalmasını bilen bir erkek olduğunu gösterip elimi öptü. «Şu anda sannede olduğunuzdan çok daha güzelsiniz. Ama bu kentte ne işiniz var?»

«Burada yaşıyorum.»

Beni iskemleye oturup, bacaklarımı yakından incelemek için masasının kenarına ilişerek bana sigara ikram elti. «Tatilde misiniz? Yoksa kocanızın annesini-mi görmeye geldiniz?»

«Bay Winslow, kocamın üç yıl önce bir trafik kazasında öldüğünü duymadınız mı?»

Şaşırmış ve utanmış gibiydi. «Hayır duymadım. Çok üzüldüm. Biraz geç de olsa lütfen başsağlığı dileklerinizi kabul edin.» İçini çekerek sigarasını söndürdü. «İkiniz sahnede herkesin soluğunu kesiyordunuz. Karımın etkilenip ağladığı bile olmuştu siz izlerken.»

Evet, eminim etkilenmiştir. Konuyu değiştirip Julian'ın sigorta poliçesini uzattım. «Evlendiğimiz zaman bu sigortayı yaptırmıştı ama serum tûpünü kendisi kestiği için ödemek istemiyorlar. Ama anladığım kadarıyla, intihar maddesi iki yıl için geçerli ancak.»

— 263 —

\ Dikkatle kâğıtları okuyup başını kaldırdı. \

«Bir şeyler yapabilirim herhalde. Bu paraya asele olarak ihtiyacınız var mı?»

«Milyoner olmadıkça paraya ihtiyacı olmayı birini duyduunuz mu, Bay Winslow?» Annem gibi başımı hafifçe yana eğdim. «Ödemem gereken binlerce fatura var ve küçük oğluma bakmak zorundayım.»

Yarı aralık gözlerimle tıpkı annemin yaptığı gibi başımı arkaya atarak bakmam, onu biraz olsun şaşırmıştı. Uykusunda onu öptüğümde on beş yaşındaydım. Şimdi daha yakışıklıydı. Son derece çekici bir erkek olduğu tartışılmazdı. Annemin de para göndermemesine şaşmamak gerekirdi; herhalde mektuplarım hâlâ onu dünyanın dört köşesinde izliyordu.

Bart Winslow sigorta konusunda birkaç soru daha sordu. «Karım evde oturup çalışmama izin verdiği zamanlar başarılı bir avukat olduğumu anlayabiliyorum.»

«Karınız çok zengin, değil mi?»

Rahatsız olmuştu bu sorudan. «Öyle de diyebilirsiniz,» diye yanıtlarken bu konuyu sürdürmek istemediğini belirtiyordu.

Ayağa kalktı. «Bahse girerim, zengin karınız sizi mücevherli bir tasmayla bir süs köpeği gibi yanında taşıyordur, Bay Winslow. Zengin kadınlar böyledir. Para kazanmak için çalışmanın ne olduğunu bilmezler. Eminini sizin de bundan haberiniz yoktur.»

Ayağa fırlayıp bağırdı. «Eğer böyle hissediyorsanız niçin bana geldiniz? Başka bir avukata gidin, Bayan DcUil. Bana hakaret eden, yeteneklerimi hiçe sayan bir müşteriye ihtiyacım yok.»

«Hayır, Bay Winslow, sizi istiyorum. Mesleğinizi, övündüğünüz kadar iyi bildiğinizi kanıtlamalısınız. Böylece zengin bir kadının oyuncağı olmadığınız da ortaya çıkar.»

«Yüzünüz meleğe benziyor ama diliniz çok zehirli. Si-

— 264 —

gorta şirketini dava etmekle tehdit edeceğim ve eminim on gün içinde ödemeye hazır olacaklardır.»

«İyi,» dedim. «Parayı alır almaz burdan taşınacağım.»

«Nereye?»

Gülerek yüzüne baktım. Bir kadının bir erkeğin ilgisini çekmek için yaptığı her şeyi yapıyordum. «Benimle temas etmeyi düşünüyorsanız, gideceğim yeri size bildiririm.»

"Gerçekten de on gün sonra bale okuluna gelip yüz bin dolarlık çeki verdi. «Ücretiniz?» diye sordum etrafımı saran öğrencileri uzaklaştırarak. Üzerimdeki daracık giysilerden alamıyordu gözünü.

«Önümüzdeki salı saat sekizde sizi yemeğe götüreceğim, ücreti o zaman konuşuruz. Gözlerinize uyması için maviler giyin.» Yanıtımı beklemeden arkasını dönüp çıktı.

Ders bitince yanıma gelen Madam Marisha hemen sordu. «Sana çek veren o adam kimdi?»

«Julian'ın sigorta şirketinden parayı alması için tuttuğum bir avukat.»

«Ya... artık borçlarını ödeyebileceksin ve sanırım beni bırakıp uzaklara gideceksin, öyle mi?»

«Ne yapacağıma daha karar vermedim. Ama sizinle iyi geçinemediğimizi itiraf etmelisiniz, madam.»

«Fikirlerinin çoğundan hoşlanmıyorum. Benden daha bilgili olduğunu sanıyorsun. Birkaç ay burada çalıştıktan sonra gidip kendi okulunu açabileceğini düşünüyorsun.» Gerçeği tahmin etmesine, şaşıtım görünce pis pis güldü. «Beni aptal sanıyorsun, ama ömrün boyunca araşsan benim kadar akıllısını bulamazsın, Catherine. Beyninden geçenleri okuyorum. Benden hiç hoşlanmadın ama işi öğrenmek için gelip yanımda çalıştın. Haklı mıyım? Aldırdığım yok. Sürüyle bale okulu açılır ve kapanır ama Rosencoff Bale Okulu sonsuza dek yaşayacaktır! Bir zamanlar okulumu Julian'a bırakmayı düşünmüştüm. O ölünce seni düşündüm ama torunumu alıp götürürsen, asla sana bırakmam.»

«Madam istediğinizi yapabilirsiniz ama Jory'yi götüreceğim.»

«Niçin? Benim kadar iyi bir öğretmen olduğunu mu sanıyorsun?»

«Emin değilim ama başarabilirim. Belki oğlum balet olmak istemeyebilir. Eğer olmak isterse, her öğretmen kadar başarıyla ders verebilirim ona.»

«Eğer balet olmak isterse!» Mermi gibi saklıyordu sözleri. «Julian'ın oğlu başka ne yapabilir ki? Bale onun beynine, kalbine kanına işlemiştir! Donsetmezse ölür!»

Ona nazik davranıp Jory'nin yaşamına katılmasını arzulamıştım ama gözlerinde okuduğum acımasızlık fikrimi değiştirdi. Oğlumu da babasına benzetip, hayatta baleden başka hiçbir şeyden zevk almayan bir insan yapacaktı.

«Bunları söylemeye beni zorladınız, madam. Julian'ı danstan başka yaşamın anlamı olmadığına inandırdınız. Bir daha bale yapamayacağını söylediğinizi duyduğu zaman iyileşmek üzereydi. Kolunu uzatıp hemşirenin makasını çalması bunu kanıtlıyordu. Ama bale olmayınca yaşamı kapkara görüp ölmeye karar verdi... Madam, bunu benim oğluma yapamayacaksınız. Oğlum istediği yaşam biçimini seçecek kendine. Umarım baley seçmez!»

«Aptal!» diye haykırarak masadan kalkıp odada dolaşmaya başladı. «Alkış seslerinden, kollarına yığılan güf demetlerinden daha güzel bir şey olabilir mi? Yakında bunu sen de anlayacaksın! Torunumu alıp sahneden uzak tutacağını mı sanıyorsun? Jory'nin dans ettiğini görmeden ölmeyeceğim!» Alaylı bir sesle sürdürdü sözlerini. «Anne rolünü oynamak istiyorsun. Belki de senin şu yakışıklı doktora karı olmak da istersin. Ona bir çocuk da doğurabilir-

— 266 — •

sin. Eğer bunları istiyorsan, canın cehenneme, Catherine.»

Benliğinin derinliklerinden yükselen hıçkırıklar sesini boğuklaştırmıştı. «Haydi git ve buraya geldiğinden beri âşık olduğun o doktorla evlen. Onun da yaşamını mahvet!»

«Yaşamını mı mahvedeyim?» diye yineledim donuk bir sesle.

«Senin bir şeyin var, Catherine. Gözlerini ışıltatıp, dişlerini gıcırdatan bir kötülük duygusu bu. Senin gibileri tanırım. Yaşamımcı kansan herkesi mahvedersin. Oğlum gibi seni sevecek başka erkeklerin Tanrı yardımcısı olsun!»

Hiç beklenmedik bir biçimde annemin soğukkanlılığına bürünüverdim. Şimdiye dek hiç kendimi olaylardan bu kadar uzak ve duygusuz hissetmemiştim. «Beni aydınlatığınız için teşekkür ederim, madam. Hoşçakalın. Size iyi şanslar. Beni ya da Jory'yı bir daha görmeyeceksiniz.» Dönüp son kez dışarı çıktım.

Salı akşamı Bart Winslow en şık giysileriyle kapımı çaldı. Mavi elbisemi görünce söz dinlediğime sevinip gülümsedi. Her tarafın kırmızı ve siyaha boyanmış olduğu bir Cin lokantasına gidip çubuklarla yemek yedik.

«Karımın dışında gördüğüm en güzel kadınsınız,» diyordu şekerin içinden çıkan niyetimi okurken. «Ani davranışlardan kaçın!»

«Erkekler bir kadını gezmeye götürünce karılarından söz etmezler...»

«Ben herkese benzemem. Yalnızca tanıdığım tek güzel kadın olmadığınızı söylüyordum.»

Dikkatle gözlerini inceleyip tatlı tatlı gülümsedim. Onu tedirgin ediyor, neşelendiriyor, baştan çıkarıyor ve dans ederken heyecanlandırıyordum. «Beyinsiz bir güzelliğin anlamı olur mu?» diye fısıldadım dudaklarımı kula-

— 267 —

gına yaklaştırarak. «Gittikçe ihtiyarlayıp, şişmanlayan bir güzelliğin değeri olur mu?»

. «Tanıdığım en münasebetsiz kadınsınız!» Kara gözleri öfkeyle parlıyordu. «Karımın aptal, yaşlı ve şişman olduğunu hangi cesaretle ima ediyorsunuz? Yaşına göre çok genç görünür!»

«Siz de öyle,» diyerek alayla güldüm. «Ama endişelenmeyin Bay Avukat... Onun rakibi değilim. Süs köpeği aramıyorum.»

«Hanımefendi,» dedi soğukça. «Ben böyle biri değilim. Yakında Virginia'ya taşınıp yeni bir büro açacağım. Karımın annesi biraz rahatsız, yanında bulunmamız gerekiyor. Benimle işiniz bitince en kötü huylarınızı ortaya çıkaran erkeğe veda edersiniz.»

«Daha ücretinizi söylemediniz.»

«Karar vermedim.»

Nereye taşınacağıma karar vermiştim. Foxiworth Malikânesinin yakınında bir ev bulurdum herhalde.

İntikam alma vaktim gelmişti.

«Ama Cathy, ben gitmek istemiyorum!» diye ağlıyordu Carrie, Paul ile Henny'yi bırakıp gitmek istediğimi öğrenince. «Onları seviyorum. Sen istediğin yere git ama beni burda bırak! Dr. Paul'ün gitmemizi istemediğini bilmiyor musun? Hep ona acı veriyorsun!»

«Ona acı vermek istemiyorum, Carrie, ama yapmam gereken bazı işlerim var. Sen benimle Jory'ye aitsin. Yanında biz olmazsak, Paul'ün bir kadınla daha kolayca tanışıp evleneceğini anlayamıyor musun?»

Gerileyip öfkeyle baktı bana. «Cathy, o seninle evlenmek istiyor.»

«Uzun zamandır bunun sözünü etmedi.»

«Çünkü sen burdan gitmeye kararlısın. Seni çok sevdiğini söyledi bana. Eğer ben onun yerinde olsaydım, git-

— 268 —

mene izin vermezdim.» Hıçkırarak odasına kaçıp kapıyı çarptı.

Paul'e gidip ne yapacağımı anlattım. Mutlu ifadesi bir anda üzüntüye dönüştü. «Gidip annenle yüzleşmek isteyeceğini ilk başından beri biliyordum. Planlar yaptığını sezdim ve beni de yaşamına katacağını umdum.»

«Yalnız başıma halletmek zorundayım. Lütfen anla beni. Seni çok seviyorum.»

«Anlıyorum. İyi şanslar, sevgili Catherine. İstediklerini elde etmeni dilerim. Eğer bana ihtiyacın olursa, seni burda beklediğimi sakın unutma. Her an seni anıp özleyeceğim...»

Ona lâayık bir insan değildim.

Virginia'nın hangi kentine gideceğimizi Chris ile Car-rie'nin bilmesini istemiyordum. Chris ile haftada bir, iki kez mektuplaşıyorduk ama bu tasarılarımdan hiç söz etmemiştim ona. Adresimin değiştiğini görünce anlayacaktı.

Carrie'nin yirminci doğumgünü partisinden sonra üçümüz birlikte arabaya atlayıp Paul'ün evinden uzaklaştık. Dikiz aynasından bakınca Paul'ün göğüs cebinden mendilini çıkarıp göz uçlarını kuruladığını farkettilim. Henny'nin duygulu kahverengi gözleri, iyi bir adamı bırakıp gittiğin için çok aptalsın, diyordu.

Yanımda küçük kardeşim ve oğlumla Virginia'nın dağlık bölgesine gitmek üzere yola çıktığımız o güneşli sabah, büyük bir aptallık yaptığımı biliyordum ama hapsedildiğimiz yere dönünce öcümü almak zorundaydım.

Dağların Daveti

Son anda Bart Winslow'u ücretini ödemek için onu tekrar görmek tehlikesini göze alamayacağıma karar ve-

— 269 —

rip iki yüz doları postayla gönderdim. Yeterliydi herhalde.

Yanımda Carrie ve Jory ile Blue Ridge Dağlarına doğru yo) alırken, kardeşim heyecanla konuşup duruyordu. Jory'nin uykusu gelince, arka koltuğa yatırıp düşmemesi için yanına oturdu. «O kadar güzel bir çocuk ki, Cathy... Ben de en az altı çocuğum olsun istiyorum. Birkaç tanesi Jory'ye, birkaçı sana, Chris'e ve Paul'e benzemeli.»

«Sana acıyorum, Carrie, en az on iki çocuk ister gibisin.»

«Endişelenme,» diyerek biraz kestirmeye hazırlandı, «Nasıl olsa kimse beni istemeyeceğinden, senin çocuğundan başkasını sevecek değilim.»

«Doğru değil bu. Yeni evimize yerleşince, Carrie Dol-fanganger'in büyük aşklar yaşayacağını söylüyor içimden bir ses. Beş dolarına bahse girer misin?» Gülümsedi ama bahsi kabul etmedi.

Kuzeybatıya doğru giderken akşam karanlığı basmıştı. Carrie mavi gözleri korkuyla irileşmiş manzaraya bakıp bana döndü. «Cathy, yoksa oraya mı dönüyoruz?»

«Tam olarak değil.» Bir otel bulup yerleşene dek bu konuda başka bir şey söylemedim.

Sabahleyin daha önce görüşmüş olduğum emlakçı bize satılık evleri göstermek için geldi. «Sizin ufak, kullanışlı, ucuz bir yere ihtiyacınız var,» dedi iri yapılı, erkeğim-si kadın. «Bu çevrede hep zenginler yaşar ama konukları ya da hizmetçileri için eskiden yaptırmış oldukları bazı küçük yerler de var.»

Beş odalı bahçeli evi görünce ikimiz de çok beğendik ama Carrie'ye fazla hevesli görünmemesini işaret ettim. «Şu baca çalışır gibi görünmüyor.»

«Yoo çok iyi çeker.»

«Isınma için ne yakıt kullanılıyor?»

«Beş yıl önce doğal gaz tesisatı yaptırıldı ve banyoya mutfak da düzeltildi. Tepedeki Foxworth'larm yanında ça-

— 270 —

lisan bir çift otururdu burda. Ama evlerini satıp Florida'ya yerleştiler.»

Sonunda evi satın alıp gerekli belgeleri imzaladım.

«Cam kapılı bir duvar fırını alırız,» dedim sonra Carrie'ye. Allah'tan yemek pişirmesini çok seviyordu. Benimse hiç vaktim olmuyordu. «Evin içini kendimiz boyarız fazla masraf yapmayız.»

Sigortadan aldığım yüz bin dolar borçlar ödenip evin taksidi yatırılınca epey azalmıştı. Ama bu işe körcesine atılmıyordum. Jory ile Carrie'yi motelde bırakıp, okulunu satarak emekliye ayrılacak bir bale öğretmeniyle görüşmeye gittim. «Kocanızla sizi sahnede görmüştüm. Bayan Dahi. Bu kadar erken yaşta baleyi bırakmanız çok acı. Ben asla yirmi yedi yaşındayken yapmazdım bunu!»

Haklıydı ama benim geçirdiğim çocukluk yıllarını yaşamamıştı. Kararlı olduğumu görünce öğrenci listesini verdi. «Çocuklar çevrenin zengin ailelerinden geliyorlar ama hiçbirisi profesyonel olacak gibi değil. Resitalerde cici tütülen içinde onları görmek isteyen annelerini memnun etmek için ders alıyorlar yalnızca.»

Evimizin yatak odaları çok küçüktü ama L şeklindeki salonun iki yanı kütüphane olan bir şöminesi vardı. Elimize fırçaları alıp bir haftada her tarafı açık yeşile boyadık. Ahşap kapı ve pencerelere çok yakıştı. Tabii Carrie' nin odası için kırmızı ve mor eşyalar bulmak zorundaydık. Üç hafta içinde yaşamımız düzene girmişti. Ben eczanenin üstündeki okulda ders verirken, Carrie ev işlerini yapıp Jory ile ilgileniyordu. Sık sık oğlumu okula götürüp hem Carrie'nin işlerini hafifletiyor, hem de Madam Ma-risha'nın söylediği gibi baleyi tanınmasını sağlıyordum.

Bir cumartesi sabahı oturmuş, hiç değişmeyen dağları seyreliyordum. Zamanı tekrar 1957 yılına geri döndürüp Carrie ile Jory'yi annemin bizleri götürdüğü yoldan yine hiç değişmeyen Foxworth Malikânesine götürebilirdim. Ki-

— 271 —

litli odamızdan kaçmak için yaptığımız tahta anahtar, annemizin odasından çaldığımız paralar, komodinin çekmecesinde bulduğumuz seks kitabı geldi aklıma. Belki bu kitabı görmeseydik, yaşamımız bambaşka olacaktı.

«Ne düşünüyorsun?» diye sordu Carrie. «Umarım, Dr. Paul ile Henny'yi ziyaret etmeyi geçiriyorsundur aklından.»

«Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Carrie Resital zamanı yaklaştı. Aileleri çocuklarını sahnede görmek için bunca para veriyor. Ama belki de onları buraya davet edebiliriz.»

Carrie dudak büktü ve bir an sonra gülümsedi. «Biliyor musun, Cathy, yeni fırını takmaya gelen genç, yakışıklı çocuk, Jory'yi görünce benim oğlum sandı. Adı Theodore Alexander Rockingham'mış ama kendisine Alex dememi istedi.» Duraklayıp titreyerek bitirdi sözlerini. «Cathy, beni gezmeye davet etti!»

«Kabul ettin mi?»

«Hayır.»

«Niçin?»

«Onu tanımıyorum bile. Koleje gideceğini ve masrafını karşılamak için çalıştığını söyledi. Ya elektrik mühendisi ya da rahip olacakmış... daha karar vermemiş.» Gurur ve çekingenlikle gülümsedi. «Cathy, benim ne kadar kısa olduğumu farketmedi.»

«Carrie, yanakların kızardı! Hem adamı tanımıyorum diyorsun, hem de hakkında çok şey biliyorsun. İstersen yemeğe davet edelim. Bakayım, kardeşime lâıyk biri mi?»

«Şey... Alex haftasonu beni Maryland'a götürmek istiyor. Ailesiyle tanıştıracakmış. Ama onlarla tanışmak için henüz hazır değilim, Cathy.» Ben okuldayken Carrie'nin bu gençle sık sık buluştuğunu anlamıştım.

«Bak güzelim, istersen Alex'i yemeğe çağır ve eve yal-

nız gitmesini söyle. Seni beraber göndermeden önce onu biraz daha tanımak isterim.»

Garip bir bakışla beni süzüp gözlerini yere indirdi. «Yemeğe gelince sen de evde olacak mısın?»

«Evet, tabii.» Sonra anladım ne demek istediğini. «Dinle tatlım, Paul'ü de davet ederim. Alex benim daha yaşlı erkeklerden hoşlandığını görünce, bana yüz vermeyecektir. Hem sonra onu ilk gören sen oldun.»

Mutlulukla gülümseyerek incecik kollarını boynuma doladı. «Cathy, seni çok seviyorum. Ve Alex tost makinemizi, buharlı ütümüzü de onarabilir. Alexin elinden her iş gelir!»

Bir hafta sonra Alex ile Paul yemeğe geldiler. Yirmi üç yaşındaki yakışıklı Alex pişirdiğim yemekler için bana iltifat etti. Hemen her şeyi Carrie'nin hazırladığını söyledim. «Yoo hayır,» diye itiraz etti kardeşim. «Ben yalnızca tavuğu doldurup patates püresini hazırladım, sıcak ekmekleri ve limonlu pastayı yaptım, gerisini Cathy halletti.» Masayı kurmaktan başka bir şey yapmamış gibi hissettim kendimi. Paul anladığını göstermek için göz kırptı.

Alex'le Carrie sinemaya gidip, Jory en sevdiği oyuncaklarla yatağına girince, Paul'le evliliği eskimiş bir çift gibi şöminenin karşısına yerleştik.

«Anneni gördün mü?» diye sordu Paul.

«Foxworth Malikânesinde oturuyorlar ve gazeteler her gün ne yaptıklarını yazıyor. Anlaşılan sevgili büyükannem felç geçirmiş. Ölene kadar Winslow'lar yanında kalacak-larmış.»

Paul uzun bir süre konuşmadı. Kıpırmızı kömürlerin küle dönüşmelerini izledik sessizce. Sonra kalkıp yanıma geldi. «Bu eve çok sıcak bir hava vermişsin. Benim de bir yerim var mı? Yoksa artık tasarılarına girmiyor muyum?»

Sımsıkı sarıldım ona. Julian'la evli olduğum sürece bi-

F. :18

le onu sevmekten vazgeçmemiştim. İstediklerimi bir tek erkek sağlayamıyordu.

«Carrie dönmenden önce seninle sevişmek istiyorum, Catherine.»

Hemen giysilerimizden sıyrıldık. İlk birleşmemizden beri sevgimiz ve açlığımız azalmamıştı. «Oh Catherine, se-nj hep kollarımın arasında görmek istiyorum. Ölürsem yine böyle senin yanında öleyim. Bana sarılmış ve bugünkü gibi güzel olmalısın.» Bunları dinlerken yaptıklarımızın günah olacağı aklıma bile gelmiyordu.

«Ne kadar romantik!» dedim. «Ama eylül ayında elli iki yaşına basacaksın. Eminim yetmiş, seksenine kadar yaşayacaksın. O zaman da sevgi ve arzumuzun aynı kalmasını diliyorum.»

«Sen yanımda olmayınca o kadar uzun yaşamak istemem. Beni sevmediğin zaman yaşamım sona erer.» Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ona sarılıp çılgınlar gibi öpmek için kendime çektim. Sonra telefon çalmaya başladı. Tembelce uzanıp açtım ve yatağın içinde dimdik oturdum.

«Merhaba Lady Cath - er - inel!» Chris'di arayan. «Paul' e telefon ettim ve Henny'nin bir arkadaşı senin numaranı verdi. Virginia'da ne işin var? Paul'ün yanında olduğunu biliyorum ve tasarladıklarından vazgeçmesini diliyorum.»

«Paul senden daha anlayışlı ve sanırım benim niçin burada bulunduğumu en iyi sen anlayabilirsin.»

«İşin kötüsü anlıyorum. Üzüleceğini de biliyorum. Annemi de üzmeni istemiyorum. Hep benden kaçırıyorsun, Cathy, ama yeterince hızlı, ya da uzağa kaçamayacaksın. Seni severek peşinden geleceğim. Mutlu olduğum her an seni yanımda hissediyorum. Beni seviyorsun ama günah olduğuna inandığın için kabul etmiyorsun. Eğer günahsa, sen yanımdayken cehennem bile cennet gibi gelir bana.»

Korkunç bir paniğe kapılarak aceleyle veda edip te-

lefonu kapadım. Paul'e sokulurken niçin titrediğimi anlamamasını diliyordum.

Gecenin kör karanlığında Paul üçüncü yatak odasında uyurken, birdenbire gözlerim açıldı. Dağların sesini duyuyordum. «Şeytan Dölü!» diye haykırıyordu rüzgârlar. Büyükannenin bize taktığı tüm kötü isimleri sıralıyorlardı ard arda.

Pencereye yaklaşıp karanlık tepelere baktım. Tavan-arası pencerelerinden sık sık seyrettiğim tepeler... Tıpkı Cory gibi, beni arayan bir kurt ulumasını andıran rüzgârın sesini duyuyordum. Cory gibi beni de uzaklara üfleyip kuru toprak haline getirmek istiyordu...

Carrie'nin odasına koşup korumak istercesine yatağının yanına çömeldim. Karabasanlarım, rüzgârın benden önce onu sürükleyip götüreceğini anlatmıştı sanki.

Carrie'nin Umutsuz Aşkı

Carrie artık yirmi yaşındaydı, ben yirmi yediye basmıştım ve kasım ayında Chris otuz olacaktı. Jory'ye bakınca, yılların nasıl akıp gittiğini anlayabiliyordum.

Alex'e âşık olduğundan beri Carrie için de zaman uçup gidiyordu. Ev işleri yaparken mavi gözleri parlıyor ve sık sık, «Çok yakışıklı, değil mi Cathy?» d"iye soruyordu, ben de onaylıyordum. Aslını ararsamz, bir seksene yakın boyu, karmakarışık kahverengi saçlarıyla özelliği olmayan bir gençti ve turkuvaz rengi gözleri yaşamı boyunca aklından bir tek kötü bir düşünce bile geçmemiş olduğunu açıklamaktaydı.

Telefon sesi kardeşimi mutlu ediyordu. Saatlerce telefonda konuşuyor, Alex'e aşk şiirleri yazıyor ve bana oku-

— 275 —

tup postalamadan bir köşeye saklıyordu.

Bale okulum günden güne ün kazandığından kendi adıma da seviniyordum. Üstelik kısa bir süre sonra Chris eve dönecekti. «Carrie biliyor musun, Chris'in kursları neredeyse sona erecek!» Gülererek bana koşup küçük bir çocuk gibi kollarıma atıldı. «Yine eskisi gibi hep birlikte olacağız. Dinle Cathy, eğer sarı saçlı, mavi gözlü bir oğlum olursa, bil bakalım adını ne koyacağım?» Tahmin etmeme gerek yoktu, çok iyi biliyordum. Sarışın mavi gözlü oğlunun adı Cory olacaktı.

Aşık olduğundan beri boyunun kısalığından söz etmekten vazgeçmişti. İlk kez makyaj yapıyordu. Benimki gibi dalgalı olan saçlarını kısa kestirip kıvrıkcık yaptırmıştı. «Bak Cathy, artık kafam eskisi gibi kocaman görünmüyor değil mi?» diye sordu kuaförden dönünce. «Boyumun uzadığını da farkettin mi?»

Sekiz santim topuklu, beş santim kalın tabanlı ayakkabılar giymişti. Ama kıvrıkcık saçların kafasını daha küçük gösterdiği doğrudu. Gençliği, güzelliği, mutluluğu kalbimi sızlatıyor, bunların bozulmasına yol açacak bir kötülükten ödüm patlıyordu.

«Ah Cathy, eğer Alex beni sevmese öleyim daha iyi. Dünyanın en iyi eşi olacağım. Evini tertemiz tutup, her akşam güzel yemekler hazırlayacağım. Konserve filan yemeyecek hiç. Hepimizin giysilerini dikeceğim. Ama pek konuşmuyor benimle, oturup tatlı tatlı yüzüme bakıyor. Bakışlarından anlıyorum beni sevdiğini.»

Gülerek sarıldım ona. «Erkekler duygularını kadınlar kadar rahat açıklamazlar, Carrie. Seninle şakalaştıkları zaman ilerde âşık olacaklarını anlayabilirsin. Ve dediğin gibi, gerçekleri bakışlarından okuyabilirsin. Gözler asla yalan söylemez.»

Alex'in de kızkardeşime âşık olduğu açıkça anlaşılıyordu. Üniversitenin yaz kurslarına giderken, bir yandan

— 276 —

da elektrikçinin yanında çalışıyor ve her boş dakikasını Carrie'yle geçiriyordu. Ya evlenme teklifi yapmıştı ya da yakında yapacaktı.

Bir hafta sonra, gece yarısı uyanıp Carrie'yi pencerenin önünde oturmuş, dağları seyreder bulunca, çok şaşırdım, asla uykusuzluk çekmezdi. Fırtınalar kopsa, telefonlar çaisa, sokakta yangın çıkırsa Carrie'nin haberi bile olmazdı. Uyanık görünce endişeye kapılıp yanına gittim. «Hayatım iyi misin? Niçin yatağında değilsin?» «Senin yakınında olmak istedim,» diye fısıldadı gözlerini uzak tepelerden ayırmadan. Yine eskisi gibi karanlık ve gizemli dağlar bizi çevreliyordu. «Alex bu gece evlenme teklif etti bana.»

Sevincimden bağırdım. «Ne harika! İkinizin adına da çok sevindim.»

«Bir şey daha söyledi, Cathy. Rahip olmaya karar vermiş.» Sesindeki acı ve hüznün nedenini anlayamadım.

«Yoksa bir rahip karısı olmak istemiyor musun?» diye sorarken iyice tedirgin olmuşum.

«Rahipler herkesin ve özellikle karılarının mükemmel olmalarını isterler. Büyükannenin bizim için söylediklerini anımsıyorum. Şeytanın çocukları, kötü ve günahkâr olduğumuzu söylerdi. Ne demek istediğini o zamanlar anlayamamıştım ama bu sözcükler aklımdan çıkmadı. Doğmamış olmamız gerektiğini tekrarlardı. Acaba doğmamalı mıydık, Cathy?»

Boğazımdaki yumruyu yutarak yanıtladım. «Eğer Tanrı doğmamızı istemeseydi bize can vermezdi.»

«Ama Cathy... Alex mükemmel bir kadın istiyor. Ben öyle değilim.»

«Ölümlerden başka hiç kimse kusursuz değildir, Carrie.»

«Alex kusursuz. Hiçbir kötülük yapmamış.»

«Nereden biliyorsun? Yapsa sana söyler mi?»

— 277 —

Güzel yüzü gölgeienmişti. «Alex'le birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Ben ona annemizle babamızın trafik kazasında öldüklerini ve Dr. Paul'ün bizi evlat edindiğini söyledim. Ama yalan bu, Cathy. Biz yetim değiliz. Annemiz hâlâ hayatta.»

«Yalanlar büyük günahlar değildir. Herkes ara sıra söyler.»

«Alex söylemez. Çocukluğunda Katolik papazı olmak istemiş ama o dinden papazların evlenemediğini öğrenince bu fikrinden caymış. Evleneceği kızı bulana dek kimseyle sevişmediğini söyledi bana. Kendisine benzeyen iyi, dürüst, kusursuz birini arıyor. Ama ben iyi değilim. Kötüyüm! Büyükannenin dediği gibi günahkârim! Beni dama çıkarıp baykuşa benzediğimi söyleyen kızlardan nefret ettim ve ölmelerini istedim. Sissy Towers'i anımsıyor musun? On iki yaşında boğulup ölmüş. Bunu sana söylemedim ama ben ondan nefret ettiğim için öldü! Seni Paul' den uzaklaştırdığı için Julian'dan da nefret ettim, o da öldü! Anlıyorsun ıdeğil mi? Annemizin üvey amcasıyla evlenmiş olduğunu ona nasıl söylerim? Beni istemeyecek, nefret edecektir! Bana benzeyen kusurlu çocuklar doğuracağımı düşünecektir. Ama onu çok seviyorum.»

Koltuğun yanına diz çöküp ona sarıldım. Chris ile Paul'ün desteğine ihtiyacım vardı. Beş yaşında bir çocuğun beynine bu çılgınlıkları yerleştiren deli büyükanneden nefret ederek Paul'ün bana söylemiş olduklarını ona aktardım. «Sevgilim, hayatım ne diyeceğimi bilemiyorum ama deneyeceğim. Biri için beyaz olana bir başkasının siyah dediğini unutma. Ama dünya yüzünde hiçbir şey tümüyle beyaz ya da siyah

değildir. İnsanlarla ilgili her şey grinin çeşitli tonlarına bürünmüştür. Hepimiz kusurluyuz, Carrie. Benim de tıpkı senin gibi kendi kişiliğim konusunda kuşkularım vardı.»

Beni herkesten mükemmel olarak kabul ettiği için

— 278 —

yaşlı gözleri büyüdü. «İşin doğrusunu Doktor Paul gösterdi bana, Carrie. Annemizle babamızın evlenmesi hataysa, bu onların günahıdır. Tanrı bunun bedelini bize ödetmez. Biliyor musun, eski Mısır'da Firavunların kızları ve oğulları ancak kardeşleriyle evlenebilirlermiş? Yani gördüğün gibi, kuraları toplum koyar. Biz dört kardeşiz. Tanrı hiçbirimizi cezalandırmadı. Hilkat garibesi filan değiliz.»

İnanmak istiyordu ama son sözleri söylemekle hata etmişim.

«Cathy, belki Tanrı beni cezalandırdı. Boyumun uza-maması benim cezamdı.»

Titrek bir gülüşle onu kendime çektim. «Çevrene bir bak, Carrie. Senden daha kısa boylular da var. Bunu kabul etmelisin. Herkes kendini çok kısa, çok uzun, çok zayıf ya da çok şişman görür. Güzel bir yüzün, harika saçların, pürüzsüz bir tenin ve fevkalâde bir vücudun var. Sesin çok güzel, çok zekisin, hızlı daktilo ve steno yazıyorsun. Benden daha iyi yemek pişiriyorsun. Diktiğin giysiler vitrinlerde gördüklerimden çok daha güzel. Bunları düşününce, nasıl olur da Alex'e layık değilim diyebilirsin?»

«Ama Cathy,» diye haykırdı inatla. «Onu benim kadar tanıımıyorsun. Geçenlerde sinemaya gittik ve filmde gördüklerimizi yapanların sapık olduklarını söyledi bana. Sen ve Dr. Paul ise seksin ve bebek yapmanın doğal olduğunu söylerdiniz. Ben kötüyüm, Cathy. Bir keresinde çok kötü bir şey yaptım!»

Şaşkınlıkla baktım yüzüne. Kiminle? Aklımdan geçenleri okumuştı sanki. «Hayır... senin anladığın biçimde değil... Ama yine de Alex kötü olduğunu düşünecektir.»

«Ne yaptın, güzelim?»

Yutkunup başını eğdi utançla. «Bir gün size geldiğimde, Julian evde yalnızdı. Benimle bir şeyler yapmak istedi... Eğlence olacağını ve1 gerçek seks sayılmayacağını söyledi. İstediklerini yapınca, beni öpüp senden sonra en çok

— 279 — •

beni sevdiğini söyledi. Yaptıklarımın kötü olduğunu bilmiyordum.»

Terden ıslanmış saçlarını düzelterip gözyaşlarını kuru-ladım. «Utanıp ağlama, güzelim. Sevginin çeşitleri vardır. Sevgiyi göstermenin yolları da türlü türldür. Eğer Julian seni kötü olduğuna inandığın bir şeyi yapmaya zorladıysa, bu onun günahıdır. Gerçi sana el sürmeyeceğine yemin etmişti ama seni uyanmadığım için ben de suçlu sayılırım. Artık utanma. Alex'in bilmesine gerek yok. Kimse ona anlatacak değil.»

Ağır ağır başını kaldırdığı anda bulutların ardından çıkan ay üzgün gözlerinde parladı. «Ama ben biliyorum!» İsterik çıkırıklarla ağlamaya başlamıştı. «En kötüsü de bu değil, Cathy. Yaptıklarım hoşuma gidiyordu! Benden bunu istediği için Julian'ı seviyordum! Zevk aldığımı Tanrı görmesin diye yüzümü sakladım. Alex'in niçin anlayamayacağını görüyorsun değil mi? Benden nefret edeceğini biliyorum. Alex öğrenese bile ben kendimden nefret ediyorum!»

«Lütfen ağlama artık. Yaptıkların kötü değildi. Büyükannenin sözlerini unut. Doğruyu yanlış ayıramayan ikiyüzlü, eski kafalı bir yaratıktı o. Doğruluk adı altında bize yapmadığı kötülük kalmadı. Eğer Julian'la yaptıkların ikinize de zevk verdiyse, bunu doğal kabul etmelisin. İnsanlar seksten zevk almak için yaratılmışlardır. Julian bunları senden istediği için hatalıydı ama işin günahı senin değil onundur.»

«Anımsadığımı sandığın çok şeyi biliyorum,» diye fısıldadı. «Chris'le sen anılamayasınız diye Cory ile konuştuğumuz o garip dil vardı ya... büyükannenin söylediklerini tartıştık. Bizden daha iyi insanların arasına çıkmaya lâıyk olmadığımız için tavanarasına kapatıldığımızı biliyorduk.»

«Yeter!» diye haykırdım. «Anımsama! Unut hepsini!

— 280 —

Sonunda ondan kurtulduk değil mi? Annemizle babamızın davranışlarından sorumlu tutulamayız. İhtiyar cadı özsaygımızı yıkmaya çalışıyordu. Başarmasına izin verme. Ben sahnede dcnssederken, benimle gurur duymadın mı? Chris'in başarıları/la övünmüyor musun? Alex'le evlenince sapıklık konusundaki fikirleri değişecektir, emin ol. Aşkın vereceği zevkin henüz tanıımıyor. Biraz daha olgunlaşacaktır.»

Carrie kollarımdan sıyrılıp kapkara dağların üzerinde bir Viking gemisi gibi yükselen mehtabı seyre daldı. «Alex değişmez. Rahip olacak. Dindar kişiler büyükanne gibi her şeyin kötü olduğuna inanırlar. Elektrik mühendisi olmayacağını söylediği zaman aramızda her şeyin bit-tiğini anlamıştım zaten.» r

«Herkes değişir, Carrie. Çevrene bir bak >ele. Dergilere, filmlere, kitaplara, çıplak artistlerin oynadığa, piyeslere bir bak. Daha mı iyi oluyor bilmiyorum ama her şey değişiyor. Belki yirmi yıl sonra çocuklarımız bu günleri anınca, ya bizi çok masum bulacaklar ya da ayıplayacaklar. Eğer tüm dünya değişiyorsa, Alex adındaki adcımda deg. şecektir!»

«Değişmez! Günümüzün ahlâksız filmlerinden, açık saçık kitaplarından nefret ediyor. Julian'la sahnede yapmış olduğun dansları da onayladığını sanmıyorum.»

Alex'in canı cehennemle diye haykırmak geliyordu içimden ama Carrie'nin sevdiği tek erkeği tanetleyemezdim. «Carrie hayatım, git yat artık. Şimdi' uyu, yarın sabah senin gibi tatlı, güzel, becerikli bir kızı herkesin

sevebileceğini anlayacaksın. Chris'in her zaman söylediği gibi 'her şey daima iyiye gider.' Alex'le ilişkin yürümezse, bir başkası çıkacaktır karşına.»

Derin bir hüznü yansıtan bakışla süzdü beni. «Cory' nin ölümünün iyiye gidişle ne ilgisi var?»

Ah Tanrım böyle bir soruya ne yanıt verebilirim?

— 281 —

«Babamın ölümü de iyi olarak yorumlanabilir mi?»

«Bunu anımsayamazsın!»

«Yanılıyorsun. Belleğim güçlüdür.»

«Carrie, biliyorsun geçmişteki acı omlarımızın 'bize hiçbir yararı yok.»

«Biliyorum,» diyerek anne sözü dirieyen uslu bir kız gibi yatağına girdi. «İnsanlar kötü şe/ler yapınca Tanrı onları görür, sonra da cezalandırır. Bazen büyükanne gibi eli kırbaçlı birini kullanır cezalandırmak için. Ben aptal değilim, Cathy. Chris'le birbirinize, şu anda Alex'le benim bakıştığım gibi baktığınızı biliyorum. Dr. Paul'le de Sevgiliydiniz... Belki de Julian bu nedenle öldü. Seni cezalandırmak için. Ama ben senin gibi değilim, insanlara kendimi sevdiremiycum. Yalnızca ailem ve Alex seviyor beni.. Ve bunları o'latınca o da beni sevmeyecektir.»

«Ona söylemeyeceksin!» dedim sertçe.

Gömerini tavana dikerek yattı bir süre, sonra uykuya daldı. Bir ihtiyar cadının bu kadar insanı nasıl etkilediğini düşünerek uyanık yatma sırası bana gelmişti. Bizi Fjxwort Malikânesine götürdüğü için annemden nefret ediyordum. Annesiyle babasını herkesten daha iyi tanıması gerekirken, ikinci kez evlenip balayına çıkmış ve kendisi eğlenirken bize işkence edilmesine izin vermişti. Biz hâlâ ısrırap çekiyorduk ve o hâlâ eğleniyordu!

Ama bu eğlenceler sona erecekti. Er ya da geç Bart'la karşılaşacaktım. Bugüne dek benden nasıl uzak durabildiğiniyse daha sonra öğrenebilecektim ancak.

Annemin de tıpkı bizler gibi acı çekeceğini düşünerek kendimi teselli ettim. Tek başına kalınca neler çektiğimizi anlayacaktı. Benliğine inecek bu darbe onun sonu olacaktı. Bunu çok iyi biliyordum... çünkü ona çok fazla benzi-yordum.

«İyi olduğundan emin misin?» diye sordum Carrie'ye

— 282 —

birkaç gün sonra. «Doğru dürüst yemek yemiyorsun. Hiç iştahın yok.»

«İyiyim. Kamım pek aç değil. Bugün Jory'yi okula götürme. Yanımda olmayınca çok özlüyorum.»

Carrie iyi görünmediği için haşarı oğlumu bütün gün başına dert etmek istemiyordum. «Lütfen doğruyu söyle bana. Eğer iyi değilsen, bir doktora götüreyim seni.»

«Şey vaktim geldi. Üç dört gün önceden başlıyor sancılar.»

Ah evet o yaşta âdet sancıları çok kötü olurdu. Benimle gelmek isteyen oğlumu öpüp çıkmaya hazırlandım.

«Müzik istiyorum, anne. Balecileri görmek istiyorum.» Ne istediğini çok iyi bilirdi Jory.

«Parkta dolaşacağız seninle. Salıncakta sallanıp kum havuzunda oynayacağız,» dedi Carrie onu kucağına alarak. «Benimle kal, Jory. Gittiğin zaman seni çok özlüyorum... Yoksa Carrie Teyzeni sevmiyor musun?»

Gülümseyerek Kollarını boynuna doladı. Jory herkesi severdi.

Bitmek bilmeyen bir gündü ve sık sık telefon edip Carrie'nin hatırını sordum. «Merak etme, iyiyim, Cathy. Jory ile parkta çok eğlendik. Şimdi biraz uyuyacağım, lütfen beni telefonla uyandırma.»

Saat dörtte son öğrencilerimi stüdyonun ortasına toplamış ders verirken, ensemdeki tüylerin kabarması, birinin beni izlediğini bildirdi. Arkamı dönünce kapıda duran adamı gördüm. Annemin kocası Bart Winslow!

Göz göze gelince bana yaklaştı. «Mor giysiler içinde çok çekicisiniz, Bayan Dahi, bir dakikanızı alabilir miyim?»

«İşim var!» diye tersledim onu. On iki minik dansçıdan gözlerimi bir an bile ayıramayacağımı bilmesi gerekirdi. «Ders saat beşte bitiyor. Arzu ederseniz, oturup bekleyebilirsiniz.»

«Sizi aramadığım yer kalmadı ama burnumun dibin-deymişsiniz.»

— 283 —

«Bay Winslow, eğer yolladığım ücreti beğenmedinizse mektup yazabilirdiniz.»

Kalın, gür kaşlarını çatı. «Gerçi aklımdan geçeni ödemediniz ama ücret için gelmedim buraya.» Gülümseyerek elini cebine atıp çok iyi tanıdığım bir zarf çıkardı. Annemi Avrupa'nın birçok ülkesinde izlediği damgalarından belliydi. «Demek bu zarfı tanıyorsunuz,» dedi gözlerimi kırıştırdığımı farkedince.

«Bakın Bay Winslow, kardeşim biraz rahatsız ve küçük oğluma bakmak zorunda bugün. Burada çok meşgul olduğumu herhalde anladınız. Başka bir zaman görüşebilir miyiz?»

«Ne zaman arzu ederseniz, Bayan Dahi,» diyerek selam verip kartını uzattı. «Mümkün olduğu kadar çabuk gelin. Size soracak binlerce sorum var. Beni atlatmayın. Bir yemeğin yeterli olduğuna siz de inanmıyorsunuz, değil mi?»

Mektubu görünce o kadar rahatsız olmuşum ki, hemen dersi kesip büroma döndüm. Hesap defterini açınca hâlâ zararda olduğumu görüyordum. Kırk öğrenci garanti edilmişti ama zengin çocuklarının yaz tatiline

gideceklerini kimse söylememiştir. Ne kadar idareli kullansam, aldığım para stüdyonun dekorunu bile ödemeye yetmeyecekti.

Saatın altıya yaklaştığını görünce giysilerimi değiştirip iki blok ötedeki evime koştum. Herhalde Carrie yemek hazırlarken, Jory bahçede oynuyor olacaktı. Ama her ikisini de göremedim!

«Carrie!» diye seslendim. «Ben geldim! Neredesiniz?»

«Burdayım,» diye fısıldadı uzaklardan.

Yatağına uzanmıştı. «Cathy pek iyi değilim... Dört, beş kez kustum... kramplar giriyor karnıma... çok kötüyüm... Jory'yi komşuya bıraktım...»

Elimi alınına koyunca havanın sıcaklığına karşın ga-

— 284 —

rip bir soğukluğu olduğunu anladım. «Bir doktor çağıracağım,» dedim ama hasta ziyaretine giden bir tek doktor yoktu kentte. Odaya dönüp Carrie'nin ateşine baktım.

«Hemen gidip Jory'yi alacağım ve seni hastaneye götüreceğim, Carrie. Ateşin çok yüksek.»

Oğlum komşunun kızıyla oynama dalmıştı. Torununa bakan kırk yaşlarındaki Bayan Townsend, «Bakın Bayan Marquet eğer Carrie rahatsızsa, siz dönene kadar Jory bur-da kalabilir, Umarım ciddi bir şeyi yoktur. O kadar sevimli ki Carrie... Ama birkaç gündür pek iyi görünmüyordu.»

Bense rahatsızlığını Alex'le ilişkisinin kötüye gitmesine bağlamıştım. Ne kadar yanılmışım!

Ertesi gün Paul'e telefon edip Carrie'nin hastalığını söyledim. Bir sürü test yapmışlar ama sonuç alamamışlardı. «Carrie çok kötü görünüyor, Paul. Sürekli kilo kaybediyor. Devamlı kusuyor. Yediğini midesinde tutamıyor. Seni ve Chris'i istiyor.»

«Yerime bakacak birini bulup hemen oraya geliyorum,» dedi hiç duraksamadan. «Ama Chris'i aramadan önce biraz bekle. Bu belirtiler bir sürü önemsiz rahatsızlığa ait olabilir.»

Sözünü tutup iki haftalık tatilini batı kıyılarında geçiren ağabeyimi aramadım. Üç saat sonra Paul hastanede Carrie'ye bakıyordu. «Merhaba,» diye fısıldadı Carrie. «Beni burda göreceğin hiç aklına gelmezdi değil mi?» Paul onu kucağına alıp sorular yağdır-maya başladı. Rahatsızlığım nasıl anlamıştı?

«Bir hafta önce kendimi yorgun hissetmeye başladım. Cathy beni çok merak ettiğinden, ona söz etmedim. Sonra başağrıları başladı, sürekli uyuyor gibiydim. Her tarafımda çürükler gördüm ama bir yerlere çarptığımı anımsamıyordum. Saçlarımı tararken avuç avuç döküldüklerini farkettim... Sonra kusmaya başladım... Her şeyi öteki

— 285 —

doktorlara anlattım.» Fısıltı duyulmaz gibiydi. «Chris'i görmek istiyorum,» diye mırıldandı ve uykuya daldı.

Paul daha önce Carrie'nin hasta çizelgesini inceleyip doktorlarıyla konuşmuştu. Duygularını belirtmeden yüzüme bakması kalbimi yerinden oynattı. «Chris'i çağırırsan fena olmaz.»

«Paul! Yani sence...»

«Hayır ama madem görmek istiyor, gelmesi iyi olur.»

Koridorda durmuş, Carrie'ye yapılan testlerin bitmesini bekliyordum. Kapının önünde dolaşırken, hemşirelerin hayran bakışları arasında olanca yakışıklılığıyla gelen Chris'i farkettim.

Zaman gerilemişti sanki. Tenis giysileri içinde babam geliyordu. Chris bana sarıldığı zaman konuşamayacak haldeydim... «Çabuk geldin,» dedim ağlamaya başlayarak..

«Carrie'nin nesi var?»

Çok şaşırmıştım... Bunun yanıtını biliyor olmalıydı!

«Tahmin edemedin mi? Arsenik! Başka ne olabilir ki? Bir hafta öncesine kadar çok iyiydi. Birdenbire hastalandı. Seni görmek istiyor,» diyerek hıçkırdım. Ama odasına girmeden önce, Alex'le tanıştığı gün tutmaya başladığı anı defterinin arasında bulduğum notu uzattım. «Carrie bir şeyler olduğunu çok önceden biliyormuş ama benden saklamış. Önce şunu okuyup fikrini söyle.» Yazılanları okuduğu sürece bakışlarım ayrılmamıştı yüzünden.

Sevgili Cathy ve Chris,

Bazen sizleri gerçek annemle babam sanıyorum ama sonra onları anımsıyorum. Annem gerçekleşmeyen bir düş gibiydi. Babamın yüzünü de ancak resmini görünce çıkarabiliyorum. Cory'yi ise çok net görebiliyorum.

Bir şeyler sakladım sizden. Eğer bu notu yazmaz-

— 286 —

sam, kendinizi suçlayacaksınız. Uzun zamandan beri öleceğimi biliyor ama aldırış etmiyordum. Bir Rahiple evlenemem. Eğer hepiniz beni bu denli çok sevmeseydiniz, zaten bu kadar uzun yaşayamazdım bile. Çoktan gitmiş olurdu Cory'nin yanına. Benden başka herkesin sevdiği biri var. Asla evlenmeyeceğimi bildiğim halde, altı çocuğum olacağını söyleyip kendimi kandırıyordum. Kalçalarım çok dar olduğundan ufak tefeğim. Ne senin gibi bir balerin ve bir anne olabilirim, Cathy, ne de senin gibi bir doktor, fihris. Yalnızca mutsuzluğuyla insanları üzen bir zavalh olabilirim.

Devamını okumadan önce doktorların beni yaşatmak için çabalamalarına izin vermeyeceğinize yemin edin. Bırakın öleyim ve arımdan ağlamayın. Beni özleyip üzülmeyin. Cory'nin ölümünden beri her şey ters gitti benim için. Yalnızca, Jory'nin de Julian gibi sahneye çıkışını göremeyeceğim için üzülüyorum. Alex gibi bir

zamanlar Julian'a da âşık olduğumu itiraf ederim. Kısa bir süre için kendimi normal bir insan gibi görmemi sağlamıştı. Gerçi sen aksini iddia ediyorsun ama bunun günah olduğundan eminim Cathy.

Geçen hafta büyükannenin «şeytanın dölü» hakkındaki sözlerini anımsadım. Haklıydı! Ben doğmamalıydım! Kötü bir insanım. Cory ile birlikte arsenik-li çörekleri yerken ölmeliydim. Bunu bildiğimi bilmiyordunuz değil mi? Köşeye çekilip oturduğumda, konuştuklarınızı duymadığımı sanıyordunuz ama her şeyi dinliyordum. O zamanlar inanmamıştım ama şimdi inanıyorum.

Bana annelik ettiğin için çok teşekkür ederim, Cathy. Ve babalık görevini yüklendiğin için sana da

— 287 —

teşekkür borçluyum, Chris. Boyum uzamadığı halde beni seven Dr. Paul'e de teşekkürler. Henny'ye de kendisini sevdiğimi söyleyin. Belki 'boyum uzayınca-ya dek Tanrı'nın bile beni istemeyeceğini düşünüyordum ama Alex Tanrı'nın herkesi çok sevdiğini söylerdi.

Küçüklüğünü maskeleyerek istemesine kocaman bir imza atmıştı. «Aman Tanrım, ne demek bu?» diye haykırdı Chris'.

Çantamı açıp Carrie'nin odasının gizli bir köşesinde bulduklarımı ortaya çıkardım. Fare zehirinin etiketini okurken yüzü solmuş, mavi gözleri büyümüştü. Sonra içinde bir tek ısırik alınmış, pudra şekerli çöreğin durduğu ke-sekâğıdını gördü. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü ve başını omzuma yaslayıp ağladı. «Cory gibi ölmek için çöreklerle arsenik koymuş değil mi?»

Kollarından sıyrılıp birkaç adım geriledim. «Chris, mektubu bir kez daha oku. Bir zamanlar inanmadığını ama şimdi artık inandığını yazmış, dikkat et. Niçin? Bir şeyler olmuş! Annemizin bizi zehirleyebileceğine inanması için bir neden olmalı!»

«Konuştuklarımızı dinleyip fare Mickey'nin öldüğünü gördüğüne göre, daha başka ne kanıt arıyordu ki?»

«Ne bileyim ben! Ama çörekleri laboratuvarda inceledi. Paul. Bol miktarda arsenik var üzerlerinde. Annemin işlediği bir cinayet daha sayılacağını anlamıyor musun?»

«Daha ölmedi!» diye haykırdı Chris. «Onu kurtarabiliriz. Konuşup dayanmaya zorlarız onu!»

Birbirimize sarılıp yine eskisi gibi küçük kardeşlerimize anne ve baba olduğumuz günlere döndük. Paul dışarı çıktı. Ciddi ifadesi bana her şeyi anlatmıştı.

«Chris, seni gördüğüme çok sevindim. Ne yazık ki çok acı koşullar altında karşılaşıyoruz.»

— 288 —

«Umut var mı?»

«Her zaman vardır. Elimizden geleni yapıyoruz. Haydi gir içeri ve bedeninden fıskıran canlılığın bir bölümünü kardeşine ver. Onu yaşama bağlamak için Catherine'le elimizden geleni yaptık. Alex diz çökmüş durmamacasına dua ediyor ama Carne başını pencereye çevirmiş, ne olup bittiğine aldırmış etmeden yatıyor.»

Yaz sıcağına karşın bir sürü battaniyenin altında yatan Carrie'ye yaklaştık. Bu kadar çabuk çökeceği hiç aklıma gelmezdi. Gençliği uçup gitmiş, minik yüzü yaşlanmış, boyu daha da kısalmıştı sanki. Chris hayretle bağırarak onu kucakladı ve saçlarını okşarken, altın sarısı tellerin döküldüğünü farketti. «Aman Tanrım, ne tedavisi yapıyorsunuz?»

Atılmasına kıyamadığım sarı saçları plastik kutuya yerleştirdim. Bitmek bilmez bir karabasanı yaşarcasına biriktiriyordum saçlarını. Soluk almadan dua eden Alex ağabeyimle tanıştırlınca, yalnızca başını sallamakla yetindi duasını kesmeden. .

«Paul cevap ver bana! Carrie'ye neler yapıyor?»

«Her şey,» dedi Paul usulca, ölümün çok yakın olduğu anlarda doktorların kullandığı yumuşak sesle.

«Sürekli kan veriyoruz ama akyuvarlar hızla yokoluyor.»

Komşum Jory'ye bakarken, üç gün üç gece Carrie'nin başından ayrılmadık. Kardeşimi seven herkes iyileşmesi için dua ediyordu. Henny'ye telefon edip bütün tanıdıklarına kiliseye gitmelerini söylemesini rica ettim. Almaca vurarak anladığını belirtti.

Her gün gelen çiçekler odasını dolduruyordu ama kimden geldiklerine bakmıyordum bile. Chris ya da Paul'un elini tutarak yatağın kenarında otururken, gözlerimi her şeyden sorumlu tuttuğum Alex'den ayırmıyordum. Sonunda dayanamayarak gene adamı bir köşeye çektim. «Alex,

— 289 —

F. :19

niçin Carrie en mutlu gününde ölmek istesin? Onunla aranızda neler geçti? Ne söyledin ona?»

«Ne mi söyledim?» Uykusuzluktan gözleri kanlanmış-tı. Bir kez daha yineledim soruyu. Aklını başına toplamak istiyorsa başını salladı ve parmaklarıyla taranmamış saçlarını sıvazladı. «Onu sevdiğime inandırabilmek için elimden geleni yaptım, Cathy. Ama beni dinlemiyor. Başını çevirip yanıtlamıyor. Kendisiyle evlenmek istediğimi söyleyince, boynuma sarılarak, 'Ama Alex, ben sana lâıyk değilim,' dedi. Ona tam istediğim gibi kusursuz biri olduğunu söyledim. Ne hata yaptım, Cathy? Niçin dönüp bana bakmıyor bile?»

Mermer aziz heykellerinde görebileceğiniz kadar temiz bir yüzü vardı Alex'in. Carrie'yi sevdiğine inanıp onu teselli etmeye çalıştım. «Ters konuştumsa özür dilerim. Alex. Ama Carrie sana bir itirafta bulundu mu?»

Yine gözleri bulutlandı. «Bir hafta önce telefonla aradım. Sanki başına çok kötü bir şey gelmiş gibiydi sesi, ama ne olduğunu anlatmadı. Hemen eve koştum ama bana kapıyı açmadı. Cathy onu çok seviyorum! Bana kafasının bedenine oranla çok büyük olduğunu söylüyor ama bence ne kadar güzel olduğunu bilmeyen nazik bir bebek o. Eğer ölmesine izin verirse, artık Tanrı'ya bile güvenim kalmayacak.» Yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başladı.

Chris'in gelişinden dört gece sonra Carrie'nin yanı başında uyukluyordum. Diğerleri de hastalanmamak için orada burada birkaç dakika uyumaya çalışıyorlardı. Bana seslendiğini duyunca hemen yanına koştum. Örtülerin altından damarları görünen bir deri bir kemik kalmış elini tuttum.

«Senin uyanmanı bekliyordum, hayatım,» dedim boğuk bir fısıltıyla. «Alex, Paul ve Chris de burda. Onları çağırayım mı?»

— 290 —

«Hayır, seninle konuşmak istiyorum. Ben ölüyorum, Cathy.» Önemsiz bir olaydan söz ediyordu sanki. «Hayır!» dedim hemen. «Ölmeyeceksin! Seni öz çocuğum, gibi seviyorum, Carrie. Çok insan seni seviyor ve sana gereksinimi var. Alex seninle evlenmek istiyor. Rahip olmaktan vazgeçmiş. Sen onunla olduğun sürece mesleğinin hiç önemi yokmuş, Carrie. İstersen çağırayım, bunları kendisi anlatsın sana...»

«Yooo hayır,» diye fısıldadı. Sesi çok uzaklardaki tepelerden gelir gibiydi. «Gizli bir şey söyleyeceğim sana. Sokakta bir hanım gördüm. Anneme çok benzediği için yanına koştum, elini tuttum. Elini sertçe çekip ters ters baktı bana. 'Sizi tanımıyorum,' dedi bana, Cathy. Anne-mizdi o! Kelebek biçimi kancalı inci kolyesi vardı boynunda. Eğer insanın annesi onu istemezse, başka kim isteyebilir ki? Beni tanıdı ama kötü olduğum için beni istemedi. Chris'i de, seni de istemiyor, Cathy. Bütün anneler çocuklarını severler ve isterler... tabii eğer bizim gibi kötü ve günahkâr değillerse.»

«Oh Carrie, bunu sana yapmasına izin verme! Para aşkından seni tanımazlıktan geldi o! Sen kötü filan değilsin. Parayı bizlerden daha çok seviyor. Ama artık ona ihtiyacımız yok... Chris, Paul, Alex ve ben seni çok seviyoruz. Sonra Jory ile Henny'yi de unutma... Kalplerimizi kırma, Carrie. Doktorlar bir çare bulana dek kendini koyver-me. Jory her gün seni soruyor. Ne diyeceğim ona? Yaşama gücünü yitirdiğini mi?»

«Jory istemez ki beni,» dedi çocukluk günlerinde konuştuğu gibi. «Jory'yi benden başka seven çok kişi var... ama Cory beni bekliyor. Onu görebiliyorum. Babamla yan yana durmuş beni bekliyorlar.»

«Carrie, hayır.»

«Gittiğim yer çok güzel, Cathy. Her yerde çiçekler.

— 291 —

kuşlar var... üstelik boyum da uzuyor... Bak en az annem kadar uzunum artık. Oraya gidince kimse gözlerimin baykuşa benzediğini söyleyemeyecek. Kimse bana cüce demeyecek, uzatma makinesi önermeyecek... çünkü boyum uzadı artık...

Sesi hafifledi. Gözleri tavana dikildi. Bir şey daha söy-leyecekmiş gibi dudakları aralandı. Tanrım Carrie ölmüştü!

Her şeyi annem başlatmıştı! Her olaydan yara almadan sıyrılan annem! Çığlık atmaya başladım! Çığlıklar arasında her şeyin bedelini ödeyecek olan kadına çok benzeyen saçlarımı yolup yüzümü parçalamak istedim!

Clairmont'tan birkaç mil uzaktaki Sheffield aile mezarlığında toprağa verdik Carrie'yi. Bu kez ne yağmur yağıyordu, ne de yerde kar vardı. Çok sevdiği kırmızı ve mor çiçeklerle örtük mezarını. Sapsarı güneş ağır ağır kıza-rarak ufka yaklaştı.

Nefret rüzgârlarıyla uçan kuru yapraklar gibiydi düşüncelerim. Sert mermer bankın üzerinde saatlerce oturdum. O kuru yaprakları toplayıp zalim bir cadı değneği yapıp unutulmuş bir intikam kazanını karıştırmaya başladım.

Dört Dresden Bebeğinden yalnızca iki tanesi kalmıştı hayatta. Ve biri hiçbir şey yapmamaya kararlıydı. Yaşamaya lâyık olmayanları bile yaşatmak için yemin etmişti.

Toprağın altında geçireceği ilk gecede Carrie'yi yalnız bırakmak istemedim. Onunla beraber kalıp rahatlatmam gerekirdi. Paul'ün anne ve babasının yanında yatan Julia ile Scoty'nin mezarlarına baktım. Daha Amanda doğmadan önce ölen bir ağabey de burada gömülüydü. Biz Fox-worth'ler acaba ne anyorduk Sheffield aile mezarlığında? Bunun bir anlamı olabilir miydi?

— 292 —

Eğer Alex karşısına çıkmasaydı, Carrie'nin yaşamı başka türlü olur muydu? Eğer Carrie sokakta annemi görüp yanma koşmasaydı farkedecek miydi? Elbette farke-tfecekti! Etmesi gerekirdi! Annemiz onu reddedince doğruca gidip fare zehirini almıştı. Annesi tarafından istenmeyen bir çocuğun yaşamaya layık olmadığına inanmıştı.

Biri usulca adımı söyleyip dirseklerimden tutarak ayağa kaldırdı. Güneş doğana kadar kalmayı düşündüğüm mezarlıktan çıkardı beni. Yürümeme yardım etti Chris, «Hayır hayatım,» diyordu. «Artık Carrie'nin sana ihtiyacı yok. Başkalarının var ama. Geçmiş ve intikam tasarılarını artık unutmalısın. Huzuru bulmanın sırrını paylaşacağım seninle. Daha önce de söylemek istedim ama beni dinlemedin. Bu kez dinle ve inan! Benim

gibi davranıp sana acı veren her şeyi unut. Yalnızca mutlu anılarınıla yaşa. Mutlu yaşamın sırrı budur Cathy: Unutmak ve bağışlamak.»

Donuk, acı bakışlarıyla döndü ona. «Bağışlamayı iyi beceriyorsun, Chris, ama unutmayı asla.»

Batan güneş gibi kızardı yüzü. «Cathy lütfen! Bağışlamak daha iyi değil mi? Ben yalnızca mutlu günleri anımsıyorum.»

«Hayır! Hayır!» Ama cehenneme yaklaşan birinin çır-pınışlarıyla kurtuluşa sarılır gibi sarılmıştı ona.

Gerçi pek emin değilim ama siyah giysili, yüzü siyah tülle örtülmüş bir kadın gördüm gibi geldi bana. Biz arabaya yaklaşırken, bir ağacın ardına gizlendi. Kendisini görmemizi istemiyordu. Ama boynundaki ışıltılı incileri farketmiştim. İnce beyaz bir elin sinirle düğümleyip boynuna taktığı inci dizileri...

Tanıdığım bir tek kadın yapardı bunu. Siyahlara bürünüp herkesten saklanmak zorundaydı. Sonsuzc dek saklanacaktı!

— 293 —

Bütün günlerini siyaha boyayın!

Saçıma sürülen ziftten daha kara olacaktı günler bundan böyle. Biz ürkek çocukların kilittendiği tavanarasının gölgelerinden daha siyah... cehennemin en karanlık kuyularından daha kara...

İntikam almak için yeterince beklemiştim. Chris'in bile burda olup beni durdurmaya çalışması, aklıma koyduğumu yapmama engel olmayacaktı!

— 294 —

BOLUM 5

İntikam Zamanı

Carrie'nin zamansız ölümü, onu seven herkesin yaşamında büyük bir boşluk yaratmıştı. Artık minik porselen bebekler bana kalmıştı. Chris benden uzak olmamak için asistanlığını Virginia Üniversitesinde tamamlamaya karar vermişti.

Dağlardaki evime gidip bale öğretmenliğini sürdürmek istediğimi söyleyince, «Benimle kal,» diye yalvarmıştı Paul. «Yine gidip beni yalnız bırakma. Jory'nin bir babaya benim de bir eşe ihtiyacım var. Seni ancak ara sıra görebilmek beni hasta ediyor.»

«Daha sonra,» dedim kararlı bir tavırla kollarından sıyrılırken. «Bir gün sana döneceğim ve evleneceğiz. Ama önce bitirmem gereken yarım kalmış bazı işlerim var.»

Foxworth Malikânesinin yakınındaki yaşamıma dönmüştüm yeniden. Jory her gün okula gelmekten sıkılıyor, yaşlılarıyla oynamak istiyordu. Onu özel bir yuvaya yazdırıp ev işlerine yardımcı olması için bir hizmetçi tutmak zorunda kaldım. Geceleri bir tek erkeği arayarak dolaşıyordum tüm kenti. Şimdiye dek benden uzak kalabilmişti ama kader eninde sonunda karşılaşmamızı sağlayacak-

— 295 —

ti. İşte o zaman Tanrı yardımcın olsun anne!

Bart Winslow, Hillendale'de ikinci bürosunu açınca, gazeteler bu konuya büyük yer verdiler. Para neler yaptırıyordu insana! Ona doğrudan gitmeyi düşünmüyordum, bir yerde birbirimize 'rastlamalıydık.'

Oğlumu Emma Lindstrom'un bakımına bırakıp Fox-worth Malikânesi yakınındaki ormana gittim. Çok tanınan -bir kişi olan Bart Winslow'un her sabah kahvaltıdan önce burada birkaç mil koştuğunu öğrenmiştim gazetelerden. Günlerce toprak patikalarda ona rastlamak umuduyla koşup durdum. Eylül gelmişti ve Carrie öleli bir ay oluyordu. Sonbaharın kokusunu içime çekerken, emin o! Carrie intikamımı alacağım, diye yemin ediyordum. Her şeyin bedelini ödeyecekler. Yoo hayır, Bart Winslow'un suçu yoktu, yalnızca annem ödemek zorundaydı günahlarının bedelini. Zaman çek çabuk akıp gidiyordu ve bir adım bile ilerleyememişim. Acaba neredeydi? Geceleri barları dolaşamazdım; fazla belirgin bir davranış olurdu bu. Karşılaşınca klişeleşmiş sözlerle başlayacaktık konuşmaya... O Noel gecesi annemle dansedişini gördüğümde beri aklımda olan başlangıç ya da son buydu!

Bir cumartesi günü yalnız başıma bir kahvede otururken, Bart Winslow her zamanki şıklığıyla içeri girdi ve beni gördü. Kötü bir gülüşle yaklaştı masama. Belki de ben kendimi korkutuyordum.

«Aylardır görmeyi umduğum Catherine Dahi işte karşımda,» dedi neşeyle. «Nerelere saklanıyordunuz?» diyerek davet beklemeden bir iskemle çekip oturdu.

«Saklanmıyordum,» derken sinirli halimi farketmeme-sini diliyordum.

Daracık kazağımı ve eteğimi incelerken gülüyordu, sonra ciddileşti. «Gazetelerde kızkardeşinizin ölümünü okuyup çek üzüldüm. Bu kadar genç birinin ölmesi çok acı geliyor insana. Nasıl öldü? Hasta mıydı? Yoksa bir kaza mı geçirdi?»

— 296 —

Gözlerim büyüdü. Nasıl ölmüştü? Bu konuda bir kitap yazabilirdim!

«Kardeşimin nasıl öldüğünü niçin karınıza sormuyorsunuz?» dedim sertçe.

Şaşkınlıkla sordu. «Sizi ya da kardeşinizi tanımadığına göre nereden bilebilir? Ama gazeteden ölüm ilanını kestiğini gördüm. Ağlayarak okuyordu. Açıklamasını istediğim zaman edasına kaçtı. Sorularımı yanıtlamıyor! Siz kimsiniz Tanrı aşkına?»

Sandviçimi ısırp tedirginliğiyle alay eder gibi ağır ağır çiğnedim. «Niçin ona sormuyorsunuz?» «Sorularımı soruyla yanıtlayanlardan nefret ederim,» dedi ve yakınımızda dolaşan kızıl saçlı garson kadını çağırıp siparişini verdi. «Şimdi dinleyin beni. Geçenlerde okulunuza gelip yazdığınız şantaj mektuplarını gösterdim size.» Elini cebine atıp yıllar önce yazdığım mektuplardan üç tanesini çıkardı. Zarflar annemin peşinden tüm dünyayı dolaşıp yine karşıma çıkmışlardı. «Kimsiniz siz?» Annemin gülüşüyle baktım yüzüne. Başımı tıpkı onun gibi yana eğip sahte inci kolyemle oynadım. «Bunu sormak zorunda mısınız? Tahmin edemiyor musunuz?» «Benimle oynamayın! Gerçekten kimsiniz? Karımla ne ilişkiniz var? Gözleriniz, saçınız, bazı hareketleriniz ona benziyor. Akriba filan olmalısınız...» «Evet öyle de diyebilirsiniz.» «Öyleyse niçin daha önce tanışmadık?» Güçlü bir hayvansal çekiciliği vardı ve oynamayı tasarladığım oyundan ürkmeye başlamıştım. Eski bir balerinden etkilenen ürkek bir genç değildi karşımdaki. Onunla sevişip, gözlerinde boğulmaya terkedebilirdim kendimi. Öylesine güveniyordu ki kendine, planlarımdan vazgeçmeyi düşündüm bir an. «Lütfen korkmayın ve bu oyundan vazgeçin,» dedi elimi tutup kalkmamı önleyerek. «Başınızı çevirmeyin. Bu

— 297 —

mektupların beş altı tanesi karımla Avrupa'da gezerken geçti elimize. Zarfları görünce yüzü soluyordu. Şu anda sizin yaptığınız gibi yutkunup kolyesiyle oynamaya başlardı. İki kez zarfın üzerine 'adresi bilinmiyor' yazışını izledim ve bir gün posta kutusunu kendi elimle açıp bu üç mektubu buldum. Dikkatle okudum hepsini.» Sesi son derece soğuk ve sertti. «Karıma şantaj yapmaya ne hakkınız var?» Yüzümün solduğundan emindim. Buradan, bu adamdan kaçmak istiyordum. Chris'in sesini duyar gibiydim. Geçmiş rahat bırak. Tanrı, senin intikamını kendi usulünce alır, Cathy. Bu sorumluluğu bırak Tanrı yüklensin.

Her şeyi anlatma fırsatı işte çıkmıştı karşıma. Evlendiği kadının nasıl biri olduğunu öğrensini! Neden gerçekleri söyleyemiyordum? «Niçin karınıza gidip kim olduğumu sormuyorsunuz? O her şeyi bilirken, neden gelip bana soruyorsunuz?»

Turuncu plastik iskemleye yaslanıp üzerinde pırlantayla isminin baş harfi işlenmiş gümüş tabakasını çıkarıp bana uzattı. Reddedince bir sigara alıp yine pırlantalarla süslü gümüş çakmağıyla yaktı. Her ikisini de mutlaka annem armağan etmişti. Tam onun seçeceği cinsten pahalı oyuncaklar... Kara gözleri bir an bile ayrılmamıştı yüzümden. Ördüğü ağa yakalanmış bir örümcek gibi görüyordum kendimi.

«Mektuplarınızda bir milyon dolara ihtiyacınız olduğunu yazmışsınız,» dedi tekdüze bir sesle ve dumanını yüzüme savurdu. Öksürerek elimi salladım. Duvarlarda SİGARA İÇİLMEZ levhaları göze çarpıyordu. «Niçin bir milyona ihtiyacınız var?»

«Kocamın öldüğünü biliyorsunuz. Binlerce fatura vardı ödemem gereken. Sizin yardımınızla sigorta şirketinden biraz para aldım ama yetmedi. Bale okulumun durumu iyi değil. Bakmakla yükümlü olduğum bir çocuğum var. Ka-

— 298 —

nnız çok zengin, bir milyon, bir kuruş bile vereceğine nasıl inanabilir?»

Alayla güldü. Duman halkaları çıkararak tekrar ök-sürttü beni. «Sizin gibi zeki bir kadın, karımın hiç tanımadığı birine değil bir milyon, bir kuruş bile vereceğine nasıl inanabilir?»

«Bunu ona sorun!»

«Sordum. Mektuplarınızı gösterip konunun ne olduğunu açıklamasını istedim. Kim olduğunuzu defalarca sordum ama her seferinde sizi tanımadığını yineledi. Yalnızca sahnede izlediği bir balerin olduğunuzu söylüyor. Artık sorularımı yanıtlayacaksınız.» Gözlerimi kaçırmamı önlemek için uzanıp sıkıca çenemden tuttu. «Kimsiniz? Karımla ne ilişkiniz var? Niçin para versin size? Neden sizden her mektup gelişinde, odasına kapanıp bir çekmecedeki kilitli tuttuğu albümü açıp bakıyor? Ben odaya girince, albümü yerine koyup kilitliyor.»

«Deri kapağında altın bir kartal olan mavi albüm mü?» diye sordum şaşkınlıkla.

«Nereye gitsek bu albüm kilitli sandıklarından birinde bulunuyor.» Kara gözleri kısıldı. «Albümü çok iyi tanımladınız. Karım albümüne bakarken, kayıncıdan elinden düşürmediği İncil'i okuyor. Bazen karımı resimlere bakıp ağlarken yakalıyorum. Sanırım ilk kocasının fotoğrafları var içinde.»

İçimi çekip gözlerimi yumdum. Ağladığımı bilmek istemiyordum!

«Bana cevap ver, Cathy, kimsin sen?» Eğer yanıtlamazsam elini çenemden çekmeyeceğini düşündüm ve nedenini bilmeden bir yalan uydururdum. «Henrietta Beech karınızın üvey kardeşi. Malcolm Foxworth onunla ilişki kurunca üç çocuğu olmuş. Biri benim işte. Karınız üvey teyzemdir.»

«Yaa...» diyerek arkasına yaslandı. Yanıtımdan tat-

— 299 —

min olmuş gibiydi «Malcolm kendisine gayrimeşru üç çocuk doğuran Henrietta Beech ile ilişki kurmuş ha! Ne kadar inanılmaz bir öykü!» Alayla gülerek devam etti. «İhtiyar şeytanın özellikle karımın ilk evliliği sırasında

kalp krizi geçirdikten sonra böyle şeyler yapabileceğini hiç sanmazdım. Şimdi annen nerede? Onunla tanışıp konuşmak isterim.»

«Öldü,» dedim parmaklarımı masanın altında çapraz tutarak. «Uzun zaman önce öldü.»

«Evet anlıyorum. Üç gayrimeşru Foxworth çocuğu karıma şantaj yaparak para sızdırmaya çalışıyor. Doğru mu?» «Yanlış! Yalnızca ben! Ne ağabeyim, ne de kardeşim vardı bu işin içinde. O zamanlar çok kötü durumdaydım ve şimdi de işlerim pek düzelmiş sayılmaz. Sigortadan aldığım yüz bin dolar ancak kocamın birikmiş borçlarını, cenaze masraflarını ve çocuğumun doğum masraflarını ödemeye yetti. Bütün gün oturup bale okulunun durumunu anlatabilirim size. Kârlı bir iş olduğunu söyleyip aldattılar beni.»

«Kârlı değil mi?»

«Zengin küçük kızlar yılda birkaç kez tatile gidince hayır. Hiçbiri baleyi ciddiye almıyor zaten. Bir tek yetenekli öğrenci bile durumumu düzeltmeye yeterdi.»

Düşüncelere dalıp parmaklarını masaya vurdu ve ellerini meşgul etmek için bir sigara daha yaktı. «Seninle çok açık konuşacağım, Catherine Dahi. Yalan söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama Foxworth ailesinin bireylerine benziyorsun. Ama karıma şantaj yapman hoşuma gitmiyor. Onu ağırlarken görmek istemiyorum, çünkü onu çok seviyorum. İtiraf ederim, geçmişinden bana söz etmediği için ondan nefret ettiğim anlar da oldu tabii. İyi kalbli, dindar Malcolm Neal Foxworth'un kalp krizinden sonra evlilik dışı bir ilişki kurmuş olması da sanırım bana açmadığı gizlerinden biri. Evet, hastalanmadan önce bazı:

— 300 —

ilişkileri olduğunu biliyorum ama onlar başka.»

Benden daha bilgiliydi. Boş atıp dolu tutmuş sayılırdım!

Bart Winslow'un bakışları çevrede dolaştı. Erken bir akşam yemeği için aileler salonu doldurmaya başlamıştı. Birinin kendisini tanıyıp karısına yetiştirmesinden korkuyordu sanırım.

«Haydi Cathy, gel gidelim burdan,» diyerek ayağa kalkıp elimi tuttu. «Beni bir içki içmeye davet edebilirsin. Oturup her şeyi ayrıntılı olarak tartışırız.»

Akşam karanlığı bir perde gibi inmişti dağlara. Saatlerdir oturuyorduk o kahvede. Kaldırıma çıkınca giymem için hırkamı tuttu. Hava soğuduğundan kalın bir ceket tercih ederdim doğrusu.

«Nerede oturuyorsun?»

Adresimi söyleyince rahatsız oldu. «Oraya gitmeyelim... beni tanıyan biri görebilir.» (Evin arka kapısının bir erkeğin gizlice girip çıkabileceği küçük koruya açıldığını daha henüz bilmiyordu.) «Resmim sık sık gazetelerde yayınlanıyor. Komşuların tanıyabilir. Bebek bakıcısına telefon edip biraz daha kalmasını söyleyebilir misin?»

Önce Emma Lindstrom'la, sonra da Jory'le konuşup uslu oturmasını, biraz sonra eve döneceğimi söyledim.

Bart'ın siyah Mercedes'i, Julian'ın lüks arabaları gibi hiç sarsılmadan ilerliyordu virajlı dağ yollarında. «Bent nereye götürüyorsunuz, Bay Winslow?»

«Kimsenin bizi görüp duyamayacağı bir yere.» Yüzüme bakıp sırtıttı. «Deminden beri profilimi inceliyorsun. Ne karar verdin?»

Yanaklarım kızarıverdi. Yaşamım hep yakışıklı erkekler arasında geçmişti ama bu adam hepsinden farklıydı. Beynimin alarm sinyalleri dikkatli olmamı bildiriyordu. İçgüdülerim, onu-n istediğini elde etmeye alışık biri olduğunu belirtmişti.

— 301 —

«Şeyyy...» dedim konuşmasını taklit ederek. «Bakışlarınız hemen evime sığmıp kapımı kilitlememi söylüyor.»

Tekrar gülümsedi. «Demek beni çekici ve tehlikeli buluyorsun. Sevindim. Yakışıklı ama sıkıcı olmak çirkin ve çekici olmaktan daha kötüdür.»

«Bilmem... Eğer bir erkek çekici ve zekiye, daima onu yakışıklı olarak görürüm.»

«Öyleyse kolayca tatmin oluyorsun.» «Bakın, Bay Winslow...» «Bart.»

«Doğrusunu istersen, Bart, pek zor beğenirim. Erkeklerin kusursuz olduğunu düşünürüm ve bazı kusurlarını görünce sevmekten vazgeçip ilgisiz kalırım.»

«Kadınların çoğu senin kadar iyi tanımazlar kendilerini. Ne olduklarını bile bilmezler. Şimdi bana ne gözle baktığını anlamış oldum... fazla yüz verilmeyecek bir seks simgesi.»

Doğru! Ne mal olduğunu seziyordum. Kıskanç karısını çılgına çevirecek kadar çapkın bir erkek! Eminim, annem o seks kitabını kocasına ders vermek için satın almamıştı. Nasıl olsa her şeyi bilirdi! Birdenbire arabayı durdurup bana baktı. Karanlıkta bile gözlerinin akları parlıyordu. Yaşlanma belirtileri göstermesi gereken bir erkek için çok güçlü ve seksiydi. Annemden sekiz yaş genç olduğuna göre kırkına basmış olmalıydı. Bir erkeğin en çekici zamanıdır kırk yaş... Gençliğinin elden gitmekte olduğuna inanıp, genç kızları kaçırmamak için sürekli yeni avlar peşinde koşar. Gerçi sevdiğini itiraf etmişti ama çok tanıdığı karısından bıkmış olmalıydı. Oh anne, her neredeyse diz çöküp duo et! Çünkü sen bizlere acımadın, bert de sana acımayacağımla!

Paul gibi sessiz, özverili bir insan değildi. Baştan çıkarmama gerek yoktu. Kara bir panter gibi sessizce bana yaklaşacak ve istediğini elde edince, beni bir kenara atıp

— 302 —

gidecekti. Karşısına çıkan bir metres uğruna milyonlardan vazgeçecek biri değildi. Beynimde kırmızı ışıklar çakıyordu... dikkatli ol... ağır git... eğer hata yaparsan, sonu kötü olur.

Birbirimizi tartıyorduk anlaşılan. Acaba karısına çok mu fazla benziyordum? Belki de benzerliğim benim yaranmaydı. Erkekler sürekli olarak aynı tip | kadınlara âşık olmazlar mı?

«Güzel bir gece,» dedi Bart. «Sonbaharı çok severim. Gel yürüyelim biraz, Cathy. Buralarda hep garip bir melankoliye kapılırim. Sanki bugüne dek benden kaçmış olan bir şeyi yakalamak için koşmak zorunda hissederim kendimi.»

Arabadan inip el ele yürümeye başladık. Kızların ortasında bir demiryolunun kenarında buldum kendimi! Ne kadar tanıdık bir yerdi! Ama olamazdı değil mi? On beş yıl önce Foxworth Malikânesine giderken geçtiğimiz demiryolu olamazdı!

«Bart, seni bilmem ama sanki buralarda seninle daha önce dolaşmışım gibi geliyor bana.»

«Anlıyorum. Sanki birbirimize bir zamanlar deliler gibi âşıktık ve bu ormanda yine el ele dolaştığımız. Bu rayların kenarındaki yeşil bankta oturmuştuk. Nedenini bilmiyorum ama bir duygu seni buraya getirmeye zorladı beni.»

Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım. Tedirgin ifadesi içinden geçenlere kendisinin de şaşırdığını anlatmıştı bana. «Olanaksız ya da inanılmaz denilenleri düşünürüm hep,» dedim. «Olanaksızları yapmak, inanılmazları gerçeğe döndürmek isterim. Her şeyi açıklayınca da karşıma yeni sırların çıkması hoşuma gider. Böylece çözecek bir bilmece daha bulmuş olurum.»

«Cok romantiksin.»

«Sen değil misin?»

— 303 —

«Bilmem. Çocukluğumda romantiktim.» «Niçin değiştin?»

«Hukuk fakültesine gidip cinayetler, soygunlar, tecavüzlerle karşılaşınca insanın romantikliği kalmıyor. Okulu bitirirken başarıya ulaşmak için tüm gücünle çalışmak gerektiğini anlıyorsun. En iyisi olmadığını, rakiplerinin sayısının çok yüksek olduğunu kısa sürede öğreniyorsun.» Dönüp tatlı bir gülüşle baktı bana. «Sanırım pek çok ortak yanımız var, Cathy. Benim de sırlara, bilmecelelere, severek tapacak birine ihtiyacım var. Zengin, güzel bir kadına âşık oldum ama milyonları engeller çıkardı önüme. Zenginliğinden ürktüm. Herkes parası için evlendiğimi düşündü. Aksine inandırıcaya kadar o da aynı kanıdaydı. Kim olduğunu öğrenmeden önce sevmiştim oysa onu. Bir bakıma sana benzediğini düşünüyorum.»

«Bunu nasıl düşünebilirsin?» diye sordum. İtirafı sinirlerimi bozmuştu.

«Çünkü bir zamanlar sana benziyordu. Ama milyonlar onun olunca, aklına eseni almak için sürekli çarşıya çıkar oldu. Artık her şeye doymuş ve bir bebekten başka bir şey istemez olmuştu. Ama çocuğu olamazdı. Bebek giysileri, mobilyaları ve oyuncaklar satan mağazalarda ne kadar dolaştığımızı tahmin edemezsin. Onunla evlenirken çocuk doğuramayacağını biliyordum ama bundan rahatsız olacağımı sanmamıştım. Bir süre sonra bu konu ilgimi çekmeye başladı. Bebek mağazalarından bu kez ben çıkmak istemiyordum.»

Daracık patika, paslı teneke damın altındaki yeşil banka götürdü bizi. Soğuk dağ havasında, parlak mehtabı, göz kırpan yıldızları, vızıldayan böcekleri seyrederek oturduk.

«Bir zamanlar burası posta trenlerinin durağıymış ama zenginler geceleri düdük çalıp uykularını bölen trenin kaldırılmasını istemişler. O zamanlar yirmi yedi yaşındaydım ve yeni evlenip Foxworth Malikânesine gelmişim. Başucunda kocaman bir kuğu olan yatakta karımın yanına uzanıp tren düdüklarini dinlerdim. Bütün gece başımı omzuma yaslayıp elimi tutup uyurdu. Uyku ilacı af-dığından yukardan gelen müzik sesini hiç duymazdı. Bundan söz ettiğim zamansa, düş gördüğümü söylerdi. Herhalde düş görmüştüm, çünkü müzik bir gün bitiverdi. Eski soğuk eve bambaşka bir hava, bir sıcaklık veren müziği özlüyordum. Uykuya dalınca danseden genç bir kız görüyordum düşlerimde. Karımın gençliğini gördüğümü sanırdım. Çocukluğunda cezalandırmak için kendisini tavan-arasına kapattıklarını anlatırdı bana. Yaz sıcağında ya da kışın soğuktan titreyerek oturmuş orada. Annesiyle babasının kötü olarak nitelendirdiği eğlencelerden uzak kaldığı için sürekli ağlamış.»

«Hiç yukarı çıkıp tavanarasına baktın mı?»

«Hayır. Çok istedim ama merdivenlerin başındaki kapı hep kilitliydi. Ayrıca tavanaralarının hepsi birbirine, benzer.» Muzip bir gülüşle baktı yüzüme. «Ben her şeyi anlattım sana. Şimdi sıra sende. Nerede doğdun? Nerede okudun? Neden baleye başladın? Niçin seni Noel geceleri düzenlenen balolarda hiç görmedim?»

Soğuğa karşın terlemeye başlamıştım. «Niçin sana kendimden söz edeyim. Bana kendi hakkında önemli bir şey söylemedin ki. Sen nerede doğdun? Niçin avukat oldun? Ne zaman tanıştın karınla? Hangi yılın hangi mevsiminde? Daha önce evlenmiş olduğunu biliyor muydun, yoksa ancak evlendikten sonra mı öğrendin bunu?»

«Ne kadar meraklısın. Nerede doğduğumun önemi var mı? Heyecanlı bir yaşam sürmedim. Güney Carolina'da Greenglenna denilen küçük bir kentte doğdum. İç savaş tüm dostlarımız gibi ailemin de parasını

yitirmesine neden olmuştu. Bunlar çok eski bir öykü. Sonunda zengin bir kadınla evlendim ve güneye yerleştik. Karım eski evimizi baştan aşağıya bir servet harcayıp onarttı. Bu arada ben ne yapıyordum? Harvard'ı birincilikle bitirmiş bir avukat olarak karımın peşinden dünyayı dolaşıyordum. Mesleğimde ilerleyememiştim. Birkaç davaya baktım, senin sigorta işini hallettim. Haa... unutmadan. Aklımdan geçen ücreti ödemedin bana.»

«Sana iki yüz dolarlık bir çek gönderdim!» diye itiraz ettim. «Yetersiz buldunsa, şimdi söyleme, iki yüz dolarım daha yok.»

«Paradan söz ettim mi hiç? Bence paranın hiç değeri yok. Başka türlü bir ücret geçiyordu aklımdan.»

«Unut bunları, Bart Winslow! Beni kırların ortasına getirdin ve otların üstünde sevişmek istiyorsun, öyle mi? Eski bir balerinle sevişmek tatmin olmamış bir tutkun mu? Ben borçlarımı bu şekilde ödemem. İsteddiği her şeyi alabilecek kadar zengin bir kadının süs köpeğiysen hiç cazip gelmiyor bana! İsterse daha genç bir koca bile alabilir kendine! Burnuna bir halka takıp dolaştırmadığı için memnun olmalısın!»

Omuzlarımdan sertçe kavrayıp vahşi bir arzuyla dudaklarımdan öptü. Başımı çevirip ondan kurtulmaya çabaladım ama beceremedim. Kollarından sıyrılmayacağımı anladığım zaman, beynimin uyarılarına karşın, benim kollarım da boynuna dolandı ve parmaklarım bana ihanet ederek saçlarını okşamaya başladı. Öylesine uzun öpüş-müştük ki, soluklarımız kesildi. Sonra beni sertçe itti. Neredeyse banktan aşağıya düşüyordum.

«Söyle bakalım, nasıl bir köpek sanıyorsun beni? Yoksa kurtla karşılaşan Kırmızı Şapkalı Kız gibi mi görüyorsun kendini?»

«Beni eve götür!»

«Götüreceğim ama ücretimi ödedikten sonra!» Tekrar bana sarılmak istediği anda yerimden fırlamış, arabaya doğru koşuyordum. Çantamdan küçük makasımı çıkarıp kendimi savunmaya hazırlandım.

Sırıtarak elini uzatıp makası aldı parmaklarımdan arasından. «Kötü bir iz bırakır bu makas,» diye alay etti. «Bense yalnızca sırtımdaki tırnak izlerinden zevk alırım. Evine gelince makasını geri veririm.»

Kapının önünde makası bana uzattı. «Şimdi elinden geleni yap bakalım. Gözlerimi oy, kalbime sapla... Öpücüklerle başladın işe ama ücretimi tam olarak almadan seni bırakmayacağım.»

Kaplan Kuyruğundan Yakalandı

Pazar sabahı yatak odamdaki barda ısınma hareketleri yaparken, Jory de beni taklit ediyordu.

«Dansediyor muyum?» diye sordu oğlum.

«Evet Jory, dansediyorsun.»

«İyi miyim?»

«Elbette Jory, çok iyisin!»

Kahkahalarla gülerken bacaklarıma sarılıp yüzüme baktı. Her gün yeni bir şey öğrenen küçük çocukların hayranlık dolu ifadesi vardı yüzünde. «Seni seviyorum, anne!» Her gün birbirimize defalarca tekrarlıyorduk bu sözleri. «Mary'nin babası var, anne. Benim niye yok?»

Yüreğim sızladı. «Senin de baban vardı, Jory, ama cennete gitti. Belki birgün yepyeni bir baban olur.»

Memnunlukla gülümsedi. Yuva da babalar konusu çok önemliydi ve babası olmayan tek çocuk Jory'ydi.

Bunları düşünürken kapı açıldı ve tanıdık bir ses duyuldu. Chris! Kollarını açınca hiç duraksamadan kucağına atıldım ve dudaklarıma kondurmak istediği öpücük, başımı çevirdiğim için yanağıma rastladı. Jory kucağına alması için pantolonunu çekiştirip duruyordu. «Benim Jory'im nasılmış bakalım?» diyerek onu yanaklarından öptü Chris. Oğlum iri gözleriyle bakıyordu ona. «Chris Amca, sen benim babam mısın?»

«Hayır,» diyerek onu yere indirdi. «Ama sana benzeyen bir oğlum olsun isterim.» Bu sözlerden rahatsız olarak bakışlarımı kaçırıp, burda ne aradığını sordum.

«Haftasonunda boşum, sakıncası yoksa tatilimi seninle geçirmek istedim.» Başka birinin de gelmek isteyeceğini düşünerek hafifçe başımı salladım. «İyi bir doktor olduğum için izin vererek ödüllendirdiler beni.» Gülümseyerek bakıyordu bana. «Paul'den haber aldın mı?» diye sordum. «Ne eskisi kadar sık geliyor buraya, ne de mektup yazıyor.»

yazıyor.»

«Tıp kongresine katıldı. Temasınızı yitirmedeğinizi sanırdım oysa.»

«Chris, endişeleniyorum. Yazdığım her mektuba yanıt vermemek Paul'ün yapacağı bir iş değil.»

Gülerek bir koltuğa yerleşip Jory'yi kucağına aldı. «Belki sevgili kardeşim, seni unutan bir erkeğe rastladın sonunda.»

Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemeden karşısına geçip oturdum. Chris âdeta beynimden geçenleri okumaya çalışıyordu. «Cathy, burada, dağlarda ne işin var? Neler tasarlıyorsun? Yoksa Bart Winslow'u annemizden çalmaya mı karar verdin?»

Başımı kaldırıp kısılmış gözlerinin içine baktım. «On yaşında bir çocukmuşum gibi sorguya çekme beni. İsteddiğimi yaparım.»

«Eminim. Aslında sormam gereksizdi. Ne yapacağını biliyorum. Seni tanımak için kristal kürelere gerek yok. Ne düşündüğünü, neler hissettiğini biliyorum ama Bart Winslow'u rahat bırak! Senin için karısını terketmez!

Senin gençliğine karşılık onun milyonları var. İsterse Bart'ın ilişki kuracağı binlerce gepç kadın da var çevresinde... niçin seni seçsin?»

Sesimi çıkarmadan gülümseyerek yüzüne bakınca, yanakları kızarıp başını eğdi. Kendimden utanıyordum aslında. «Chris tartışmayalım. Dost olalım seninle. Dört bebekten yalnızca ikimiz kaldık.»

Beni incelerken mavi gözleri yumuşamıştı. «Her zamanki gibi şansımı deniyordum. Hastanede başka bir asistanla birlikte kalıyorum,» diyerek etrafına bakındı. «Burda seninle ve Jory'yle oturmcyı tercih ederim. Eskisi gibi birlikte oluruz.»

Kaskatı kesildim. «Her sabah uzun bir yol yapman gerekir. Hastaneden aradıklarında zamanında yetişemezsin.»

İçini çekti. «Biliyorum... haftasonlarma ne dersin? İki haftada bir izinliyim. Buraya gelmem seni sıkar mı?»

«Evet Chris, çok sıkar. Kendime göre bir. yaşamım var.»

Alt dudağını dişleyip gülümsemeye zorlamasını izledim. «Pekâlâ, dediğin gibi olsun. İsteddiğini yap ama umarım sonunda üzülmezsin.»

«Bu konuyu kapar mısın lütfen?» diyerek yaklaşıp ona sarıldım. «İyi bir çocuk ol ve beni inatçılığım ile kabul et. Şimdi söyle bakalım, öğle yemeği için ne istersin?»

«Daha kahvaltı bile etmedim.»

«Öyleyse ikisini birden yemiş olursun.» Gün çok çabuk geçti. Pazar sabahı çok sevdiği peynirli omleti pişirdim kahvaltı için. Chris'i Jory'nin babası olarak düşünmekten alamıyordum kendimi. Eskisi gibi-masanın başında oturması ne güzeldi. Küçük çocuk olmamıza karşın, bir zamanlar anne baba rolünü başarıyla oynamıştık.

Kahvaltıdan sonra benim sabah koştuğum orman yol-Jarında dolaştık. Foxworth Malikânesini çevreleyen manzaraya baktık. Bir yerde durup malikâneyi seyrettik, «Annemiz orada mı?» diye sordu boğuk bir sesle.

«Hayır Texas'daki güzellik enstitülerinden birine gittiğini duydum. Yedi kilo fazlalığından kurtulmak istiyormuş.»

İrkilerek yüzüme baktı. «Kim söyledi bunu sana?»

«Kim dersin?»

Başını salladı ve Jory'yi omzundan yere indirdi. «Onunla oynadığın için Allah seni kahretsin, Cathy! O adamı gördüm. Çok tehlikeli biri... ondan uzak dur. Eğer mutlaka bir erkek istiyorsan, git Paul ile evlen. Bırak annemiz hayatını yaşasın. Onun ıstırap çektiğine inanmıyorsun değil mi? Yaptıklarını düşününce mutlu olduğunu mu sanıyorsun? Dünya yüzündeki bütün paraya sahip olsa, bizi geri alabilir mi? Bir bakıma intikamın alınmış sayılır.»

«Yeterli değil. Bart'ın önünde gerçekten yüzleştireceğim onu. İstersen dilinde tüy bitene dek yalvar bana. Bunu yapmak zorundayım ve yapacağım!»

Carrie'nin eski odasında yatıyordu Chris. Kalan zamanda pek az konuştuk ama her saniye gözleriyle beni izledi. İşim bitince gidip Paul'le evleneceğimi, Jory'nin de bir babası olacağını ona söylemek istedim ama bir türlü konuşamadım.

Eylül ayında bile dağlarda geceleri soğuk oluyordu. Şöminenin karşısına yerleşirken, sanırım o da benim gibi, tavanarasının sıcağından boğulduğumuz geceleri anımsamıştı. Saat on birde esneyerek ayağa kalktım. «Yatma zamanı geldi, Chris. Yarın sabah çok erken kalkacaksın.»

Hiç konuşmadan arkamdan Jory'nin odasına kadar geldi ve ıslak bukleleri yanağına yapışmış uyuyan oğlumu izledik.

«Uyurken Julian'dan çok sana benziyor,» diye fısıldadı.

Paul de söylemişti bunu.

«İyi geceler, Christopher Doll,» dedim Carrie'nin odasının önünde. «İyi uykular, tahtakuruları umarım seni ısırmaz.»

Yüzü acıyla buruştu. Dönüp kapıyı açtı ve tekrar yü* züme baktı. «Aynı odada uyuduğumuz zamanlar söyledik bunu birbirimize.» İçeri girip kapıyı sıkıca kapattı.

Sabah yedide kalktığımda, Chris çoktan gitmişti. Ağ-Jadığımı gören Jory çok şaşırmıştı. «Bir şeyim yok. Yalnızca Chris Amcanı özleyorum. Biliyor musun bugün işe gitmeyeceğim.» Niçin gideyim? Yalnızca üç öğrencim gelecekti, onlara da sınıf kalabalıklaşınca ders verebilirdim.

Tasarılarım çok ağır ilerliyordu. Biraz hızlandırmak için ormanda koşuya çıkmaya karar vererek oğlumla oynasın diye Emma Lindstrom'u çağırdım. «En çok bir saat kalırım. Öğleye kadar bırak bahçede oynasın. Ben dönerim zaten.»

Beyaz biyeli açık mavi koşu giysilerimle orman patikalarına daldım ve her zaman girmediğim sık ağaçların arasını seçtim bu kez. Ayağıma takılacak ağaç köklerine karşı dikkatli koştum gerekliyordu. Çamların zümrüt yeşili arasında diğer ağaçlar sonbaharın sıcak renklerine bürünmüşlerdi. Yılın en büyük aşkı da kışın soğuklarında ölüp gidene dek, böyle güzel ve renkli geçecekti.

Arkamdan ayak sesleri geldi ama dönüp bakmadım bile. Saçlarımı rüzgâra bırakıp biraz daha hızlanarak günün güzelliğini içime çektim. Üzüntüm, utancım, pişmanlığım güneşe engel olamayacak saydam perdeler haline gelmişti.

«Cathy bekle!» dedi kalın bir erkek sesi. «Çok hızlı koşuyorsun!»

Bart Winslow'du tabii seslenen. Kader her zaman 'bana karşı oynayacak ya da annem her zaman kazanacak değildi ya. Omzumun üstünden bakınca,- onun soluk soluğa bana yetişmeye çalıştığını görerek güldüm.

«Merhaba, Bay Winslow,» diye seslendim hızımı arttırarak. «Bir kadını yakalayamayan erkeğe, erkek demezler.»

Meydan okumamı kabullenip uzun bacaklarıyla hızlandı. Ayaklarımın dibinde fındık arayan sincaplar nereye kaçacaklarını bilemiyorlardı. Gücün bende olduğuna inanarak güldüm ve kendimi sahnede sanıp parmakla- rımda döndüm. Birdenbire bir ağaç köküne çarpıp yüzükoyun yere yuvarlandım. Tanrıya şükür, yapraklar düşüşümü yumuşatmıştı.

Hemen kalkıp koşuyu sürdürdüm ama Bart'a yaklaşma fırsatı vermiştim. Uzun bacaklarına karşın, benim kadar güçlü ve dayanıklı olmadığı kesik kesik solumasından anlaşılıyordu. «Yeter artık, Cathy! Acı bana! Öldürecek bu koşu beni! Erkekliği mi kanıtlamanın başka yollar da var!»

Acımasızdım! Ya beni yakalardı ya da asla sahip olamazdı! Bunu ona haykırdım ve yıllardır bırakmadığım bale egzersizlerine teşekkür ederek mavi bir ışık dalgası gibi öne fırladım.

Kendimle gururlandığım anda aptal dizim burkuldu ve bir kez daha yaprakların üzerinde buldum kendimi. Bu kez canım iyice yanmıştı. Bir kemiğim mi kırılmıştı, yoksa bileğim mi burkulmuştu?

Birkaç saniye içinde Bart yanımda diz çöktü ve dizimi inceleyip endişeyle sordu. «Canın acıyor mu? Yüzün solmuş. Neren ağrıyor?»

Balerinlerin düşmesini çok iyi bildiklerini söylemek isterdim ama dizim çok ağrıyordu. «Dirseğimi kapıya çarp-' sam dizim ağrır. Başım ağrısa, dizim hemen eşlik eder. Bir keresinde dişçi, diş etime yanlışlıkla dokununca, sağ dizim havalanıp midesine gömülmüştü!» «Şaka yapıyorsun.» «Ciddiyim. Senin bedensel yapında hiçbir gariplik yok mu?»

«Hayır.» Ayağa kalkmama yardım edip dizimi yokladı. «Bana gayet iyi gibi görünüyor.»

— 312 —

«Nereden anladın?»

«Kendi dizlerim çok iyidir. Kıyaslayınca iyi olduğunu anladım.»

«Evine gidip karının dizleriyle ilgilen öyleyse.»

«Niçin bana böyle davranıyorsun?» diyerek kıstı gözlerini. «Seni gördüğüme çok. sevinmişken, bana düşmanca bakıyorsun.»

«Canım yanınca hep böyle olurum. Sen farklı mısın?»

«Benim bir yerim ağrısa, uysallaşırım. Böylelikle ilgiyi daha çok çekerim. Hem sonra bu yarışı sen başlattın.»

«Kabul etmek zorunda değildin. Kendi yoluna gidip beni rahat bırakabilirdin.»

«Yine tartışıyoruz. Seninle dost olmaya çalıştıkça beni tersliyorsun. Lütfen beni gördüğüne memnun olduğunu söyle. Son gördüğünden beri daha yakışıklı bulunduğunu söyle. Gerçi rüzgâr hızıyla koşamıyorum ama başka yeteneklerim var.»

«Bundan eminim.»

«Karım hâlâ güzellik enstitüsünde. Aylardır canım sıkılıyor. Konuşamayan, dolaşamayan, beni gördükçe surat asmayı başaran bir ihtiyar kadınla yaşıyorum. Bir gün oturup bir cinayet işlenmesini diledim. Eğlenceli bir iş çıkardı belki bana. Mutlu insanların arasında bir avukatın yaşaması pek kolay değil.»

«Tebrikler, Bart! İşte karşında, intikam almak için fırsat bekleyen mutluluktan uzak, kinle dolu biri var!»

Kendisiyle alay ettiğimi sandı. Gerçek, niyetimi anlamadan bu oyuna katılmaya karar verdi. Aç gözlerle mavi eşofmanımı soyup beni yakından tanımak istedi. «Niçin gelip bana yakın bir yere yerleştin?»

«Bu ne gurur! Bir bale okulunu satın almak için geldim.»

«Öyle ya... New York ya da doğduğun kentte hiç okul yok mu? Yoksa kış sporları için mi geldin buraya?» Ne tip

— 313 —

sporlardan söz ettiği bakışlarından anlaşılıyordu.

«Evet, her tür sporu severim,» dedim masum bir bakışla. Bir erkeğin bir kadınla oynamak istediği tek oyunda bir puan kazandığına inanarak gülümsedi.

«Şu konuşamayan yaşlı hanım yürümüyor mu?» diye sordum.

«Biraz dolaşıyor. Karımın annesi o. Konuşuyor ama sözleri bir türlü anlaşılıyor. Ancak karım anlayabiliyor.» «Onu yalnız bırakman doğru mu?» «Hemşire yanında. Ayrıca uşaklar var evin içinde.» Sorularımdan hoşlanmamış gibi çatıldı kaşları ama ısrar ettim. «Öyleyse niçin orda kalıyorsun? Kendi ortalıkta yokken niçin gidip gönlünü eğlendirmiyorsun?»

«Bazen şirret bir halin var. Gerçi kayınavdemi pek sevmem ama bu haline acıyorum. Evde aileden biri olmazsa uşakların ona iyi davranacaklarına inanmıyorum. Kendi başına yataktan bile kalkamıyor. Yani karım dönene kadar Bayan Malcolm Foxworth'un sağlığından ve rahatından kendimi sorumlu tutuyorum.»

Dayanılmaz bir meraka kapılarak sordum. Büyükannenin adını şimdiye dek hiç duymamıştım. «Ona Bayan Roxworth mu diyorsun?»

İhtiyar kadını niçin ilgilendiğimi anlamadığından, konuyu değiştirmek istedi ama izin vermedim. «Ona Olivia diyorum. İlk zamanlar hiç konuşmayı varlığını bile unutmak isterdim. Şimdi ona Oüvia demem sanırım hoşuna gidiyor. Duygularını belli etmeyip buz gibi 'bir bakışla süzüyor çevresini hep.»

Gri gözleri dışında hiçbir yerinin kımıldamadan oturuşu geldi gözlerimin önüne. Yeterince bilgi vermişti bana ama öğrenmem gereken bir nokta daha vardı. Planlarımı buna göre yapacaktım. «Karin ne zaman dönecek?» «Niçin soruyorsun?» «Bazen kendimi çok yalnız hissediyorum. Akşamları

— 314 —

evde küçük oğlumla baş başa kalıyorum... belki bir akşam bizimle yemek yersin, diye düşünmüştüm...»

«Bu gece gelirim,» dedi hemen gözleri parlayarak.

«Günlük yaşamımız oğluma göre ayarlıdır. Yazın beş buçukta, kışın beşte yeriz akşam yemeğini.»

«Harika. Onu beşte yedirip yatır. Saat yedi buçukta aperitif için gelirim. Yemekten sonra birbirimizi daha yakından tanırız.» Düşünceli bakışlarına delici avukat bakışlarıyla cevap verdi ve sonunda gülmeye başladık.

«Ve Bay Winslow, eğer evinizin arkasındaki ormanı yürüyerek geçerseniz, kimseye görünmeden evime gelirsiniz. Tabii gelişinizi belli etmek istemiyorsanız...»

«Dikkatli davranmak parolamız olacak. Bayan Dahi,» diyerek başını salladı.

Örümcek İle Böcek

Saat tam yedi buçukta kapı çalındı. Jory'yi uyandırmasını engellemek için koşup açtım.

Anlaşılan her ikimiz de güzelleşmek için elimizden geleni yapmıştık. Bana ve eve şimdiden sahipmiş gibi girdi içeriye. Saçları dikkatle taranmıştı. Ergeç öğrenecektim ama bu özeninin nedeninin açılmaya başlayan bir tepe olup olmadığını merak ettim. Paltosunu vestiyere asıp barın ardına geçtim. Erkekleri memnun etmenin yollarını iyice öğrenmiştim. Şöminede kütükler çıtırdarken, tatlı bir müzik salona yayılıyordu. Hiçbir erkek kendisine hizmet eden bir kadına karşı koyamazdı. «Ne içersin, Bart?»

«Viski.»

Zarif hareketlerimi dikkatle izliyordu. Viskisini hazırlayıp kendime biraz votka karıştırılmış bir bardak mey-va suyu doldurdum. Gümüş tepsiyle servis yaparken açık

— 315 —

yakamdan göğsümün görünmesine özellikle dikkat ediyordum. Tam karışısına oturup bacak bacak üstüne atınca gül rengi elbisemin yırtmacı, gümüş sandaletimden kasiğima kadar biçimli bacağımı ortaya çıkardı. Gözlerini , olamıyordu benden. «Bardak için özür dilerim,» dedim yüz ifadesinden memnun olarak. «Bu evde her şeyi yerleştirecek kadar çok yerim yok. Yalnızca su ve şarap kadehlerini çıkardım kutularından.»

«Viski her zaman viskidir. Sen ne içiyorsun?» Bu arada bakışları giysimin derin V yakasına takılmıştı.

«Biraz portakal ve çok az limon suyu, bir miktar votka, birkaç damla hindistancevizi yağı katıp bir de kiraz koydun mu tamamdır. Genç Kız Rüyası adını veririm ben buna.»

Biraz konuştuktan sonra şöminenin önündeki yemek masasına geçip mumların ışığında yemeğimizi yedik. Ara sıra yere bir çatal filan düşürüp ikimiz birden eğilerek kimin daha çabuk alacağına bakıyorduk. Her seferinde ben kazanıyordum oyunu; elbisemin yakası böyle açıldıkça, yerdeki çatalı görmesi olanaksızdı.

Beş saatlik uğraşı sonucu hazırladığım yemeği on dakikada bitirdi. «Tavuk çok güzel olmuş. Aslında pek sevmem ama böyle pişirmesini nereden öğrendin?»

Gerçeği anlattım ona. «Ülkemize turne için gelen bir Rus balerin öğretmişti. Dans etmediğimiz zamanlar ya alışverişe çıkar ya da yemek yapardık. Dört kişi için dört tavuk gerekiyordu. Biz balerinlerin kötü bir yanını öğrenmiş oldun, yemek konusunda hiç nazlanmayız.»

Gülümseyerek bana doğru eğildi. Mumların titrek ışığı gözlerinde yansıyor. «Cathy, doğruyu söyle bana. Niçin bu taşra kentine gelip beni kendine sevgili olarak seçtin?»

«Kendine fazla güveniyorsun,» dedim soğuk bir tavırla. İçim duygularla kaynarken soğukkanlı görünebildiğim

— 316 —

için kendimi tebrik etmem gerekirdi. Sahneye adım atmadan önce yüreğimi saran sahne korkusuna kapılmıştım sanki. Ve yaşamımın en önemli rolünü oynamaya hazırlanıyordum.

Ve birden kendimi sahnede hissettim. Ne yapacağımı, neler söyleyip sonsuza dek çnu kendime nasıl bağlayacağımı düşünmeme gerek kalmamıştı. Senaryo ben on beş yaşında tavanarasına kilittlendiğim zaman yazılmıştı. Evet anne, birinci perde başlıyor. Karşımdakini çok yakından tanıyan bir kadın yazmıştı bu senaryoyu. Başaramamam: olanaksızdı.

Yemekten sonra satranç oynamamızı önerdim ve kabul etti. Tabakları evyeye doldurup satranç takımını çıkardım. «Ben de zaten satranç oynamak için özenle duş yapıp, traş olup, giyinip gelmişim buraya!» dedi gülümseyerek. «Kazanırsam ödülüm ne olacak?»

«İkinci defa oynama şansı.»

«Ya onu da kazanırsam?»

«Yeni baştan başlarız. Orda oturup sırtıma bana. Satrancı ustasından öğrendim.» Chris öğretmişti tabii.

«Ödülüm ne olacak?» diye ısrar etti.

«Evine gidip mutlu bir uykuya dalacaksın.»

Yavaşça satranç takımını buzdolabının üstüne kaldırdı. Elimi tutup beni salona götürdü. «Plak çal bakalım, küçük balerin. Biraz dansedelim. Romantik bir şeyler olsun.»

Pop müziğini yalnızca yolculukta arabanın radyosundan dinleyip paramı klasik müzik plaklarına yatırırdım ama bu kez özellikle gidip «Gece, Aşk için Yaratılmış!» adlı plağı almıştım. Şöminenin ışığında dans ederken tozlu tavanarası ve Chris geldi gözlerimin önüne.

«Niçin ağlıyorsun, Cathy?» diye sordu usulca.

«Bilmiyorum,» diye hıçkırdım. Gerçekten de bilmiyordum.,.

«Elbette biliyorsun,» dedi yanağını yanağıma dayaya-

— 317 —

rak. «İlginç bir insansın. Yarı çocuk, yarı melek, yarı fattan bir kadın.»

Acı bir kahkaha attım. «Bütün erkekler kadınları böyle görmek isterler. Korumaları gereken küçük kızlar gibi... ama aslında o olgun görünüşlü erkeklerin birer küçük çocuk olduklarını çok iyi biliyorum.»

«Öyleyse yaşamındaki ilk olgun erkeğe merhaba de.» «Tanıdığım ilk mağrur ve önyargılı erkek sen değilsin!»

«Ama sonuncusu olacağım. En önemlisi... beni asla unutmayacaksın.» Niçin söylemişti bunu? Chris haklıydı. İyice âşık olmuşum bu adama.

«Cathy, gerçekten karıma şantaj yapabileceğine inandın mı?»

«Hayır ama denedim. Ben aptalım. Çok şey istiyorum ve olmayınca da kızıyorum. Umut ve heves dolu genç bir kızken, bunca düş kırıklığına uğrayacağım hiç aklıma gelmemişti. Katlaşmaya karar veriyorum ama başıma bir olay daha gelince kabuğum tekrar kırılıyor. Her şeyin bir nedeni olduğuna kendimi inandırıp yine sürdürüyorum yaşam savaşı ve bir gün bu nedenleri öğreneceğimi düşünüyorum. Arzuladığım bir şeyi elde edince, hemen yitirmemek için dua ediyorum. Sürekli yoğrulan bir hamur gibi hissediyorum kendimi ya da bir parçası eksik bir yap -boz... arayıp duruyorum ama asla sona ermiyor acılar...» «Kendine dürüst davranmıyorsun,» dedi Bart usulca. «Eksik parçanın nerede olduğunu bilmesen, şu anda ben burda olmazdım.»

Alçak ve baştan çıkarıcı bir tatlılıkla konuşmuştu. Başımı omzuna dayayıp dansa devam ettim. «Yanılıyorsun, Bart. Niçin burda olduğunu bile bilmiyorum. Okulda ders verirken ya da oğlumla ilgilenirken yaşadığımı hissediyorum ama geceleri yalnız kalınca, ne yapacağımı şaşıyorum. Jory'nin bir babaya gereksinmesi olduğunu biliyo-

— 318 —

rum ve babasını anımsayınca yine yanılsı davrandığımı anlıyorum. Hakkımda çıkan eleştiriler hep beni överdi ama özel yaşamımda sürekli hata yaptım. Profesyonel başarılarımı silip götürdü hatalarım.» Burnumu çekerek durunca, Bart çenemden tutup başımı kaldırdı ve gözyaşlarımı dudaklarıyla kuruladı.

Upuzun bir sessizlik oldu aramızda. Göz göze geldik ve kalbim hızla çarpmaya başladı. «Sorunların çok basit, Cathy. Benim gibi birine ihtiyacın var. Eğer Jory bir baba istiyorsa, ben de bir çocuk istiyorum. Gördün mü bak, karmaşık meseleler nasıl da çabucak çözüldü...»

Ama onun bir karısı vardı ve beni yeterince sevmediğini biliyordum. «Sevdiğin bir karın var!» dedim acı bir sesle. Kolayca sahip olmak istemiyordum ona. Kendisine rakip olduğumu annem öğrenmeliydi.

«Erkekler de yalan söyler,» dedi donuk bir sesle. «Evet, bir karım Var ve ara sıra sevişiyoruz ama ilişkimizin anlamı kalmadı. Onu tanımıyorum bile. Hiç kimsenin de tanıdığını sanmıyorum. Gizlerine ortak etmiyor beni. Bu mücadele o kadar uzun sürdü ki, artık aldırış etmiyorum. Gözyaşlarını ve sırlarını kendine saklasın. Gece yarıları uyanıp mavi albüme bakmaya onu zorlayan her neyse, bilmek bile istemiyorum. Son mektubunda yüzünü gerdirdiğini yazıyor. Zaten tanımıyordum onu, artık hiç tanıya-mayacağım!»

Paniğe kapılıyordum! Aralarının bozulması için bana gereksinimleri yoktu. Aşılmaz engelleri yenip bunu başarmayı yeğlerdim oysa. «Git evine,» diye ittim onu. «Git bur-dan! Dertlerini dinleyecek kadar bile tanımıyorum seni. Sana inanmıyorum!»

Benimle alay ederek güldü ve kollarımdan tutup kendine çekti. «Bırak artık bunları. Şu kıyafetine bak! Belirli bir nedenle çağırdın beni. Baştan çıkarılmaya hazır olarak geldim. Seninle ilk karşılaşmamızdan beri bunu ba-

— 319 —

sarmaya çalışıyorsun. Gerçi yeni tanıştık ama seni çok önceden beri tanıyormuşum gibi geliyor bana. Kimse benimle oyun oynamaya kalkışıp yarıda kesemez. Ya kazanırım ya üa kaybederim ama istersen bu geceyi birlikte geçiririz ve yarın sabah belki ikimiz de kazandığımızı hissederek uyanırız.»

Kırmızı ışıkları çakıyordu. Dur! Karşı koy! Koru kendini! Göğsünü yumruklamaya kalkıştım ve kahkahalarla gülerek beni kucaklayıp odama götürdü. Yatağın üzerine bırakınca toparlanmak istedim ama fırsat vermedi.

Bale yeteneğimle onu yeneceğimi sezip sımsıkı tutmuştu kollarımı. Haykırmak için ağzımı açınca eliyle örttü ve bacaklarımın üstüne oturup kıpırdamamı önledi.

«Tatlı Cathy, bu kadar zahmete boşuna mı girdin yani? Çok öncesinden baştan çıkarmıştın beni. Noel'den bir hafta öncesine kadar benimsin. Sonra karım eve gelecek ve sana ihtiyacım olmayacak.»

Elini çekince önce haykırmayı düşündüm, sonra hakaret ettim. «Hiç olmazsa b'n babamın parasıyla satın almadım seni!» Ne olduğunu anlamadan canımı yakarak dudaklarımdan öptü beni. Böyle olmasını istemiyordum! Onu tahrik etmek, ateşlendirmek, peşimden koşturmak ve bütün bunları anneme izletmek istemiştim. Hiçbir şey yapmadan kocasının benim peşimden koşmasını seyredecekti. Yoksa gerçeği ona anlatacağımı bilecekti. Ama şimdi Bart zalim bir arzuya okşuyordu beni. Tek eliyle daracık elbisemi ve çamaşırlarımı sıyırdı üzerimden ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan elimi tutup fermuarına götürdü. Eğer aşağıya çekmezsem parmaklarımı kıracağını hissetmiştim. Ellerini üzerimden çekmeden nasıl soyunduğunu bir türlü anlayamadım. Birkaç kez çılgık atma fırsatı geçti elime ama benim de soluklarım hızlanmıştı. Bana hiç aldırış etmeden birkaç saniyede doyuma ulaşip ayağa kalktı.

— 320 —

«Git burdan!» diye bağırdım. «Yoksa polis çağıracağım! Saldırı ve tecavüzle suçlayacağım seni!»

Alayla gülerken çenemi okşadı. «Ah ne kadar korktum!» Beni taklit ediyordu konuşurken. Sonra ciddileşti. «Mutlu değilsin, değil mi? İstedığın gibi yürümedi ama yarın akşam yine geleceğim. Eğer beni memnun edersen, geceyi de burda geçiririm.»

«Silahım var!» (Ama yoktu.) «Bu eve bir daha ayak basarsan seni vururum! Sen insan değil canavarsın!»

«Karım da sık sık bunu söyler.» Arkasını dönmeyi bile düşünmeden pantolonunu giymiş fermuarını kapatıyordu. «Ama tıpkı senin gibi o da bundan zevk alır. Yarın akşam için güzel yemekler hazırla. Eğer şişmanlarsak zevkli bir yöntemle kalorilerimizi harcayabiliriz.» Sırıtarak selam verdi ve bir asker gibi olduğu yerde dönüp dışarı çıktı. «Yarın akşam aynı saatte. Bana iyi davranırsan, geceyi burda geçiririm,» diye yineledi kapıda duraklayıp.

Ön kapının kapandığını duyunca ağlamaya başladım. Onu parça parça etmek geliyordu içimden. Yemeğine arsenik katsam yeriydi doğrusu!

Ürkek bir ses geldi kapının önünden, «Anneciğim... Korkuyorum. Ağlıyor musun, anne?»

Sabahlığıma sarınıp içeri girmesini söyledim. «Canım, hayatım, annen gayet iyi. Herhalde kötü bir düş gördün. Annen ağlamıyor... bak yüzüne!» Sonunda kazanacağıma güvenerek gözyaşlarını sildim.

Jory ile kahvaltı ederken uzun saplı üç düzine gül geldi çiçekçiden ve yanında beyaz bir kart vardı: «Büyük bir buket gül gönderiyorum sana. Kalbimi çalacağın her gece için bir tane.»

İmza yok. Minnacık bir evde üç düzine gülü ne yapa-t çaktım? Hastane çok uzakta olmasa çocuk koğuşuna gön-

— 321 —

F. :21

derirdim. Sonunda karan Jory verdi. «Oh, anne, ne kadar güzel Paul Amcamın gülleri!»

Jory için gülleri evin içine vazolarla, kavanozlara dağıttım ve okula gidince bütün öğrencilerime banyoda bile güllerin durduğunu anlattım.

Öğle yemeğinden sonra oğlumu Montessori yöntemleriyle çalışan yuvaya bıraktım. Her çocuğu yeteneklerine göre çalıştırıyorlardı. Jory daha üç yaşına basmamıştı ama adını yazabiliyordu. Chris kadar yetenekli, yakışıklı ve zekiydi. Bir babadan başka her şeyi vardı. Parlak kahverengi gözleri yaşamı boyunca her şeye merakla bakacağını anlatıyordu şimdiden. «Seni seviyorum Jory.» «Biliyorum, anneciğim!»

Okul çıkışı onu almaya gittiğim zaman yüzü asılmıştı. «Johnny Stoneman dedi ki, annesinin orasına dokunursa, onu dövüyormuş.» Utanarak göğsümü işaret etti. «Ama * sen beni dövüyorsun.»

«Çünkü bebekliğinden beri orama dokunmadın.» «O zaman dövdün mü beni?» Çok endişeliydi. «Tabii ki dövmedim. Bebekler annelerin memelerini emerler. Bana şimdi dokunsan da dövmem seni. Bir dene istersen.» Minicik elini uzatırken dikkatle yüzüme bakıyordu. Çocuklar yasakları ne kadar çabuk öğreniyorlardı! Bana dokunup da kafasına yıldırım filan düşmeyince rahatlayarak gülümsedi. «Yumuşacık!» diyerek boynuma sarıldı. «Seni çok seviyorum, anne. Çünkü yaramazlık yapsam da beni seviyorsun.»

«Seni hep seveceğim, Jory. Yaramazlık yapınca da anlayışla davranmaya çalışacağım.» Ne büyükanneye, ne de anneme benzeyecektim. Mükemmel bir anne olacaktım ve elbet toir gün ona bir baba bulacaktım. Bu kadar küçük çocuklar nasıl olur da günahı tanır, annelerine dokundukları için tokatlanırlardı? Acaba bu dağlık bölge Tanrı'ya çok mu yakındı? Herkes Kutsal Kitaptaki bütün günah-

— 322 —

lan işlerken korku içinde m-i yaşıyordu? Annene tabana saygı duyacaksın. Başkalarına, sana davranılmasım istediğin gibi davranacaksın. Göze göz...

Evet... göze göz... bu nedenle buradaydım.

Eve dönerken pul almak için postaneye uğradım. Jory arabada uyukluyordu. O da burdaydı ve pul alıyordu. Sanki bir gece önce aramızda bir şeyler geçmemiş gibi tatlı bir gülüşle selamladı beni. Üstelik arabaya kadar

gelip gülleri beğenip beğenmediğimi soracak kadar yüzüzdü. «Senin gönderdiklerini sevmedim,» diyerek arabaya binip uzaklaştım. Mahzun bir bakışla bakıyordu arkamdan.

Beş buçukta kapı çalındı ve postacı ufak bir paket getirdi. İmzalayıp kutuyu açtım. Jory'nin meraklı bakışları arasında küçük kadife mücevher kutusunu ortaya çıkardım. Siyah kadifenin üzerinde pırlantalardan oluşmuş bir gül yatıyordu. «Belki bu gülü daha çok seversin,» diye yazıyordu kartta. O kadının parasıyla alınmış olduğundan, bana göre değersizdi.

Dediği gibi yine1 saat tam yedi buçukta kapımı çaldı. İçki servisi filan yapmadan bir gece öncekine oranla daha gözcü bir biçimde süslenmiş masaya götürdüm. Hiç üşenmeden kutularımı açıp en iyi dantel örtülerimi ve gümüş takımlarımı çıkarmıştım. İkimiz de konuşmuyorduk. Boş tabağın içinde mücevher kutusu ve yanında gönderdiği güller duruyordu. İkisini de umursamadan bir kenara itmesini izledim. Sonra cebinden katlı bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

Başlangıcı ve sonu olmayan nedenlerle seviyorum seni. Daha tanımadan önce sevmiştim. Gitmemi söylersen, çekip giderim. Ama beni gönderirsen, yaşamım boyunca bizim olması gereken sevgiyi düşünceğimi aklından çıkarma. Soğuk taşlara uzatıldığım zaman, yine seni seveceğim.

— 323 —

Başımı kaldırıp gelişinden beri ilk kez yüzüne baktım. «Bu satırlar garip bir biçimde tanıdık geliyor bana.»

«Birkaç dakika önce yazdım. Nasıl tanıyabilirsin?» En sevdiği yemekleri örttüğüne inandığı gümüş kapağa uzandı eli. «Bir ozan değil avukatım ve okulda da en iyi dersim edebiyat değildi.»

«Anlaşıyor. Elizabeth Barrett Browning iyi bir ozandır ama senin tipin değil.»

«Elimden geleni yaptım,» diyerek sırttı ve bakışlarını içinde bir sosise ve soğuk fasulyenin durduğu tabağa çevirdi. Gözlerindeki inanmazlık beni öylesine sevindirmişti ki, neredeyse ondan hoşlanmaya başlayacaktım.

«Jory'nin en sevdiği yemeklere bakıyorsun,» dedim gülerek. «Bu akşam ikimiz de bunu yedik. Beğeneceğini düşünüp birazını senin için sakladım.»

Sert sert yüzüme bakıp soğuk sosisi ısırdı. Tabaktaki-ieri silip süpürdü ve sütünü içti. Tatlı yerine bir torba hayvan biçimi bisküvi uzattım. Önce hayretle baktı, sonra bir aslan seçip kafasını bir ısırışta kopardı.

Bisküvileri bitirdikten sonra öylesine acıyarak baktı ki bana, kendimi karınca gibi küçük hissettim. «Sanırım erkekleri memnun etmekten hoşlanmayan modern kadınlardan birisin sen.»

«Hayır, bazılarını taparım, hayran kalırım ve köle olurum ama bezi erkeklere de böyle davranırım.»

«Dün gece sen zorladın beni! Böyle olmasını ister miydin sanıyorsun? Eşit koşullar altında bir ilişki kurmayı arzu ediyordum. Niçin öyle bir elbise giymiştin?»

«Kadın delisi erkekler bu giysilere bayılır.»

«Ben kadın düşkünü değilim ve bunlardan nefret ederim.»

«Üstümdekileri tercih mi edersin?» Eski bir kazak ve rengi solmuş bir blujin vardı üzerimde. Saçlarımı enseme toplayıp yüzüme zavallı bir ifade veren incecik telleri

— 324 —

alnıma özenle dağıtmıştım. Bir gram makyaj yoktu yüzümde.

«Hiç olmazsa olduğun gibi görünüyorsun ve seni baştan çıkarmama fırsat veriyorsun. Saldırgan kadınlardan hiç hoşlanmam. Her yanını açıkta bırakıp, keşfetme zevkenden beni yoksun bırakacak bir giysiyi seçmeyecek kadar zeki sanmıştım seni.»

«Senin gibi kendini güçlü sanan erkekler aslında çok zayıf olduklarından, beceriksiz, aptal, zavallı kadınları severler.»

«Ben zayıf ya da zavallı değilim. Amaçların uğruna kullanacağın bir erkek hiç değilim. Saldırgan kadınlardan olduğu kadar zavallılardan da nefret ederim. Beni tuzağa düşürmeye çalışan bir dişi avcının kurbanı olmak işime gelmez. Ne yapmaya çalışıyorsun? Niçin benden hoşlanmıyorsun? Sana güller, pırlantalar, çalıntı şiirler sunuyorum, saçlarını tarayıp burnunu pudralamak zahmetine bile katlanmıyorsun.»

«Doğal halimi görüyorsun. Artık gidebilirsin.» Kapıya yaklaşıp ardına kadar açtım. «Birbirimize göre değiliz. Karına dön. Onun ol, ben seni istemiyorum.»

Dediğimi yapacakmış gibi bana yaklaştı ve kollarına alıp bir tekmede kapıyı örttü. «Seni seviyorum, nedenini bilmiyorum ama hep sevdim seni.»

Saç firketelerini çözerken inanmaz gözlerle baktım yüzüne ve alışkanlıkla başımı sallayıp saçlarımı kendi haline bıraktım. «Şu doğal dudaklarını öpebilir miyim?» dedi ve usulca öptü beni. Tatlı öpüşü içimi titretti. Niçin erkekler işe nasıl başlanacağını bilmezler? Hangi kadın hırpalanmaktan zevk alır? Usta bir elin çaldığı bir keman gibi görebilirdim kendimi. Usul usul zevkin doruğuna varacaktım müzik hızlandıkça. Bu kez bir gece önceki vahşiliğinden sıyrılıp inanılmaz dakikalar yaşattı bana. Birbirimize sımsıkı sarılıp defalarca doyuma ulaştık.

Ama beni sevmediğini biliyordum. Karısının yerine kullanıyordu beni ve o dönünce, 'bir daha asla görüşmeyecektik. Her şeyi bildiğim halde tüm benliğimi ona verdim ve sarmaş dolaş uykuya daldık.

Düşlerimde Julian'ı, babamın altı yaşındayken armağan ettiği gümüş kutunun içindeki danseden bebek olarak gördüm. Kara gözleriyle beni suçlayarak durmamacağına dönüyordu. Sonra bıyıkları uzadı ve Paul

belirdi karşımda. Bir tabut halini alan kutudan onu kurtarmak için koştuğumda Chris vardı karşımda. Gözleri kapalı, elleri göğsünde kavuşmuş yatıyordu... ölmüştü Chris!

Uyandığımda Bart gitmişti ve yastığım gözyaşlarımla ıslaktı. Anne, niçin başlattın bunları, niçin?

Oğlumun elini sıkıca tutup sabah ayazında bale okuluna doğru yola çıktım. Çok uzaklardan biri bana sesleniyor ve beraberinde güllerin kokusunu taşıyordu. Niçin gelip beni kendimden kurtaramıyorsun, Paul?

Birinci bölüm sona ermişti. Bart'ın çocuğuna hamile olduğumu annem öğrenince ikinci bölüm başlayacaktı. Sonra büyükanne de oyuna katılacaktı. Çevreme bakınca tepelerin mutlu bir gülüşle kıvrılmış dudaklara benzediğini gördüm. Sonunda onların intikam dolu, acı verici davetlerine uymuştum.

Büyükanneyi Ziyaret

Bir sürü büyük, gösterişli evin sıralandığı bir çıkmaz sokağın sonunda, tepenin üstünde tek başına yer almıştı Foxworth Malikânesi. Günlerce gidip onu seyrederek planlar yaptım.

Bart'la buluşmak için kimseden çekinmemize gerek yoktu. Koruluğa inen dar patikayı geçip, ağaçların altın-

— 326 —

dan, evimin arka bahçesine rahatça gelebiliyordu. Bazen yakın kentlerde buluşup motellerde çılgınlar gibi sevişiyorduk. Ama bir gün öğle yemeğinde, «Bu sabah telefon etti, Cathy, Noel'den önce dönecekmış,» deyince donup kaldım.

«Çok iyi,» dedim soğukkanlılıkla ve salatamı yemeyi sürdürdüm. Kaşlarını çatarak durakladı. «Yani birbirimizi pek sık göremeyeceğiz. Üzülüyor musun?»

«Bir yol buluruz.»

«İlginç bir kadınsın!»

«Boş yere telaşlanma. Bütün kadınlar erkeklere canavar gibi gözükürler. Aslında kendi kendimizin en kötü düşmanlarıyız. Onu boşayıp, mirasına konma fırsatını elden kaçırmak zorunda değilsin. Ama belki de senden uzun yaşayıp, daha genç bir koca daha satın alabilir.»

«Bazen en az onun kadar alaycı oluyorsun! Beni satın almadı! Birbirimize âşık olduk! Şu anda seni sevdiğim gibi sevdim onu. Ama çok değişti. İlk tanıştığımızda çok tatlı, sevimli bir kadındı ama artık onu tanıyamıyorum. Daima gizemli bir kadın olarak kaldı.»

«Bart sevgilim, çok yakında bütün bu gizler ortaya serilecek.»

Sözünü kesmemişim gibi devam etti. «Babası da ilginç bir adamdı. Yüzüne bakınca tam bir beyefendi sanıyordum ama yüreği sanki çelikten yapılmıştı. Bir zamanlar tek avukatı olduğumu sanmıştım ama ayrı ayrı görevler verdiği altı avukatı varmış. Ben vasiyetnamelerini yazıyordum. Sık sık değiştirip bir akrabasını dahil eder, sonra çıkarır, deliller gibi ek maddeler koydururdu. Sonuna kadar akli başında yaşadı. Ne bunadı, ne de çıldırdı. Ama en son koyduğumuz madde en kötüsüydü.»

Tabii, Bart baba olamayacaktı. «Yani o zamanlar gerçekten çalışan bir avukatmışsın.»

Acıyla gülümseyip yanıtladı. «Elbette. Hâla da çalışı-

— 327 —

yorum. Sıkıntılar basmadan Avrupa'yı kaç kez dolaşabilir insan? Aynı insanları, aynı yerleri görmekten, aynı şakaları dinlemekten bıcarsın bir gün.»

«Öyleyse niçin ondan boşanıp yaşamına bir anlam vermiyorsun?»

«Beni seviyor.» Hepsi bu kadar demek. Kısacık, tatlı. Karısı onu sevdiği için evli kalıyordu. «İlk görüşmemizde karını sevdiğini söylemiştin, sonra sevmediğini söyledin! hangisi doğru?» diye sormak zorunda bıraktı bu sözler beni.

«Doğrusunu istersen, hem seviyorum, hem de nefret ediyorum. Bir zamanlar sana benziyordu. Lütfen bana karımı anımsatan yanlarını ortaya çıkarma. Benim bilmediğim bir şeyi bildiğin için aramıza bir duvar örüyorsun. Pek kolay âşık olmam ve ara sıra keşke seni sevmeseydim diyorum.»

Küçük bir çocuk gibiydi. «Bart, yemin ederim, bir gün benim ve onun tüm gizlerimizi öğreneceksin. Ama o güne kadar yalan da olsa beni birazcık sevdiğini söyle. Eğer beni sevmezsen, seninle beraber olamam.»

«Birazcık sevmek mi? Sanki yaşamım boyunca hep seni sevdim gibi geliyor bana. İlk öpüşmemizde daha önce öpüştüğümüzü düşünmüştüm. Neden acaba?»

«Kader.» diyerek şaşkın ifadesine güldüm.

Annem eve dönmeden önce yapmam gereken bir şey vardı. Jory'nin okulda olup, bale derslerinin olmadığı bir gün gizlice Foxworth Malikânesine gittim. Chris'in yıllar önce yaptığı tahta anahtarla arka kapıyı açtım. Perşembe günü olduğundan uşakların kente indiklerini biliyordum. Bart bana hem kendi, hem de büyükannenin günlük yaşamını ayrıntılı olarak anlatmıştı. Öğleden sonraları ihtiyar cadıyla hemşiresi mutlaka uyurlardı. Biz dört çocuk tavanarastnda ölmesini beklerken büyükbabanın son gün-

— 328 —

lerini geçirdiği kütüphanenin arkasındaki küçük odayı kullanıyordu şimdi.

Beğeniyle tabloları, mobilyaları inceleyerek salonları dolaştım. Dönerek yükselen çift merdiven ikinci katta geniş bir balkon oluşturunuyordu ve oradan doğrudan tavana-rasına çıkıyordu. Chris'le birlikte içine saklanıp Noel balosunu izlediğimiz büyük dolap hâlâ yerindeydi. Zaman sanki geriye dönmüştü ve on iki

yaşındaydım. Bu koca evin, eğer sesimi yükseltirsem beni tutacağından korkuyordum. On beş metre yükseklikteki tavandan sarkan üç görkemli avizeye yine hayran kaldım. Mozaik döşeli balo salonunda hiç düşünmeden dansetmeye başladım.

Her konuda hasis davranan çok zenginlerin rahatça aldıkları mermer büstleri, büyük lambaları, tabloları seyrederek sürdürdüm dolaşmamı. Evlerini döşemek için milyonlar harcarlarken, büyükannem birkaç kuruş tasarruf etmek için gri tafta kumaşı topla alıyordu!

Kötü koşullar altında, küçük yaşta öğrenilen dersler asla unutamadığından kütüphaneyi kolayca buldum. Clairmont kent kütüphanesinde bile bu kadar çok kitap yoktu. Bir zamanlar büyükbabaya ait olan çalışma masasının üstünde artık Bart'ın fotoğrafları duruyordu. Kayın-valdesine yakın olmak için bu odayı sık sık kullandığı etrafa serpiştirilmiş özel eşyalarından belliydi. Şöminenin karşısındaki koltuğun altında kahverengi terlikleri duruyordu. Camlı kapıların ardındaki teras, fiskiyeli bir bahçeye uzanıyordu. Yatalak birinin rüzgârdan korunarak oturup hava alacağı rahat ve güneşli bir köşeydi.

Yıllarca içimde taşıdığım merakımı tatmin ettikten sonra, ardında cadı büyükannenin yattığı küçük odaya açılan çift kanatlı kapıya yaklaştım. Buraya geldiğimiz ilk gece canlandı gözlerimin önünde. Bir dev gibi durmuştu karşımızda. Babalarıyla birlikte her şeylerini yitirmiş olan dört küçük çocuğa acımasızca bakmış, hoşgeldiniz bile dememişti.

— 329 —

İkinci gece annemize soyunmasını emredip sırtındaki kamçı izlerini göstermişti bize. Carrie'yi saçlarından yakalayıp uzağa fırlatmış, ikiz kardeşini korumak isteyen Cory'yi bir tokatta yere yuvarlamıştı. Aynanın karşısında daha önce hiç görmediğim biçimli vücudumu incelerken beni yakalayınca saçlarımı almak istemişti elimden. Chris bütün bir gün uğraşıp saçıma döktüğü zifti temizlemişti. Sonra iki hafta bizi aç susuz bırakmıştı. Evet, beni karşısında görmeyi hak etmişti doğrusu. Beni kamçılادığı gün, bir gün elimde kamçıyla karşısına dikileceğime yemin etmiştim!

Ölümünü sevinçle beklediği kocasının yatağında tek başına yatıyordu şimdi! Kalın mantomu, çizmelerimi çıkarıp beyaz saten bale patiklerimi giydim. Beyaz bale giysilerim tenimin canlı pembeliğini gösterecek kadar inceydi. Saçlarımı çözünce sapsarı bir şelale gibi sırtıma döküldüler. Ziftin etkisinden kurtulduklarını görüp üzülecekti.

Hazır ol büyükanne, ben geliyorum!

Sessizce kapıya yaklaşıp açtım. Yüksek bir hastane yatağında yatıyordu ve pencereden içeri dolan güneş üç beş tel saçının altındaki pembe derisini parlatmıştı. Ne kadar ihtiyarlamıştı! Tanıdığım gri giysili dev neredeydi? Niçin bu kadar zavallı bir hali vardı?

Bize hiç acımadığından yüreğimi katılaştırdım. Anlaşılan uyumak üzereydi ama kapının gıcirtısıyla gözleri aralandı ve büyüdü. Beni tanıdı! İnce buruşuk dudakları titredi. Korkuyordu benden! Benim günüm gelmişti! Kapının önünde kalakalmıştım. İntikam almaya gelmişim ama zaman benden önce davranmıştı. Anımsadığım canavar değildi karşımdaki. O günkü haliyle görmek isterdim oysa büyükanneyi. Saçları pembe bir kurdelayla bebek gibi tepesinde toplanmış zavallı bir ihtiyar istemiyordum.

Beton yığını gibi öne fırlayan göğüsleri şimdi midesi-

— 330 —

ne sarkmış eski çoraplar gibiydi. Kolları kuru dallar gibiydi; parmakları kıvrıktı. Sessizlikte göz göze bakışırken, acımasız benliği gözlerinde canladı ve beni kovmak için konuşmaya çabaladı. Eğer becerebilse, şeytan tohumu, defol evimden! Çık git burdan! diye haykıracaktı mutlaka.

En tatlı sesimle söze başladım. «İyi günler sevgili büyükanne, sizi tekrar gördüğüme çok sevindim. Beni tanıdınız mı? Tavanarasına kilitlediğiniz dört çocuktan biriyim. İsmim Cathy. Her sabah altı buçukta piknik sepetiy-le bize ılık süî, ılık çorba getirdiniz. Niçin bir kez olsun sıcak çorba vermediniz bize?» İçeri girip kapıyı örterken, arkamda sakladığım kırbacı gördü.

Sakin bir tavırla kırbacı ovucumun içinde şaklatıp sözlerimi sürdürdüm, «Büyükanne, annemizi kırbaçladığın günü anımsıyor musun? Babasının önünde soyunmaya zorlayıp sırtına indirmiştin kamçıyı. Korkunç bir olaydı bu, değil mi?»

Korku dolu gri gözlerini elimdeki kamçıdan ayıramıyordu. Beynindeki mücadeleyi seziyordum. Bart'ın dediğine göre, aklı başındaydı, bunarnamıştı. Soluk, gri gözlerinin çevresi kızarmış ve derin çizgilerle kaplanmıştı. İnce çarpık dudakları minik bir iliğe dönmüştü ve uzun kemerli burnuna doğru derin çizgilerle uzanıyordu. İster inanın, ister inanmayın, sarı, pamuklu ceketinin yakasında o ünlü pırlanta broş vardı. Gri tafta giysilerinin, beyaz dantel yakalarından bir gün bile eksik olduğunu görmemiştim bu broşun.

«Büyükanne, ikizleri anımsıyor musun? Hani bir gün bile adlarını söylemediğin o cici beş yaşındaki ikizler? Cory'nin öldüğünü biliyorsun tabii. Ama annem Carrie'nin öldüğünü de söyledi mi sana? İhtiyacı olduğu yıllarda temiz hava ve güneşten uzak kaldığı için bir türlü boyu uzatmadı. Mutluluk ve sevgi yerine yalnızca işkence ve acıyı tanıdı o yıllarda. Chris'le ikimiz dama çıkıp güneşlen-

— 331 —

dik ama ikizler yüksekte korkarlardı. Saatlerce açık havada kaldığımızdan haberin yoktu değil mi?»

İncecik şilteye gömülmek istercesine kıpırdadı. Korkularını yansıtan aynalar gibiydi gözleri. Tıpkı benim bir zamanki bakışlarım vardı içlerinde. «Buraya gelişimizin gecesini anımsıyor musun, sevgili büyükanneçim? Acıdığını bildiğin halde Carrie'yi saçlarından yakalayıp atmıştın. Kardeşini korumak isteyen Cory'yi de bir tokatta uzağa savurmuşsun. Zavallı kız kardeşim, Cory'nin ölümünün etkisinden bir türlü kurtulamadı. Alex'h rahip olacağını öğrendi. Hepimiz sayende din görevlilerinden korkar olmuştuk. Hiç kimsenin Tanrı'yı tatmin edecek kadar kusursuz olmadığını öğretmiştin bize. Carrie'nin gencecik beynine kötü bir insan olduğunu sokmuşsun. Dinle bak, senin yüzünden neler yaptı! Cory'nin arsenikli çörekleri yiyip öldüğünü biliyordu... Kusursuz olmasını bekleyen insanlara daha fazla dayanamayacağını anlayıp bir şişe fare zehiri ve bir düzine pudra şekerli çörek aldı. Şimdi istersen yatağına gömülüp suçlarından kaçmaya çalış! Sen ve annem Cory gibi onun ölümünden de sorumlusunuz. Senden tiksiniyorum, ihtiyar cadı!»

Annemden nefret ettiğimi söylemedim ona. Büyükanne bizi hiç sevmediği için her şeyi yapması ondan beklenirdi ama bizi doğuran ve babamızın hayatta olduğu yıllarda seven annemizin yaptıkları içler paralayıcı bir öyküydü. Onun da zamanı gelecekti!

«Evet büyükanne, Carrie de ikiz kardeşi gibi öldü! Cennette buluştuklarına inanıyorum...»

Gözleri kısıldı ve titremesi örtülere kadar yayıldı. Carrie'nin altın sarısı saçlarından yaptığım örgüyü çıkardım ortaya. Bir ucu kırmızı, diğeri mor kurdelayla bağlanmıştı. «Bak ihtiyar ccdı, bu Carrie'nin saçı. Bir tek telini bile atmaya kıyamadım. Yalnızca kendim ve Chris için saklamadım bunu. Cory gibi Carrie'yi de öldüren sizlere göstermek için sakladım!»

— 332 —

Nefretten çıldırmak üzereydim. Ölüme yaklaşan Carrie'nin iskelete dönmüş bedeni canlandı gözlerimin önünde. Cildi öylesine saydamlaşmıştı ki, bütün damarları görüyordu.

Yatağına yaklaşıp parlak kurdelayla örgüyü korku dolu gözlerinin önünde salladım. «Çok güzel bir saç değil mi? Senin saçların bu kadar gür, bu kadar güzel miydi? Hayır eminim değildi! Senin hiçbir şeyin güzel olamazdı! Bu nedenle kocanın üvey annesinden nefret ediyordun!» İrkil-diğini görüp güldüm. «Evet sevgili büyükanne, hakkında çek şey biliyorum artık. Damadın bütün aile sırlarını anlattı bana. Senden çok daha güzel ve iyi kalpli olan üvey annesine aşık olmuş kocan! Alicia'nın çocuğu olunca, babasının kocan olduğundan kuşkulandın ve bu nedenle babamızdan nefret ettin. Annesiyle babası ölünce, sıcak bir yuva bulacağına inandırıp onu buraya çağırdın. Onu okutup zengin bir aile hayatına alıştırdın. Beş parasız sokağına atınca ne kadar zor durumda kalacağını önceden biliyordun. Ama babam seni kandırdı değil mi? Babası senden daha çok sevdiği için kışkırttığı tek kızını çaldı. Üvey amcayla üvey yeğen evlendiler. Malcolm'den nefret ediyormuş ve çocuk ondan değilmiş! Eğer işler Malcolm'un istediği gibi yürüseydi, olabilirdi de!»

Geçmişin hiçbir anlamı kalmamış gibi boş gözlerle bakıyordu bana. Yalnızca elimdeki kamçı gerçekti! «Bilmen gereken bir şey daha var: Alicia onurlu -bir kadındı ve babam da dünyanın en iyi insanıydı ama ben onların iyi huylarını almadım! Senin gibi acımasız, asla bağışlamayan ve unutmayan bir kadını! Cory ile Carrie'yi öldürdüğün için senden nefret ediyorum! Beni bu hale getirdiğin için de nefret ediyorum!» Odasında uyuklayan hemşireyi unutup haykırmıştım son sözleri. Avuç dolusu arsenik yedirip gözlerimin önünde acı çekerek ölmesini izlemek istiyordum. Bale adımlarıyla odada dolaşıp hem biçimli, bakımlı, genç.

— 333 —

diri vücudumu ona gösteriyor, hem de düş kırıklıklarından sıyrılmaya çalışıyordum. «Bizleri kilitle tuttuğun yıllar boyunca bir kez bile isimlerimizi söylemedin. Kocanın gençliğine benzettiğin Chris'in yüzüne bile bakmadın. Gerçeği görmezlikten gelip her şeyi insanların kötü ruhlarına bağlıyorsun. Bu evi yöneten Tanrı, paradır! En kötü olaylara neden olan da yine para. Zengin olduğu için Mal-colm'un seninle evlendiğini biliyordun. Ve yine para hırsı bizi buraya getirip yaşamımızdan üç yıl dört ayı çaldı! Bizden başka torunun yoktu ama sana hiç dokunmadığımızı anımsıyor musun?» Yatağın üzerine sıçrayıp Carrie' nin saç örgüsüyle vurdum ona. Sonra saçı komodinin üzerine atıp kamçıyı ovucumda şaklattım. Donuk bedeninin üzerinde dansederken saçlarım altından bir daire çiziyordu.

«Kendisinden nefret etmeye başlamamızdan önce annemizi de cezalandırmıştın, değil mi? Onu ve bizi kırbaçladığın için ceza göreceksin. Yaptığın her şey belleğime kazıldı. Bir gün elimde kamçıyla karşına çıkacağımı söylememiş miydin sana? İşte o gün geldi, büyükanne!»

İçine çökük gri gözler nefretle bakıyordu yüzüme. Kırbaçlamam için meydan okuyordu!

«Nereden başlayayım?» diye sordum kendi kendime konuşur gibi. «Önce kamçı mı, yoksa saçına dökülecek sıcak zift mi? Zifti nereden bulmuşsun, ihtiyar cadı? Daha önceden hazırlayıp kullanmak için bir bahane mi aramıştın yoksa? Bir itirafta bulunacağım şimdi. Chris benim saçlarımı hiç kesmedi. Yalnızca alnımdaki bukleleri kökünden kesti ve başıma sardığım havlu türbanın altında upuzun kaldı değerli saçlarım. Evet ihtiyar, sevgi kurtarmıştı saçlarımı yok olmaktan. Saatlerce uğraşıp zifti çıkaracak kadar seviyordu beni. Sen sevgi nedir bilmezsin değil mi?»

— 334 —

Gırtlığından boğuk bir ses gelince, konuşmasını ne kadar çok istediğimi anladım.

«Sevgili büyükanne,» diyerek yüzüne eğildim. «Zifti nereden bulacağımı niçin söylemiyorsun bana? Bu yakınlarda hiç asfalt çalışması yok. Herhalde sıcak mum kullanmak zorunda kalacağım. Bu aklına gelmedi

değil mi? Oh büyükanne, baş başa ne güzel eğleneceğiz! Ve hiç kimse burda ne olup bittiğini öğrenmeyecek. Ne konuşabiliyor, ne de yazabiliyorsun! Yalnızca orda yatıp ıstırap çekeceksin!» Duygularımdan, düşüncelerimden, sözlerimden hiç hoşlanmıyordum. Vicdanım tavana yükselmiş utançla seyreliyordu beni. Felçli büyükanneye acıyordum ama bir yandan da kendimi tanıyamıyordum. Mavi gözleri buz gibi parlayan tam bir Foxworth olmuştum. Eğilip üzerindeki örtüleri aşağıya çektim. Arkasında pamuk ceket ve boynundaki broşuyla kalıvermişti karşımda. Ceket boynuna kadar açıp, on dört yaşında kendimi aynada seyrederken yakaladığı zaman bana baktığı tiksinti ifadesiyle süzdüm onu. Genç diri bir vücut gerçekten seyreilmeye değer ama ihtiyarlayınca! Göğüsleri midesine kadar sarkmış, göğüs uçları bumburuşuk olmuştu. Beyaz teni hamilelik çatlaklarının yanı sıra bir sezeryan izi taşıyordu. Uzun ince bacakları kurumuş ağaç dallarına benziyordu. Acaba bir gün ben de ona mı benzeyecektim? Acımasızca yüzükoyun çevirirken, giysilerini üzerine çivilediğini ya da yapıştırdığını, bir dolabın içine saklanmadıkça çamaşırlarını değiştirmedikçe düşünüp onunla nasıl alay ettiğimizi anlatıyordum. «Şimdi seni kırbaçlayacağım, büyükanne.» dedim ama işin keyfi kalmamıştı. «Çok zaman önce yemin etmişim ve yerine getireceğim.» Tanrıdan beni bağışlamasını dileyerek kolumu kaldırıp olanca gücümle çıplak sırtına indirdim!

— 335 —

Titredi. Gırtlığından bir ses yükseldi! Bilincini yitirir gibi oldu? Gevşeyince böbrekleri kendilerini bırakıverdiler. Hıçkırarak banyoya koşup bir sabun bezi buldum ve bacaklarını temizleyip yarasının üzerine merhem sürdüm.

Tekrar sırtüstü çevirip ceketini aşağıya çektim ve ancak ondan sonra yaşayıp yaşamadığını kontrol etmek aklıma geldi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülürken, donuk gözleriyle süzüyordu beni. Sonra gözleri sessiz bir zaferle ışıldadı! Korkak, diye haykırıyordu içinden. Korkak! Bir zavallıdan başka bir şey olmadığını biliyordum, cesur değilsin! Haydi öldür beni! Haydi yap dcı görelim!

Yataktan aşağıya atlayıp salona koştum ve elime ilk geçen şamdanla geri döndüm. Ama kibritim yoktu. Tekrar kütüphaneye geçip çalışma masasının çekmecelerini karıştırdım. Bart sigara içtiğine göre çıkmak ya da kibrit bulunduruyordu herhalde. Sonunda bir diskoteğin adını taşıyan bir kutu geçti elime.

Mumlar da tıpkı bu ev gibi soğuk fildişi rengi ve mağrur görünüştü. Büyükanenin gözleri dehşetle açılmıştı. Birkaç tel saçından olmak istemiyordu! Dikkatle mumu yakıp pembe derisine birkaç damla akıttım. Daha fazla dayanamadım Belki de haklıydı. Korkağın tekiydim, onun bize yaptıklarını tekrarlayamıycrdum. Tam anlamıyla bir Foxworth'tum ama Tanrı belki de kalıbı değiştirdiği için atalarımıza uyamıyordum.

Mumu üfleyip şamdana yerleştirerek dışarı çıktım. Ve balo salonuna girince Carrie'nin örgüsünü içerde unuttuğumu anımsadım. Büyükanne bıraktığım gibi yatıyordu ama başını çevirmiş, gözlerini Carrie'nin saçlarına dikmişti. Gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. Evet, sonunda öcümü almıştım!

Bart vaktinin çoğunu bizimle geçiriyordu. Her gelişinde bana ve oğluma bir sürü armağan getirmeyi ihmal

— 336 —

etmiyordu. Bale okulum kötüye gidiyordu ama hiç tasam değildi. Metresi olduğumdan beri daha çok param vardı. Jory deri çizmelerine bayılmıştı. «Sen benim babam mısın?» diye sordu Bart'a dönerek. «Hayır, ama olmayı çok isterdim ve olabilirim de.»

Şubat ayında dört yaşına basacak olan Jory kovboy çizmelerine hayranlıkla bakıp bahçeye çıkınca, Bart bir koltuğa yerleşip söze başladı. «Bizim evde neler oldu tahmin edemezsin. Sadist biri kayıvaldemin kafasına kızgın mum akıtmış. Kalçasında da kötü bir yara var. Hemşire ne olduğunu açıklayamıyor. Olivia'ya sordum yapanı tanıyıp tanımadığını ve gözlerini iki kez kırparak hayır dedi. Sanırım uşaklardan biri yaptı ama savunmasız bir ihtiyara bu eziyet çektirilir mi? Bir sürü isim saydım ama yanıt vermedi. Corrine'e söz vermişim annesine iyi bakacağıma. Her gün birkaç saat yüzükoyun yatırmak zorundayız şimdi. Geceleri de döndürüyoruz.»

«Ne kadar kötü,» derken kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. «Niçin iyileşmiyor yarası?»

«Hareket edemediği için kan dolaşımı bozuk.» Fırtınadan sonra çıkan güneş gibi parlak bir gülüşle baktı bana. «Neyse aldırma, sevgilim. Bu benim sorunum.» Kollarını açınca hemen kucağına atıldım ve derin bir arzuyla benî öpüp yatak odama taşıdı. Soyunmaya başlarken akli yine bu konuya takılmıştı. «Bunu yapanı bir elime geçirsem, gırtlığını sıkacağım!»

Seviştikten sonra, Jory'nin oyuncak köpeğinin ardından koşarken attığı tiz kahkahaları dinleyerek yatıyorduk. Kar yağmaya başlamıştı. Eğer hemen kalkmazsam oğlum kar yağdığını bildirmek için odama gelip bizi yakalayabilirdi. İçimi çekerek Bart'ı öpüp kollarından sıyrıldım. Giyinirken dirseğinin özerinde doğrulup beni seyretti. «Cathy, niçin beni sevdiğini söylemiyorsun?» İrkilerek ona döndüm. «Sen hiç bana içtenlikle söyledin mi bunu?»

— 337 —

F. :22

«İçtenlikle söylemediğimi nereden çıkarıyorsun?» diye sordu öfkeyle.

«Bak anlatayım sana. Birini sevince hep yanında olsun ister insan. Boşanma konusundan sürekli kaçınman, bana ne kadar değer verdiğini göstermeye yetiyor.»

«Cathy, çok acı çektin değil mi? Seni üzmem istemiyorum. Hep benimle oynadığını biliyorum. İlişkimiz aşk değil de sekse dayansa ne olur? Birinin nerede bitip, diğerinin nerde başladığını nasıl anlayacağımı söyle bana!»

Alaycı sözleri bir bıçak gibi saplanmıştı kalbime. Hiç istemediğim halde çılgınlar gibi âşık olmuştum bu adama.

Bart'ın söylediğine göre, karısı güzellik enstitüsünden son derece güzelleşip gençleşerek dönmüştü. «En az on kilo vermiş. Emin ol, geçirdiği ameliyat da harikalar yaratmış. İnanılmaz bir güzelliği var ve akıl almaz derecede sana benziyor.»

Genç görünüşlü karısına ne denli hayran olduğunu ve benim kendime güvenimi yıkmaya kararlı olduğu sözlerinden belliydi. «Cathy, gerçekten karım çok değişmiş. Evlendiğim tatlı, sevimli kadın olmuş.»

Erkekler! Ne kadar kolay aldanıyorlardı! Tabii ki annem ona daha iyi davranacaktı! Yeni metresinin öz kızı olduğunu kent dedikoducularından çoktan duymuş olmalıydı. Herkesin bildiği bir konuydu bu.

«Öyleyse niçin hâlâ benimlesin? Niçin pantolonunu giyip bana veda etmiyorsun? Sürdüğü sürece ilişkimizin güzel olduğunu ama artık sona erdiğini niçin söylemiyorsun?»

«Şey...» diyerek beni kendine çekti. «Bu Kadar çekici olduğunu söylemedim. Üstelik senin bir özelliğin var. Anlayamıyorum, isimlendiremiyorum ama sensiz yaşayamayacağımı biliyorum.» Gerçeği söylediğini belirtiyordu gözleri.

— 338 —

Kazanmıştım! Kazandım!

Bir gün annemle pastanede karşılaştık. Beni görünce titredi ve görmezlikten gelip güzel yüzünü öteye çevirdi. Carrie gibi beni de inkâr edecekti ama birbirimize çok benzediğimiz herkesin dikkatini çekti. Ben de aynı şekilde yüzüne bakmayarak karşılık verdim ama annem gözlerini dört bir yana koşuşarak ortalıkta dolaşan oğlumdan ayırmıyordu. Jory herkesin ilgisini, dikkatini, sevgisini çeken bir çocuktü. Annemin bakışlarını farkedince hiç çekinmeden yaklaştı. «Merhaba,» diye selamladı. «Annem kadar güzelsiniz.»

Öff, çocuklar neler söyler! Başkalarının inkâr ettiği her şeyi ne kadar kolayca görürler! Uzanıp kürk mantosuna dokundu. «Annemin de kürkü var. Benim annem balerindir. Siz de danseder misiniz?»

Annem içini çekerken soluğumu tuttum. Bak anne, kucaklayamayacağın torunun karşında. Asla sana anneanne demesini duyamayacaksın... asla!»

«Hayır,» diye fısıldadı annem. «Ben dansetmem.» Gözleri yaşarmıştı.

«Ama annem size öğretir.»

«Öğrenemeyecek kadar yaşlıyım,» diyerek geriledi.

«Yooo hayır.» Uzanıp elini tutmak istedi Jory. Annem bir an bana bakıp kızardı ve çantasından mendilini aradı. «Oynayabileceğim küçük bir oğlunuz var mı?» diye sordu Jory. Sanki oğlu olması dansetmeme-sini başışlatabilirdi.

«Hayır,» dedi annem titrek bir sesle. «Hiç çocuğüm yok.»

Soğuk, sert sesimle konuşmaya karıştım. «Bazı kadınların çocuğu olmaması daha iyidir.» Pullan alıp çantama attım. «Sizin gibiler, Bayan Winslow, ayak bağı olacak çocuklar yerine parayı tercih ederler. Doğru bir karar verir»

— 339 —

vermediğinizi ancak zaman gösterecektir.»

Pahalı kürkü yeterince ısıtamıyormuş gibi titriyordu. Başını dikleştirip postaneden çıktı ve şoförün açtığı kapıdan arabasına bindi. Bir kraliçe edasıyla uzaklaşınca Jory sordu. «Niçin o güzel hanımdan hoşlanmıyorsun, anne? Sana benziyor ama senin kadar güzel değil.» Yanıtlamadım. Asla unutamayacağı kadar acı sözler dolaşıyordu oysa dilimin ucunda.

Aynı akşam, karanlık dağlara inerken pencerenin önünde oturmuş Foxworth Malikânesini seyredip annemle Bart'ın neler yaptığını düşünüyordum. Şimdilik gerginliğini koruyan ama bir süre sonra taşıdığım çocuğu kanıtlayacak karnımın üstünde dolaşıyordu ellerim. Benimle evlenmek için annemi ve parasını terketmezdi. Yine ba-' basız bir çocuk büyütecektim. Bütün bunları başlatmak aptallıktı ama aptal olduğumu kabul ediyordum.

Ağaçların arasından bana doğru gelen bir erkek görünce kahkahalarla güldüm. Kendime güvenim yerine gelmişti. Beni seviyordu! Evet, beni seviyordu ve emin olunca yakında baba olacağını ona müjdeleyecektim. Bart'la birlikte rüzgâr eve doldu ve gül vazosunu devirdi. Kristal parçalarına, yapraklara bakakaldım. Niçin rüzgâr hep bana bir şeyler söylemek istiyordu? Duymak istemediğim şeylerdi üstelik bunlar!

Kozlar Açılıyor

«Çathy, önlem almanın gereksiz olduğunu söylemiştin bana.»

«Gereksiz tabii, senin çocuğunu doğurmak istiyorum.» «Doğurmak mı? Ne yapacağını sanıyorsun? Seninle evleneceğimi mi?»

— 340 —

«Hayır, benimie gönlünü eğlendirip karma dönecek ve kendine yeni bir oyun arkadaşı bulacağını biliyorum. Artık gidebilirsin burdan. Ama senin çocuğuna ihtiyacım var. Haydi veda edip öp beni, Bart, evlilik dışı eğlencelerinden biri daha bitti!»

Öfkeden kudurmuştu. Dışarda kar fırtınası sürerken, şöminenin önünde oturmuş tartışıyorduk. Patiklere başlamadan önce bir battaniye örüyordum. Bart şişleri kapıp öteye fırlattı.

«Bana ne yapmaya çalışıyorsun, Cathy? Evlenemeye-ceğimizi biliyorsun. Yalanlarla kandırmadım seni.» Yutkunarak yüzünü ellerine gömdü. «Seni seviyorum, Tanrı yardımcım olsun, ama seni seviyorum. Hep yanımda görmek istiyorum. Çocuğumu da istiyorum tabii. Nasıl bir oyuna kalkışıyorsun şimdi?»

«Bir kadının kazanacağından emin olarak oynadığı tek oyundur bu.»

«Bilmece gibi konuşma, lütfen açıkla bana.» Kontrolü ele almaya çalışıyordu. «Karımın dönüşü hiçbir şeyi değiştirmez. Yaşamımda sana her zaman bir yer var.»

«Yaşamında mı? Daha doğrusu yaşamının bir köşesinde demek istiyorsun, değil mi?»

Belki de ilk kez özgüveninden uzaktı sesi. «Cathy, mantıklı ol. Seni de, karımı da seviyorum. Bazen ikinizi birbirinizden ayıramıyorum. Dediğim gibi, çok değişmiş olarak döndü. Belki gençleştiği için yitirdiği güvenini kazandığından daha tatlı bir kadın oldu. Eskiden beri en büyük kavgamız çocuk istememesi. Evlat edinmeyi bile ka-fbul etmiyor. Ve artık doğum yapamayacak yaşa geldi. Lütfen gitme, Cathy! Kal burçla! Çocuğumu uzaklaştırma benden. Sana ve ona neler olup bittiğini bilmek isterim.» «Bir şartla kalırım. Ondan boşanıp benimle evleneceksin. Yoksa çocuğumu da alıp gideceğim, Belki mektup yazıp oğlan mı, kız mı olduğunu bildiririm, belki de bildir-

— 341 —

mem. Burdan ayrıldıktan sonra, yaşamımda sana yer olmayacak!» Bunları söylerken, sanki vasiyetnamenin, karısına! çocuk sahibi olmayı yasaklayan maddesi yokmuş gibi davranıp onu koruyor, diye düşünüyordum. Aynen Chris gibiydi. Vasiyetnameyi kendisi hazırladığı halde bilmezlikten geliyordu.

Şömine rafına tutunduğu eline alını dayamış, diğerini arkasında yumruk yapmış, karmakarışık düşüncele-
• re dalmıştı. Öylesine acınacak bir hali vardı ki, içim sızladı. Sonra dönüp gözlerimin içine baktı. «Planlamıştın hep bunları değil mi? Sırf bunu elde etmek için geldin buraya. Ama niçin ıstırap çekirmek için beni seçtin? Seni sevmekten başka ne yaptım ki sana? Evet, her şey seksle başladı ve öyle kalmasını istiyordum ama sana âşık oldum. Seninle oturup konuşmaktan, ormanda dolaşmaktan zevk alıyordum. Yanında rahat ediyorum. Yanımdan geçerken yanağımı okşamana, saçımı dağıtmana, ensemini öpmene, sabahları uyanıp bana utangaç bir gülüşle bakmana çok alıştım. Sürekli beni eğlendiriyor ve kuşku içinde tutuyorsun. Sanki on kadınla birlikte gibiyim. Sensiz yaşayamayacağımı anlıyorum. Ama karımı terkedip seninle evlene-mem. Bana ihtiyacı var!»

«Sen aktör olmalıydın, Bart. Gözlerimi yaşarttın.» «Beni hafife alma,» diye haykırdı. «Köşeye sıkıştırdın, şimdi canıma okuyorsun. Senden nefret edip yaşamımın en güzel günlerini zehir etmeye zorlama beni!»

Kapıyı çarpıp çıkınca, pişmanlığa kapılarak her zamanki gibi çok fazla konuştuğumu düşündüm. Beni istediği sürece burada kalmaya çoktan hazırdım.

Noel alışverişi için Richmond'a inmenin eğlenceli olacağını düşündük. Jory daha önce hiç Noel Baba görmemişti; ürkerek kırmızı giysili, beyaz sakallı adama yakla-

— 342 —

şıp kucağına çıktı. Kuşkuyla yüzüne bakarken fotoğraf makinem sürekli çalışıyordu.

Sonra bir terziye gittik ve çizdiğim modeli ısmarladım. Yeşil kadife ve şifon tam aradığım tondaydı. «Askılar straz olacak ve uçuşan paneller eteğe kadar inmeli.»

Jory ile Emma bir Walt Disney filmi seyredelerken saçımı kestirdim. On beş yıl önce, anneme çok yakışan biçim şimdi de beni güzelleştirmişti.

«Oh anne, saçların gitmiş!» diye bağırdı Jory üzüntüyle. «Uzun saçlarını tak yine yerine. Artık anneme benzetiliyorsun.»

Amacıma ulaşmıştım. Bu Noel kendime değil, on iki yaşındayken Bart'la ilk kez dansederken gördüğüm anneme benzemeliydim. Beklediğim gün gelmişti. Annemle kendi evinde, on beş yıl önceki giysileri ve saç modeliyle yüzleşecektim. Kırk sekiz yaşındaydı, geçirdiği estetik ameliyatla biraz daha gençleşmişti hâlâ çok güzeldi ama yirmi yaş küçük kıızıyla boy ölçüşemezdi! Yeni yeşil tuvaletimi giyip aynaya bakınca kahkahalarla güldüm. İşte tıpkı onun gibi, erkeklerin karşı koyamayacağı bir kadın olmuştum. Onun gücüne, güzelliğe ve zekâsına sahiptim... beni nasıl yenebilirdi?

Noel'den üç gün önce Chris'e telefon edip birkaç dükkânı dolaşmak için benimle Richmond'a gelip gelemeyeceğini sordum.

«Bart Winslow'u terkettiğin zaman beni göreceksin, Cathy. Ama o zamana kadar senin yanında olmayacağım.» Sert ve soğuktu sesi.

«Pekâlâ,» diye bağırdım. «Nasıl istersen! İntikam almak istemeyebilirsin ama ben bu fırsatı kaçırmayacağım. Elveda Christopher Doll, umarım bütün tahtakuruları seni ısıtır!» Telefonu suratına kapattım.

Eskisi kadar sık ders vermiyordum ama resital zamanı okulda olmam gerekiyordu. Minik öğrencilerim cici giy-

— 343 —

sileriyle ailelerinin karşısına çıkmaya bayılıyorlardı. Küçük Jory'nin bile Fındıkkıran balesinde iki ayrı rolü vardı. Bence herkes bir kez olsun Noel'i ailesiyle birlikte Fındıkkıran balesini izleyerek geçirmelidir. Üstelik daha dört yaşına basmasına elli iki gün olan minik oğlunuz da dan-sediyorsa, bu zevk başka hiçbir şeyle karşılaştırılmaz. Sahnede öylesine şirin duruyordu ki, herkes defalarca ayakta alkışladı Jory'yi.

Annemi getireceğine Bart yemin etmişti ve perdenin arasından bakınca. Bay ve Bayan Winslow'un en ön sırada oturduklarını gördüm. Demek Bart'a söz geçirebiliyor-dum! Bale öğretmenine bir buket gül ve kar tanesi rolündeki minik balete de kocaman bir paket göndermişti.

«İçinde ne var acaba?» diye sorup duruyordu Jory. «Hemen açabilir miyim?»

«Elbette eve gider gitmez açabilirsin. Yarın sabah da Noel Baba sana bir sürü armağan getirmiş olacak.» «Niçin?»

«Çünkü seni seviyor.» «Niçin?»

«Oünkü sevmek zorunda.» «Yaaa.»

Ertesi sabah saat beş olmadan Jory kalkmış, Bart'ın yolladığı elektrikli trenle oynuyordu. Salon Chris, Paul, Henny, Bart ve Noel Babanın gönderdiği paketlerle dolmuştu. Emma'nın armağan ettiği ev yapısı bisküvileri de paketleri açarken silip süpürmüştü. «Amcalarım olmayınca yalnız kalacağımı düşündüm anne, ama yalnız değilim!» diye bağırdı. «Cok eğleniyorum!»

Jory yalnız değildi ama ben yalnızlık çekiyor, Bart'ın yanımda olmasını istiyordum. Beni görmek için bir bahaneyle evden kaçacağını ummuştum ama gelmedi. İki düzine kırmızı gülle birlikte beş santim genişliğinde pırlanta!! bir bilezik geldi o sabah Bart'ın yerine. İçindeki kartta

— 344 —

«Seni Seviyorum Balerin» yazıyordu.

O akşam benden daha özenle giyinmiş bir kadın varsa, o üa mutlaka Marie Antoinette'ti. Sanki bir dergi kapağına portrem çekilecekmiş gibi saatlerce makyaj yaptım. Emma saçlarımı tarif ettiğim gibi taramakla uğraşıp durdu. «Haifçe geriye doğru al, Emma. Birkaç bukleye tepede topla. Ama buklelerin bazıları omzuma kadar insin.»

Saçımın taranması bitince ağzım açık kaldı. Annemin on beş yıl önceki haline tıpatıp benziyordum. Gerçekleşmesini ummadığım bir düşü yaşarmış gibi yeşil tuvaletimi giydim. Emma kenara çekilip iltifatlar yağdırırken, annemin erkekleri parmağında oynatma gücüne sahip olmaya başladığımı hissediyordum.

Kullandığım parfüm bile onunkinin eşiydi. On santim topuklu lame gece ayakkabılarımı giyip çantamı alınca hazırdım. Yalnızca zümrüt ve pırlantalı mücevherlere ihtiyacım vardı. Herhalde kaderin bir cilvesi olarak onları bu akşam kullanmayacaktım. Yaşamımın bir noktasında şansımın gülmesi gerekiyordu.

Sürprizler ve darbeler onu bekliyordu, yitirmenin acısını tadacaktı! Chris'in, babamızın öldüğü gün oynamaya başlayan bu upuzun temsilin sonunu seyretmeye gelmemesi çok kötüydü doğrusu.

Bir kez daha hayranlıkla aynada kendime bakıp Bart'ın armağanı olan kürk etolüme sarındım. Melekler gibi uzanmış yatan Jory'nin yanağını öptüm. «Seni seviyorum, Jory,» diye fısıldadım.

Gözlerini aralayıp gördüğü düşün bir parçasıymışım gibi baktı bana. «Oh anneciğim çok güzelsin.» Koyu kahverengi gözleri merakla parlayarak ciddi bir sesle sordu. «Bana yeni bir baba getirmek için bir partiye mi gidiyorsun?»

Gülümseyerek tekrar öptüm yanağını ve bir bakıma — 345 —

haklı olduğunu söyledim. «Beni çok güzel bulduğun için teşekkür ederim, canım. Şimdi uyu ve güzel düşler gör. Yarın birlikte bir kardan adam yaparız.»

«Yardım etmesi için bir baba getir.»

Kapının yanındaki masanın üzerinde Paul'den bir mektup vardı. «Henny çok hasta. Planlarından vazgeçip onu çok geç olmadan görmek için buraya gelememen çok kötü. İyi şanslar dilerim, Catherine.» İçimi çekerek Henny' nin yazdığı mektubu aldım elime.

Tatlı peri kızım,

Henny yaşlandı ve yoruldu. Doktor-oğlu yanında olduğu için mutlu ama öteki çocukları uzakta olduğu için üzgün.

Öbür dünyaya göçetmeden önce, mutlu yaşamının sırrını söyleyeceğim şimdi sana. Dünün aşklarına veda edip yenilerine merhaba demelisin. Sana kimin ihtiyacı olduğuna bakarsan, hata yapmazsın. Sana dün gereksinmesi olanları çıkar aklından.

Annenin kocasından 'bir bebeğin olacağını yazmışsın. Annenin kocası, karısından ayrılmasa bile bebeğinle mutlu ol. Bir zamanlar kötülük yapmış olsa bile, anneni bağışla. Geçmiş bağışlayıp unutabilirsen, sevgi ve huzuru tekrar bulursun.

Eğer bu dünyada bir daha görüşemezsek, Henny' nin seni çok sevdiğini 'bil. Yakında kavuşacağımı umduğum melek kardeşini de çok seviyordum.

Yakında cennete gidecek olan Henny

Büyük bir üzüntüyle mektubu bırakıp omuzlarımı silktim. Yapılması gerekenler yapılacaktı. Çok uzun zaman önce bu yolu seçmişim ve artık geri dönecektim.

Dışarı çıkıp geceyi Jory'yle birlikte geçirecek olan Em-

— 346 —

ma'ya el sallarken rüzgâr esmemesi garibime gitti. Arabama doğru yürürken doğanın soluk almadan beni izlediğini düşünüyordum.

Kar yağmaya başlayınca, başımı kaldırıp büyükannenin gözlerine benzeyen gri göğe baktım. Arabayı çalıştırıp davetsiz bir konuk olduğum Foxworth Malikânesine doğru yola çıktım. Bu konuda çıkmıştım Bart'a. «Niçin beni davet etmesi için zorlamıyorsun onu?»

«Cidden Cathy, biraz fazla ileriye gitmek olmaz mı bu? Metresimi partisine davet ettirerek karıma hakaret edebilir miyim? Belki büyük bir aptalım ama bu kadar zalim değilim.»

Kilit altında geçirdiğim ilk Noel'de başımı Chris'in göğsüne yaslayarak büyüyünce annem kadar güzel ve çekici bir kadın olup onunkiler kadar şık giysiler giymeyi dilemişim. Hepsinden çok da yaşamımın dizginlerini elimde tutmak istemişim.

Demek bazı Noel dilekleri gerçekleşiyordu.

İtiraf

Yıllar önce Chris'in yapmış olduğu tahta anahtarla arka kapıyı açıp Foxworth Malikânesine girdiğim zaman saat onu biraz geçiyordu. Konuklara bir Noel şarkısı çalan orkestranın sesi kulağıma geldi ve beni çocukluğuma götürdü. Yabancı bir evde tek basmaydım ve gölgelerin arasına gizlenerek dolaşıyordum. Arka merdiveni sessizce tırmanıp Chris'le birlikte başka bir Noel partisini izlediğimiz balkona geldim. Aşağıya bakınca, Bart Winslow'un kırmızı lame giysisiyle konuklarını karşılayan karısının yanında durduğunu gördüm. İçtenlikle gülerek gelenlerin

— 347 —

ellerini sıkıp yanaklarını öperken, bu evin gerçek sahibi olan annem yanında silik kalmıştı.

Acıyla kendi kendime gülümseyip annemin görkemli yatak odasına girdim. Zaman geriye gitmişti sanki! Kuğu başlı yatak yerinde duruyordu. Yalnızca duvarları kaplayan brokar kumaşlar değişmişti. Aceleyle soyunma odasına geçip tuvaletin alt çekmecesini çektim ve gizli düğmeyi aradım. İnanır mısınız? Hâlâ doğum tarihinin rakamlarını kullanıyordu şifre olarak.

Birkaç saniye içinde kadife kutu elimdeydi ve Chris'le beraber Bartholomew Winslow'u ilk gördüğümüz Noel partisinde annemin takmış olduğu zümrüt takım parlıyordu. Bir zamanlar annemi ne kadar sevip, Bart'tan ne kadar nefret etmişim! Hâlâ babamızın yasını tuttuğumuzdan annemizin tekrar evlenmesini hiç istemiyorduk. Yeşil tuvaletime çok iyi uyan zümrütleri taktım ve aynaya bakınca, herkesi kandıracak kadar anneme benzediğimi gördüm. Her şeyi bulduğum gibi bırakıp odadan çıkarken, birkaç yüz bin dolarlık mücevherler boynumda ışıldıyordu. Saat henüz on buçuktu. Çok erken. Sindirella öyküsünün tam tersine saat on ikide baloya katılacaktım. Sessizce kuzey kanadına giden koridoru geçtim. Kapı kilitliydi ama tahta anahtarım burayı da açtı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Sakinleşecek ve bizi mahvetmek için elinden geleni yapmış olan bu görkemli evin beni ürkütmesine izin vermeyecektim.

Çift kişilik iki yataklı odaya adımımı atınca çocukluğa döndüm. Aitın rengi kcpitone yatak örtüleri hiç kırışksız serilmişti. Küçük televizyon köşesinde duruyordu. Antika mobilyalı, porselen 'bebekli ev' sanki Carrie'nin oynamasını bekliyordu. Chris'in tavanarasından indirdiği eski salıncaklı koltuğun da yeri değişmemişti. Sanki zaman durmuş ve biz buradan hiç ayrılmamıştık!

Üç ünlü ressamın imzalarını taşıyan cehennem tablo-

— 348 —

lan da duvarları süslüyordu. Bu odanın beni böylesine etkileyeceği aklıma gelmemişti. Ağlamak istiyordum ama rimellerin akacağı düşünerek tutuyordum kendimi. Beş yaşındaki Cory ile Carrie'nin gülen, ağlayan, güneşi isteyen, hayaletleri dolaşıyordu ortalıkta. Çantamdan mendilimi çıkarıp gözpınarlarımı kuruladım ve bebek evine yaklaştım. Küçük beşik yerindeydi! Yitirdiğimizi sanıp haftalarca aradığımız beşik yerindeydi! Büyükannenin kaybolduğunu farkedip Carrie'yi cezalandırmasından çok korkmuştuk. Ama Bay ve Bayan Parkins ile bebek Clara bir daha bu evin içinde olmayacaklardı.

Acaba büyükanne mi çalmıştı beşiği? Carrie'yi suçlayıp cezalandırmayı mı düşünmüştü? Ve tabii ikiz kardeşini korumak için atılan Cory de cezalandırılacaktı. Ama eğer çaldıysa niçin bu oyunu sürdürmemişti? Acıyla güldüm. Rolünü somuna dek oynamıştı. Kırbaçlanmaktan daha ağır bir ceza vermişti. Zehir. Pudra şekerli dört çöreğe serpilmiş arsenik.

Bir çocuk kahkahası duyduğumu sanarak irkildim. Hayal etmişim tabii. Sonra yapmamam gerektiğini bile bile dolabın içindeki karanlık, dar merdivene yöneldim. Binlerce kez inip çıktığım merdiven... Karanlık, ürkütücü ta-vanarasına çıkınca, mumlarla kibritleri sakladığımız yere uzattım elimi.

Hâlâ yerindeydi. Zaman burada da durmuştu. Sandıkların birinde bulduğumuz kulplu şamdanlar ve yandıkları zaman çok kötü kokan, ev yapısı olduğundan kuşkulandığımız mumlarımız duruyordu.

Soluğum kesildi. Tavandan sarkan çiçekler, duvarlardaki kocaman resimler... Ama renkleri solup grileşmişti. Carrie'nin mor solucanı parlak renginden yoksun bakıyordu bana. Cory'nin sümüklüböceği parlak bir topa

değil, çürümüş bir portakala benziyordu. Salıncaklarımız tavan kirişlerine bağlıydı. Chris'in yaptığı barın yanında pikabı-

— 349 —

mız ve benim bale giysilerim asılı duruyordu. Her şey tozlu, soluk ve küflüydü.

Mutsuz bir düşü yaşar gibi titrek mum ışığında küçük okul odasına doğru yürüdüm. Anılar ve hayaletler beni izliyordu. Hayır, tuvaletimin uçuşan etekleriydi bu izlenimi yaratan. Benekli tahta atı bir an sallanır gibi görünce neredeyse çılgık atacaktım. Gözlerim karatahtaya yazdığım veda mesajını aradı. Tekrar göreceğim hiç aklıma gelmemişti.

Biz tavanarasında yaşadık, Christopher, Carrie, Cory ve ben, Şimdi üç kişi kaldık.

Cory'nin çalışma masasına oturup bacaklarımı sıdırmaya uğraştım. Ruhuyla temasa geçip mezarının yerini öğrenmek istiyordum.

Orada oturmuş beklerken rüzgâr şiddetlendi ve fırtına çıktı. Aralıklardan sızan esintiler mumu söndürdü. Karanlığın çılgınlıklarından kaçmak zorundaydım. Onlardan biri olmadan önce kaç... koş... koş... kaç burdan!

Bundan sonraki davranışlarımı en ince ayrıntısına kadar hesaplamıştım önceden. Saat on ikiyi vururken hiç kıpırdamadan ikinci kat balkonunda durdum. Annem önü boğazına kadar kapalı, sırtı kalçasına kadar açık, pırlanta bir kolyeyle süslenen kırmızı parlak tuvaleti, oldukça kısa kesilmiş sarı saçlarıyla çok genç ve güzel görünüyordu.

Altıncı hissi onu uyarmış olacak, ağır ağır başını benden yana çevirdi ve donup kaldı. Kokteyl kadehini tutan eli titreyince içkisi yere damladı. Bakışlarını izleyen Bart dönünce hayalet görmüş gibi bakakaldı. Ağır ağır merdivenden indim. Ev sahiplerinin garip davranışını gören ko-

— 350 —

nuklar Noel Babanın geldiğini sanarak merdivene döndüler. Karşılarında yalnızca ben vardım! Annemin yıllarca önceki haliyle yanlarına yaklaşıyordum. İçlerinden bazılarını o Noel gecesinden anımsıyordum. Tekrar onları görmek beni mutlu etmişti.

Zafer benimdi! Ancak bir balerinin göstereceği zera-fetle, sessizlik içinde aşağıya inerken, herkesin on beş yıl öncesine döndüğünü farkettim. Annem bembeyaz kesilmişti. Bart'ın gözleri ikimiz arasında dolaşıyordu. Aurora' ya ölüm cezasını veren kötü peri gibi hissediyordum kendimi. Sonra Aurora yüzyıllık uykusunu uyurken, prensini çalmaya gelen Eflatun Periye benzettim kendimi. (Annemin kızı olduğumu düşünmeyip, sahnede rol yaptığıma inanmamın yararı vardı. Çok yakında onu mahvedeceğimi düşünüp üzülüyordum.) Yüzüklerin ışıldadığı parmaklarımla gül ağacı tırabzana tutunup, yeşil şifon eteğimin uçtuğunu hissederek Bart'la annemin bekledikleri noktaya yaklaştım. Duruşunu bozmamasına karşın, annemin titrediğini görüyordum ve Dresden mavisi gözlerinde bir panik ifadesi dolaştı. Tatlılıkla ona gülümseyip alttan ikinci basamakta durdum. Böylece herkesin başı üzerinden bakabilecek, annemle göz göze gelip tedirginliğini, rahatsızlığını ve yıkılmasını daha yakından görebilecektim.

«Mutlu Noel'ler!» diye seslendim berrak bir sesle. Başka salonlardaki konuklar bile ne olduğunu anlamak için aceleyle geldiler. «Bay Winslow,» diye devam ettim. «Gelin dansedelim. On beş yıl önce ben on iki yaşında bir çocukken yukarda saklanıyordum ve siz ben tuvaletin bir eşini giymiş olan annemle dansediyordunuz!» Bart irkildi. Şaşkınlıktan gözleri irileşmişti ama annemin yanından ayrılmadı.

Herkes soluk almadan kuşku içinde başka itiraflar beklerken, istediklerini vermeye zorladı beni bu davranışıyla.

— 351 —

«Kendimi tanıtayım sizlere,» Yüksek, tiz sesim salonun her yanından rahatça duyuluyordu. «Ben Catherine Leigh Foxworth'um. Bayan Winslow'un ilk kocası Christopher Foxworth'den olan büyük kızımı. Herhalde babamın, annemin üvey amcası olduğunu ve evlendikleri için Malcolm Neal Foxworth'un öz kızını mirasından yoksun bıraktığını anımsıyorsunuzdur. Ağabeyim Christopher şimdi doktor oldu. Bir zamanlar Cory ile Carrie adında ikiz kardeşlerim de vardı ama ikisi de öldüler...» Bir an duraklayıp sözlerimi sürdürdüm. «On beş yıl önceki Noel partisinde Chris'le ben balkondaki dolaba gizlenmiş sizleri izlerken, ikizler kuzey kanadındaki odamızda uyuyorlardı. Oyun yerimiz tavanarasıydı ve asla aşağıya inmedik. Para annemizin yaşamına girdikten sonra biz istenmeyen, seilmeyen çatı fareleri olmuştuk.» Biraz daha anlatacaktım ama Bart yanıma geldi.

«Brova Cathy, rolünü başarıyla yaptın! Tebrikler!» diyerek kolunu omzuma attı ve kime inanacaklarını şaşırان konuklarına döndü. «Baylar bayanlar, sizlere bir zamanlar kocası Julian Marquet ile sık sık sahnelerde izlediğinizden emin olduğum balerin Catherine Dahl'ı takdim ederim. Gördüğünüz gibi, kendisi başarılı bir artisttir. Ayrıca karımla da uzaktan akraba oldukları için birbirlerine benziyorlar. Partimizi renklendirmek için bu komediyi düzenlemiştik aramızda.»

Acımasızca kolumu çimdikleyip elimi tuttu ve beni piste sürükledi. «Eminim Cathy, bu sahneden sonra dans yeteneğini de sergilemek isteyeceksindir.» Müzik başlayınca dans etmeye zorladı beni. Başımı çevirince annemin bembeyaz kesilmiş, bir arkadaşına dayanıp durduğunu gördüm. Gözlerini benden ayıramıyordu.

«Seni gidi küçük yosma,» dedi Bart. «Ne cesaretle buraya gelip böyle bir oyun oynayabiliyorsun? Seni sevdiğimi sanıyordum. Tırnaklarını çıkaran diş kediler! hiç sev-

mem. Karıma kötülük etmene izin vermeyeceğim! Aptal kız, niçin bunca yalanı söyledin?»

«Aptal olan sensin, Bart,» dedim sakın bir sesle. Ama paniğe kapılmıştım. Ya bana inanmazsa? «Dikkatle bak bana. Eğer giydiğini görmemiş olsaydım, karının böyle bir tuvaleti olduğunu nasıl bilebilirdim? Ya da bu mücevherleri odasındaki gizli çekmecedeki nasıl alabiliirdim?»

Garip bir ifadeyle bakıyordu bana.

«Evet sevgilim, ben karınır, kızımı ve çalıştığın avu^ katlık firması karının ilk evliliğinden dört çocuğu olduğunu öğrendiği takdirde her şeyi yitireceğinizi biliyorum. Bütün paradan vazgeçeceksiniz. Aldığınız her şeyi geri vereceksiniz. Durumunuz o kadar acıklı ki, ağlamak geliyor içimden.»

Yanak yanağa dans ederken, dudaklarına yapıştırdığı gülüşünü hiç bozmuyordu. «Bu eve ilk geldiğim partide karımın böyle bir tuvalet giydiğini nasıl öğrendin?»

Yapay bir neşeyle güldüm. «Sevgili Bart, çok aptalsın. Nereden öğrendiğimi sanıyorsun? Balodan önce odamıza gelip giysisini göstermişti bize. Cihris'in ona hayranlıkla baktığını görünce vücudumun ona benzemesini dilemiştim içimden. Saçları da tıpkı şu anda benimki gibi taranmıştı. Bu mücevherleri de soyunma odasındaki gizli çekmecesinden aldım.»

«Yalan söylüyorsun,» dedi ama sesi kuşku doluydu.

«Şifreyi biliyorum. Doğum tarihinin 'rakamlarını kullanıyor. On iki yaşındayken söylemişti bana. O benim annemdir. Mirasına konmak için babasının ölmesini beklerken, bizi tavanarasında kilitli yaşattı. Niçin bizi gizlediğini sen çok iyi biliyorsun. Vasiyetnameyi sen yazmadın mı? Biraz belleğini zorla, yatak odandaki koltukta uyuyakaldığın bir gece seni öpen, kısacık mavi gecelikli kızı anımsa. Düş görmüyordun, Bart. Seni öpen bendim. O zaman on beş yaşındaydım ve para çalmak için odanıza girmiş-

F. :23

tim. Uşakların paranızı çaldığından kuşkulaniyordunuz ama Chris'le bendim bunu yapan.»

«Yoo hayır,» diyerek içini çekti. «Öz çocuklarına bunu yapmış olamaz!»

«Yapamaz mı? Yaptı bile. Şu yukardaki dolabın hasır kaplı kapağından balo salonu rahatça görülür. Chris'le oraya saklanıp kanepeleri hazırlayan aşçıları, kırmızı, siyah giysili garsonları izledik. Şampanya akan bir çeşme ve kocaman iki gümüş bal kâsesi vardı. Hepsinin nefis kokularını alıyor, tatmak için can atıyorduk. Yemeklerimiz daima ılık ve tatsız tuzsuzdu. İkizler hiçbir şey yemiyorlar-dı. Annemin masadan sürekli kalkıp oturduğu Şükran Günü ziyafetinde sen de var mıydın? Uşak John kilerden çıkınca, bizim için bir tepsi hazırlamıştı yemek boyunca.»

Başını sallayarak baktı bana.

«Evet Bart, evlendiğin kadın dört çocuğunu üç yıl beş ay tavanarasında gizledi. Oyun yerimiz çatıydı. Yazları ya da kışları hiç tavanarasında oynadın mı? Zevkli olduğunu mu düşünüyorsun yoksa? İhtiyar bir adamın ölmesini yıllarca beklemenin nasıl olduğunu tahmin edebilir misin? Annemin parayı öz çocuklarından daha çok sevdiğini öğrenince geçirdiğimiz şoku anlayabiliyor musun? Ve büyümeyen ikizlerimizi bir düşün. Odamıza geldiği zamanlar onlara hiç bakmazdın! Sağlıksız görünüşlerini görmezlikten gelirdin!»

«Cathy lütfen! Eğer yalan söylüyorsan kes artık! Ondan nefret ettirme beni!»

«Niçin nefret etmeyesin? Buna lâıyk o.» Annem bir duvara yaslanmış, kusacak kadar hasta görünüyordu. «Bir keresinde kuğu başlı yatağa yattım ve komodinin üst çek-mecesindeki seks kitabını buldum. Üzerinde Nakış İşleri-* nizi Nasıl Desenlersiniz filan gibi bir başlık vardı.

«Nakış Örneklerinizi Nasıl Yaratabilirsiniz,» diye düzeltti hiç düşünmeden. Gerçi annem kadar solgun ve has-

ta görünüyordu ama gülüşü eksilmemişti dudaklarından. «Hepsini uyduruyorsun,» dedi içten olmayan bir sesle. «Beni istediğin için ondan nefret ediyorsun ve beni kandırıp onu mahvetmek için uğraşıyorsun.»

Gülümseyerek dudaklarımı usutea yanağına değdir-dim. «Öyleyse seni biraz daha kandırayım. Büyükannemiz daima dantel yakalı gri tafta elbiseler giyerdi ve on yedi pırlantalı broşu yakasından hiç eksik olmazdı. Her sabah altı buçukta bir piknik sepetiyle bize yemek getirirdi. İlk günler yemekler oldukça iyi sayılırdı ama zaman geçip bizden nefret etmeye başlayınca çoğunlukla fındık ezmesi ve reçelli sandviçler getirir olmuştu. Ara sıra da kızarmış tavukla patates salatası veriyordu. Uymamız gereken upuzun bir listemiz vardı. Koyduğu kurallar arasında güneşin girmesi için perdeleri açmamız bile yasaklanmıştı. Yıllar yılı, güneşsiz, loş bir odada yaşadık. İhmal edildiğini, sevilmediğini, istenmediğini bilerek ışıksız bir odada yaşamının ne kadar korkunç olduğunu bilemezsin. Uyulması çok güç bir kuralı daha vardı. Birbirimize ve özellikle karşı cinsten olan kardeşlerimize bakmayacaktık.»

«Aman Tanrım,» diyerek içini çekti. «Tam onun söyleyeceği sözler. Üç yıl mı orada yaşadık demiştin?»

«Üç yıl ve neredeyse beş ay. Eğer bu süre sana uzun geliyorsa, beş, on iki ve on dört yaşında dört çocuğun neler hissettiğini bir düşün. O zamanlar beş dakika beş saat gi-bi geliyordu bize. Aylarsa yıllar gibi geçiyordu.»

Ayrıntıları algılayan hukuk bilgisiyle kuşku beyninde çarpışıyordu. «Cathy, dürüstçe yanıtla beni. Ben buradayken de siz dört kardeş yukarda mı yaşıyordunuz?»

«Evet, tabii. İlk zamanlar annemin her sözüne inanıyorduk, çünkü onu seviyorduk. Babasının mirasını almasını da istiyorduk. Büyükbaba ölene dek orada yaşamayı kabul etmiştik. Buraya geldiğimizde bir, iki gün kalacağımızı sanıyorduk ama süre gitgide uzadı. Oyunlar oynayıp,

— 355 —

dua ederek geçirmeye çalıştık vaktimizi. Zayıfladık, gıdasızlıktan hastalandık ve annemle sen halayınız için Avrupa'ya gidince iki hafta aç kaldık. Sonra kızkardeşini ziyaret etmek için Vermont'a gittiniz ve annem oradan 'bize büyük bir kavanoz akçaağaç şekeri getirdi. Bu arada biz, pudra şekerine arsenik karıştırılmış çörekleri yemeye başlamıştık.

Öfkeyle baktı yüzüme. «Evet, Vermont'dan böyle bir şeker aldığını biliyorum. Ama Cathy, ne dersen de, karımın öz çocuklarını zehirlemeye kalkıştığına beni inandıramazsın! Evet, gerçekten ono benziyorsun! Kızı olabileceğini itiraf ederim! Ama Corrine öz çocuklarını asla zehirlemez!»

Bart'ı itip dönerek uzaklaştım.

«Herkes beni dinlesin!» diye bağırdım. «Ben Corrine Foxworth Winslow'un kızıyım. Annem dört çocuğunu kuzey kanadının çatısına kilitlemişti bir zamanlar. Büyükanne de bu plana katılmıştı. Tavanarasında oyun oynamamıza izin vardı ancak. Küçük kardeşlerimizin sevinmesi için her tarafı kâğıt çiçeklerle süsledik ve annemizin mirasa konmasını bekledik. Eğer gizlenmezsek, büyükbabamızın parasını kendisine bırakmayacağına inandırmıştı annemiz bizi. Kızı üvey amcasıyla evlendiği için ondan ne kadar nefret ettiğini hepimiz bilirsiniz. Annemiz çatı fareleri gibi sessiz olmamızı istedi bizden. Sözünü tutacağına inanıp her dediğini yaptık. Babası öldüğü gün bizi özgür bırakacaktı! Ama bırakmadı! Babasının ölümünden dokuz ay sonra bile bizi dışarı çıkarmadı!»

Söyleyecek daha çok sözüm vardı ama annem «Yeter!» diyerek yerinden fırladı. Kör gibi kollarını öne uzatmış, sendeleyerek yürüyordu. «Yalan söylüyorsun! Seni hiç tanımıyorum! Evimden defol! Eğer hemen çekip gitmezsen polis çağırırım! Artık defol git ve bir daha buraya gelme!» Herkesin bakışları şimdi ona dikilmişti. Her zaman sa-

— 356 —

kin ve mağrur olan annem gözlerimi oymaya hazırlanıyordu! Çok şey bildiğimi anlayanlar, ona inanmıyorlardı.

Bart karısına yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı ve kolunu omzuna sardı. Annem titreyen elleri ve Chris'in, benim, ikizlerin gözlerine benzeyen mavi gözleriyle ona sokulup yardım dilendi.

«Bu güzel gösteri için tekrar teşekkür ederim, Cathy. Şimdi benimle kütüphaneye gel de ücretini ödeyeyim.» Konuklarına bakarak sözlerini sürdürdü. «Çok üzgünüm. Bu küçük şakanın zaten rahatsız olan karımı bu kadar üzeceğini tahmin etmemiştim. Lütfen bizleri bağışlayıp eğlenmenize devam edin. Belki Bayan Catherine Dahl'ın sizler için başka sürprizleri de vardır.»

Nefret ediyordum Bart'tan!

Konuklar fısıldaşarak çevremizde dolaşırken, Bart annemi belinden tutup kütüphaneye doğru yürüdü ve izlemem için başıyla bana işaret etti.

Chris'in yanımda durup bana destek olmasını isterdim, gerçekleri açıklayıp kanıtlarımı ortaya çıkarırken. Sanki Bart sonunda ona inanacakmış gibi ürküyordum. Kanıt olarak onlara tavanarasındaki kâğıt çiçekleri, sümüksü böceği, solucanı tanımlayabilir, karatahtadaki mesajımı tekrarlar ve tahta anahtarımı gösterebilirdim. Kütüphaneye girince Bart annemi deri koltuğa oturttu ve bana dönüp emretti. «Cathy, kapıyı kapa.»

Ancak ondan sonra kütüphanede bulunan kişiyi gördüm! Büyükanne kocasının kullanmış olduğu tekerlekli koltukta oturuyordu. Gerçi tüm tekerlekli koltuklar birbirine benzer ama bu, özel yapıldığı için farklıydı. Pamuklu ceketinin üstüne gri mavi bir elbise giymişti ve küçük bir battaniye dizlerini örtüyordu. Ateşten yararlanması için koltuğu şömineye yaklaştırılmıştı. Bana bakarken kel kafası ve çelik grisi gözleri parlıyordu.

«Bayan Mallory,» dedi Bart, yüzüne bile bakmadığım

— 357 —

hemşireye dönerek. «Lütfen bizi yalnız bırakın.» Bu bir rica değil, emirdi.

«Evet efendim.» diyerek yerinden fırladı kadın. «Bayan Foxworth yatmak istediği zaman zili çalarsınız.»

Öfkeyle odada dolaşıyordu Bart. «Pekâlâ,» diye gürledi kapı hemşirenin ardından kapanınca. «Her şeyi açıklayın artık. Corrine, senin bir sır sakladığından hep kuşku-lanmıştım, bazen beni sevmediğini bile düşündüm ama dört çocuğunu çatıya gizlemiş olacağın hiç aklıma gelmedi. Niçin? Niçin gelip bana gerçeği söylemedin?» Tüm kontrolünü yitirmiş bağıırıyordu. «Dört çocuğunu bir odaya kilitleyip arsenikle öldürmeye çalışacak kadar acımasız ve zalim olacağını asla düşünemezdim.»

Annem oturduğu koltuğa biraz daha gömülüp gözlerini yumdu. Donuk bir sesle konuşurken vücudunun tüm kanı çekilmiş gibiydi. «Demek bana değil ona inanacaksın? Sonunda çıkarım ne olursa olsun hiç kimseyi zehir-leyemeyeceğimi biliyorsun. Ve çocuğum olmadığını da çok iyi biliyorsun!»

Bart'ın tümüyle bana inanmış olduğuna önce şaşırdım ama bir avukat hilesiyle gerçeği ağzından almak için bu yönde saldırıya geçtiğini anladım. Ama annem bu oyuna gelmezdi. Hiç kimsenin şaşırtamayacağı kadar iyi öğrenmişti rolünü.

Ona yaklaşıp nefretle bakarak sert bir sesle konuştum. «Niçin ona Cory'den söz etmiyorsun, anne? Haydi, bir gece büyükanneyle birlikte Cory'yi yeşil bir battaniyeye sarıp sözümüne hastaneye götürdüğünüzü anlatsana. Ertesi gün gelip bize kardeşimizin zatürreden öldüğünü söylemiştin. Yalandı tabii! Chris gizlice aşağıya indiği zaman uşak John Amos Jackson'ın bir hizmetçiye söylediklerini duymuş. Büyükannenin çatıdaki fareleri öldürmek için arsenik kullandığını anlatıyormuş. Pudra şekerli çörekleri yiyen çatı fareleri bizlerdik, anne! Cory'nin minik faresi-

— 358 —

ni anımsıyor musun? Ona bir parça çörek yedirdik ve hemen öldü. Şimdi orada oturmuş beni, Chris'i Carrie'yi ve Cory'yi inkâr ediyorsun!»

«Seni daha önce hiç görmedim,» dedi annem yerinde doğrularak. «Yalnızca New York'da bale resitallerine gittiğim zaman sahnede görmüştüm.»

Bart gözlerini kısarak ikimizi süzüyordu. «Cathy,» dedi gözlerini karısından ayırmadan. «Karıma karşı ağır suçlamalar yapıyorsun. Planlı cinayetle suçluyorsun. Eğer sözlerini kanıtlarsan, jürinin karşısına cinayet suçuyla çıkacak. Bunu mu istiyorsun?»

«Yalnızca adaletin yerine gelmesini istiyorum. Hayır, onu hapishanede ya da bu eyalette halen kullanılıyorsa, elektrikli sandalyede görmek istemiyorum.»

«Yalan söylüyor,» diye fısıldadı annem. «Yalan, yalan.»

Bu sözlerle hazırlıklı geldiğimden gümüş çantamı açıp dört nüfus kâğıdının suretlerini çıkardım. Bart kâğıtları alıp incelemek için lambaya yaklaştırdı. Zalim bir gülüşle anneme döndüm. «Sevgili anneciğim, nüfus kâğıtlarımızı eski bavulumuzun astarına dikmen büyük bir aptallıktı. Eğer bunlar olmasaydı, kimliğimizi kanıtlayamazdım ve kocan sana inanacaktı. Çünkü ben iyi bir aktristim, rol yaptığımı sanacaktı. Ne yazık ki, senin daha yetenekli bir aktrist olduğunu bilmiyorum. Ne dersen de, anne, elimde kanıtlarım var!» Kahkahalarla gülerken annemin ağlamak üzere olduğunu farkettim. Bir zamanlar onu çok sevmiştim ve bunca nefretim bu sevgiyi silip götürememişti. Onu ağlatmak bana acı veriyordu ama buna lâıyaktı! Bunları yineleyip duruyordum kendi kendime.

«Bir şey daha var, anne. Carrie bir gün sokakta sana rastlamış ve onu inkâr etmişsin. Bir süre sonra hastalandı ve öldü. Bir bakıma ölümüne sen neden oldun! Eğer bu belgeleri saklamasaydın, Gladstone, Pennsylvania'daki ad-

— 359 —

liye on iki yıl önceki yangında kül olduğundan, kimliğimi asla kanıtlayamazdım. Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun? Ama hiçbir şeyi tam yapmadın, değil mi? Niçin nüfus kâğıtlarımızı yakmadın? Neden sakladın onları? Ama sen her zaman dikkatsiz, düşüncesiz ve savruktun. Eğer ilk kocandan olma dört çocuğunu öldürürsen, başkalarını doğurabileceğini sandın ama baban seni kandırdı değil mi?»

«Cathy, kes sesini, bırak bu sorunu ben çözeyim!» diye emretti Bart. «Karım daha yeni ameliyat oldu, sağlığına zarar vermeni istemiyorum. Seni zorlamama gerek kalma-' dan otur aşağı!»

Oturdum.

Önce karısına, sonra kayınvaldesine baktı.

«Corrine, beni birazcık olsun seviyorsan söyle, bu kadının sözleri doğru mu? Gerçekten senin kızın mı?»

«Evet...» Çok zayıf çıktı annemin sesi.

İçimi çektim. Sanki Bart'la birlikte Foxworth Malikânesi de içini çekmişti. Başımı kaldırıncı büyükannenin garip bir bakışla beni süzdüğünü gördüm.

«Evet,» diye sürdürdü sözlerini anne, bakışlarını Bart' tan ayırmadan. «Sana anlatamazdım, Bart. Anlatmayı istedim ama dört çocuğumla birlikte beni istemeyeceğinden korktum. Seni çok seviyordum ve beş kuruş param yoktu. Hem seni, hem çocuklarımı, hem de mirası yitirmemek için bir çare bulmaya çalıştım.» Koltukta dikleşip başını azametle kaldırdı. «Ve bir çare buldum. Haftalarca planlar yaptım ve bir çıkar yol buldum.»

«Corrine,» diye atıldı Bart buz gibi bir sesle. «Cinayet asla bir çıkar yol olamaz. Gerçeği bana anlatsaydın, hem çocuklarını, hem de servetini kurtaracak bir çare bulurdum.»

«Ama görmüyor musun?» diye bağırdı annem heyecanla. «Çıkar yolu tek başıma bulmuştum! Seni de, çocuk-

— 360 —

Jarımı da, parayı da istiyordum! Babamın bana borçlu olduğuna inanıyordum!» İsterik bir kahkaha attı. Kontrolünü yitiriyor, kovalayan şeytanlardan kurtulmak istercesine hızla konuşuyordu. «Herkes benim bebek yüzlü aptal bir sarışın olduğumu sanıyordu. Ama seni kandırdım, anne!» diye haykırdı tekerlekli iskemledeki kadına ve duvardaki portreye döndü. «Seni de kandırdım, Malcolm Fox-wort!» Sonra gözlerini bana çevirdi. «Seni de Catherine. Yukarda kilitli kaldığınız sürece okulunuzdan ve arkadaşlarınızdan uzak

olduğunuz için zor günler geçirdiğinizi sanıyorsunuz ama babamın bana yaptıklarıyla kıyaslanınca durumunuz çok iyi sayılırdı! Hele sen, sürekli olarak ne zaman ordan çıkacağınızı sorup duruyordun. Aşağıda babam bana emirler yağdırıyordu. Eğer istediğini yapmazsam, beş kuruş bırakmayacağını ve dört çocuğum olduğunu sevgilime anlatacağını söyleyip beni tehdit ediyordu!» Ağzım bir karış açık ayağa fırladım. «Bizi biliyor muydu? Büyükbaba bizlerin varlığını biliyor muydu?»

Acı bir kahkaha attı. «Evet, biliyordu. Chris'le birlikte bu evden kaçtığımız gün dedektif tutmuştu. Kocam kazada ölünce, avukatım eve dönmem için kandırdı beni. Babam ne kadar mutlu olmuştu! Anlamıyor musun, Cathy, beni ve çocuklarımı elinin altında tutmak istiyordu! Annemle birlikte olup beni aldatmışlar. Sizlerin varlığını habersizmiş gibi davrandı bir süre. Ama istediği, sizleri ömrünüzün sonuna kadar tavanarasına kapatmaktı.» Bakakaldım. Ama ona güvenmiyordum. Bunca olaydan sonra nasıl inanabilirdim? «Büyükanne de bu oyuna katıldı mı?» diye sorarken, ayak parmaklarımdan başlayan bir uyuşma bedenimi sarmıştı.

«O mu?» dedi annem, büyükanneye nefretle bakarak. «Kocasının her dediğini yapar, çünkü benden nefret ederdi. Babam beni, annemin çok sevdiği oğullarına tercih ettiği için benden hiç hoşlanmazdı. Sonunda tuzağına düşüp

— 361 —

buraya geldik. Üvey kardeşinin çocukları artık babamın elindeydi. Kafese kapatılmış hayvanlar gibi ölünceye dek sizi serbest bırakmayacaktı. Siz yukarda oyun oynayıp, çatıyı süslerken her gün bana, 'Onların hiç doğmamaları gerekirdi değil mi?' diye soruyordu. İhtiyarlayıncaya ya da hastalanıp ölünceye dek burda yaşamaktansa, ölmenizin daha iyi olacağını ima ediyordu. Önceleri buna inanmadım, bana eziyet etmeye çalıştığını sandım. Her gün sizin kötü ruhlu, kusurlu çocuklar olduğunuzu, yokedilme-niz gerektiğini tekrarlıyordu. Diz çöküp ona yalvarınca, 'Budala,' diye bağırdı bana. 'Üvey amcanın kohnuna girerek en büyük günahı işlediğin halde seni bağışlayacağımı mı düşündün yoksa? Bir de onun çocuklarını doğurdun?' Sonra bastonuyla döverdi beni. Annem bir kenarda oturup mutlulukla sırtırdı. Ama sizin varlığınızı bildiğini haftalarca sonra söyledi bana... o zamana kadar artık kapana kısılmıştım.» Kendisine acımam için yalvarıyordu bana. «Neler çektiğimi anlıyor musun? Ne yapacağımı bilemiyordum. Hiç param yoktu. Sinirlendiği zaman kriz geçirip öleceğini düşünerek sık sık onu tahrik ettim. Ama bana hakaret ederek sürdürdü yaşamını. Odanıza her gelişimde sen dışar; çıkarmam için yalvarırdın bana. Özellikle sen, Cathy, özellikle sen!»

«Bizi kilit altında tutman için başka neler yaptı?» diye sordum alayla. «Yani bağırp seni bastonuyla dövmekten başka? Hasta olduğundan herhalde fazla yakmadı canını. İlk kez kırbaçlanmandan sonra sende hiç iz görmedik. Eve girip çıkmakta özgürdün. Onun haberi olmadan bizi dışarı çıkarabilirdin. Ama sen parasını istiyordun ve bunu elde etmek için her şeyi yapabiliirdin! Parayı çocuklarından daha çok seviyordun!»

Gözlerimin önünde yüzü çöküp kendi annesine benzedi! Suçlarıyla yaşayacağı yılların ağırlığı altında ezilir gibiydi. Yalnızca benden değil, kocasının gözlerinde okudu-

— 362 —

ğu öfkeden de saklanmak için emin bir yer arıyordu gözleri.

«Cathy,» dedi yalvaran bir sesle. «Benden nefret ettiğini biliyorum ama...»

«Evet anne, senden nefret ediyorum.» «Eğer beni anlasaydın, etmezdin...» s

Kahkahayla güldüm. «Sevgili anneciğim, beni inandırabilecek bir tek şey bile söyleyemezsin.»

«Corrine,» diye atıldı Bart sert bir sesle. «Kızın haklı. Orda oturup babanın sana eziyet ettiğini söyleyip ağlayabilirsin ama sana nasii inanayım? Bir tek gün bile sana ters baktığını görmedim? Sevgi ve övünçle bakardı sana. İstedığın gibi eve gelip giderdin. İstedığın her şeyi alman için avuç dolusu para verirdi sana. Şimdi karşıma geçmiş, babanın sana işkence ettiğini, gizlediğin çocuklarını öldürmen için baskı yaptığını söylüyorsun. İğrendiriyorsun beni!»

Gözleri cam gibiydi. Soluk, zarif elleri sinirle boynuna uzanıp tuvaletini tutan pırlanta kolyeyle oynamaya başladı. «Bart lütfen, yalan söylemiyorum... geçmişte sana yalan söyleyip çocuklarım konusunda kandırdığımı itiraf ediyorum... ama şimdi söylemiyorum. Niçin inanmıyorsun bana?»

Dalgalı bir denizde dengesini korumaya çalışan bir denizci gibi bacaklarını açmış, ellerini arkasında yumruk yapmış duruyordu Bart. «Beni nasıl bir adam sanıyorsun? O zaman bana bunları anlatmış olsaydın, anlardım seni. Corrine, seni seviyordum. Babanı kandırıp mirasını alabilmen için yasal olarak gerekli her şeyi yapardım. Çocuklarının da normal bir yaşam sürmelerini sağladım. Paran için evlenmedim seninle. Beş kuruşun bile olmasa, seninle yine evlenirdim.»

«Babamı kandıramazdın!» diye haykırdı annem ve yerinden fırlayıp odada doiaşmaya başladı.

— 363 —

Kırmızı tuvaletiyle bir alev gibi dolaşıyordu. Sürekli bizleri inceleyen gözleri koyu mora dönmüştü. Ve sonunda bakışları- tekerlekli iskemleye külçe gibi yığılmış annesine dikildi. İhtiyar kadının çarpılmış parmakları dizindeki battaniyeyi kavramaya çalışıyordu. Gri gözlerindeyse güçlü, kötü bir ışık vardı. Ana kızın bakışmasını izledim. Gri gözler, kendisini bekleyen cehennem korkusuyla bile yumuşamamıştı.

Ve bu sessiz mücadeleden annemin galip çıktığını görüp çok şaşırdım. Başka birinden söz ediyormuş gibi duygusuz bir sesle konuşmaya başladı. Ağzından çıkan her söz onu öldürüyor gibiydi ama artık aldırış etmediği belliydi. En acımasız yargıç ben olduğumdan bakışlarını bana çevirmişti. «Pekâlâ Cathy, ergeç seninle yüz yüze geleceğimi biliyordum. Gerçeği söylemeye senini beni zorlayacağından emindim. Sen daima içimi gördün ve gördüğüm gibi biri olmadığımı anladın. Christopher beni sever, güvenirdi. Ama sen asla bana inanmadın. Babanız öldüğü zaman elimden geleni yapmaya çalıştım. Buraya gelip babamın sevgisini kazanıncaya dek kalmayı önerirken, gerçeği söylüyordum size. Bir, iki günden fazla süreceği hiç aklıma gelmemişti.»

Donmuş gibi yüzüne bakarak oturuyordum. Acı bana Cathy, inan bana diyordu gözleri. Gerçeği anlatıyorum! . Bart'a dönüp bir arkadaşlarının evinde ilk karşılaşmalarından söz açıp yumuşatmaya çalıştı. «Seni sevmek istemedim, Bart. İçinde bulunduğum güç duruma ortak etmek istemedim. Sana çocuklarımdan ve babamın tehditinden söz etmek istedim ama her an ölecek gibiydi. Ama aptallık ettim, uzun süre saklanan bir sır asla açıklanamaz.. Sen benimle evlenmek istiyordun, babam karşı duruyordu, çocuklarım özgür olmak için ısrar ediyorlardı. Şikâyet haklı olduklarını bildiğim halde, bir süre sonra beni suçluluk duygusuna ittikleri için onlardan sıkılmaya başla-

—364—

dim. Kendisine verdiğim onca armağana karşın, Cathy sürekli olarak sorguya çekerci beni, suçlayıp utandırır. » «Cathy,» diye fısıldadı gözleri biraz olsun aydınlanarak. «Elimden geleni yaptım. Hepinizin gizli hastalıkları olduğunu söyledim annemle babama. Tann'nın beni ve çocuklarımı cezalandıracağını düşündükleri için kolayca inandılar. Cory sık sık hastalanıyordu. Hepinizi birazcık hastalandırıp teker teker hastaneye götürecek ve dönüp anneme öldüğünüzü söyleyecektim. Çok az arsenik koydum çöreklerle, öldürecek dozda değil! Sizi burdan çıkarmak için yaptım bunu!»

Böylesine saçma ve tehlikeli bir işe kalkıştığı için şaşkına dönmüştüm. Sonra kendisine öfkeyle bakan Bart't tatmin edecek bir yalan uydurduğunu anladım. İçim öylesine sızlıyordu ki, ağlayabilirdim ama gülümsemeyi başardım. «Anne,» diye yalvarışlarını yarıda kestim. «Zehirli çörekleri bize verdiğin zaman babanın ölmüş olduğunu unuttun mu? Mezarında onu kandırmana gerek yoktu.»

«Evet!» diye haykırdı annem. «Biliyorum! Eğer vasiyetnamede o madde olmasaydı, arseniğe gerek duymayacaktım. Ama babam sırrımızı uşak John'a anlatmıştı. Hepinizi ölene dek çatıda saklamaya zorlayacaktı beni. Eğer John bunu yapmazsa, kendisine söz verilen elli bin doları annem ödemeyecekti. Üstelik annem her şeyin John'a kalmasını istiyordu.»

Ben bunları anlamaya çalışırken, Korkunç bir sessizlik çöktü odaya. Büyükbaba varlığımızı biliyor ve bizi kilit altında tutmak istiyordu. Ve bu yeterli değilmiş gibi, bizi öldürmesi için kızını zorlamıştı. Herhalde sandığımdan daha zalim bir insanmış. Belki de insan bile değilmiş! Sonra annemin endişeyle bakan gözleri, kolyesiyle oynayan eli dikkatimi çekti. Yalan söylüyordu. Büyükanneye bakınca, konuşmaya çabaladığını farkettilim. Sanki annemin tüm söylediklerini inkâr edecekti. Ama annemden

— 365 —

nefret ediyordu. En kötüsüne inanmamı isterdi tabii. Tanrım, gerçeği nasıl öğrenebilecektim?

Şöminenin önünde durmuş, ilk kez görüyormuş ve gördüğünden hoşlanmıyormuş gibi karısına bakan Bart'a çevirdim gözlerimi.

«Anne,» diye başladım söze donuk bir sesle. «Cory'nin cesedini ne yaptın? Çevredeki tüm mezarlıkları dolaşıp kayıtları inceledik. 1960 yılında Ekim ayının son haftasında sekiz yaşında bir çocuğun ölüp gömüldüğünü gösteren bir kayıt yok.»

Yutkunup yüzüklerini ısıdarak ellerini ovuşturdu. «Ne yapacağımı bilemedim,» diye fısıldadı. «Daha hasta: neye varmadan öldü. Birdenbire soluk almaz oldu. Kendimden nefret ettim. Onu öldürmek değil birazcık hasta etmek istemiştım. Cinayetle suçlanabilirdim! Derin bir hendeğe atıp üzerini yapraklar ve taşlarla örttüm...» İnanmam için yalvarıyordu gözleri.

Derin bir hendekte çürümeye bırakılan Cory'yi düşünerek yutkundum. «Hayır anne, bunu yapmadın.» Alçak sesim kütüphanenin donmuş havasını âdeta bıçakla keser gibiydi. «Buraya gelmeden önce kuzey kanadının en sonundaki odaya çıktım.» Bir an susup sözlerimin etkisini arttırdım. «Seninle yüzleşmek için salona inmeden önce çatıya çıktım. Burda kaldığımız süre içinde bilmediğimiz bir kapısı olduğundan kuşkulandık. İtemediğimiz kadar ağır dolaplardan birinin ardında olacağını sanmıştık... Haklıymışız. Daha önce hiç bilmediğimiz bir oda vardı karşımda. Ve odayı garip bir çürük kokusu kaplamıştı.»

Bir an hareket edemedi. İfadesi donuklaştı. Bomboş gözlerle bana bakarken dudakları konuşmak için kıpırdıyordu. Bart söze başlamak istedi ama elleriyle kulaklarını örttü.

Birdenbire kütüphanenin kapısı açıldı. Ani bir hareketle arkama döndüm.

— 366 —

Annem bir karabasandaymış gibi başını çevirdi. Chris olduğu yerde durup ona baktı. Annem irkilerek sanki ondan kaçmak istiyormuş gibi ellerini uzattı. Acaba babamızın hayaletini gördüğünü mü sanmıştı. «Chris...» dedi. «Bunu yapmak istemedim, Chris. İnan bana. Bana öyle bakma lütfen. Onları seviyordum! Arsenik vermek istemedim ama babam zorladı! Doğmamış olmaları gerektiğini söyledi bana. Öldükleri

takdirde işlediğim günahı bağışla-tabilecektim ancak!» Gözyaşları yanaklarından süzülerek konuşurken, Chris başını sallıyordu. «Çocuklarımı seviyordum! Bizim çocuklarımızdı onlar! Ama ne yapabiliirdim? Canlarını kurtarmak için birazcık hasta etmek istedim... Chris, lütfen böyle bakma! Çocuklarımızı öldürmeyeceğimi biliyorsun!»

Chris'in bakışları buz gibiydi. «Yani bilinçli olarak arsenik verdin bize? Bu evden kurtulup düşünmeye vakit bulunca buna inanmamıştım, ama gerçekten yaptın demek!»

Annem çılgılık atmaya başladı. Yaşamım boyunca bu sese benzer bir şey duymamıştım! Delilerin haykırıışlarını andırıyordu isterik çılgıllıkları. Olduğu yerde dönüp varlığını bile bilmediğim bir kapıdan fırlayıp gitti.

«Cathy, seni götürmeye geldim,» dedi Chris gözleriyle kütüphaneyi araştırıp Bart ile büyükanneye bakarak. «Kötü haberlerim var. Hemen Clairmont'a dönmek zorundayız.»

Bart atıldı. «Sen Cathy'nin ağabeyi Chris misin?» «Evet. Cathy'yi götürmeye geldim.» Ona doğru yaklaştığımı görünce elini uzattı.

«Bir dakika,» dedi Bart. «Birkaç sorum olacak. Tüm gerçeği öğrenmek istiyorum. Kırmızı elbiseli kadın annen mi?»

Chris bana bakınca başımı sallayıp Bart'ın konuyu bildiğini söyledim. «Evet benim, Cathy'nin ve bir zaman-
— 367 —

lar varolan ikiz kardeşlerimiz Cory ile Carrie'nin annesidir.»

«Ve dördünüzü de üç yıl kilitli bir odada mı yaşattı?»

İnanmak istemiyor gibiydi.

«Evet üç yıl, dört ay, on altı gün. Bir gece Cory'yi götürdü ve ertesi sabah gelip bize zatürreden öldüğünü söyledi. Başka ayrıntıları öğrenmek için biraz sabretmeli'si-niz. Şimdi düşünmemiz gereken bazı kişiler var. Haydi Cathy,» diyerek elimi tuttu. Büyükanneye dönüp çarpık bir gülüşle baktı. «İyi Noel'ler, büyükanne, bir daha karşılaşacağımızı hiç sanmamıştım ama gördüğüm kadarıyla zaman bizim öcümüzü almış.» Tekrar bana döndü. «Çabuk ol, Cathy. Manton nerede? Jory ile Bayan Lindstrom arabada bekliyor.»

«Niçin?» Paniğe kapılmıştım. Neler oluyordu? «Hayır,» diye atıldı Bart. «Cathy gidemez! Belnim çocuğuma hamile ve yanımda kalacak!»

Beni kollarına alıp sevgiyle yüzüme baktı. «Gözlerimdeki perdeyi kaldırdın, Cathy. Haklıymışsın. Ben de bundan daha iyisine lâyıyım. Belki de yararlı bir iş yaparak kendimi bağışlatabilirim.»

Zafer ifadesiyle baktım büyükanneye. Birlikte kütüphaneden çıkarken, Chris'le göz göze gelmemeye çalışıyordum. Herkes birbirine girmişti dışarda. Çılgıllıklar atarak karısını, kocasını priyordu. Duman kokusu geldi burnuma.

«Aman Tanrım, ev yanıyor!» diye bağırdı Bart beni Chris'e doğru iterek. «Cathy'yi dışarı çıkar. Gidip karımı bulayım!» Çılgınlık gibi bakmıyordu. «Corrine, Corrine neredesin?»

Herkes ön kapıya doğru koşarken yere düşenleri ezip geçiyorlardı. Merdivenlerden kara dumanlar iniyordu aşağıya. Partinin neşeli konukları canlarını kurtarmaya çabalıyorlardı. Gözlerimle Bart'ı aradım ve telefona yakla-

şıp itfaiyeye haber verdiğini, sonra merdivenlerden yukarı koştuğunu gördüm. «Hoyir!» diye haykırdım.

«Bart, yukarı çıkma! Ölürsün! Bart, yapma! Geri dön!»

Sanırım beni duydu ki, yarı yolda durakladı. «Seni seviyorum,» dedi usulca ve batı yönünü işaret etti. Ne anlatmak istediğini anlamadım ama Chris başka bir çıkışı gösterdiğini söyledi.

Öksürüp tıkanarak salonu geçtik ve yemek salonuna vardık. Ama burasını da duman basmıştı. «Bak» diye bağırarak elimden çekti Chris, «Dışarı açılan balkon kapıları var. Aptallar, en az bir düzine çıkış varken, hepsi ön kapıya hücum ediyor!»

Dışarı attık kendimizi ve Chris'in arabasında oturup yanan görkemli evi seyreden Emma'yla Jory'nin yanına vardık. Ağabeyim uzanıp bir örtü aldı ve omuzlarıma sardı. Omzuna yaslanıp Bart için ağlamaya başladım. Neredeydi? Niçin dışarı çıkmıyordu?

Rüzgâr ve karla çılgınlaşan gecenin karanlığında tepeye yaklaşan siren sesleri geldi kulağımıza. Jory kucağıma gelmek istedi ve Chris ikimize birden sarıldı. «Endişelenme, Cathy, Bart bütün çıkış yollarını biliyordur.»

Sonra iki erkeğin tutmaya çalıştığı kırmızı tuvaletli annemi gördüm. Kocasının ve annesinin isimlerini haykırıyordu. «Annem! İçerde! Hareket edemez!»

Sesini duyduğu zaman Bart ön merdivendeydi, hemen dönüp içeri girdi. Aman Tanrım! Yaşamaya lâyıyık olmayan büyükanneyi kurtarmaya gidiyordu! Bir süs köpeği olmadığını kanıtlamak için yaşamını tehlikeye atacaktı.

Çocukluk karabasanlarımin yangını sonunda gerçekleşmişti. Tavanarasında yaşadığımız sürece en çok yangından korkup çarşafı yırtarak bir ip merdiven yapmamızı önermişim. Gerekirse aşağıya böyle inebilecektik.

Yokolmasına mutlulukla tanık olacağımı sandığım görkemli binanın alevler içinde kalışını izlemek korkunç-

tu. Alevler göğre doğru yükselirken evin içindeki paha biçilmez antikalar da yanıyordu. İtfaiyecilerin insanüstü çabalarına karşın, hiçbir şeyin kurtarılamayacağı belliydi. «İçerde insanlar var. Onları çıkarın!» Sanırım ben söyledim bu sözleri. Çılgınlar gibi bağırarak ağlarken, herkes elinden geleni yapmaya çalışıyordu. «Bart! Senin ölmeni istemiyorum! Yalnızca beni sevmeni istedim! Ölme lütfen!» Annem çığlıklarını duyup yanımıza yaklaştı.

«Sen!» diye haykırdı çılgın bakışlarla. «Bart'ın seni sevdiğini mi sanıyorsun? Seninle evleneceğini mi? Sen aptalsın! Bana ihanet ettin! Şimdi Bart senin yüzünden ölecek!»

«Hayır anne,» dedi Chris buz gibi sesle. Sımsıkı sarılmıştı bana. «Büyükanne'nin içerde olduğunu kocana hatırlatan Cathy değildi. Sen yaptın bunu. Eve girdiği takdirde sağ çıkmayacağını bilerek gönderdin onu. Kızınla evli görmektense belki de ölmesini tercih ediyorsun!»

Bakakaldı annem. Mavi gözleri siyah rimelleriyle çevrelenmişti. Dikkatle yüzüne bakarken gözlerindeki zekâ pırıltılarının yok olduğunu gördüm. «Christopher oğlum, hayatım, ben senin annenim. Artık beni sevmiyor musun? Niçin? İsteddiğin her şeyi almıyor muyum sana? Yeni bir ansiklopedi, kitaplar, oyuncaklar... Neyin eksik? Hangisini istiyorsan söyle, hemen gidip alayım. Babam ölünce her şeye kavuşacaksınız. Her gün, her an ölebilir! Emin olun daha fazla kalmayacaksınız burada! Hayır fazla kalmayacaksınız» Soluk almadan tekrarladı bu sözleri. Neredeyse çığlık atacaktım ama kulaklarımı ellerimle kapatıp Chris'e yaslandım.

Chris ambulans şoförlerinden birine işaret edince, adamlar dikkatle yaklaştılar. Onları gören annem kaçmaya çalıştı ama topuğu alev rengi giysinin eteğine takılınca sendeleyip yere yuvarlandı. Tekmeler atıyor, haykırıyor, yumruklarını sallıyordu.

Kendisine ihanet ettiğimi haykırırken zorla beyaz ceketi giydirip götürdüler onu. Tazelenen acımız ve utancımızla yine çocukluk yıllarına dönmüş gibiydik. Yaralananları tedavi ederken ben de Chris'in ardından gidiyordum. İşine engel oluyordum ama gözümün önünden ayrılmasına izin veremezdim.

Bart Winslow'u kütüphaneden kayınvaldesini kucaklamış, dumandan boğulmuş olarak buldular. Üzerine örttükleri yeşil battaniyeyi açıp yüzüne bakarken, ölümün bir kez daha yaşamıma karıştığını düşünüyordum. Tekrar tekrar gelip beni buluyordu! Onu öpüp başımı göğsüne yaslayarak ağladım. Gözleri açıldı ama ona ulaşamayacağım ve on beş yıldan beri onu sevdiğimi itiraf etmeyeceğim yere gitmişti.

«Cathy lütfen,» diyerek çekıştirdi Chris beni. Bart'ın eli ovucumdan kaydı. «Gitmek zorundayız. Her şey bittiğine göre, burda kalmamız anlamsız.»

Bitmişti, bitmişti, her şey bitmişti.

Bart'la büyükanneyi taşıyan ambulansı izledim gözlerimle. Büyükanne ektiğini biçtiğinden onun adına üzülüyordum.

Chris'in kollarına sığınıp ağladım. Sevdiğimi söyleyebilecek kadar uzun yaşayacak kim vardı? Kim?

Bize üzüntü ve mutsuzluktan başka bir şey vermemiş olan bu yerden ayrılmamız için saatlerce yalvardı Chris. Bir zamanlar çatımızı süslediğimiz kâğıt çiçeklerin parçalarını topluyordum yerlerden. Yangın kontrol altına alındığında şafak sokmuştu. Bir zamanlar Foxworth Malikânesi olan görkemli bina dumanları tüten bir enkazdı artık. Sekiz bacası sağlam temelleri üzerinde yükseliyordu. Çok garip ama büyük holdeki çift merdiven sonsuzluğa uzanır gibi kalmıştı.

Chris bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordu ama son duman izi de rüzgâra karışınca de bekledim. On

iki yaşında tanıyıp kalbimi verdiğim Bartholomew Wins-low'a son kez veda ediyordum. Bart'ı öylesine sevmiştim ki, ona benzemesi için Faul'e bıyık bıraktırttım ve gözleri onunkiler gibi kapkara olduğu için Julian'la evlendim... En çok sevdiğim erkeğin ölümüne neden olduğumu bilerek nasıl yaşayabilecektim?

«Lütfen Cathy... Büyükanne için üzüldüğümü söyleyemem ama Bart'a acıdım. Sanırım yangını annemiz çıkardı. Polislerin dediğine göre, çatıdaki küçük odada başlamış...»

Kabuğuma gömüldüğümde sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. Başımı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Kimdim ben? Yanımda duran erkek kimdi? Yaşlıca bir kadının kollarında arabanın arka koltuğunda uyuyan çocuk kimdi?

«Neyin var senin?» diye sordu Chris sabırsızlıkla. «Dinle beni, dün gece Henny felç geçirmiş ve ona yardım etmek isterken Paul de kalp krizi geçirmiş! Bize ihtiyacı var! Hiç ilişki kurmadan gereken bir erkek için bütün gün burda oturup yas mı tutacaksın? Bize bunca iyilik yapmış olan başka bir erkeği ölüme mi terkedeceksin?»

Büyükanne'nin bazı sözleri doğruydı. Ben kötü ve günahkârdım. Her şey benim suçumdu! Eğer buraya hiç gelmemiş olsaydım, eğer hiç geimeseydim... deyip durdum. Bart için acı yaşlar dökerken.

Yine sonbahardı, ekim ayı gelmişti. Paul'ün büyük evinin arka verandasında oturmuş bezelye ayıklarken, Bart' in oğlunun ağabeyi Jory'nin peşinden koşmasını izliyordum. Bart'ın oğluna babasının adını vermiştik ama artık

— 372 —

Paul ile evli olduğumdan, soyadı Winslow değil Sheffield' di.

Birkaç ay sonra yedi yaşına basacak olan Jory önceleri kardeşini kıskanmıştı ama beraber oyun oynayacağı, azarlayacağı, emir vereceği bir kardeşi olduğuna memnundu. Ne var ki, küçük Bart emir alacak bir çocuk değildi. İlk gününden beri kişiliğini ortaya koyuyordu.

«Catherine,» Paul'ün sesi geldi kulağıma. Bezelye kâsesini bir yana koyup aceleyle içeri girdim. Artık günde birkaç saat koltukta oturabiliyordu ama dün günümüzde yataktan kalkamamıştı ve ilk gecemizi kollarımın arasında uyuyarak geçirmişti.

Çok zayıflamıştı ve gençliği, canlılığı sanki bir anda yokoluvermişti. Bana gülümseyip kollarını açtığı zaman duygulanıyordum. «Evde olup olmadığını öğrenmek için çağırdım yalnızca. Değişiklik olsun diye gezmeye gitmeni söylemişim.»

«Çok konuşuyorsun,» diye uyardım hemen. «Fazla konuşmaman gerektiğini biliyorsun.» Konuşmalara yalnızca dinleyici olarak katılmayı sevmediği halde elinden geleni yapıyordu. Bundan sonra söyledikleri beni şaşkına çevirdi. Ağzım bir karış açık yüzüne bakakalmıştım. «Paul bunu isteyemezsin benden!»

Güzel gözlerini yüzümden ayırmadan başını salladı. «Catherine, sevgilim üç yıldır bir köle gibi beni rahat ettirmek için uğraşıyorsun. Son günlerimi mutlu geçirmem için çabaladın durdun. Ama ben iyileşmeyeceğim artık. Büyükbaban gibi daha yıllarca yaşayabilirim. Sen de yaşamının en güzel yıllarını benim yüzümden yitirirsin.» «Hiçbir şeyin eksikliğini duymuyorum.» Gülümseyerek kollarını açınca kucağına yerleştim. Artık beni saran kolları eskisi kadar güçlü değildi. Beni öpünce soluğum kesildi. Ah, yine sevişebilmek... ama buna izin veremezdim!

— 373 —

«Bir düşün sevgilim. Çocuklarının bir babaya ihtiyacı var.»

«Hata benim,» diye bağırdım. «Eğer yıllar önce Julian yerine seninle evlenseydim, bu kadar çok çalışmana izin vermeyip dinlenmeni sağlardım. Eğer biz üçümüz yaşamına girmeseydik, Faul, beni ve Chris'i okutmak için daha fazla para kazanmak zorunda kalmazdın...»

Eliyle ağzımı örtüp, eğer bizler olmasaydık çok çalışmaktan yıllar önce ölmüş olacağını söyledi. «Üç yıl, Catherine. Bunu düşününce Foxworth Malikânesi grbi burada da hapsediğini anlarsın. Tıpkı büyükbabanın ölmesini bekler gibi... Chris'le senin benden nefret etmenizi istemiyorum... söylediklerimi düşün, onunla konuş, sonra karar ver.»

«Chris doktor oldu, Paul! Kabul etmeyeceğini biliyorsun!»

«Zaman hepimiz için hızla akıp gidiyor, Catherine. Jory yakında yedi yaşına basacak, her şeyi daha iyi anlayacak. Chris'in amcası olduğunu bilecek. Ama eğer şimdi dediğimi yaparsanız, amcası değil üvey babası olarak görülebilir.»

«Hayır! Chris bunu kabul etmez!» diye hıçkırdım. «Catherine, dinle beni. Kötülük değil bu! Bundan sonra çocuğun olmayacak. İkinci doğumunun zor olmasına üzüldüm, ama belki de böylesi daha hayırlı oldu. Ben iktidarsızım, gerçek bir koca değilim. Yakında yine dul kalacaksın. Ve Chris bunca zamandır bekliyor. Günahları unutup onu düşünemez misin?»

Annemiz gibi Chris'le ben de senaryolarımızı yazmıştık. Gerçi kimseyi öldürmeyi planlamıyordum ama bizim senaryolarımızın onunkinden iyi olduğunu iddia edemezdim. Annem yaşamının sonuna dek bir 'dinlenme evinde' kalacaktı ve yasalara göre bobasının mirası kendisinden

— 374 —

alınp annesine bırakılmıştı. Büyükbabasının vasiyetname-sindeyse, her şeyi kızına bıraktığı yazılıydı. Oh anne, çocuklarını Foxworth Malikânesine götürmeye karar vermeden önce geleceği bir görebilseydin! Milyonların var ama tek kuruş ha reaya mı yorsun. Bize de bu paranın yararı olmayacak, annemiz ölünce çeşitli yardım kuruluşlarına dağıtılacak.

Ertesi ilkbaharda Julia'nın küçük Scotty'yi suyun altında tutup boğduğu nehrin kenarında oturuyorduk. Oğullarım bileklerine kadar suda yelkenlilerini yüzdürüyorlardı.

«Chris,» diye başladım söze utanarak, «Paul ilk olarak dün gece benimle sevişti. Mutluluktan ağladık. Sakıncası yoktu değil mi?»

Duygularını saklamak için başını eğince, güneş altın rengi saçlarında parladı. «İkinizin adına da sevindim. Onu fazla heyecanlandırmadığın sürece seksin zararı yok.»

Dört kalp krizinden sonra dikkatli davranmak zorundaydık.

Jory haykırarak bir balık tuttuğunu bildirdi. Çok mu küçüktü acaba? «Evet,» diye seslendi Chris. «Bebek balık o. Biz bebekleri değil ancak büyük balıkları yeriz.» Bunu da mı suya atmak zorundaydı şimdi?

«Haydi yürüyün. Eve dönüp yemek yiyelim,» diye seslendim ve oğullarım koşarak geldiler, Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, herkes onları üvey değil -öz kardeş sanıyordu. Jory bu konuda hiçbir şey sormamıştı, Bart ise anlamayacak kadar küçüktü. Ama sordukları zaman zor da olsa onlara gerçeği söyleyecektik.

Ben Bart'ı kucağıma alırken, kendini Chris'in kollarına atan Jory, «Bizim iki babamız var,» diyordu. «Okulda benden başka hiç kimsenin iki babası yok. Onlara anlattı-

— 375 —

ğım zaman beni anlamıyorlar... ama belki de ben doğru, anlatamıyorum.»

«Eminim sen doğru anlatamıyorsun,» dedi Chris dudaklarında uçuk bir gülüşle.

Chris'in yeni mavi arabasına binip bize çok şeyler vermiş olan büyük beyaz eve doğru yola çıktık. İlk gelişiminde olduğu gibi ön verandada bir erkek ayaklarını korkuluğa dayamış uyuyordu. Chris oğlanlarla içeri girerken, ben elinde gazetesiyle uyuklayan Paul'e yaklaştım. «Ben gidip ufaklıkları yıkayayım,» diye fısıldadı Chris. «Sen de rüzgâr komşuların bahçelerine dağıtmadan önce gazeteleri topla.»

Gazeteyi ne kadar dikkatle katlarsanız katlayın yine de hisşirdar. Paul gözlerini aralayıp bana gülümsedi. «Merhaba,» dedi uykulu bir sesle, «İyi bir gün geçirdiniz mi? Balık tuttunuz mu?»

«Jory'nin oltasına iki balık geldi ama geri attı. Ne düşler görüyordun sen?» diyerek eğilip onu öptüm. «Çok mutluydun, yoksa seksi bir düş müydü?»

Özlem dolu bir gülüşle yanıtladı. «Julia'yı gördüm. Yanında Scotty vardı ve ikisi de bana gülümsüyorlardı. Biliyor musun, evlendikten sonra hiç gülümsememişti baha.»

«Zavallı Julia,» dedim tekrar onu öperek. «Çok şey kaçırmış. Söz veriyorum, benim gülüşlerim onunkilerin yerini tutacak.»

Uzanıp yanağımlı, saçlarımı okşadı. «O pazar günü veranda merdivenlerini tırmanmanız benim için yaşamımın en şanslı günüydü...»

«O Tanrının belası pazar,» diye düzelttim. «Yemeğe çağırma'dan önce on dakika ver bana. Gidip otobüs şoförünü bulup sen otobüste olunca tüm pazarların şans getirdiğini söyleyeceğim.»

İçeri girip oğlanları giydiren Chris'e yardım ettim. Ço-

— 376 —

cuklarımızla birlikte olabilmek için akşam yemeklerini erken yiyorduk.

On dakika dolunca Paul'ü uyandırmaya gittim. İsmi söyledim, seslendim, yanağımlı okşadım, kulağına üfledim ama uyanmadı. Tekrar seslenmeye hazırlandığım anda boğazından adıma benzer bir ses yükseldi. Sesin garipri ligi dehşete düşürmüştü beni.

«Chris,» diye seslendim. «Çabuk gelip Paul'e bak.»

Herhalde nerede kaldığımızı merak eden Emma, onu bizi çağırmaya göndermiş olacak ki, holden sesimi duyup dışarı çıktı. Paul'ün nabzına baktı, 'başını arkaya atıp suni solunum yaptı, göğsüne sertçe vurdu... Ambulans çağırma için telefona koştum.

Ama hiçbirinin yararı olmadı tabii. Kurtarıcımız, iyilik meleğimiz, sevgili kocam ölmüştü. Chris kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti. «Bitti artık, Cathy. Uykumda, mutlu düşler görürken ölmek isterim ben de. Acı çekmediği için iyi bir ölüm... öyle bakma, senin suçun yok!»

Hiçbir şey benim suçum değildi. Ardımda bir sürü erkek cesedi yatıyordu ama hiçbirinin ölümünden ben sorumlu olamazdım, değil mi? Arabaya binip benimle batıya gelmesi için Chris'in olağanüstü cesareti vardı anlaşılan. Yepyeni bir gelecek ve yaşam biçimi arayanlar gibi batıya gidiyorduk. Paul her şeyini bana bırakmıştı ama evi satmak istersem önce Amanda'ya teklif etmemi de vasiyetnamesine eklemişti.

Sonunda Amanda ele geçirmek için planlar yaptığı eve sahip oldu ama yüksek bir ücret ödedi.

Dört odalı', iki banyolu evimiz inşa edilinceye dek Ca-lifornia'da bir ev tuttuk. Oğullarım artık ağabeyime «baba» diyorlar. Öz babalarının kendileri doğmadan önce cennete gittiklerini biliyorlar tabii. Ama Chris'in aynı zamanda amcaları olduğunun farkında değiller şimdilik. Belki

— 377 —

çocuklar da istediklerini unutup utanç verici soruları sumaktan kaçınıyorlardı.

Yılda bir kez doğuya yolculuk yapıp Madam Zolta ile Madam Marisha'yı ziyaret ediyoruz. İkisi de Jory'nin dans yeteneğini göklere çıkarıp Bart'ı da bu yöne çekmek istiyorlar. Ne var ki, Bart doktor olmayı koymuş kafasına. Sonra sevdiklerimizin mezarlarına gidiyoruz. Carrie için kırmızı ve mor çiçekler, Henny ve Paul içinse güller bırakıyoruz. Hatta babamın Gladstone'daki mezarını da ziyaret ediyoruz. Tabii Julian ile Georges'u da unutmuyoruz. En sonunda annemize gidiyoruz. Sıcak bir yuva gibi görünmeye çalışan ama başaramayan koskocaman bir evde yaşıyor. Beni görünce çığlık atıyor ve saçlarımı yormaya kalkışıyor, engel olunca da nefretimi kendisine yöneltilip yüzünü yaralamaya uğraşıyor. Artık aynalara bakmadığından bana benzemediğini bilmiyor. Bir zamanlar çok güzeldi ama çektiği acılar onu yüzüne bakılmayacak derecede çirkinleştirdi. Doktorlar yalnızca Chris'in onu görmesine izin verince, ben çocuklarla arabada bekliyorum. İkimiz de Cory adında bir kardeşimizin olduğu iddiasını geri aldığımızdan, cinayetle suçlanmayacağını söyledik ona, ama artık Chris'e de güvenmiyor, kötü etkim altında kaldığını sanıyor. Delilik maskesinden sıyrılırsa idam cezasıyla yargılanacağını düşünüyor. Chris' le ilişkimizin kusursuz olmasını engelleyen tek insan annem.

Böylece kusursuzluk, şöret, para, sonsuzluk, mükemmel bir aşk bulma düşlerini, geçmişin oyuncakları ve gençlik günlerinin hayalleriyle birlikte rafa kaldırdım.

Sık sık Chris'e bakıp, bende ne bulunduğunu merak ediyorum. Bizi birbirimize bağlayan nedir? Yaşamından endişe etmiyor mu hiç? Evcil hayvanlarım kocalarımdan daha uzun yaşadığına göre, bundan korkması gerekir. Ama her gün yüzünde mutlu bir gülüşle kapıdan içeri girip ba-

— 378 —

na sarılıyor. «Eğer beni seviyorsanız, gelip kucaklayın!» Çok sayıda hastası var ama evin arkasındaki bahçeyle uğraşacak zamanı ayırabiliyor. Paul'ün bahçesinden getirdiğimiz mermer heykellerle aynısını yaratmaya çalıştık, ama her tarafa sarılarak, boğup öldüren İspanyol sarmaşıklarını dikmedik.

Aşçımız, kâhyamız, dostumuz Emma Lindstrom bizimle oturuyor. Bizden başka ailesi yok. Hiç soru sormuyor ve işimize karışmıyor.

Chris her zamanki iyimserliğiyle bahçede çalışırken şarkı söylüyor ve sabahları traş olurken bale müziklerini ısılıkla çalıyor. Tavanarasının gölgeleri arasında bana yüzünü göstermeden danseden erkek kendisiymiş gibi ne pişmanlık, ne de özlem duyuyor. Tüm oyunları kazandığı gibi, sonunda onun olacağını yoksa o zamanlardan beri mi biliyordu acaba?

Bunu niçin ben bilmiyordum?

Gözlerimi kim örtmüştü?

«Koyu renk gözlü bir erkekle evlen, Cathy,» demişti bir gün annem. «Koyu renk gözler daha duyguludur.» Ne kadar komik! Mavi gözlerin derinliklerinde yatanları bilmiyordu sanki!

Benim de bazı bilmediklerim var. Dün çatıya çıktım ve bir köşede tek kişilik iyi yatak durduğunu gördüm.

Aman Tanrım, diye düşündüm, kim yaptı bunu? Oğullarını asla tavanarasına kapatamam. Bir gün Jory, Chris' in üvey babası değil amcası olduğunu anımsar ve bunu Bart'a anlatırsa bile böyle bir şey yapamam. Karşılaşacağım utanca ve Chris'in meslek yaşamının mahvolacağını bilmeme karşın yine de yapamam... Ama... bugün bir piknik sepeti aldım. Büyükannenin bize yemek getirdiği kapakları ortadan açılan cinsten bir sepet.

Gece yatağımda uyanık yatarken, içimdeki kötülükten ürküp iyi yanlarıma sıkıca tutunmaya çalışıyorum.

— 379 —

Dönüp sevdiğim erkeğe sokulurken, uzaklardaki mavi sisli dağlardan esen soğuk rüzgârı duyar gibi oluyorum.

Geçmiş asla unutamıyorum ama Chris eve gelince bütün gölgeler köşelere saklanıyor. Her şeyin kötü yanını arayan huyumdan sıyrılıp onun gibi iyimser olmak istiyorum.

Ama... annem gibi değilim! Belki ona benziyorum ama onurlu bir insanım! Ondan daha güçlü ve azimliyim. Sonunda iyi yanımın kazanacağından eminim. Kazanacaktır. Kazanması gerekir... değil mi?

SON

Amerikalı genç kadın yazar V.C. Andrews küçük yaşta geçirdiği hastalıktan ötürü, ömür boyu üzerinde yaşayacağı tekerlekli sandalyesinde yazmaktan şikayetçi olmadığını açıklıyor. Kitaplarının konusunu gerçek hayattan alıp almadığı sorusunu da cevapsız bırakıyor.